AK PARTİ VE FETÖ:

NE İSTENİLDİ

DE VERİLMEDİ?

AK PARTİ VE FETÖ:

NE İSTENİLDİ

DE VERİLMEDİ?

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2026

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: FETÖ’DEN (FETHULLAHÇI TAKİYYE ÖRGÜTÜ’NDEN) İSTENEN

FETHULLAH GÜLEN’İN MASUMİYETİ **6**

DERİN DEVLET VE FETÖ **16**

LAİK (SİYASAL DİNSİZ, SİYASAL İSLAMSIZ) KEMALİST DÜZEN VE FETÖ (FETHULLAHÇI TAKİYYE ÖRGÜTÜ) **20**

FETÖ VE MİT **24**

“TSK’YA KUMPAS” SÖYLEMİNİN ZAAFLARI **31**

YABANCI AĞA, YERLİ-MİLLİ KÂHYA VE PARALEL MARABA **43**

FETHULLAH’IN VEBALİ **48**

FETHULLAHÇI TAKİYYE ÖRGÜTÜ (FETÖ) VE ATATÜRKİZM **50**

AK PARTİ - FETÖ KARDEŞLİĞİ SÜRERKEN YAZILMIŞ SATIRLAR **59**

“DERİN HÜSEYİN”İN MISIR’DAKİ SİNSİ SİSİ DARBESİ İÇİN FETHULLAHÇILAR ADINA YAZDIKLARI **62**

MÜMTAZ’ER TÜRKÖNE’NİN DÜDÜKLÜ TENCERESİ (YA DA SOSYOLOJİZMİ) **69**

FETHULLAHÇI TAKİYYE KAFASINDAN LAİK ZULÜM TAVSİYESİ 75

KASETLERİN HESABI NİÇİN SORULMUYOR? **78**

15 TEMMUZ’A DAİR ÜÇ SENARYO **79**

İKİNCİ BÖLÜM: FETÖ’NÜN İSTEDİĞİ

DIRAHŞAN KOMEDYA **84**

FETHULLAH’I DOĞRU ANLAMAK VE ADİL YARGILAMAK **92**

FETHULLAH GÜLEN’İN “ELEŞTİREL BİR TAHLİL” (KRİTİK-ANALİTİK DÜŞÜNME) DEVRİMİ **121**

BAZI FETÖ'CÜLERDEKİ (HÜKMÜ KÜFÜR OLAN) İTİKADÎ SAPMA **131**

ABANT PLATFORMU’NUN DİNDE REFORMU: TECDİD **134**

ABANT ZIRVALARI: ALLAH’IN HAKİMİYETİ - MİLLETİN HAKİMİYETİ TAKSİMİ **138**

ABANT PLATFORMU FACİASI: EVET, AKLINIZI KULLANIN! **142**

İBRAHİMÎ DİNLER ÇELİŞKİSİ **146**

DİNLER YA DA HİNLER ARASI DİYALOG **152**

FETHULLAH GÜLEN YİNE ÇARPITIYOR (CEMAATİ TERK MESELESİ) **158**

CEMAATİN RÜYASI (YA DA GÜLEN FIKIH USULÜNÜ NE KADAR BİLİYOR?) **164**

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: FETHULLAHÇI AK PARTİLİLİK YA DA AK PARTİLİ FETHULLAHÇILIK

FETHULLAHÇILIKLA ERDOĞANCILIK ARASINDA **173**

İKTİDAR SAHİPLERİNİ AKLAMAK İÇİN DİNÎ HAKİKATLERİ SULANDIRMAK **178**

ALDANMAYANLAR DA VARDI! **191**

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLETİ BIRAKIP İSLAM DEVLETİNİ SORGULAMAK **197**

DEVLETİ YIKMAK **218**

GÜZEL AHLÂKI VE İRFANI KENDİSİNDEN MENKUL **229**

FARUK BEŞER'İN AKREDİTE ŞEHİTLİK YORUMU **237**

"FETHULLAH GÜLEN FIKHI"NDAN KURTULAN FARUK BEŞER, "RECEP TAYYİP ERDOĞAN FIKHI"NDAN NE ZAMAN KURTULACAK? **260**

FARUK BEŞER VE İSLAMCILIK **265**

MEVCUT MİLLETVEKİLİ YEMİNİ ANAYASA'YA AYKIRIDIR, DEĞİŞTİRİLMELİDİR! **279**

FARUK BEŞER, BEŞER ŞAŞAR **292**

İLAHİYATÇILARIN “SAVAŞ”I **296**

DOĞRUYU EKSİK VE YANLIŞ ANLAŞILMAYA AÇIK BİÇİMDE SÖYLEMEK **304**

FARUK BEŞER’İN HAYALİNDEKİ CİHATSIZ HİLAFET **309**

15 TEMMUZ’U SORGULAMAK **311**

ÜMMET, CEMAAT, FIRKA, İSLAM BİRLİĞİ VE LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET **317**

İBLİS’İN HİLELERİ, FARUK BEŞER VE ERDOĞAN **323**

GEÇMİŞİ KURCALAMAK **330**

“FETHULLAH GÜLEN FIKHI”NIN PEŞİNİ BIRAKTI, “FARUK BEŞER FIKHI”NI İNŞA YOLUNDA **336**

FARUK BEŞERGİLLER, HİKMET VE İRFAN **343**

DERİN DEVLETİN (DERİN İHANETİN) SURET-İ HAKTAN GELME OYUNLARI **347**

DÜŞENE VURAN ÇOK OLUR **352**

FETÖ’CÜ “HOŞGÖRÜ VE SEVGİ DİSTRİBÜTÖRLÜĞÜ”NE KARŞI AK PARTİ TİPİ “AHLÂK VE İRFAN PAZARLAMACILIĞI” **356**

BİRİNCİ BÖLÜM

FETÖ'DEN (FETHULLAHÇI TAKİYYE ÖRGÜTÜ'NDEN) İSTENEN

FETHULLAH GÜLEN'İN MASUMİYETİ

Sene 2012'ydi.

Dönemin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Arena stadında düzenlenen görkemli ve kalabalık Türkçe Olimpiyatları etkinliğine katılıp Pensilvanya'daki Fethullah "Hocaefendi"ye "**Yurda dön, bitsin bu hasret!**" çağrısı yaptığı yıldı.

Fethullah Türkiye'ye dönmeyecekti, fakat Haziran'da yapılan bu çağrının üzerinden üç ay geçtikten sonra ***Financial Times***'te, o günlerin tartışılan bir **film**ine ilişkin bir yazı kaleme alacaktı.

Konu edindiği film, yahudi asıllı Amerikan film yapımcısı Sam Bacile'nin ***'Müslümanların Masumiyeti'*** adlı filmiydi..

Filmin yapımcısı Bacile, Amerikan ***Wall Street Journal*** gazetesine verdiği demeçte, ***"İslam kanserdir, Müslümanlar da yok edilmesi gereken böceklerdir***. *Bu film ile İslam'ın nefret içerikli bir din olduğunu göstereceğim"* ifadelerini kullanmış bulunuyordu

Film, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'i ve İslam dinini küçük düşürüyor gerekçesiyle Mısır, Libya, Tunus ve Gazze'de protesto edilmişti.

Ancak, Türkiye'den ya da Türkler'den herhangi bir tepki gelmemişti. Bu tepkisizliğin bir istisnası vardı: Fethullah Gülen.

O, tepki vermişti.

*

Ancak, Fethullah'ın tepkisi filme değildi, filme tepki gösterenlereydi.

Bunun üzerine biz de Fethullah'a tepki olarak konuyla ilgili düşüncelerimizi internet ortamında paylaşmıştık.

Aşağıda okuyacağınız satırlar o zaman kaleme alındı.

Fethullah'ın yazısı için "Yanlış bir zeminde yayınlanmış, yanlış akıl yürütüşlere dayalı bir yazı" değerlendirmesini yapmıştık.

*

Vikipedi, söz konusu film hakkında şu bilgileri veriyor:

> ***"Müslümanların Masumiyeti***, Sam Bacile takma adıyla Nakoula Basseley Nakoula tarafından yazılan ve yönetilen 2012 yapımı İslam karşıtı kısa bir 14 dakikalık videonun iki versiyonu, Temmuz 2012'de YouTube'a "Muhammed'in Gerçek Hayatı" ve "Muhammed Film Fragmanı" başlıkları altında yüklendi. Arapça dublajlı videolarEylül 2012'nin başlarında yüklendi. Oyuncuların bilgisi olmadan, post-prodüksiyon aşamasında dublaj yoluylaİslam karşıtı içerik eklendi.
>
> "Videonun bazı bölümlerinin İslam peygamberi Muhammed'e hakaret olarak algılanması, 11 Eylül'de Mısır'da videoya karşı gösterilere ve şiddet olaylarına yol açtı ve bu olaylar diğer Arap ve Müslüman ülkelerin yanı sıra bazı batı ülkelerine de yayıldı. Protestolar yüzlerce yaralanmaya ve 50'den fazla ölüme neden oldu. Videonun katılımcılarının cezalandırılmasını isteyen fetvalar yayınlandı ve Pakistan hükümeti bakanı Gulam Ahmed Bilour, yapımcı Nakoula'nın öldürülmesi için ödül teklif etti. Film, ifade özgürlüğü ve internet sansürü hakkında tartışmalara yol açtı."

(https://en.wikipedia.org/wiki/Innocence_of_Muslims)

Fethullah'ın yazısı şu cümlelerle başlıyordu:

> "Müslümanlar her gün şöyle dua eder: Allah'ım, bizi doğru yolda tut. Bu dua bizim aşırı uçlardan uzaklaşmamıza ve hayatlarımızda bir **denge** tutturmamıza yardım eder."

Doğal olarak burada, Fatiha Suresi'ndeki "**Bizi doğru yola ilet**" duası aktarılmaktadır.

Duanın Fatiha'daki devamı, hadîslerde belirtildiği şekilde, "aşırı uçların" Yahudiler [gadap olunanlar] ile Hristiyanlar [dalalete düşenler] olduğunu ortaya koymaktadır.

Ancak, **Fethullah Gülen**'in burada gördüğü "denge", Fatiha Suresi'nde anlatılan denge değil, çok farklı birşeydi. Bir tür **pasifizmdi**.

Ayrıca, dengesizler olarak hedef aldığı kitle de Yahudiler ile Hristiyanlar değildi, dinlerinin hakarete uğramasını içlerine sindiremeyen Müslümanlardı.

*

Fethullah şunu diyordu:

> "Tepkisel içgüdülerimizin rehinesi olmamalıyız ama aynı zamanda değerlerimizin ve inançlarımızın sistematik bir şekilde aşağılanmasının karşısında tamamen sessiz de kalmamalıyız. Bu iki uç arasındaki denge, Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in (sas) mirasına karşı gösterilen hakaretlere verilen şiddet dolu tepkilerle bozuldu. Bu şiddet içeren tepkiler yanlıştı ve bizi doğru yoldan saptırdı. Müslümanlar, Peygamber'e (sas) karşı yapılan bu saldırılara tepkisiz kalmamalılar. Aksine en büyük hassasiyeti göstermeliler ve temkinli olmalılar. İslam'ı aşağılayanlar

> Müslümanları olumsuz bir şekilde tanıtmaya çalışıyor olabilirler, böylece Müslümanların ayrımcılığa uğramalarını, izole edilmelerini, kovuşturulmalarını ve sınır dışı edilmelerini meşru göstermek isteyebilirler. Müslüman dünyasında kasıtlı bir şekilde karmaşa başlatmak yeni bir husus değildir. Geçmişte kutsal değerlerimize karikatürlerle saldırılmıştı. Bugün bir film ve yine bir Fransız dergisindeki karikatürlerle saldırılıyor. Yarın başka araçlar kullanılabilir. Müslümanlar aldanmamalı ve bu kandırmacaya inanmamalılar. **Aksine şiddete başvurmak noktasında kolay kışkırtılanları engellemek ve durdurmak için açıklamalarda bulunmalılar."**

Kabul etmek gerekiyor ki, Fethullah usta bir hatip, usta bir yazar.. İşi, tereyağından kıl çeker gibi, "hakaretçiler"in şiddet eylemlerine maruz kalmamaları için yine **Müslümanlar'ı istihdam** etme noktasına getirip bağlıyor.

Bize düşen görev şuymuş, **"kolay kışkırtılanları engellemek ve durdurmak için açıklamalarda bulunmak**".

Böylece iş, dönüp dolaşıp, **filme tepki** göstermekten, **tepki gösterenlere tepki göstermeye** gelip dayanıyor.

Bu arada Fethullah Gülen, Batı ülkelerinde yaşayan Müslümanlar'a "**korku vermekten**" de geri kalmıyor:

> "İslam'ı aşağılayanlar Müslümanları olumsuz bir şekilde tanıtmaya çalışıyor olabilirler, böylece Müslümanların ayrımcılığa uğramalarını, izole edilmelerini, kovuşturulmalarını ve sınır dışı edilmelerini meşru göstermek isteyebilirler."

Sanki zaten ayrımcılığa uğramıyor, izole edilmiyorlarmış gibi..

Kaldı ki, Batı ülkelerinde yaşayan Müslümanlar, İslâm ülkelerinde yaşayan Müslümanların tepkilerinden **niçin sorumlu** olsunlar ki?!..

Fakat mesele sadece bu da değil, ortada bir hakaret varsa, bunun kendi cinsinden bir bedeli olmalıdır. **Ceza, amelin cinsinden olmalıdır.**

Ancak, bir müslüman tutup, haşa **Hz. İsa**'ya dil uzatamaz. Onların **papa'**sına vs. dil uzatmak da, Himalaya ile foseptik çukurunu eşdeğer görmeye benzer.

*

Diyelim ki **Fethullah Gülen**'e birisi sövdü, yapacağı en doğal şey, mahkemelerde hakaret davası açmak, kendisine söven kimsenin maddî ve manevî tazminat cezasına mahkum edilmesini istemektir. Bu onun, en doğal kişilik hakkıdır.

Bu iş için mahkemeye başvurduğunda, şayet hakim ona, "**İyi de kardeşim, fikir özgürlüğü var**" diyorsa, onunla alay ediyor demektir.

Eğer buna bir de, "**Sen kendini iyi anlatamamışsın, kendini iyi tanıt**" lafını eklerse, iki kere alay ediyor demektir.

İşte Batılılar bize tam da bunu diyorlar.

Bir başka örnek: Namuslu bir kadına yakışıksız ithamda bulunan kişiye verilecek "adil" ceza, ona herkesin içinde 80 sopa vurulması ve şahitliğinin artık ebediyen kabul edilmemesidir.

Burada yapılması gereken şey, söz konusu namuslu kadına, **"Sakin ol, tepkiselliğinin rehinesi olma, namuslu olduğunu iyi anlat, hatta bu konuda gazetelere yazı yaz. Sen kendini iyi anlatamamışsın"** demek olamaz.

*

Bir cinayete, bir günaha razı olan, ona ortak oluyor demektir. Hele sebep oluyor, ona zemin hazırlıyorsa, zaten ortaktır.

Şu çok açık: Söz konusu film dolayısıyla **Amerikan devleti ve hükümeti kesinlikle sorumludur**. Buna izin verdiği, engel olmadığı, cezalandırmadığı için o rezalete ortaktır.

Burada, "**İyi ama Obama'ya da hakaret ediliyor**" denilemez. Bir insanın bir kimseye, kendisine hakaret etme iznini vermesi, başkaları için, aynı şekilde hakarete katlanma yükümlülüğü üretmez.

Bir insanın kendi kişilik haklarını korumaması, başkalarından da aynı şeyi yapmalarını isteme hakkını ona vermez.

Ancak, **Fethullah Gülen** böyle düşünmüyor. Tutup, "**ortak akıl bilgeliği" edebiyatı** yapıyor:

> "Peygamber'le ilgili olumsuz bir yorum -bu ne olursa olsun- bir Müslüman'ın derin bir üzüntü hissetmesine neden olur. Bu üzüntünün nasıl ifade edildiği ise bir başka konudur. Bireylerin sorumsuz davranışları İslam'ın imajına zarar verir ve savundukları bu geleneğin yıkılmasına sebep olur. Böyle bir durumda tüm Müslümanların hakları, Allah, Kur'an ve Peygamber söz konusu olacağı için, kimse sorumsuzca davranamaz. İnsan, her bir hareketinin muhtemel sonuçlarını çok iyi değerlendirmeli ve ortak aklın bilgeliğine başvurmalıdır."

İyi güzel de, İslâm'ın imajı böyle mi korunur! Hz. Peygamber s.a.s.'e hakaret ediliyor, sen hâlâ tutmuş **imaj**dan bahsediyorsun! Ortada imaj mı kalmış! Şu çok açık ki **sen, gerçekte kendi imajının derdindesin..**

Neymiş, biz Hz. Peygamber s.a.s.'i "dünyaya hakkıyla tanıtamamışız":

> "Müslümanlar olarak kendimize sormamız gereken soru şudur: Biz İslam'ı ve Peygamber'i dünyaya hakkıyla tanıtabildik mi? Peygamber'in örneğine uyup onu hayranlık uyandırıcı bir şekilde tanıtabildik mi? Sadece sözlerimizle değil, hareketlerimizle de bunu amaçlamalıyız."

Senin elini tutan mı var, bunu niye yapmıyorsun? Niye tutup ***Financial Times***'te **masal okuyacağına Hz. Peygamber s.a.s.'i anlatmıyorsun?!**

Vatandaş ***Financial Times***'ta Hz. Peygamber s.a.s.'i anlatmak yerine, başka birşeyi anlatıyor:

> "Eğer İslam denildiğinde insanların aklına ilk gelen intihar bombacılarıysa, onlarda nasıl İslam'la ilgili olumlu fikirler oluşabilir? Masum sivilleri öldürmek tarih boyunca Müslümanların maruz kaldığı barbarlıktan farklı mı gerçekten? Bu rezil filmle hiçbir alakaları olmayan Libya'daki Amerikan elçiliğine saldırmanın, elçiyi ve elçilik görevlilerini öldürmenin ne gibi bir mantığı olabilir? Eğer bu saldırıların arkasında Müslümanlar varsa, bu Müslümanlar İslam'ın ne olduğundan tamamen habersiz olmalılar ve İslam adına en büyük suçu işliyorlar."

Aferin, senden de bu beklenirdi! İntihar bombacılarını hatırlatmak… Tabiî Batılılar'ın ve İsrail'in **intihar bombacıları**na ihtiyacı yok. Onların **sadece bombaları** var.. Daha fazlasına ihtiyaç duymuyorlar.

Bombalar, ona eşlik eden "intiharcılar" bulunmadığında, masum hale mi geliyorlar?..

Sen neden ABD'nin ve İsrail'in yağdırdığı bombaları hiç diline dolamıyorsun?..

*

Bitti mi?.. Hayır, **Fethullah Gülen** bir de "tutarlılık" dersi veriyor ki, ne yenilir, ne yutulur:

> "Bir Müslüman, her zaman hilesiz olmalıdır ve hareketlerinde ve sözlerinde tutarlı olmalıdır. Hıristiyanların, Yahudilerin, Budistlerin ve diğerlerinin kutsal değerlerine kendi dinine ve değerlerine karşı gösterilmesini beklediği saygıyı göstermelidir."

Bu halinle sana bir de **“hocaefendi”** diyorlar, kendine hocaefendi dedirtiyorsun. Söylediğin lafı, daha doğrusu gafı ise, Yozgat’ın bilmem hangi köyündeki Çoban Feyzullah’tan bile duyamazsın.

Daha şunu bile anlayamamışsın ki, farklı bir din mensubundan kendi kutsal değerlerimize saygıyı değil, sadece hakaret etmemesini bekleyebiliriz. Mesela, Müslümanlar olarak, gâvurdan Hz. Peygamber s.a.s.’e salavat getirmesini isteyemeyiz, saygı göstermesini de bekleyemeyiz. Ancak, hakaret etmeme yükümlülüğü vardır.

Aynı şekilde biz de, Hristiyan’ın, Yahudi’nin, ya da Budist’in her “kutsal değer”ine saygı göstermek zorunda değiliz. Hakaret etmeyiz; o başka birşey. Onların putlarına sövmeyiz, ama saygı da göstermeyiz.

Tam aksine, **onların putlarına saygı göstermek küfürdür**.

Daha neyin iman, neyin küfür olduğunu bile ayırabilmekten aciz değilsen, nedir bu sözler?..

*

Ve bu Fethullah Gülen, bu haliyle çıkıp güya Müslümanlar’ı temsilen ***Financial Times***’te yazı yayınlatıyor.

Daha makul görünen şu son ifadeleri, boş bir temenni ile Müslümanlar’ı oyalamaya çalışmaktan ibaret:

> “Müslüman, tepkisini gösterirken doğru olan “orta yoldan” ayrılmamalıdır. Toplumun kolektif vicdanına ve uluslararası topluma seslenerek birçok doğru tepki biçimi bulunabilir. Şiddeti kışkırtmayı amaçlayan nefret konuşmaları, ifade özgürlüğü ilkesini suiistimal etmektedir. Başkalarının haklarını, onurunu ve özgürlüğünü çiğnerken bir yandan da korkunç silahlarla dolu bir çağda insanlığı çatışmaya doğru itmektedir. Bu tür

kışkırtmalara kanmaktansa, İslam İşbirliği Teşkilatı ya da Birleşmiş Milletler gibi ilgili uluslararası kurumlara seslenilmeli, onlardan bu tür nefret konuşmaları vakalarında müdahale etmeleri ve kınamaları istenmeli. Sadece Hazreti Muhammed'e (sas) değil, tüm saygıdeğer dinî önderlere karşı gösterilen saygısızlıkları engellemek için gereken her şeyi yasalar çerçevesinde yapabiliriz. Peygamber'e yöneltilmiş bu saldırılar kınanmalıdır fakat doğru cevap şiddet değildir. Şiddet göstermek yerine tüm dinlerin kutsal değerlerine saygı gösterilmesi için sürekli bir çaba içinde olmalıyız."

Sonunda fatura yine biz Müslümanlar'a çıkıyor: Tüm dinlerin kutsal değerlerine saygı gösterilmesi için **sürekli bir çaba içinde olma** borcu..

Bu borcu da nerden çıkarıyorsun ki?..

Neden, "Bir müslüman zaten başkalarının putlarına sövmez" demiyorsun da, sanki bu yetmiyormuş gibi, ayrıca **bir de "saygı" yükümlülüğü** icat ediyorsun?!..

Başkasının putuna neden saygı gösterecekmişim?.. Saygı gösterilmesi için neden uğraşacakmışım?..

Biz Müslümanlar, gâvurlardan Peygamber Efendimiz s.a.s.'e saygı göstermelerini beklemiyoruz, onlardan istediğimiz şey sadece **hakaret** etmemeleri.

Fakat onlar, bunu **fikir özgürlüğü** kabul ediyorlar. Öyle ki, **Fethullah Gülen'in hatırı için bu "özgürlüklerinden" taviz verecekleri de yok.**

Ama, Fethullah Gülen gibi isimlere gazetelerinde yazı yazdırıp bize ayrıca bir de **kendi "kutsal değerlerine saygı" vazifesi** yüklemeyi de ihmal etmiyorlar.

Hem de, sanki bu, bizim dinimizin bir gereğiymiş gibi göstererek..

Yazık ki, “**Dinime dahleden bari müselman olsa**” diyen şeyhülislâmlarımız artık yok.

Financial Times‘te yazan “hocaefendi”ler var..

“(Müşriklerin Allah’a ortak koşup O’nun değil kullarının hükmüne tabi olmaları) **yeryüzünde büyüklük taslamaktan ve kötü tuzak kurmaktan** (dolayıdır)**. Hâlbuki kötü tuzak, ancak sâhibine dolanır. O hâlde, öncekilere tatbîk edilen kanundan (*sünnetullah*) başkasını mı bekliyorlar?** Allah’ın kanununda aslâ bir değişme bulamazsın! Ve Allah’ın kanununda aslâ bir sapma bulamazsın!”

(Fatır, 35/42)

“Doğa yasaları” dediğimiz düzenlilikler, gerçekte, değişmez ve aksi asla yaşanmaz şeyler değildir.

Bunu, meşhur fizikçi Feynman şöyle ifade ediyor:

> “… çekim (yerçekimi) yasasının sözettiğimiz diğer bazı yasalarla ortak özelliklerini vurgulamak istiyorum. İlk olarak, ifade ediliş tarzı matematikseldir; diğerleri de öyledir. İkincisi, tam doğru değildir. Einstein onu değiştirmek zorunda kaldı; yine de tam doğru olmadığını biliyoruz…. Bunlar bütün diğer yasalarımız için de geçerlidir; **hiçbiri tam doğru değildir**.”
>
> (Richard Feynman, ***Fizik Yasaları Üzerine***, çev. Nermin Arık, 2. b., Ankara: TÜBİTAK, 1995, s. 30)

Buna karşılık, sosyal/**toplumsal** nitelikte bazı yasalar vardır ki, bunlar **doğa** yasalarının aksine kesin doğrudurlar ve aksi, hiçbir surette yaşanmaz.

Bunlar, “**sünnetullah**” olarak adlandırılırlar.

İmam Gazzalî, "*el-Munkızu mine'd-Dalâl*"de, peygamberlerin beş duyu ile algılanan mucizelerinin sonraki nesiller için bir "**gözlem**" değil "**haber**" haline geldiğini, fakat o peygamberlerin sözlerinin daima doğru çıkmasının, o sonraki kuşaklar için de, peygamberlerin doğruluklarının delilini oluşturduğunu söylemektedir.

Örnek olarak da, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in **"Kim bir zalime zulmünde yardım ederse, Allah o zalimi ona musallat eder"** hadîsini vermektedir.

Binlerce defa da tecrübe edilse, bu tür sözlerin doğrulanacağını söylemektedir.

Mesela **Saddam**… İran'a karşı ABD'ye yardım etti, sonra ABD onun başına bela oldu..

*

"**Bela, insanın diline bağlıdır**" denilmiştir.

Mesela insan, bir başkasını günahından dolayı ayıplarsa (tepki göstermek başka, ayıplayıp tahkir etmek başka birşeydir), o günahı işlemeden ölmez. Çünkü bu, hadîsle haber verilmiştir.

Bir peygamber bile, bir başkasını ayıplamış olsa, aynı duruma düşerdi. Fakat peygamberler, böylesi bir ahlâkî düşüklüğü sergilemezler. Ya da böylesi ahlâkî düşüklüğü sergileyecek olanlar, peygamber olarak seçilmezler.

Evet, "**Bela, insanın diline bağlıdır**" denilmiştir ve mesela bir insan, "Ben şunu asla yapmam" diye iddialı ve kendini beğenmişçe konuşursa, hadîste belirtildiğine göre, Şeytan onu ona yaptırıncaya kadar yakasını bırakmaz.

"Şöyle şöyle yapmaktan Allahu Teala'ya sığınırım" demek gerekir.

*

Bu girişi, en başta verdiğimiz ayet mealinin daha iyi anlaşılması için yazma gereği duyduk.

Kötü hile yapanlar, kendi kazdıkları kuyuya düşerler.

Bunun istisnası yoktur. Çünkü, Allahu Teala, haşa yalancı çıkmaz. Yanılmaz. Herşeyi takdir eden O'dur.

Şu **FETÖ** meselesinin esası aslında bundan ibarettir.

Türkiye'nin "derin devleti" ya da "rejimperestleri", Türkiye'deki **Şeriatçi** kitleyi devletçi/devletperest / devlete tapıcı hale getirmek, onları **"devleti Allahu Teala'ya ortak koşan müşrik bir kitle"**ye dönüştürmek için bu FETÖ'yü ortaya çıkardılar ve **devletin bütün kurumlarının** onları desteklemesini sağladılar.

Bu müşriklik tespiti bazılarının zoruna gidebilir, onlara tavsiyemiz, FETÖ için **Cumhurbaşkanı**'nın neler söylediğini, **gazeteler**de neler yazıldığını, cuma **hutbe**lerinde onlar için hangi nitelemelerin yapıldığını hatırlamalarıdır.

İslam söz konusu olduğunda devletin bir çöp kadar bile kıymeti olamaz.

Devlet, *Kur'an* ve Sünnet'e uymak zorundadır. *Kur'an* ve Sünnet'in yorumu "beşer ürünü" devlete uydurulamaz.

Bu, kendi kendine tapınmadır.

Heva ve hevesini tanrı edinmedir.

Küfürdür, sapıklıktır.

*

Sen İslam'ı bozmak için bunu yaparsan, bugün senin için ***Kur'an*** ve Sünnet'in yorumunu tahrif eden adam, senden daha güçlüsünün, seninkinden daha büyük vaatleriyle karşılaştığında, seni hemen satar.

Fethullah seninle anlaşabildiğine göre, ABD ile de anlaşır. Bu kadar basit.

FETÖ, "derin devlet"in kendi kazdığı kuyuya düşmesi olayının adıdır.

Aynı şey, **PKK** için de söz konusudur.

Tutup **Allahu Teala'ya savaş açma anlamına gelecek şekilde "kötü tuzak"lar kurarsan**, belanı bulursun.

Ayet-i kerîmede bildirildiği üzere, kötü tuzak kurmaya, **büyüklük taslama** eşlik etmektedir.

Aklı başında olan, ***Kur'an***'ı anlayan, kendini bilen, Rabbini ve nefsini tanıyan, "**Büyük Türkiye bilmem ne**" diye konuşmaz.

Bu büyüklük edebiyatı başımıza daha çook iş açacak.

LAİK (SİYASAL DİNSİZ, SİYASAL İSLAMSIZ) KEMALİST DÜZEN VE FETÖ (FETHULLAHÇI TAKİYYE ÖRGÜTÜ)

Evet, **Sultan Abdülhamid**, muhaliflerini takip ederdi.

Fakat, onlara **kumpas** kurmazdı.

Tuzaklar hazırlamazdı.

Emrindeki birilerine **suikastler** yaptırmazdı.

Muhaliflerini yurtdışından **kaçırtıp ülkeye getirtip cezalandırmak** gibi yollara tevessül etmezdi.

Vaatlerle aldatıp ülkeye getirmeyi ve sonra da **defterlerini dürmeyi** düşünmezdi.

Aynı şekilde, gayrimüslim vatandaşlar aleyhinde de tertipler içine girmezdi.

Buna rağmen Batılılar ve içerideki işbirlikçi **Ermeniler**, ona **Kızıl Sultan** lakabını uygun gördüler.

*

Sonra Allahu Teala, Fransız İhtilali'nin masonik "**hürriyet, müsavat (eşitlik), adalet**" sloganlarıyla parlak nutuklar atan, aydınlık ufuklar vaat eden **İttihat ve Terakki** (Birlik ve **İlerleme**) haydut çetesi efradına fırsat tanıdı.

Bunlar, **muhalif gazetecileri** sokak ortasında halkın gözü önünde öldürerek bütün bir medyanın gözünü korkuttular.

Sultan Abdülhamid gibi **sansür** uygulamalarına gerek kalmadı, çünkü muhalefet, can korkusuyla kendi kendisine sansür uygulamaya başladı. Sesini kesti.

Böylece memlekete **hürriyet** gelmiş oldu.

Enver Paşa şerefsiz psikopatı (o sırada paşa değildi) Bakanlar Kurulu'nu basıp cinayet işledi.

Şımarıklıkları yerindeydi, damarlarındaki asil kana güvenerek Balkan Savaşı'na ve Birinci Dünya Savaşı'na girip, Osmanlı'yı (yüz binlerce vatan evladıyla birlikte) 10 yıl içinde tarihe gömme başarısını da gösterdiler. **Terakki**, buydu.

Bu arada, **Ermeniler** de unutulmadı. 1915 yılında **tehcire/göçe** zorlandılar.

İşte bunu, **Sultan Abdülhamid** yapmazdı.. Yapamazdı.

Allahu Teala, ona **Kızıl Sultan** diyen, **Jön Türkler** adı verilen soysuzları destekleyen Ermeniler'e istediklerini verdi.

Ektiklerini biçtiler.

Fakat bu arada kurunun yanında yaş da yandı.

*

Şimdi, Türk **Çifte** Standartlar Enstitüsü damgalı, duruma göre farklı çalışan bazı kafalar, *"Bizim ecdadımız katliam yapmaz, yapmış olabilemez"* diyeceklerdir.

Fakat, Ermeniler'i, ve de **katil ataları** İttihat ve Terakkicileri unutup da **Kemalizm adına** Osmanlı düşmanlığı yapmaya sıra geldiğinde, "Onlar astığı astık, kestiği kestikti. Kan dökücüydüler, zalimdiler, katildiler" vs. diye konuşacaklardır.

Bunlara, çok sevdikleri **Nihal Atsız**'ın yayınlamış olduğu ***Aşıkpaşazade Tarihi***'ni okumalarını tavsiye etmek yerinde olur.

Oradan okusunlar, Osmanlı ile Karamanoğlu arasındaki "atalar kavgası"nın serencamını..

Ve de, **II. Murat** döneminde Karamanoğulları'nın Osmanlı hakimiyetindeki Türk köylerine neleri reva gördüklerini..

Ve o güne kadar "**savaş hukuku**"na riayet eden Osmanlı'nın ilk defa o zaman Karamanoğlu hakimiyetindeki köylerin halkına, misilleme olarak neler yaptıklarını..

Şenaet ve denaetleri okusunlar da utanmayı öğrensinler.

*

Bazıları, ikide bir, *"Yavuz katliam yapmıştı"* diye konuşmayı severler.

Osmanlı'nın belki de en mümtaz siması olan **Yavuz Sultan Selim**, katliam yapmamıştı. O günün kökü dışarıda olan, yabancı bir devlet adına ülkede terör estiren, kan döken **Kızılbaş Terör Örgütü** ile mücadele etmişti. (Kızılbaşların Alevîler arasından çıktığı doğrudur, fakat bütün Alevîler kızılbaş/terörist değildi. Şah İsmail'in babası Şeyh Haydar'ın emriyle giydikleri kızıl başlık onların siyasal simgesiydi.)

Fakat, **Cumhuriyet** döneminde, Dersim'de katliam yapıldı.

Dersim halkı, Osmanlı döneminde ne **vergi** verirdi, ne askere giderdi. Laf dinlemezlerdi.

Devlet içinde devlet denilebilecek şekilde **kendi başlarına buyruk** yaşarlardı.

Osmanlı da, üzerlerine varmıyordu.

Sonra, **Atatürk** geldi.

Dersimliler, işlerin hâlâ Osmanlı zamanındaki gibi yürüdüğünü zannetme gafletine düştüler.

Osmanlı, Atatürk'ün yaptığını yapamazdı.

*

Bugünün **laik medyasına** (ve FETÖ'cülere, Fethullahçı Takiyye Örgütü mensuplarına) gelince..

Erbakan'a kan kusturdular.

Allahu Teala da onlara, sevip beğendikleri, önünü açmak için uğraştıkları, Erbakan'ı tasfiye etmesine yardım ettikleri **Erdoğan**'ı hediye etti.

Ektiklerini biçiyorlar.

Erbakan, FETÖ'ye, Erdoğan'ın yaptıklarını yapamazdı.

Yapmazdı.

Erbakan'la mücadele ederken kendi bindikleri dalı kesiyor, içinde bulundukları binanın kolonlarını tahrip ediyorlardı, farkında değillerdi.

Erbakan gücünü korusaydı, birileri, onunla mücadele adına FETÖ'ye destek vermeye, hiç değilse gözyummaya devam ederlerdi.

Erbakan'sız ve Millî Görüş'süz bir Türkiye siyasetinde FETÖ'ye artık ihtiyaç kalmamış bulunuyordu.

FETÖ'nün kalemi, Erdoğan'ın Millî Görüş gömleğini çıkardığı gün kırılmıştı. Belirlenmemiş olan, infaz günüydü.

FETÖ VE MİT

Murat Sabuncu, t24.com.tr'de "**Darbeci Mehmet Dişli'nin, MİT raporuna rağmen ihracını kim engelledi?"** başlığı altında yayınlanan 22 Mayıs 2020 tarihli yazısında 15 Temmuz darbe girişimiyle ilgili olarak şunları yazmıştı:

> "… Gelecek Partisi Genel Başkanı **Ahmet Davutoğlu**'nun ***Akit TV***'deki söyleşisinde anlattıkları bu karanlık geceyle ilgili önemli detaylar içeriyordu. 'FETÖ'nün devletteki yapılanması ile ilgili sorular' sırasında Davutoğlu o dönem Başbakan sıfatıyla başkanlık ettiği **2015 Yüksek Askeri Şûra toplantısı öncesi 'MİT'in hazırladığı bir rapordan, isim listesinden'** bahsetti. Şunları söyledi:
>
> "*2015 YAŞ'ına giderken MİT Müsteşarı titiz bir çalışma ile liste sundu.* ***Bunların tasfiyesini iki kademeli olarak yapalım dedik****. O dönem Sayın Hulusi Akar ve Sayın Cumhurbaşkanımızla bir araya gelerek bunların iki kademeli tasfiyesini öne aldık. Bir grubu şimdi, diğer grubu sonra… Mesela Mehmet Dişli'nin kesinlikle emekliye sevk edilmesi konusunda ben de MİT Müsteşarı da çok ısrarcı olduk.* ***Bunu MİT'ten gelen bir rapor üzerine söyledim****. Ve son geceye kadar da Dişli'nin emekliye sevki söz konusuydu. Son gece kanaat değişti. Ama bu kanaat benim sebebimle değişmedi. Bu devlet şeyi ile… Girmek istemem detayına… Ama* ***şu bilinsin ki ben FETÖ'ye karşı tek bir FETÖ mensubu kalmayınca kadar mücadele kararlığı gösterdim***."
>
> Adım adım gidelim. Önce Davutoğlu'nun son cümlesine bakarak soralım.
>
> – 15 Temmuz darbe girişiminin öndeki isimlerinden Mehmet Dişli'nin MİT raporuna rağmen son gece 'kalmasını sağlayan' kimdi? Hem de raporu hazırlayan MİT Müsteşarı **Hakan Fidan**'ın ısrarına rağmen?

– Davutoğlu "*Kanaat benim sebebimle değişmedi, bu devlet şeyi ile… Girmek istemem detayına*" diyor. Davutoğlu'nun ya da hiç kimsenin bu olayda 'devlet sırrı' arkasına sığınarak 'detaya girmek istememe' şansı yok, olmamalı. O karanlık geceye giden süreçteki 'ihmal ya da kasıt biliniyor ve söylenmiyorsa' bu 'sorumlu bir devlet adamlığı' olarak tarif edilemez. Çünkü 15 Temmuz sırası ve sonrasında hem ülkenin canları gitti hem sonrasında yaşananlarla demokrasisi.

– Davutoğlu'nun 'ilk kez katıldığını' söylediği 2015 Yüksek Askeri Şûrası'ndaki diğer isimler şöyle:

Genelkurmay Başkanı Orgeneral **Necdet Özel**, Milli Savunma Bakanı **Vecdi Gönül**, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral **Hulusi Akar**, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral **Bülent Bostanoğlu**, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral **Akın Öztürk**, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Orgeneral **Abdullah Atay**, 1. Ordu Komutanı Orgeneral **Salih Zeki Çolak**, 2. Ordu Komutanı Orgeneral **Adem Huduti**, 3. Ordu Komutanı Orgeneral **Ümit Dündar**, Ege Ordusu Komutanı Orgeneral **Galip Mendi**, Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral **Yaşar Güler**.

Bu isimlerden Hulusi Akar şu an Milli Savunma Bakanı. Orgeneral Yaşar Güler Genelkurmay Başkanı. Onların da bu konuda bilgisi varsa açıklamalılar.

– 2015'teki Yüksek Askeri Şura'da, 2016 darbe girişimindeki isimleri, başta Akın Öztürk, görüyorsunuz. Demek MİT'in o tarihte yaptığı listesine girmemişler, ortaya çıkarılamamışlar.

– Tekrar Mehmet Dişli'ye dönelim. O dönem Başbakan olan Davutoğlu ve MİT Müsteşarı'nın ısrarına rağmen 'son gece görevde kalan' Dişli, o bir yıllık süreçte nerede görev yaptı? Silahlı Kuvvetler'in yönetim merkezinin kalbinde, Genelkurmay Karargâhı'nda. Tümgeneral rütbesiyle

‘Genelkurmay Stratejik Dönüşüm Daire Başkanı’ olarak. Yani ‘rapora’ ve ‘ısrara’ rağmen bırakın ihraç edilmeyi en stratejik yerde tutulmaya devam edildi. Hatta çatı davası iddianamesinden biliyoruz ki, darbe girişiminden önce Genelkurmay Karargâhı’ndaki odasında darbe girişimine yönelik ‘plan’ yaptı. (Ankara 17. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen 224 sanıklı Genelkurmay çatı davasında Mehmet Dişli 141 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı).

– Davutoğlu’nun konuşmasındaki bir diğer detay şu: “O dönem Sayın Hulusi Akar ve Sayın Cumhurbaşkanımızla bir araya gelerek bunların iki kademeli tasfiyesini öne aldık. Bir grubu şimdi diğer grubu sonra…”

Açıklanması gereken bir diğer nokta burası. Niye hemen değil? Niye iki kademeli? Elde raporlar varsa ne beklendi?

Ahmet Davutoğlu aynı yayında 15 Temmuz gecesi darbeye karşı nasıl yerli ve yabancı basında mülakatlar vererek mücadele ettiğini anlattığı bölümde (YouTube yayın 1.24-126) şöyle bir ‘anısını’ anlattı:

“***1 Mayıs 2009 günü*** *Dışişleri Bakanlığı görevine atandığımda Ömer Dinçer’i aradım. Biz birbirimize Hocam deriz.* ***Hocam benim yanıma öyle bir koruma amiri ver ki bu adamlardan olmasın, anladınız değil mi ne demek istediğimi*** *dedim. Anladım dedi. Çünkü o müsteşarlık yapmıştı Başbakanlık’ta bütün korumaları bilirdi.* ***Çünkü*** *dedim* ***ben benim yanımda benim dışımda birinden talimat alacak birini barındırmam***.“

Nereden baksanız ‘ibretlik’ başka bir cümle. Devlette, Emniyet’te yapılanmalar biliniyor. “*Benim yanıma bu adamlardan birini verme*” deniyor. ‘**Başkasından talimat aldığına vakıfsınız’, kendinizi ‘korumak için’ onlardan olmayanı istiyorsunuz**, ama memleketin her yerinde ‘devlet dışında bir yapıdan talimat aldığını bildiğiniz gruba’ net karşı çıkmıyorsunuz.

Bu cümleyi kurduğunuz tarih 2009. Yine aynı yayında ‘başka birinden talimat aldığını bildiğiniz kişilerle ilgili’ Dışişleri Bakanlığı’nda ilk yaptırımı uyguladığınız tarihi şöyle açıklıyorsunuz:

“*FETÖ’nün 7 Şubat **2012** MİT Müsteşarı ile ilgili operasyonunun ardından müsteşar Feridun Sinirlioğlu’nu çağırarak **bu yapıyla ilgili olanları tasfiye etme talimatı verdim***.“

Burada hemen akla şu geliyor. Kendi korumanızı seçerken gösterdiğiniz ‘başka yapıdan talimat almama hassasiyetini’, Türkiye’nin en önemli bakanlıklarından Dışişleri’nde göstermek için niye 3 yıl beklediniz?

Yayında, “*Dışişleri’nde, devletteki diğer kuruluşlarda ne kadar varsa, hatta daha az FETÖ’cü vardı*” diyorsunuz. Bu övünülecek bir nokta mı?

Ve son bir soru… Korumasını ‘başka birinden talimat alan birinden seçmeyen Davutoğlu, MİT’e, Fidan’a düzenlenen operasyon üzerine **Dışişleri’nde 2012 yılında ‘tasfiye talimatı veren’ Davutoğlu, devlet içindeki paralel yapının başındaki Fetullah Gülen’e 2013 Eylül’ünde neden gitti?”**

*

Davutoğlu, görevde olduğu dönemde MİT’in yönlendirmesiyle (veya MİT paralelinde) hareket ediyorduysa, bunu içine sindirebiliyorduysa, veya bunu “görev” kabul ediyorduysa, bu MİT “parallel”liğinin bir evveliyatı var mıydı?

MİT, bilgi sunar, “karar”ı ise, MİT’in verdiği bilgileri de gözönünde tutarak değerlendirme yapan siyaset kurumu verir.

Evet, MİT bilgi sunar, karar dikte edemez.

Yani MİT, yürütmenin, icranın, hükümetin başı, onun da üstünde bir "kuvvet/erk" değildir.

Ancak Davutoğlu'nun reflekslerine bakınca, onun şahsında, karar alma süreçlerinde MİT raporlarını "parametrelerden bir parameter" olarak değerlendirmeye alan bir "devlet adamı" değil, MİT'ten talimat almaya alışmış bir eleman profile görmemek elde değil.

*

Evet, devlet memurları, Davutoğlu'nun da vurguladığı gibi, görevlerini yaparken resmî amirleri dışında bir yerlerden emir almamalıdırlar.

Fakat bu, bir yandan yasal amirlerinden emir alırken diğer yandan MİT'ten talimat alıp başka dolaplar çeviren memurlar için de aynı ölçüde geçerlidir.

Türkiye'de eğer amiri ve memuru ile devlet görevlileri (MİT'in başını çektiği) "derin" odaklardan "paralel emir"ler almasalardı, bu ülkede FETÖ diye bir sorun da olmazdı.

FETÖ'yü FETÖ yapan, "derin devlet"in bu grubu "paralel emir"lerle desteklemesi, onun önünü (Siyasal İslamcı kabul edilen kesimlerin ve Erbakan'ın önünün kesilmesi için) açmasıydı.

Evet Türkiye'de üst düzey devlet görevlileri kendileri "karar" alsalar, MİT'in arz suretindeki emirlerine göre hareket etmeselerdi, ve de alt düzey devlet görevlileri MİT'çiler tarafından yönlendirilmeyi övünülecek bir "seçilmişlik" bilmeselerdi, FETÖ bu şekilde palazlanamaz ve ülkenin başına bela olmazdı.

*

Meselenin asıl vahim tarafı şu: Davutoğlu, bir hukuk devletinin değil, bir polis devletinin, hatta Suriye gibi ilkel bir istihbarat-muhaberat devletinin görevlisi gibi konuşuyor.

Hukukla, hak ve hukuk çerçevesinde değil, salt ispiyoncuların dedikodularıyla yönetilen bir devlete devlet değil, ancak bir menfaat çetesi denilebilir.

Devlet, hukuk varsa devlettir..

Hukuk yok da sadece ispiyonculuk varsa, insanlara reklamlarda millet idaresinin tecellisi edebiyatı yapılıyor, teslimatta ise perde arkasından verilen talimatlar çerçevesinde birilerinin kimi zaman önünün açılması kimi zaman da kapatılması tiyatrosunun bileti veriliyorsa, seni yöneten çete ha Kemalist laik çete olmuş, ha FETÖ'cü çete, ha şu çete ha bu çete, ne kadar farkı olabilir?

*

Davutoğlu'nun durumu ile Fethullah'ınkini karşılaştırmak da aydınlatıcı ya da ibret verici olabilir.

Fethullah, Nurcular arasında bir abi olarak sivrilmiş, zamanla hocaefendi unvanını taşımaya başlamıştı.

Etrafındaki derin görevlilerin şeyh uçmaz mürit uçurur makamından keramet hikayeleriyle evliya mertebesine çıkarıldı.

Fethullah'ı Şeriat açısında sorgulayanlar, irfan ehlini, gönül ehlini anlayamayan haddini bilmezler olarak yaftalandı.

Davutoğlu da hocaefendi olamadıysa da sırayla abi, üstad ve Ahmet Hoca oldu.

Onun da Bilim ve Sanat Vakfı çatısı altında entelektüel bir cemaati, daha doğrusu sivil toplum grubu oluştu, hatta bir özel üniversite bile kurdular.

Davutoğlu, AK Parti genel başkanlığı ile değilse de, Gelecek Parti genel başkanlıığı ile, bu sivil toplum hareketinin siyasal lideri olduğunu tescil etmiş oldu.

Ve bunun bedelini, Erdoğan'ın gayretleriyle, bir tür az gelişmiş FETÖ muamelesi görerek ödedi.

“TSK’YA KUMPAS” SÖYLEMİNİN ZAAFLARI

Türkiye’de yakın zamanlarda yaşanan gelişmeler çerçevesinde, Türk Silahlı Kuvvetleri’ne (TSK) “kumpas” kurulmuş olduğu iddiasının gerek medya temsilcileri, gerek bazı emekli ya da yargılanmakta olan subaylar ve gerekse Hükümet’e yakın isimler tarafından sıkça dile getirildiği bilinmektedir. Bu yazıda, **TSK’ya gerçekten “kumpas” kurulmuş olup olmadığı sorunu bir tarafa bırakılarak, bu iddianın temellendiriliş biçiminin tutarlılığı ve ikna ediciliği üzerinde** durulacaktır.

Genelde siyasal propaganda düzeyinde savunulan bu görüşün bilimsel düzeyde dile getirilmesi çabalarının en dikkate değer olanlarından birinin Cahit Armağan Dilek tarafından gerçekleştirilmiş olduğu görülmektedir. Deniz Harp Okulu mezunu olan Dilek, ABD’de yüksek lisans öğrenimi görmüş, Deniz Harp Akademisi eğitimi almış ve NATO Savunma Koleji’ne devam etmiş olmasıyla dikkat çekmektedir.

Bu yazıda, “TSK’ya kumpas” iddialarını tartışırken, Dilek’in 21. Yüzyıl Türkiye Enstitüsü’nün internet sitesi (www.21yyte.org) için kaleme almış bulunduğu **“TSK Neden Hedef Alındı ve Nasıl Bertaraf Edildi?”** başlıklı makalesini, konuyla ilgili yayınları en iyi şekilde temsil eden bir örnek kabul edecek ve değerlendirmelerimizi söz konusu makaledeki argümanlar ve mantık örgüsü çerçevesinde dile getireceğiz. Söz konusu makalenin, 26 Mayıs 2014 günü yayınlanmış olması itibariyle (Bkz. http://www.21yyte.org/tr/arastirma/terorizm-ve-terorizmle-mucadele/2014/05/26/7614/tsk-neden-hedef-alindi-ve-nasil-bertaraf-edildi), konuyla ilgili en yeni ve güncel iddiaları dile getirmekte olduğu söylenebilir.

*

Dilek'in makalesinin başlığının ("TSK Neden Hedef Alındı ve Nasıl Bertaraf Edildi?") dikkat çekici yanlarından birini, **temel iki varsayıma ya da ön kabule dayanıyor** olması oluşturmaktadır: Birincisi, TSK hedef alınmıştır. İkincisi, TSK bertaraf edilmiştir.

Dilek'in TSK'nın hedef alınması iddiasının, doğruluğu ya da yanlışlığı bir yana, belki tartışılabilir ya da tartışılmaya değer bir tez olarak kabul edilmesi, bilimsel tarafsızlığın bir gereği kabul edilebilir.

Fakat, TSK'nın bertaraf edilmiş olması iddiasının, "hedef alınma"yla kıyaslanmayacak ölçüde "aşırı" bir yüklem içerdiği açıktır.

Türk Dil Kurumu, "bertaraf" kelimesini şu şekilde açıklamaktadır: "Kaldırılmış, giderilmiş."

Bu durumda yazar, TSK'nın "kaldırılmış" olduğu iddiasını dile getirmiş olmaktadır ki, böylesi bir tespitin, Türk tarihi açısından **Yeniçeriliğin ilgası** olayı için isabetli kabul edilebilirse de, son dönemde TSK ekseninde yaşanan gelişmeleri açıklamaktan uzak olduğu söylenebilir.

*

Dilek'in söz konusu makalesi, şu ara başlıkla başlıyor: *"AYM Önünde Adalet Nöbetindeyken Balyoz ve Benzeri Kumpas Davalarına Strateji Kavramlarıyla Yeniden Bakış"*.

Böylece yazarın, "**kumpas**" kavramı ile neyi kastetmiş olduğu ortaya çıkmaktadır.

Buna göre, TSK mensuplarını ilgilendiren bütün yargı faaliyetleri ya da davalar, "kumpas"ın bir parçasıdır.

Yazar, "kumpas" olarak nitelendirdiği davaların bir listesini de vermektedir:

> "Sauna Çetesi, Atabeyler, Ergenekon, Poyrazköy, Kafes Eylem Planı, Amirallere Suikast, Arınç'a Suikast (Kozmik Oda), İrticayla Mücadele Eylem Planı, Balyoz, İnternet Andıcı, Askeri Casusluk."

*

Yazar, "kumpas" nitelendirmesinin bir parçası olarak, *"2013 yılının son aylarında hükümet yetkililerinin de bizzat açıkladığı şekilde söz konusu davaların düzmece ve kumpas davalar olduğu ortaya çıktı"* de□ektedir.

Gerçe□te Hükümet yetkililerinin bütün bu davaların tamamının ve tamamen düzmece ve kumpas olduğunu açıklamaları söz konusu olmamakla birlikte, böyle bir açıklamada bulunmuş olsalardı bile, **yargı kararları karşısında ancak siyasal bir duruş** olarak kabul edilebilirdi; **kanıt ya da ispatlama** olarak kabul edilemezdi.

Yazarın olayı ele alış biçiminin, içinde bulunduğu veya bir parçası olduğu kurum karşısında tarafsızlığını yitirme, **objektif/nesnel olamama** anlamına geldiği söylenebilir.

Her ne kadar sosyal bilimlerde saf ve pür bir nesnelliğin mümkün olup olmadığı tartışılabilirse de, bilimsellik ya da doğruluk iddiası, bu yönde bir duyarlılığın belirli düzeyde bulunmasını gerektirir.

Yazarın bakış açısı çerçevesinde ise, nesnelliğin 'n'sinden bile söz etmek mümkün değildir, çünkü onun dile getirilmemiş **zımnî/örtük varsayımlarından biri**ni, **TSK mensuplarının asla suç işlemeyeceği ön kabulü**nün oluşturduğu görülmektedir.

Ancak, bunu yaparken, **bütün bir "yargı" kurumunu ve yargı ile birlikte çalışan güvenlik güçlerini "kumpasçılıkla" suçlamış** olduğunu unutmaktadır.

*

Öte yandan, yazarın, kuvvetler ayrılığı ilkesi çerçevesinde yasama (parlamento) ve yürütmenin (hükümet) yanı sıra devletin üçüncü en önemli "kuvvet"i olan 'yargı'ya yönelik suçlamaları sadece "kumpas kurmak"la sınırlı kalmamakta, **dış güçlerin "işbirlikçisi" olma**ya kadar uzanmaktadır.

Yazara göre, davaların mağdurları, **"küresel güçlerin bölgemizdeki emellerine ulaşmada"** TSK'yı önlerinde "engel" olarak görmekte olduklarını ve bu yüzden onu etkisiz hale getirmek istediklerini, savunmalarında ve yazdıkları kitaplarda dile getirmişlerdir; söz konusu davalar, bu amaca ulaşılması için TSK'nın hedef alınmasından başka bir şey değildir.

*

Yazar, "Bu tespitler doğru ve önemli" demekte, kendi makalesiyle ilgili olarak da şunu söylemektedir:

> "İşte bu makalede bu tespitleri destekleyecek yeni tespitlerle TSK'nın neden hedef alındığı ve nasıl bertaraf edildiği stratejik seviyeden bakılarak açıklanmaya çalışılacaktır."

Böylece yazar, makalesini "**strateji**" eksenine oturtmaktadır. Strateji alanında dile getirilmiş olan kuram ve kavramlardan hangisi ya da hangilerine dayandığını ise şu ifadeler ortaya koymaktadır:

> "Bunu yaparken de askeri stratejide önemli bir kavram olan ve günümüzde siyaset ve iş dünyası stratejilerinin de vazgeçilmez kavramı olarak benimsenen 'Ağırlık Merkezi' konseptinden faydalanacağım."

Ancak yazar, Maslow'un "Elindeki tek alet çekiç olan, herşeyi çivi olarak görür" şeklindeki tespitini hatırlatır şekilde, TSK mensupları etrafında yaşanan bir gelişmeyi **tek bir bakış açısına (askerî strateji) hapsetmek**te, üstelik bunu yaparken de, **tek bir kavramsal aracı (ağırlık merkezi)** kullanmaya kalkışmaktadır.

Söz konusu gelişmenin iç politika, dış politika, ekonomi, uluslararası konjonktür, Türkiye'nin toplumsal ve kültürel yapısı gibi **boyutlarının bu şekilde gözardı edilmesi**, yapılmaya çalışılanın **bir analizden çok, varılmak istenen bir sonuca uygun araçların seçilmesi** olarak yorumlanması gerektiğini düşündürmektedir.

*

Doğal olarak, strateji eksenli bir akıl yürütme biçimi, salt içinde bulunulan an üzerine odaklanır, geçmişi hesaba katmaz.

Böylece, içinde yaşanılan "an"ın bir fotoğrafı çekilebilir, fakat bu, tabloyu anlamak ve yorumlamak için yeterli olmayacaktır.

Mesela, bir insanın öldürüldüğü bir fotoğraf sahnesi bize tek başına çok fazla bir şey söylemez; öldürülen kişi, vatanını savunurken esir düşmüş bir kahraman da olabilir, düşmana ülke sırlarını verdiği için binlerce insanın ölümüne neden olmuş bir vatan haini de.

Dolayısıyla, TSK mensuplarının **devletin en temel anayasal kurumlarından biri olan adlî kurumlar** tarafından yargılanması gibi bir sorunun, **dar bir bakış açısıyla** salt strateji alanının kuramsal çerçevesi ve kavramlarıyla ele alınması, son derece **aşırı ve yanlı bir indirgeme**ye konu yapılması, bilimsel açıdan isabetli bir tercih olarak görülemez.

*

Ağırlık merkezi kavramının esas itibariyle **Newton mekaniği**ne ait olduğu ve **Clausewitz** tarafından askerî stratejiye uyarlandığı bilinmektedir.

Yazarın da aktardığı gibi, Clausewitz, ağırlık merkezini, bir oluşumun "bütün gücünü ve hareketlerini dayandırdığı" şey olarak görmektedir. Yazarın **varsayım**ına göre, Türkiye'nin ağırlık merkezi TSK'dır. Ancak, bu iddiasını

desteklemek için sıraladığı argümanlara bakıldığında, **TSK'ya yönelik kumpas iddiası ile çelişen bir akıl yürütüş biçimi**yle karşılaşıyoruz.

Birincisi, Türkiye'nin ağırlık merkezinin TSK olması, TSK mensuplarının yargılanmasının Türkiye'nin ağırlık merkezine yönelik bir saldırı olarak nitelendirilmesine tek başına imkân vermez.

Bir başka ifadeyle, TSK'nın Türkiye'nin stratejik anlamda ağırlık merkezi olduğu kabul edilse bile, bu, TSK'nın bazı mensuplarının yargılanmasını, TSK'ya yönelik bir kumpas olarak nitelendirmemiz için yeterli bir gerekçe olamaz.

*

Bunun da ötesinde, söz konusu iddianın doğru kabul edilebilmesi için, öncelikle **kumpası kimlerin kurduğunun açıkça belirtilmesi** ve bunların kumpas kurarak TSK'yı "bertaraf" etmek suretiyle ulaştıkları hedeflerin ortaya konulmuş olması gerekir.

Daha açık söylemek gerekirse, **"küresel güçlerin emelleri" şeklindeki muğlak bir ifade**, böylesi bir iddianın ispatlanması için yeterli olamaz. Şunların sırasıyla belirtilmesi gerekir:

1. Bu küresel güçler **kimler**dir? (Yazar, bu sorunun cevabını daha sonra, ilgisiz bir biçimde vermektedir.)

2. Bu küresel güçlerin **müşahhas** emelleri nelerdir?

3. TSK, yargılamalar öncesinde, bu emellerin gerçekleşmesine **engel olacak neler** yapmıştır?

4. Bu davalarla TSK'nın "bertaraf" edilmesi sonucunda söz konusu küresel güçler **hangi emellerine ulaşmışlar**dır?

*

Bu sorulara cevap verilmeden TSK'nın Türkiye'nin ağırlık merkezi olduğu iddiası üzerinde durmanın bir anlamı yoktur.

Yazar, makalesindeki asıl tezi ispatlayacak argümanlar ve deliller getirmek yerine, konuyu, analiz etmeye çalıştığı gelişmeleri açıklamaktan uzak olan bir strateji terimi çerçevesinde yapılan zihin jimnastiğine dönüştürmektedir.

Buna bağlı olarak, TSK'nın neden Türkiye'nin ağırlık merkezi olduğunu ispatlamak için uzun uzadıya gerekçeler sıralamaktadır.

Bu çerçevede, **skolastik zihniyeti yansıtan bir bakış açısıyla Atatürk'ten önemli ölçüde alıntılar** yaparak TSK'nın Türkiye için taşıdığı önemi anlatmakta, ardından da, **Soros'un "Türkiye'nin tek ihraç ürünü ordusudur" sözü**nü, yine skolastik zihniyete yakışır bir biçimde, yani hiç **tartışmaksızın** aktarmaktadır.

Hatta, **Soros'un tezini haklı çıkarmak için Kore Savaşı'ndan Türkiye'nin NATO üyeliğine kadar birçok örnek sıralamaktadır**.

Türkiye'nin tek ihraç ürününün ordusu olmadığı açıktır, fakat yazarın bakış açısındaki asıl tutarsızlık ya da tuhaflık, **Soros'un ifadesini ispat için verdiği örneklerin, "küresel güçlerin emelleri" söylemi ile açıkça çeliştiğini** görememesidir.

Sizin NATO üyeliğiniz ve ABD'nin isteği doğrultusunda Kore Savaşı'na asker göndermiş olmanız şayet Türkiye'nin ağırlık merkezinin TSK olduğunu ispatlamaya yarıyorsa, hangi küresel güçler, emellerine karşı durduğu için TSK'ya kumpas kurmuş ve onu "bertaraf" etmiş olabilir?

*

Yazarın öncelikle bu soruya **mantıklı ve anlaşılır** bir cevap bulması gerekirken, yine "küresel güçlerin emelleri" söylemiyle **çelişen** bir başka "yabancı işbirliği" tespitinde bulunduğu görülmektedir. İfadeleri şöyle:

> "Diğer taraftan özellikle Türkiye'nin özellikle NATO üyesi olmasıyla birlikte **TSK'nın yabancı ülkelerle olan ilişkileri Türkiye'nin herhangi bir devlet kurumununkinden çok daha fazladır ve içiçedir**."

Görüldüğü gibi yazar, TSK'nın neden Türkiye'nin ağırlık merkezi olarak kabul edilmesi gerektiğini anlatırken, **savunduğu asıl tezi unutmakta ve onu çürütecek tespitlerde bulunmaktadır**.

Bir başka deyişle, "küresel güçlerin emelleri" söylemi ile, özellikle NATO üyeliğine vurguda bulunularak yapılan "yabancı ülkelerle ilişkili ve içiçe olma" söyleminin **birarada savunulamayacağını** aklına getirememektedir.

*

Yazar, bununla da yetinmemekte, **TSK'ya dış odakların yerli *ajanı/temsilcisi rolü* ya da konumunu da vermektedir**:

> "TSK bu **dış temaslardan edindiği** devlet yönetiminin her alanıyla ilgili **bilgi birikimini ve tecrübesini** (strateji oluşturma, risk yönetimi, güvenlik yönetimi, kriz yönetimi vs.) **ülke içine aktarırken** devleti eğiten ve yetiştiren bir rolü üstlenmiş…."

Yazarın bu ifadelerine bakıldığında, teori ile pratik arasındaki ayrımın farkında olup olmadığı sorusu akla gelmektedir.

Kuşkusuz, risk yönetimi ve kriz yönetimi gibi kavramlar Batı'ya aittir, fakat uygulama düzeyinde risk ve kriz yönetimi, tarih boyunca her büyük devlet tarafından gerçekleştirilmiştir.

Adının konulmamış olması veya başka tabirlerin kullanılmış bulunması, sonucu değiştirmez.

Ayrıca, TSK'nın dış temaslar sonucu devlet yönetiminin **her alanıyla ilgili** bilgi birikimi ve tecrübesi edinmiş olması (mesela ekonomi, idarî yapı, adlî kurumlar vs.) mümkün değildir.

Ancak bu ifadeler, yazarın ve şayet yazar gibi düşünüyorlarsa TSK mensuplarının **ben-merkezci (kurum-merkezci) ve narsisist** bir anlayışa sahip bulunduklarını ispatlar.

*

Yazarın, *"TSK Neden Hedef?"* şeklindeki ara başlık altında da, tezini ispat etmeye yaramayacak gerekçeler sıraladığı görülmektedir.

Ona göre, Türkiye 2000'lı yıllarda ekonomisi, genç ve dinamik nüfusu, yeraltı ve yer üstü kaynakları, tarım potansiyeli, sanayileşme atılımları, dış politikadaki etkinliği ve savunma sanayiindeki girişimleri ile öne çıkmıştır. Ancak yazar, TSK'nın, bu sayılanları **üreten değil, bunlardan faydalanan** konumda olduğunu unutmaktadır. Ayrıca, dünya denizlerindeki faaliyetleriyle bilinen ABD'nin TSK sayesinde Karadeniz'de etkili olamadığını öne sürmektedir ki, **Rusya faktörünü dikkate almayıp bu iddiayı ciddiyetle dile getirebilen birinin stratejiden bahsetmesi anlamsız olur**. Bu ancak, yukarıda dile getirdiğimiz ölçüsüz ben-merkezcilik ve narsisizmle gerçeklerden kopmak olarak görülebilir. İkinci olarak yazar, Kıbrıs'ta TSK sayesinde Yunan tarafının isteklerinin gerçekleşmediğini öne sürmektedir. Buradan anlaşılıyor ki, yazarın gözünde "küresel güçlerin emelleri", bir ölçüde, Kıbrıs Rum Kesimi'nin politik hedefleri gibi görece basit bir konu anlamına gelmektedir. Üçüncü olarak da yazar, terörle mücadelede 1999 yılında askerî anlamda zafer kazanıldığını ileri sürmektedir.

Burada da yazarın gerçeklerden kopuk bir hayalî dünya icat ettiğini söylemek yerinde olabilir.

Çünkü, **1999 yılının başlarında PKK'nın elebaşısı Türkiye'ye bizzat ABD tarafından teslim edilmiş ve bu, PKK'da bir liderlik krizi, motivasyon eksikliği ve yol haritası karmaşasına yol açmıştı**. Nedense yazar, **sözünü ettiği askerî başarı ile "küresel güçlerin PKK elebaşısını teslimi" arasındaki bağlantı**dan hiç bahsetmemektedir.

Yazısının devamında, günümüzün **tek küresel güc**ünün ABD olduğunu söyleyen yazarın asıl başarısı olarak, bir yazıya olabildiğince fazla çelişkiyi sığdırabilmiş olması gösterilebilir.

*

Son olarak yazar, 2003'te Türkiye'nin Irak'ın işgalinde ABD ile birlikte hareket et**me**miş olmasına vurguda bulunmaktadır.

Ancak o dönemde **TSK'nın konuyla ilgili açık bir tavır sergilemekten kaçındığını** unutmaktadır.

Birçoklarına göre, TSK'nın o günkü komuta kademesi, Türkiye'nin Irak'a ABD ile birlikte müdahalesine izin veren tezkerenin TBMM'den zaten geçeceğini hesap etmiş, sorumluluğu iktidara yıkmak istemiş, fakat iktidar partisinin bazı milletvekillerinin ret oyu vermesi yüzünden evdeki hesap çarşıya uymamıştır.

Nedense yazar, bu noktada da gerçekleri olduğu gibi aktarmaktan kaçınmakta, o günlerde TSK'nın açık bir tavır sergilemekten kaçınmış olduğunu saklamaktadır.

*

Yazar, tezini desteklemekten uzak olan bu argümanlardan hareketle şu sonuca varmaktadır: Küresel güçler, emellerine ulaşmak için, TSK'nın operasyonel kuvvetlerini ve gelecekteki komuta kademesini kumpas davalarla hedef almıştır.

Böylece, **anayasal kurumlardan yargı**, daha müşahhas düzeyde söylemek gerekirse, Türk mahkemeleri, **küresel güçlerin emellerini gerçekleştiren dış güdümlü mekanizma**lar olarak lanse edilmektedir.

Bu sonuca varmayı sağlayan mantık örgüsüne bakıldığında ise, masallardaki neden-sonuç ilişkilerini aratmayan gelişmiş bir hayal gücü dışında birşeyin bulunmadığı, müşahhas düzeyde herhangi bir kanıt ortaya konulamadığı görülmektedir.

Yazara göre, bir küresel güç, *"yurt içinde ve **TSK içinde** taşeronlar ve işbirlikçiler"*e sahiptir.

Doğal olarak bu, **TSK'nın, söz konusu davalarda yargılanmayan bütün subaylarının şaibe altında bırakılması ve itham edilmesi** anlamına gelmektedir.

Ancak yazar, daha sonra taşeron konusuna açıklık getirmekte, "Cemaat"i adres olarak göstermektedir.

Fakat bu, yazarın TSK'nın mevcut komuta kademesini suçlamasına engel olamamaktadır. Ona göre, "TSK'nın komuta kademesi konuşamamakta, görüşlerini değerlendirmelerini kamuoyuyla paylaşamamaktadır".

*

Sonuç olarak, "TSK'ya kumpas" iddiasını dile getirenlerin, tezlerini ispat için yeterli müşahhas kanıt ortaya koyamadıklarını söylemek gerekmektedir.

Bu yazıda, kumpas iddiasının doğruluğu ya da yanlışlığı değil, iddiayı dile getirenlerin mantık örgüsü ve gerekçelendirme biçimi, bir yazarın makalesi örneğinde ele alınmaya çalışmıştır.

Kendi içinde çelişkili ve tutarsız bir mantık örgüsü ile savunulan kumpas iddiası, gerçekte, TSK'nın **bugünkü komuta kademesi ve yapısına yönelik** bir saldırı ya da kumpas olarak da nitelendirilebilir.

TSK mensubu olup da yargılanan belirli bir kesim için, yargı gibi anayasal bir kurumun bütünüyle suçlanması, ayrıca TSK'nın mevcut personelinin ve komuta kademesinin dolaylı olarak ve hatta açıkça şaibe altında bırakılması, **buradaki duyarlılığın salt TSK eksenli olduğunu düşünmeye imkân vermemektedir**.

YABANCI AĞA, YERLİ-MİLLİ KÂHYA VE PARALEL MARABA

Hatırlamama yol açan, **Soner Yalçın**'ın bir yazısı..

17/25 Aralık olayından bir ay kadar önceydi..

Bir üniversitede araştırma görevlisi olarak çalışan, kimi yüksek lisans kimi doktora aşamasındaki **gençlerle sohbet ediyorduk**..

Onlara, Türkiye'de pekçok şeyin göründüğü gibi olmadığını söylemiştim.

Bu çerçevede, mesela **Hüseyin Gülerce'**nin gerçekte bir **gizli servis**in The Cemaat içindeki adamı olduğunu belirtmiştim.

"Bunu kanıtlayamam" demiş ve devam etmiştim: *"Fakat, benim kafamdaki bu konularla ilgili kriterler çerçevesinde ortaya çıkan sonuç bu."*

Gençlerin inanmaz gözlerle baktıklarını gördüğüm halde sözlerimi sürdürmüştüm: *"Aynı şekilde, **İHH** da, bir **gizli servis**le bağlantılı bir kuruluş."*

*

Böylece gençlere, *münafıkların temel özelliği olan yalancılığa ve iftiracılığa* algı operasyonu adıyla "kamu hizmeti" statüsü kazandıran "derin" sahtekârların "ön almak" gayesiyle benim için sıkça yaptıkları "**vehim ve paranoya**" suçlamasını güçlendirecek şekilde konuşmuş olduğumun farkındaydım.

17/25 Aralık hiç yaşanmayabilir, Hükümet-Cemaat kavgası kopmayabilir, **İHH-MİT tırları** yakalanmayabilir, ve ben gençlerin hafızasında "paranoya ve vehim"leri ile konuşan biri olarak kalmaya devam edebilirdim.

Haklı olduğumun anlaşılması için Kıyamet gününde sırların ortaya dökülmesini beklememiz gerekebilirdi.

Fakat öyle olmadı. Hiç beklemediğim kadar yakın bir zamanda, bir ay içinde İHH'nın MİT tırları meselesi yaşandı..

Ve, Hüseyin Gülerce en yetenekli balerinleri bile kıskandıracak olağanüstü kıvrak bir manevrayla The Cemaat'in tam karşısına geçti, "devlet"ine "hizmet" için fedailik rolü üstlendi.

*

Soner Yalçın'ın yazısına gelelim.

"Erdoğan'ı kandırmak bu kadar mı kolay arkadaş" başlığını taşıyordu.

Bazı ifadeleri şöyle:

> "FETÖ ile ilgili ne çok kitap çıktı.
>
> Kitaplığımda **100'**ü aşkın FETÖ kitabı var.
>
> "Yeni ne bilgiler edineceğim" diye, hemen hepsini merakla okudum;
>
> Hüseyin Gülerce'nin yazdığı **"Gizli Krallığın Sonu: FETÖ"** bu kitaplardan biriydi.
>
> Zaman gazetesinde **23 yıl yazarlık** yapan…
>
> Zaman gazetesinde **genel müdürlük** yapan…
>
> Zaman gazetesinde **genel yayın yönetmenliği** yapan…
>
> Keza yine FETÖ'nün…
>
> Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın **15 yıl mütevelli heyet başkanlığı** yapan…
>
> Samanyolu ve Mehtap televizyonlarında **15 yıl program** yapan…

“Hizmet Hareketi”ni övmek için **600 konferans** yapan…

“Cemaat’in sözcülüğünü” yapan…

30 yıl FETÖ içinde yer alan Hüseyin Gülerce’nin kitabını **merak ve heyecanla** okumaya başladım.

Bakalım ne bilgiler bulacaktım!

392 sayfalık kitabı didik didik ettim.

Yok.

Tek bir **“dişe dokunur”** bilgi yok.

Bilinenleri tekrarlıyor sayfalarca. 28’inci sayfadan itibaren FETÖ’nün **çok bilinen operasyonlarını** anlatıyor. Önceki yıllar, yani 29 yıllık örgüt üyeliği sadece 25 sayfayla sınırlı! Orada da tek yeni bilgi yok.

İşte bu Hüseyin Gülerce…

AK Parti yandaşı gazeteler ve televizyonlar tarafından **“FETÖ ile mücadelenin önderi”** diye selamlanıyor!

Biri çıkıp, “Arkadaş bunca yıl bu örgüt içinde yer aldın, medyada çıkan bilgileri tekrarlayarak kitap yazmışsın, bilmediklerimizi niye anlatmıyorsun” **diye sormuyor!**

Daha kötüsü…

Gülerce şunu diyor:

“Bugün görüyoruz ki, F. Gülen’in öncülüğündeki hareketin başlangıçtan itibaren üç safhası var. 1) Hizmet 2) Cemaat 3) Paralel Devlet Yapılanması.”

(https://www.odatv.com/yazarlar/soner-yalcin/erdogani-kandirmak-bu-kadar-mi-kolay-arkadas-115570)

*

Yazıda aktarılan ifadeleri "**günümüz Türkçesi**"ne çevirmek, "sadeleştirip" anlaşılır hale getirmek gerekiyor.

Hüseyin Gülerce'nin sözünü ettiği üç safhadan ilki, yani "**hizmet**" aşaması; *MİT'in güdümünde "laik devlet"e hizmet edip* "Siyasal İslamcılığı" ya da kısaca "İslamcılığı", **"laik devletine sadık" müslümanlık** haline getirmek oluşturuyordu.

Şimdi bu rolü, Erdoğan liderliğindeki AK Parti üstlenmiş durumda.

Gülerce'nin sözünü ettiği ikinci safha, yani "**Cemaat**" safhası, özelde MİT, genelde de "devlet" tarafından desteklenen Fethullah Gülen'in ardında bir **takipçi kitlesi**nin oluşması anlamına geliyor.

Bu takipçilerin bir kısmını, **"istikamet"e, Şeriat'in ölçülerine** bakmayıp **keramet hikâyelerine, parlak nutuk ve vaazlara, uydurulmuş rüyalara** inanan "saf"lar oluşturuyor.

Önemli bir kısmı ise, **"El kârda, gönül yarda"** diyen "uyanık"lardan müteşekkil..

İstikbalin nerde olduğunu anlayıp hemen oraya üşüşen uyanıklardan..

Böylece hem dünyalarını hem ahiretlerini kazanacaklarını, hem Allahu Teala'yı, hem de (İslamî ölçülere göre putperest olan) devletlerini razı edeceklerini, hem Allah'a hem de puta kulluk ederek şişi de kebabı da yakmayacaklarını zanneden uyanıklardan..

*

Gülerce'nin sözünü ettiği üçüncü safha, yani "**paralel devlet yapılanması**" ise, Fethullah'ın, kendisini keşfedip önünü açan eski patronlarına şunu demesi anlamına geliyor:

*"Siz de, ben de, ABD'nin emrinden çıkmıyoruz. Ona yağcılık yapıyor, hizmet sunuyoruz. Aynı **ağa**nın sen **kâhya**sı, ben **maraba**sıyım.. Ama artık böyle gitmeyecek, ben de ağa ile doğrudan görüşecek, ona hizmet edeceğim, bunun için senden izin almayacağım. Hem, ağa da senin şımarmaman için bunu istiyor."*

Şu anda ağaya olan birşey yok.. Ahmak kâhya ile maraba kan revan içinde birbirini yiyor..

Ve kâhya ağaya yalvarıyor:

"Ağam, n'olur şu nankör marabayı bana ver, işkencenin bin türlüsünü ona yapayım.."

Ağa da, daha fazla yalvartma peşinde.. "Tı!" diyor.

Kısacası, tarihe rezalet olarak geçecek bir olayı yaşıyoruz.

*

Ancak burada asıl rezil olan, Fethullah değil; Şeriatçılığı yok etmek, *"Siyasal İslamcılık" ya da "İslamcılık" dedikleri "laik putun emrine girmeyen gerçek İslam'ı"* yok etmek için tuzak kuran derin sahtekârlar..

Evet, asıl rezil olanlar ve koca bir ülkeyi de kendileriyle beraber rezil edenler onlar..

Böylece Allahu Teala, onlara da, onlara tepki göstermeyen, onların **"yerlilik, millilik, vatanseverlik"** masallarına itibar edenlere de dünyada rezilliği tattırıyor.

Dünya âleme rezil kepaze, maskara oluyorlar.

FETHULLAH'IN VEBALİ

Yeterli dinî bilgiye sahip olduğun, sözün ucunun nereye gideceğini anlayacak zekaya malik bulunduğun halde "**Devlet-i Ebed Müddet**" diye şiir yazarak Allahu Teala'nın **beka** sıfatını laik (siyasal dinsiz) devlete verirsen, bir gün gelir Allah Azze ve Celle o kutsallaştırıp adeta putlaştırdığın devleti sana musallat eder.

Senin, "Ebedî olan mülk/hakimiyet/devlet yalnızca Allah'ındır" demek gerekmez miydi?!

*

Devlet-i Ebed Müddet

Battı diyorlar, ama bir gün yine doğacak,
Er-geç ışık gelip karanlıkları boğacak..
Saracak nûr üstüne nûr arzı dörtbir yandan,
Kurtulacak insanlık şu binbir hafakandan;
Göz yaşından rahmet bulutları çelik-çavak,
Her yana inci inci damlalar yağdıracak.
Bütün ölüler dirilip çıkacak mezardan,
Ellerinde bir demet gül bu yeni bahardan..
Sonra bir bir ölüm çukurlarını geçecek,
Varıp Hızır'la o sırlı halvete erecek;
Dudaklarında pırıl pırıl kâseler nurdan,
İçecekler 'âb-ı hayat' fışkıran pınardan.

Îmânı, aşkı, ümidiyle tam şahlanarak,
Ve bendine sığmayan sel gibi çağlayarak,
Bir yep yeni dirilişe doğru bütün millet..
Dillerde kudsî türkü '**Devlet-i ebed müddet**'

Kasvet dolu son bir devreyi daha aşacak
Ruhların beklediği zirveye ulaşacak…

Hiç durma yürü gönlünde nûr, dilde hikmet
Yolun sonuna az kaldı; hele biraz gayret!.
Kıvran daha bir süre düşünce azâbıyla!
Ve rûhunda duyduklarının ızdırâbıyla,
Yüksel Sonsuz'a doğru ve milleti de yükselt!
Yükselt ki, biraz ilerde tarih-i şehâmet…

Fethullah Gülen

FETHULLAHÇI TAKİYYE ÖRGÜTÜ (FETÖ) VE ATATÜRKİZM

Kemalist/Atatürkist taifenin Fethullahçılara yönelttiği suçlamalar, aynı zamanda kendi ayıplarını ortaya dökmeleri anlamına geliyor.

"Şecaat arzederken merd-i Kıptî sirkatin söyler" hesabı..

Mesela Nisan 2018'de ***odatv.com***'da şöyle bir haber yayınlanmıştı:

> "Yine örgütün üst düzey yöneticileri tarafından bu evlerde kalanlara verilen talimatta da, **"Hakim-savcı olduğunuzda, çalıştığınız adliyelerde namaz kılmayacaksınız. Tuvalette klozete oturup namaz kılacaksınız. Asker abileriniz de böyle yapıyor. Sahte kokteyller düzenliyor. Alkol alıyorlar"** denildiği belirtildi."
>
> (https://www.odatv.com/guncel/tuvalette-klozete-oturup-namaz-kilacaksiniz-136355)

Tamam, FETÖ'cülerin bu tavrı, onların takiyyecilik, ilkesizlik, çıkarcılık ve dünyaperestliğini sergiler; bu açık.

Fakat, onların neden böyle davranma ihtiyacı duydukları sorusunu da akla getirmez mi?

Niçin böyle davranma ihtiyacı duyuyorlardı?

*

Rejimperestler din, iman, müslümanlık ve namaz düşmanlığı yapmıyorduysalar, böyle yapanların önünü kesmiyorduysalar, fişlemiyorduysalar, sakıncalı ilan etmiyorduysalar, "İrticacıdır, rejimimiz için tehlikelidir" diye mimlemiyorduysalar, onlar neden böyle davranma ihtiyacı duyuyorlardı?

Namaz kılanların önü kesilmiyor, ikinci sınıf insan muamelesi görmüyorduysalar, FETÖ'cüler niçin böyle yapıyorlardı?

FETÖ'cülerin soru çalarak, adam kayırarak hak etmedikleri yerlere gelmeleri suç, ayıp.. Bu, tamam.

Peki sizin namaz kılan insanların önünü sırf namaz kılıyor, ya da Şeriatçı diye kapatmanız haksızlık değil miydi?!

Tamam, soru çalmak kötü.

Peki ya, soru çalmaya bile gerek görmeden göstere göstere namaz kılmayanı namaz kılana tercih etmek, namaz kılanı tasfiye etmek, mesela ordudan atmak, haksızlık değil miydi?!

*

Bununla birlikte, FETÖ'cüler ve Fethullah'ın "tabandaki ibadet ehli" kabul edilen izleyicileri işte bu takiyyeci tavırları yüzünden, bugün başlarına gelenleri kısmen hakettiler.

Birçokları, kendilerini sözde kamufle etmek için gâvur gibi konuşmayı bile caiz görmeye başladı.

Ve onlardaki bu bozulma ve yozlaşmayı, içlerindeki "derin" elemanlar körüklediler, desteklediler.

Mesela **Hüseyin Gülerce**'nin yazdıkları.

Bu adam, The Cemaat'in sözcüsü gibiydi.

Hatta, gibisi fazla, sözcüsüydü.

Ve adam, The Cemaat adına (***Zaman*** gazetesinin 8 Kasım 2007 ve 10 Kasım 2010 tarihli sayılarında) Atatürkçülük yaparken, bu takiyyeci güruhtan ona en küçük bir itiraz gelmedi.

*

Evet adam, 2007 yılında "**ortak değerler**" olarak şunları sıralamış:

"**Atatürk, cumhuriyet, laiklik, demokrasi**".

Devletperestliğe özgü "imanın şartları".. Ortak iman esasları.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında "çılgın Türkler"in ilah ilan ettiği Atatürk var..

Devlet (cumhuriyet) var..

Laiklik, yani siyasal dinsizlik, yani Şeriat karşıtlığı var.

Demokrasi, yani siyasal halkçılık, Allahu Teala'yı bırakıp halkı/milleti "hüküm koyucu (şâri')" kabul etme var..

Dört dörtlük rejimperestlik.

Hüseyin efendi bu dört esasın yanına, lütuf kabilinden "**dinimiz**" ile "**hukukun üstünlüğü**"nü de eklemiş.

Ama hangi hukuk?.. Onu söylemiyor.

Bu "ortak değerler"in hepsi Anayasa'ya girmiş, bir tek "dinimiz" yok.

O sadece duygu sömürüsü ve istismar aracı.

*****

Evet adam, FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü) adına konuşarak aynen şunu yazmış:

“Atatürk, bu toplumun ortak değeridir.”

Adam daha ne desin!

Tabiî adamın yazdıkları kendi içinde çelişkili, tutarsız, fakat sorun değil, çünkü yapmak istediği şey zaten çelişkili düşünülmesini sağlamaktan ibaret.

Hem laikliği, hem de “dinimiz”i ortak değer kabul ediyor.

Halbuki, bunlardan birini ortak değer kabul ettiğinde diğerini edemezsin.

Anayasa’da “dinimiz”e yer verilmemesinin nedeni de işte bu!

Fakat laikliğe yer veriliyor.. Çünkü gerçek “ortak değer” o..

Millete ortak değer olarak laiklik dayatılıyor.

*

Anayasa’da Atatürk var, laiklik var, demokrasi var, milliyetçilik var, var oğlu var, bir tek İslam yok.

Atatürkistlere göre Atatürk, toplumun ortak değeri olmaktan fazla bir şey, Allahu Teala’ya ihtiyaç bırakmayan, O’nu anmayı gereksiz hale getiren “ulu önder”.. Onun için açıkça “ilah/tanrı” diyenler de var.

Ve (“devleti için” FETÖ’nün içinde “hizmet” gören) Hüseyin Gülerce gibiler, “ortak değer” yaftası altında, bu “Atatürk putçuluğu”nun değirmenine su taşırken onların içinden bir kişi bile çıkıp “Dur bakalım, n’oluyoruz, o kadar da değil!” demedi.

Fethullahçı Takiyye Örgütü’nden bir kişi bile çıkıp ona itiraz etmedi.

Hüseyin Gülerce'nin Haydar Baş belası gibi utanmaz bir yalancı olduğuna, 2007 yılında yayınlanan yazısında Selanikli Mustafa Atatürk için kullandığı şu ifadeler delil olarak yeter:

> "Bu milletin evladı olarak mukaddes bildiğimiz bütün değerlere de sahip çıkmış, saygılı olmuştur."

Adam daha ne desin!

*

Selanikli'nin "mukaddes bildiğimiz bütün değerlere" nasıl sahip çıktığını körler, sağırlar ve bile bile yalan söyleyen ar damarı çatlamışlar dışında herkes biliyor.

Anlatmayalım.

Hüseyin efendinin üç yıl sonra, 2010'da yayınlattığı yazısı biraz daha akıllıca, fakat onda da "**Atatürk müslümanlığı hakkında da hüküm vermek bize düşmez, nihai karar Allah'a aittir**" diyor.

Olağanüstü kibar, nazik, anlayışlı, ince, hoşgörülü, medenî..

Fakat aynı adam, yıllar sonra, bir zamanlar önünde huşu içinde el pençe divan durduğu **Fethullah**'ın müslümanlığı hakkında karar vermeyi Allah'a bırakmadı.

Allah'ın haşa vekiliymiş gibi onu cehennemin dibine soktu soktu çıkardı, soktu soktu çıkardı.

Ah hayatınızda bir kerecik olsun samimi ve dürüst olabilseniz..

Bir kerecik..

*

Hüseyin Gülerce, 2017 yılında ***Karar*** gazetesi yazarı **Akif Beki** ile yaptığı bir tartışmada, söz konusu Atatürk'lü yazılarını gurur ve iftiharla gündeme getirmişti (Bkz. https://www.odatv.com/guncel/hodri-meydan-akif-beki-de-yazisini-gostersin-127158)

Fethullah da, Fethullah'ın izleyicileri de, birbirlerinin (**Hüseyin Gülerce**'de görülen türden) zırvalarına "Bizdendir, ne söylese yeridir" diyerek "**hoşgörü**"yle baktıkları, birbirlerinin yanlışlarına itiraz etmedikleri için, başlarına gelenlerin bir bölümünü hak ettiler.

Fethullahçı Takiyye Örgütü'nün Atatürkçülük, laiklik, demokrasi ve cumhuriyet güzellemeleri yapması, yaptırması, onlara bir fayda vermedi.

Aynı güzellemeleri yapan, Selanikli'ye arz-ı ihtiramda bulunan, demokrasiye ve laikliğe iman ettiğini ilan eden, hatta yoz boz kurtçuluğa kadar savrulan diğer dindarımsı cemaat ve gruplar bundan ibret almalıdırlar.

*

Bu noktada, Fethullah Gülen'e "Atatürk'e bağlılık" hususunda yöneltilmiş bir suçlamayı hatırlamak yararlı olabilir.

Star gazetesi yazarı **Elif Çakır**, "**Fethullah Gülen'in 'küçük' ihaneti!**" başlığını taşıyan 16 Mart 2014 tarihli yazısında, Gülen'in bir çocukluk arkadaşının, **Alvarlı Efe** rh. a.'in torunu **Nakip Efendi**'nin ifadelerine yer vermişti.

Şöyle:

> "Aşağıda ayrıntılarını aktaracağım, **oldukça enteresan bu hikâye** üzerine dün Nakip Efendi'ye telefonla ulaştım.

Nakip Efendi 76 yaşında. Erzurum'da yaşıyor. Alvarlı Efe Hazretlerinin hali hazırda hayattaki torunlarından ve Gülen'in de Kurşunlu Medresesinden arkadaşı.

Gülen'in o yıllardaki medrese arkadaşlarından bir diğerini de [Diyanet İşleri eski Başkanı] **Mehmet Nuri Yılmaz** olduğunu aktardı Nakip Efendi.
…

Mutlaka okumuşsunuzdur Fethullah Gülen'in [hayat hikâyesini anlattığı] '***Küçük Dünyam***' kitabının ilk baskısında **Alvarlı İmam** başlığı altında genişçe bir bahis var.

Alvarlı Efe Hazretlerinden büyük bir övgüyle bahsediyor Gülen.

Gülen, '***Küçük Dünyam***'da Alvarlı Efe Hazretleri'nin hayattayken babası için 'evladım' dediğini kendisi içinde 'talebem' dediğini (***K. Dünyam***, s. 36) anlatıyor ancak Alvarlı ailesi bunun mümkün olmadığını zaten kitapta bunun gibi pek çok çelişkinin olduğunu söylüyor.

Nakip Efendi kitapta asıl itirazlarının ise Gülen'in medrese hocası **Sadi Mazlumoğlu** Efendi için yazdıkları.

Diyor ki Nakip Efendi: *"**Gülen'in hocasına karşı yaptığı davranış** sonucunda medreseden atılmak zorunda kaldığı halde meseleyi -ki Erzurum'da neredeyse infial yaratmasına rağmen, biz gençliğine, cahilliğine verip affetmeye çalışmıştık- yıllar sonra kendisini anlattığı kitabında bu kez de medreseden sanki kendisi ayrılmış gibi anlatmış. Ayrıca ayrılma sebebini de çok sinsice Sadi Efendi'nin tecrübesizliğine ve saflığına ve aralarındaki anlaşamazlığa bağlamış."*

*

Kitap, gazetede [1991 yılında ***Zaman*** gazetesinde] yayınlanmaya başlayınca haberdar olduklarını söylüyor Nakip Efendi.

Ve Alvarlı Efe Vakfı kurucusu ve aynı zamanda damatları olan **Hattat Hüseyin Kutlu** [Gülen'le röportaj yapmak suretiyle kitabı hazırlayan] **Latif Erdoğan**'la görüşerek 'Sadi Efendiyle ilgili yazılan kısmın hiç de Gülen'in yazdığı gibi olmadığını, düzeltilmesini' istemişler.

Düzeltilmiş.

*

Gelelim Gülen'in gerçekte Kurşunlu Medresesi'nden ayrılma sebebine.

Alvarlı Efe vefat edince yerine oğlu **Seyfettin Mazlumoğlu** geçiyor. Seyfettin beyin büyük oğlu **Sadi Efendi** de Kurşunlu Medresinde hocalık yapmaya başlıyor. Gülen de onun öğrencisi.

Birgün medresenin önüne **jandarmalar** geliyor ve **Sadi Efendi'nin kollarına kelepçe takarak** ilçedeki Gürcü Kapı Karakoluna götürüyorlar. Gözaltına alıyorlar yani.

Sadi Efendi'nin başına gelenler bölgede anında duyuluyor ve halk karakolun önüne yığılıyor. Deyim yerindeyse kıyamet kopuyor o gün Erzurum'da.

O tarihe kadar böylesi bir hadise yaşanmamış. Hadise kısa bir süre sonra anlaşılıyor. Meğer **Sadi Efendi'den şikayetçi olan, öğrencisi Fethullah Gülen**!

Meğerse bizim Gülen, 'zaten benden 5-6 yaş büyüktü' dediği hocasına kızmış ve gitmiş '**Atatürk aleyhine konuşuyor, bu adam Atatürk**

düşmanlığı yapıyor medresede’ diyerek karakola şikayette bulunmuş. 1955-56 olmalı diyor Nakip Efendi:

‘Bugün yaşananlara bakınca medresede o gün yaşadıklarımızı hatırlıyorum. ***Hocasının ellerine kelepçe taktıran, Atatürk düşmanlığı yapıyor diyerek şikayette bulunan Fethullah Gülen*** *geliyor aklıma. Ve o gün yaşadıklarımız.”*

(https://www.star.com.tr/yazar/fethullah-gulenin-kucuk-ihaneti-yazi-856402/)

AK PARTİ - FETÖ KARDEŞLİĞİ SÜRERKEN YAZILMIŞ SATIRLAR

*(Aşağıdaki satırlar, 2003 veya 2004 yılında bir **Yeni Şafak** gazetesi yazarına gönderdiğimiz e-postada yer alıyordu.. Gazetenin diğer yazarlarına da göndermiştik.*

Bu yazar ve benzerleri, FETÖ'ye o dönemde Allah için tavır koyamadılar, fakat daha sonra Erdoğan için hemen meydana atıldılar.)

Yazınızda, bir süre önce olduğu gibi, **Karl Marx**'ın "**Din afyondur**" sözüne atıfta bulunuyor ve bir bakıma onun ekonomi ile ilgili görüşlerini salt bu cümleye indirgiyorsunuz. Bu ifade, Marx'ın dine bakışını gösterebilir fakat ekonomik yaklaşımlarını yansıtmaktan uzaktır.

Bununla birlikte, Marx'ın "**Din afyondur**" şeklindeki tespitinin bir gözlemin ürünü olduğunu inkar edemeyiz. Marx'ın, içinde yaşadığı toplumu ve Hıristiyanlığı dikkate alarak böylesi bir hükme vardığı açık.

Aslında Avrupa'da din, kimi zaman afyon olmaktan daha öte bir şey olagelmiştir. Afyon sözü biraz masum kalıyor.

Hristiyanlığın, misyonerler tarafından, **sömürgeciliğin keşif kolu** olarak kullanıldığını biliyoruz. *"Ellerinde **İncil**'lerle geldiler. Onların **İncil**'i, bizim toprağımız vardı. Sonra bizim İncil'imiz, onlarınsa toprağı oldu."*

Allahü Teala şöyle buyurur:

> **"Ey iman edenler! Muhakkak ki hahamlar ve rahiplerden birçoğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve (insanları) Allah yolundan uzaklaştırırlar. Altın ve gümüşü biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenler var ya, işte onları acıklı bir azap ile müjdele!**

> **“O gün (bu paralar) cehennem ateşinde kızdırılacak da onların alınları, yanları ve sırtları bunlarla dağlanacak: ‘İşte bu, kendiniz için biriktirip yığdıklarınız! Haydi, biriktirip istiflediğiniz şeyleri tadın!’ (denilecek).”** (et-Tevbe Sûresi, 9/34-35)

Bir süre önce, **Erdoğan’ın “dini siyasî amaçlar için istismar etme” itirafı**nda bulunduğunu biliyoruz.

Evet din, **“melik” olmak (insanların kalplerine hükmetmek)** için de, **“malik” olmak (mallar üzerinde tasarrufta bulunabilmek)** için de istismar edilebilir.

İslam dünyasında dini “**afyon**” haline getirmeye çalışanlar, **İslam’ı Hıristiyanlık gibi bir din haline getirme**ye uğraşanlardır.

Böylelerinin insanların “kalpleri ve malları” üzerinde hüküm sürmek için dinin imkanlarını sonuna kadar kullandıklarını, buna karşılık, İslam’ın “riskli” gerçeklerini ya unutturmaya çalıştıklarını ya da olmayacak tevillerle saptırmaya uğraştıklarını görüyoruz.

İşte **“İbrahimî dinler” safsatası** bunun ürünü.

Demek ki İslam dünyasında yeni bir **İbrahimî (!) afyon**a ihtiyaç duyuluyor.

Dini afyonlaştıranlar, “normatif”ten bahsedip kendi “pozitif”lerini kabartanlardır.

Normlar, norm olarak kaldıkça fazla bir şey ifade etmezler; önemli olan, onların gözlemlenebilir (pozitif) hale gelmeleridir.

AB maceramızda dinin hangi normunu buluyorsunuz?

Statükocuları memnun eden **“İslam’ın laiklikle bağdaşması” söylemi**nde İslam’ın hangi normunun **referans** alındığına inanıyorsunuz? Laiklik bir yönetim

ilkesidir ve laik bir rejimin aynı zamanda İslamî olamayacağını, çünkü bunların "referans"larının farklı olduğunu açıkça neden söyleyemiyoruz?

İbrahimî dinler safsatasında siz neyi gözlemliyorsunuz? İslam'ın hangi normunu buluyorsunuz?

Daha açıkçası, kaleminizi, dinin afyon olmadığını göstermek için niçin kullanmıyorsunuz?

“DERİN HÜSEYİN”İN MISIR’DAKİ SİNSİ SİSİ DARBESİ İÇİN FETHULLAHÇILAR ADINA YAZDIKLARI

(Bu yazı ilk kez 5 Temmuz 2013 tarihinde yayınlandı.)

Hüseyin Gülerce, bir fikir adamı ya da yazar olarak pek önemli biri sayılmaz. Ancak, “Cemaat”in ve/veya Fethullah Gülen’in bir tür **yarı-resmî sözcüsü** gibi görülmesi, onu dikkatle takip edilen bir adam haline getiriyor.

Zaman gazetesinin ondan pekçok bakımdan üstün başka yazarlarının (mesela Ahmet Selim’in) hiç dikkat çekmemesine karşılık, Gülerce’nin sürekli gündeme gelmesinin nedeni bu.

Gülerce, 5 Temmuz 2013 tarihli yazısında, Mısır’la ilgili olarak şunları söylüyor:

> “MISIR’DAKİ DARBENİN ANLATTIKLARI…
>
> “Mısır’daki askerî darbe, **hissiyat ile gerçeklik arasındaki acıklı hali ve ders veren farkları** anlatıyor.
>
> “Müslüman Kardeşler’in iktidar denemesi, kötü bir sonla bitti diyebiliriz. Dileriz, Mısır bir iç savaşın, kardeş kavgasının içine düşmez.
>
> “Bir bahar düşünün, tekrar darbe hortlağı ile bitmesi, Arap dünyası için çok kötü oldu. Ne ibretliktir, laik kesim, liberallerle birlikte; Batı’nın hoş görüsü(!) ve himayesi ile darbe destekçiliği yaptı. Darbe için Tahrir Meydanı’nı kullandılar. Bir darbenin, havai fişek gösterileri ile kutlandığını da görmüş olduk… Benim gibi pek çok kişinin aklından geçmiştir sanırım, şu anda Türkiye’de yapılacak -Allah muhafaza- bir darbe için kim bilir ne çok havai fişek stoklayan vardır…”

*

Gülerce, hemen herkesin kabul edebileceği bu genel geçer hakikatlerin ardından asıl mesajına geliyor. Böylece, dile getirdiği birtakım doğruların, **acı hapı yutturmak** için onu şekere bandırma ameliyesinden başka birşey olmadığı sonucuna varıyoruz. Bir tür aldatma..

Beyefendi, "İ*slam coğrafyasında mütedeyyin insanlar, yönetime talip olacaklarsa **dini referans almamalıdırlar***" fetvasını veriyor.

Emriniz olur!

"Dinî söylemi öne çıkarmasalar belki daha **işlevsel** olur" vs. gibi birşey söylese, niyetinin belki iyi olabileceğini düşüneceğiz, fakat öyle demiyor, **"Dini referans almamalıdırlar"** buyuruyor.

Dini referans al**ma**mak başka birşey, **göstermemek** başka birşeydir. Mesela, bir insana, dinî söyleme başvurmadan, alkolün onu mahvedeceğini **tıbbî bir söylem**le anlatabilirsiniz. Bu, başka birşeydir. Fakat bir insana, "Alkol almanın **haram** olduğunu söylememelisin. Dinî söyleme başvurmamalısın!" dediğiniz zaman, gerçekte o kişinin **din ve inanç hürriyeti**nin yanı sıra, **düşünce ve inancını açıklama özgürlüğü**nü de yok etmiş olursunuz.

*

Mesela bugün Batı'da, **hristiyan demokrat partiler** mevcut. Bunlara, hristiyan olduklarını dile getirmeleri yasaklanmıyor. Buna karşı belki, "Hristiyanlığın zaten pek fazla siyasal talebi/düzenlemesi yok" denilebilir. Şayet bu itirazı haklı kabul edersek, o takdirde şunu söylememiz gerekir: **Madem yok da, neden hristiyan olmayı bu şekilde öne çıkarıyorlar?**

Hristiyan olmayı öne çıkarmak, "Hristiyan **değilsen** benimle birlikte siyaset yapamazsın, siyasal hayata katılamazsın; önce hristiyan kimliğini kabul edeceksin" mesajını vermek değil midir?!

Din, **siyaset**e bundan daha fazla nasıl **müdahale** edebilir?!

İsrail'de durum daha da katı.. **Hiç kimse İsrail'de, "Dini referans almayalım" diyemez.**

Yarım hoca Hüseyin efendi, bu akılları "**diyalog**" içine girdiği yahudi ve hristiyanlara vermiyor, tutuyor hristiyanların **salyangoz**larını İslam ülkelerinde pazarlamaya çalışıyor.

*

Ancak, **Müslümanlar için "Dini referans almamalıdırlar" diyen Hüseyin efendi**, bir sonraki cümlede makas değiştiriyor, "*Din, **siyasete vasıta** yapılınca her şeyden evvel dinin özü zarar görüyor*" diyor.

Muhterem kardeşim, dinin **referans** alınması ile, dinin **siyasete vasıta** yapılması aynı şey midir ki, bir sonraki cümlende utanmadan böyle birşey "yumurtluyorsun"?!

Tabiî bizim Hüseyin efendi, **usul-detay** ilişkisini acayip bir mantıkla tepetaklak eden muhterem hoca efendisinden ders almış, nasıl kafa karıştırılacağını çok iyi biliyor. "*Din, siyasette **referans** alınınca herşeyden evvel **dinin özü** zarar görüyor*" şeklindeki bir cümlenin "manyakça" olacağını gayet iyi bildiği için, hiç çaktırmadan kurnazca makas değiştiriyor, "Din, siyasete **vasıta** yapılınca…" uzun havasına geçiş yapıyor.

Türkçe olimpiyatlarında şarkı dinleye dinleye, makamdan makama nasıl ustaca geçilebileceğini kavramış…

Böylece, usta işi bir abrakadabra ya da hokus pokus ile din'i **referans** almayı dinin **siyasete alet** edilmesine dönüştürdükten sonra, saygılı ve efendi bir mütedeyyin müslüman pozu ile şu hükmü veriyor: "*Dine karşı bir saygısızlık oluyor*."

Yani, dini referans almak, dine karşı saygısızlıkmış…

*

Bence Hüseyin efendi bu aklı diyalog içinde bulunduğu **haham ve papazlara** verse çok iyi olur.

Mesela onlara, "***İncil*'i referans almanız, *İncil*'e saygısızlık oluyor beyler**" diyebilir.

Aynı şekilde hahamlara da, "**Yahudiliği referans almanız, Yahudiliğe saygısızlıktır**" şeklindeki muhteşem bir zihnin olağanüstü mantıklı çıkarımını pazarlayabilir. Müslüman mahallesinde hristiyanların salyangozunu pazarlamaya çalışmasından daha iyidir. Hem de, bir çifte standarttan kurtulmuş olur. Hiç değilse, "Adam bize **numara** yapmıyormuş, sadece biraz 'saftorik'miş, aynı şeyi hristiyana ve yahudiye de açıkça ve mertçe söyledi" diyebiliriz.

Ama demez!.. Diyemez!…

*

Gelelim Hüseyin efendinin dördüncü cümlesine (Ya da yumurtasına mı dersiniz, salyangozuna mı, her neyse!):

> "Ayrıca kendisini **samimi Müslüman** olarak gören, kabul eden geniş kitleler kendilerini **dışlanmış** hissediyorlar."

Peh peh peh!..

Kendisini samimi müslüman olarak gören, kabul eden **geniş kitleler**kendilerini dışlanmış hissediyorlarmış!..

İlk cümlesinden hareketle konuşmak gerekirse, kendisini samimi müslüman olarak gören, kabul eden geniş kitleler, dinin **referans** alınmasından rahatsız olan insanlarmış..

Hem dinin referans alınmasından **rahatsız** oluyorlar, hem de bunların kendilerini samimi müslüman olarak görmelerini, **kabul etmelerini** saygıyla karşılamamız gerekiyor.

Yoksa kendilerini **dışlanmış** hissediyorlarmış, hissetme kabiliyetleri azmanlaşmış bu kişilerin kendilerini dışlanmış hissetmelerine ciğer dayanmazmış..

Bunların kendilerini dışlanmış hissetmemeleri için, dini referans alanların **bizzat kendilerini dışlamaları** gerekiyormuş.

Mesela, bu mantığa göre, Mısır'da halkın büyük çoğunluğunun oyuyla iktidara gelen Mursi'den rahatsız olanlar, her ne kadar **azınlık** durumundaysalar da, kendilerini dışlanmış **hissetmek** gibi pek büyük bir bahtsızlığı yaşadıkları için, Mursi ile Mursi'ye destek veren çoğunluğun taleplerinin yok sayılması gerekiyor.

Sen de az uyanık değilsin, Hüseyin efendi!.. Öyle hocanın böyle çırağı!..

*

Dört cümlede işi sağlama bağlama ustalığını gösteren yarım hoca Hüseyin efendi, beşinci cümlesinde şahlanıyor, cuş u huruşa geliyor:

> "Daha da önemlisi, birikmiş tepkilerin sonucunda yönetime gelindiği için hassasiyet gösterilmesi gereken temel meselelerde çoğunlukla farkında olmadan bir **ötekileştirme** zihniyetine saplanılıyor."

Kısacası, birik**me**miş **tepki**lerle yönetime gelmenin bir yolunu bulmak zorunda bu insanlar.. Adeta, yakıt kullanmadan motoru çalıştırmak gibi fizik yasalarını dumur eden bir talebin üstesinden gelmek zorundalar. Tepki birikmişse, gelmemeleri lazım, tepki birikmeyince de zaten gelemezler.

Bu şartlar çerçevesinde nasıl gelineceğinin formülünü bulmak için Newton ve Einstein olmak bile yetmez ama, olsun..

Az uyanık değilsin Hüseyin efendi, bir de yeri geldiğinde ağlayabilme kabiliyetine sahip olsaymışsın, Fethullah efendinin yokluğu durumunda onun yerini çok rahat doldurabilirmişsin.

Ve Hüseyin efendi, son olarak, ağzındaki baklayı çıkarıyor:

> "Mütedeyyin insanlar için zemin; demokrasi, hukukun üstünlüğü, paylaşma ve evrensel insani değerlerdir."

Böylece, "demokrasi, hukukun üstünlüğü, paylaşma ve evrensel insani değerler" ile "**referans alınan din**"in farklı şeyler olduğunu öğrenmiş oluyoruz.

*

Muhterem kardeşim, madem öyle, neden şu "**paylaşma**" faaliyetlerinde tepe tepe dini referans alıyor, insanların **dinî duygularını bu paylaşıma alet** ediyorsun?

Mesela, neden "**kurban**" topluyorsun? Neden kurban kesme gibi dinî bir kurum, senin paylaşma faaliyetlerinin eksenini oluşturuyor?

Neden insanların **zekât**larının, **sadaka**larının peşinden koşuyorsun?

Neden, dini referans göstermeden, salt "**evrensel insanî değerler**" adına yardım toplamıyorsun?

Onu da geçtik, acayip çalgılar eşliğinde kız oğlan karışık hoplayıp zıplama, avaz avaz yâlelliler söyleme faaliyetlerine bile **dini referans haline getirmek** için neden "dinî" **rüya** hikâyeleri anlatıyorsun?

Dinî olmayan, "evrensel insanî değerler"e dayanan **rüyalar**ın suyu mu çıktı?

*

Kerli ferli adamlar, "dırahşan" çehreli kızların oynamalarını, şarkı söylemelerini gerdan kırarak, gözlerini bel bel dikerek izliyor, sonra da bu tabloya Peygamber Efendimiz s.a.s. **rüyalar vasıtasıyla alet** ediliyor, bütün bu utanmazlıklara din referans haline getirilmeye çalışılıyor..

Demokrasi vs. diyorsun, iyi güzel, peki Mursi **darbe** ile mi cumhurbaşkanı atanmıştı? Demokratik yollardan gelmemiş miydi, seçilmemiş miydi?

Hukuka uygun yollardan cumhurbaşkanı olmuş bir adamı "Benim hukukum yoksa da, tankım topum var" diyerek "**tankın üstünlüğü**" ilkesi eşliğinde alaşağı eden adamlar karşısında söyleyecek bütün lafın bu mu?..

*

Evet, İslam açısından bakıldığında, dini referans almayanların, dini hayatın dışına itmeye çalışanların, dine düşmanlık yapanların tek bir **referans**ı vardır: **Heva ve heves**. Demokrasi, hukukun üstünlüğü ilkesi vs. hepsi, işlerine geldikçe kullandıkları, acıkınca da utanmadan oturup yedikleri birer puttan başka birşey değildir.

*"**Sonra da seni (din ve dünya) iş(in)de bir şerîat üzere kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin (heves, arzu ve) hevalarına uyma!**"* (Casiye, 45/18)

MÜMTAZ'ER TÜRKÖNE'NİN DÜDÜKLÜ TENCERESİ (YA DA SOSYOLOJİZMİ)

(4 Ağustos 2013 tarihinde yayınlandı.)

Mümtaz'er Türköne, ***Zaman*** gazetesinde yayınlanan "Düdüklü tencere teorisi" başlıklı yazısı ile, iktidara "toplumsal basınç" konulu öğütlerde bulunuyor:

> **"Düdüklü tencere teorisi**
>
> "Düdüklü tencere, yemekleri daha hızlı ve daha az enerji ile pişirmeye yarar. Tencerenin içine sıkışan su buharının oluşturduğu yüksek basınç hızlı pişirmeyi sağlar.
>
> "İşin püf noktası, fazla basıncın dışarı atılmasıdır; aksi takdirde tencere patlar. Klasik sisteme göre fazla buhar ince bir borudan dışarı atılır. Bu borunun üzerine konulan konik ağırlık, buharın kontrollü bir şekilde çıkmasını sağlar. Basınç arttıkça düdüğün sallanma ritmi ve sesi artar. Şayet ses çıkmıyorsa durum tehlikelidir; düdük tıkanmış olabilir. Bu durumda patlamayı önlemek için, sigorta gibi görev yapan yumuşak lehimli başka bir çıkış ağzı bulunur. Aşırı basınç, nispeten daha az mukavim bu çıkışı açarak kendine bir yol bulur ve patlama engellenir.
>
> "… Keyif sizin; ama düdüklü tencere kullanıyorsanız o fazla basıncın, düdüğün çıkardığı ritmik ses eşliğinde boşalması gerektiğini bilmeniz gerekir. Sessizlik sonu felaket olan tehlikeli bir patlamanın "geliyorum" işaretidir.

“Eylül ayı, bilemediniz ekim ile birlikte bir “patlama” beklentisi oldukça yüksek. İddia edildiği gibi herkes tezgahını açmış, asıl aktörün yani kitlelerin sahaya inmesini bekliyor ve son hazırlıklarını yapıyorsa o zaman bu beklenen isyanın dinamiklerine eğilmemiz ve iş işten geçmeden sorunu çözmemiz lazım. Derinliği olan bir bakışa ve anlayışa ihtiyacımız var. Sosyolojik muhayyile, kitlelerin rol aldığı bu tür eylemleri anlamak için seferber edilmeli. Komplolar sonuçlara odaklanır, sebep üretemezler. Sebeplere eğilmeyenler ise yapıcı roller üstlenemezler. Düdüklü tencere teorisini, basit komplo teorilerine alışkın olanlar için aynı basitlikte bir sosyolojik açıklama modeli olarak öneriyorum. Düdüklü tencereyi ocağa koyup, bütün komploları unutup sadece gözleyin.

“Çoğu psikolojik nitelikli bireysel karşılaşmalardan toplumun bütününü kuşatan etnik veya mezhebî kutuplaşmalara kadar daracık kapalı bir alanda basınç birikiyor. Bu basıncın devlet katında doğrudan temsil edilenlerde değil de, dışarıda kalanlar arasında birikmesi son derece doğal. İktidarlar, demokrasinin denge ve fren mekanizmaları içinde bu basıncın boşalacağı kanallar oluşturmakla mükelleftir. Katılım, çokkültürlülük, özgürlük alanlarının korunması demokrasinin şeklî kurumlarının ve mekanizmalarının yanında, bu basıncı boşaltacak çoğulcu kanalları açık tutar. Toplumdan muhalif seslerin gelmesi, düdüklünün basıncı boşalttığını gösterir. Ritmin artması ve sesin yükselmesi basıncın arttığına işarettir. Yapılacak iş ocağın altını kısmak. Tersine, basıncı kontrollü bir şekilde boşaltan düdüğü sabitleyerek ses çıkarmasını engellerseniz, eninde sonunda bir patlama ile karşılaşırsınız. Benzetmeyi ilerletelim. Yavuz Baydar, düdüklüde biriken basıncı bize haber veriyordu. Hasan Cemal, Can Dündar gibi kalemi kuvvetli gazeteciler ise o basıncı düzenli bir şekilde boşaltan düdüklünün tepesindeki konik ağırlığı temsil ediyordu. Bu ülkenin eleştiriye ihtiyacı olduğunu söylemek basmakalıp bir söz. Daha ötesi, iktidarların yönetebilmek için

biriken basıncı boşaltan eleştirilere ve eleştirenlere daha fazla ihtiyaçları var. …”

(http://www.zaman.com.tr/mumtazer-turkone/duduklu-tencere-teorisi_2116963.html#.Uf3m16y1-2w)

*

İlla da bir teori üretmek gerekiyorsa, benim tercihim, farklı durumları açıklayabilen “**su hortumu teorisi**” olurdu.

Su hortumu teorisinin düdüklü tencere teorisine üstünlüğü, “**ilginç zamanlar**” ile olağan durumlar arasındaki farkı anlamamızı sağlayan bakış açısı zenginliğine sahip olmasıdır.

Bahçe sulamak için kullanılan su hortumları, **yüksek basınç** istemez, musluğun basıncı yeterlidir. Buna karşılık, itfaiye arabalarının özelliği, suyu sıkmak için yüksek basınç hortumuna sahip olmalarıdır.

Buradaki birinci temel kural çok basittir: Yangın ne kadar büyükse o kadar çok suya ihtiyacınız vardır.

İkinci temel kural şudur: Büyük yangınlar, büyük hortumlar ister.

Üçüncü kural ise şöyledir: Hortum ne kadar büyük olursa olsun, **yüksek basınç** yoksa, su ziyan olmaktan kurtulamaz.

*

Demek oluyor ki, bahçe sularken basıncı düşürmek gerekir. Fakat **yangın söndürme**ye giden itfaiyecinin eline tutuşturulan hortumun yüksek basınçlı olması şarttır.

Bahçeyle ilgilenen bahçıvana itfaiyenin su hortumunu, itfaiyeciye de bahçıvanınkini tavsiye ederseniz, **atın önüne et, itin önüne ot** koymuş olursunuz.

İşte, Mümtaz'er Türköne'nin yaptığı, tam da böyle birşey..

Sosyolog geçinenlerimizin anlayamadığı şey şu:

Gerçekte insanlık âlemi sosyolojik, psikolojik, siyasal, ekonomik, kültürel, ideolojik vs. boyutlarıyla birlikte bir bütündür. Hiç kimse, günlük hayatını yaşarken, "*Şimdi psikolojik bir durumla karşı karşıyayım, biraz sonra sosyolojik bir faaliyette bulunacağım, daha sonra ekonomik işler yapacağım, ardından da siyasal çalışma gerçekleştireceğim"* diye düşünmez.

Gerçekte böylesi ayrımlar, **analitik ve sentetik**tir, bir anlama çabasıdır.
Fakat, **parça**lar kendi başına bir varlığa sahipmiş gibi görüldüğünde
ve **bütünlük** unutulduğunda, bu, bir anlama çabası değil, **körlük** haline gelir.

*

İşte, herşeyi sosyolojiye indirgemeye çalışan Mümtaz'er Türköne ve Taha Akyol gibi isimlerin en temel hatası, bu handikapın pek fazla farkında olmamalarıdır.

Böylece sosyoloji, sosyoloji olmaktan çıkmakta, **sosyolojizm** haline gelmektedir; bir tür ideolojiye dönüşmektedir.

Gezi Parkı olaylarını ve önümüzdeki aylarda çıkarılması beklenen karışıklıkları anlamak için sosyolojik öğütlerde bulunanlar, aslında sosyal bilimlerin mantığını da, sosyolojiyi de tam kavrayabilmiş değildirler.

Ortada bir **yangın** varsa, birileri kundaklama faaliyetinde bulunuyor, biryerlere benzin döküp kibrit çakıyorsa, yapılması gereken ilk şey, onun en etkili bir biçimde söndürülmesi için bütün araçları kullanmak olmalıdır.

*

Bunu yapmayıp, "*Acaba bu kundaklama olaylarının ardındaki sosyolojik etkenler neler?*" diye düşünmek, sosyolog geçinenlerin işi olabilir, fakat devlet kurumlarından ve itfaiyeden istenen, bize **sosyolojik açıklamalar yapmaları, sosyolojik analizler içeren nutuklar atmaları değil**, fazla miktarda su, kalifiye eleman ve **yüksek basınçlı hortumlar**la devreye girmeleri olmalıdır.

Sosyolog geçinenlerin öncelikle şunu anlaması gerekiyor: Sosyal bilimler sosyolojiden ibaret değildir.

İkincisi, eğer "sosyolojizm"inizde samimi iseniz, iktidarın sosyal olaylar karşısındaki tepkisini de "**sosyolojik bir vakıa**" olarak görüp doğal karşılamanız gerekir.

Yok eğer iktidara, "*Toplumdaki sosyolojik gerçekliği görün, o gerçeklik 'sosyolojik' nitelikte yani 'kutsal ve mübarek' olduğu için ona tabu muamelesi yapın, pasif bir şekilde o 'sosyolojik fırtına'yı izleyin*" diyorsanız, aynı aklı, "karıştırıcılar"a da vermelisiniz: "*İktidarın tepkisindeki sosyolojik gerçekliği görün, bu sosyolojik gerçekliğe saygı duyun*."

Şayet "**komplo**" teorilerine iltifat etmiyorsanız, iktidarın toplumsal düzenlemelerinde ve eylemcilere verdikleri tepkilerde "komplo" arayan kesimlere de itibar etmeyin. Birtakım gazetecilerin işsiz kalmasını "spontane sosyolojik vakıa" olarak görün.

*

Şayet sosyolojizm'iniz iktidarın politikaları ile o gazetecilerin bireysel yaşamı arasında bir ilişki kurmanıza engel olmuyorsa, yabancı ülkelerin dış politikaları ile Türkiye içindeki karışıklıklar arasında bağlantı bulmanıza da mani olmamalıdır.

Bütün bunlar, Türkiye'de herşeyin güllük gülistanlık olduğunu savunmamız anlamına gelmiyor. Sorun şurada ki, eylemciler, iktidarın hatalarından ziyade doğrularına karşı çıkıyorlar.

Milyonlarca ağaç dikmiş bir iktidara muhalefet etmek için bula bula dört tane ağacın kesilmesi bahanesini bulanlardan, başka ne beklenebilir ki!

Mehmet Ali Alabora tipi sosyolojik realiteden ne hayır gelir ki!

FETHULLAHÇI TAKİYYE KAFASINDAN LAİK ZULÜM TAVSİYESİ

Sedat Laçiner, 15 Temmuz öncesinde bir yazısında *"Sanılanın aksine Türkiye'de El kaide ve IŞİD'e yakın nispeten geniş bir kitle oluştu ve bu kitlenin daha görünür hale gelmesini engellemek, aşırı fikirlerin silahla buluşmasına mani olmak gerekiyor… Yani öncelikli hedef, aşırı dinci akımların bastırılması olmalı"* diyordu.

Bunları yazan kişi, Batı'daki İslam'a yönelik "aşırı" saldırılar söz konusu olduğunda Müslümanlar'a **sükunet, itidal, "sessuzluk", İslam'ı sevdirme vs. tavsiye eden, Yunus Emre edebiyatı** yapan biri olmasa sorun yok..

Ancak, sıra "el-Kaide ve IŞİD'e (zihniyetçe) **yakın**" olduğu düşünülen kesime gelince, standartlar birden bire değişiyor.

Onların payına "**bastırılma**" düşüyor.

Vatandaş Batılılar, İslâm düşmanları, saldırgan ateistler vs. söz konusu olunca sınırsız **hoşgörülü, sevecen, dünya tatlısı** bir adam..

Müslüman söz konusu olunca.. "**Söyletmen vurun.. Bastırılsınlar..**"

*

Ne demek el-Kaide'ye ve IŞİD'e yakın olmak?..

Bunu nasıl ölçeceksiniz?

Sonra, "daha görünür hale gelmek" ne demek oluyor?

Zaten ortada “görünür” bir kitle yok. O halde bunun Türkçe’si şu oluyor: Bunları varlık âleminden silin, yok edin!..

Görünür hale gelmek, sadece senin ya da *Charlie Hebdo*’cuların mı hakkı?

Cumhuriyet gazetesi denilen paçavra ***Charlie Hebdo*** ile birlikte görünür hale gelince tıs diyemeyen adama bakın..

Aşırı dinci akımmış…

Bir defa, **dinci** kavramını kullanarak laikçi jargona sarılıyor. Bu, müslümanın dili değildir.

İkincisi, **aşırılık**, ***Kur’an***’ın dilinde, Allahu Teala’ya isyan etmek anlamına gelir. Her günahkâr, aşırıdır..

Sen önce, müslümanca düşünmeyi öğren!

*

Aşırı dinci denilen kişilere gelince… Bunların içinde evrensel hukuk ilkelerine göre suç işleyenler varsa, cezalandırılırlar..

Fakat hiç kimsenin, bunların dinî anlayışları hakkında **aşırılık** hükmü vermeye hakkı olamaz. Çünkü, din kimsenin tekelinde değildir..

Ben, senin din anlayışının sapıklık ve dalâlet anlamına geldiğini, ya da, senin derin bir odak adına Müslümanların din anlayışlarını sulandırmak, onları sevecenlik edebiyatı ile uyutmak isteyen bir görevli olduğunu söylemeyeceğim, söyleyemeyeceğim, fakat sen tutup bana aşırı dinci diyeceksin, öyle mi?..

Ben senin din yorumun hakkında hüküm vermeyeceğim, “Bunun saçmalıkları bastırılmalıdır” faslından konuşmayacağım, fakat sen tutup benim nasıl düşünmem

gerektiğine ve ne kadar din ve vicdan hürriyetine sahip olabileceğime karar vereceksin..

Sonra da **utanmadan** Yunus Emre edebiyatı yapacaksın..

Bunları hepsi böyle.. Biraz sıkıştırdığın zaman, mazrufları fena halde ortaya dökülüyor, maskeleri düşüyor.

KASETLERİN HESABI NİÇİN SORULMUYOR?

Evet, FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü) ile yeterince mücadele edilmiyor, edilmedi.

Gözyumuldu.

Nerden anladın derseniz…

Şurdan anladım: Erdoğan'ın kaseti meselesinden dolayı tutuklanan ve yargılanan olmadı.

Demek ki FETÖ ile mücadele işi göstermelik..

*

Neden The Cemaat'ten bir kişiye bile Erdoğan'ın kaseti meselesi sorulmadı?

Ya yoktu, The Cemaat'e iftira atıldı, ya da kaset meselesinin hesabı sorulursa birilerinin ipliği pazara çıkacağı için bundan sarf-ı nazar edildi.

*

The Cemaat'in elinde kaset varsa, MİT boş mu duruyor?

MİT, Doğu Perinçek'in ***Aydınlık***'ının 3 bin kaset iddiasını bile yalanlayamadı.

Türk siyasetçilerinin MİT'e duydukları olağanüstü saygının, ondan bahsederken kutsal ve mübarek bir makamdan bahseder gibi huşuya bürünüyor olmalarının ardındaki sır acaba ne?

15 TEMMUZ'A DAİR ÜÇ SENARYO

Takvimler 15 Temmuz 2016'yı gösterirken kanlı bir darbe girişimi yaşadık..

Olaydaki "**istihbarat zaafı**" ve buna bağlı "**hükümet etme zaafı**" o günlerde çok konuşuldu.

MİT, hükümete bağlı olduğuna göre, olaydaki istihbarat zaafı, aynı zamanda "hükümet zaafı"ydı.

Fakat, ustaca yürütülen bir **algı operasyonu** ile, olay dönüp dolaşıp, FETÖ üzerinden ülkedeki **bütün dinî hareketleri muhtemel baş belası, tehlike, sapkınlık kaynağı ve başı ezilmesi gereken yılan yuvası ilan etmeye** varacak bir mecraya yöneltildi.

Ve bu yangına, **muhafazakâr kesimdeki "derin" kalemşorların** ve geçmişte FETÖ ile yolları kesişmiş olduğu için kendilerinin aslında **"uslu çocuklar" olduklarını göstermek isteyen** birilerinin, odun taşıdıklarını gördük.

*

Evet, olay, sanki **yeni bir 28 Şubat** yaşıyormuşuz gibi, bütün bir müslüman kitlenin hedefe konulup dövülmesi, sorgulanması, hesaba çekilmesi, **itirafçılık** yapması, **Kemalizm'in ya da Atatürkçülüğün önünde diz çöküp tevbe seansları düzenlemesi** operasyonuna dönüştü.

Buna karşılık, Atatürkçü/Kemalist kesimin gemi azıya alıp çok çirkin bir taarruza başladığına şahit olundu.

Mesela, **Asiye Güldoğan** adıyla yazan "**derin**" bir elemana sahip (ki, kendi adlarıyla yazan "derin" elemanlarının bulunmadığı da söylenemez) ***Odatv***'de, afiyetle insan pisliği yiyebileceğini cümle âleme ilan etmiş bulunan Atatürkçü ve Darwinci Prof. Celal Şengör'le aynı kafa yapısına sahip olduğu görülen bir densiz (şımarık Nihat Genç), "**Tarikat bir yoldur yolun sonu ..k'tur**" başlığıyla yazılar kaleme alabildi. (Nokta noktaları biz koyduk, Nihat değil.)

Tabiî ki hedefi, günümüzün "derin"lerle şu veya bu şekilde işbirliği yapan, onların emrine gören **sözde "tarikat"**ları, tarikatımsıları değil, gerçek tarikattı..

Mevlanaları, Yunus Emreleri, Ahmed-i Yesevîleri, Hacı Bektaş-ı Velîleri, Akşemseddinleri, Şeyh Edebalileri, Hacı Bayramları, Aziz Mahmud Hüdayîleri, Abdülhakîm Arvasîleri, Şemseddin-i Sivasîleri yetiştiren tarikat..

*

Kesin gerçek şudur: **MİT**, bu darbe girişimi sırasında, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın da (ister samimiyetle, ister rol icabı) MİT Müsteşarı'nın yüzüne söylemiş olduğu gibi, **kötü bir sınav** vermiştir.

MİT'i bir yana bırakıp, **daha genel bir bakış açısıyla, bir gizli servis ile bir darbe teşebbüsü arasındaki ilişkinin** üç şekilde ortaya çıkabileceğini söyleyebiliriz:

Birincisi, gizli servisin hiç haberinin olmamasıdır.

İkincisi, darbecilerin, dış güçlerden de destek alarak, böylesi bir girişimi başlatmaları, gizli servisin ise, suç delillerinin ve darbecilere yakın olan bütün isimlerin ortaya çıkması için olayı **sadece takip** etmekle yetinmeleri, uygun bir zamanda girişimi akamete uğratarak hepsini derdest etmeyi **planlamaları**.

Üçüncüsü, gizli servisin, darbeci kesimi bir darbe girişimi içine girseler de girmeseler de **tasfiye** etmeyi kafaya koymuş olması, **öldürücü darbe** vurmak için

de **kumpas** tezgâhlaması, bunun için hedefteki kişileri bir yandan **ajite** ederek, diğer yandan da içlerindeki elemanları vasıtasıyla **provokasyona** getirerek suç işlemeye sevketmesi, onları son anda engelleyeceği bir darbe girişimine yöneltmesidir.

*

MİT'in durumunu **bu genel şablon** açısından ele aldığımızda varacağımız sonuçlar şunlardır:

Birinci ihtimal geçerliyse, MİT; Erdoğan'ın iddiasının aksine, "yıpratılmaması gereken" bir kurum değil, faydasız olduğu için belki de "kapatılması" gereken bir kurumdur.

Çünkü, kaynakları sınırlı bir ülkenin, yıpratılmaması gereken lüzumsuz ve faydasız süs bitkilerinin bakımıyla uğraşması akla ziyandır.

İkinci ihtimal geçerliyse, Erdoğan'ın, "Lütfen MİT'i yıpratmayalım" tavsiyesi, meramını açıkça söyleyemese bile, kendi içinde bir mantık kazanır.

Bu durumda MİT'in darbe girişimini takip etmeyi başardığı, fakat engellemeyi başaramadığı, böylece ortaya bir **istihbarat zaafiyeti**nin çıktığı, fakat MİT'i yıpratmanın da doğru olmayacağı söylenebilecektir.

Üçüncü ihtimal geçerliyse, Kemalist, Atatürkçü ve eski adıyla Ergenekoncular'ın, *"Darbe tasarısı bahanesiyle baş ezme, ordudan atma, hapse tıkma, süründürme öyle değil, böyle olur! Al sana kumpas! İlk Gülen değil, son gülen iyi güler"* dedikleri düşünülebilir.

Erdoğan'ın da, böylesi bir kumpası, 17-25 Aralık'ın onulmaz acıları yüzünden "üzüntüden uzak bir alâka" ile izleyeceğini kabul edenler çıkabilir.

Bu durumda, "**Tavşana kaç, tazıya tut**" denilmiş olması akla yatkın bir ihtimal olacaktır.

Birilerinin bir yandan ordudan atılmaları için düğmeye basılması, diğer yandan da, o atılacak isimlerin, "Ne duruyorsunuz, darbe yapın, sizi atmak isteyenleri siz ordudan atın! Sizin başınız kel mi?!..Sizin eliniz armut mu topluyor?!" denilerek, **son anda engellenecek** ve aleyhlerinde kullanılacak bir kalkışmaya itilmiş oldukları kabul edilebilir.

*

Bu üçüncü seçenek çerçevesinde MİT'in, olayı Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a haber vermeyip Genelkurmay'a söylemekle yetinmiş olması, anlaşılır bir durum haline gelecektir.

Aynı şekilde, Başbakan'ın "Neden bana haber vermediniz?" diye MİT Müsteşarı'nı sıkıştırırken Cumhurbaşkanı'nın bu konuda çok anlayışlı ve mülayim davranması, kolayca "MİT'i yıpratmayalım" modunda yayına geçebilmesi, evveliyatını bir tarafa bırakıp, meseleyi sadece, darbe girişiminin yapıldığı akşam MİT Müsteşarı'na telefonla ulaşıp ulaşamama sorununa indirgemesi, dostlar alışverişte görsün kabilinden bir "istihbarat zaafiyeti" söylemiyle işi geçiştirmesi, şaşırtıcı bir durum olmaktan çıkacaktır.

Yine bu seçenek çerçevesinde, MİT'in, son anda Genelkurmay'ı olaydan haberdar edip, onların askerî birliklerdeki bütün hareketlere yasak getirmelerini sağlamasını, bu kadarını bir darbe girişiminin engellenmesi için yeterli görmesini bir "evdeki hesabın çarşıya uymaması" ve "girişimin kontrolden çıkması" olarak değerlendirmek mümkün olacaktır.

Aynı şekilde, darbe girişiminin gerçek boyutları daha önceden bilindiği için de, önlenmesinin kolay olacağı düşüncesiyle paniğe kapılınmadan üzerine gidildiği kabul edilebilecektir.

Bu üç seçenekten hangisinin doğru olduğuna karar verecek olan, tabiatiyle, biz değiliz.

Şurası açık, olaydaki sis perdesi er geç ortadan kalkacak, hangi seçeneğin doğru olduğu, uzun bir gecikmeyle de olsa, kesin olarak ortaya çıkacak ve tarih sayfalarına geçecektir.

*

Temennimiz, üçüncü seçeneğin doğru olmamasıdır.

İKİNCİ BÖLÜM

FETÖ'NÜN İSTEDİĞİ

DIRAHŞAN KOMEDYA

(Konu, önceki yazıda olduğu gibi, İsrail asıllı Amerikan film yapımcısı Sam Bacile'nin ***'Müslümanların Masumiyeti' adlı filmi****.. Aşağıdaki satırlar, filmin tartışıldığı Eylül 2012'de Fethullah Gülen'e cevap olarak kaleme alınmış ve internette bir blogda yayınlanmıştı.)*

Fethullah Gülen'in "değer"i konusunda ihtilaf varsa da, "önem"i hususunda kimsenin bir itirazı ve kuşkusu yok.

Önemli bir adam.. Türkiye'nin sosyal, kültürel, siyasal ve hatta ekonomik hayatının en önemli figürlerinden biri olduğu tartışılmaz.

Bu yüzden, kimileri ona saygı duyuyor, kimileri ondan korkuyor ve çekiniyor, kimileri de ona haset ediyor ve diş biliyor.

Saygı duyanların önemli bir bölümünü, uzun vaizlik kariyerinin zihinlere nakşettiği duygusal görüntülerden etkilenenler oluşturuyor. Onlara göre Fethullah Gülen, bir hocaefendi olmanın da ötesinde, bir Allah dostu.. Müstesna bir şahsiyet..

Bazıları da, hükmettiği (dolaylı olarak etkilediği) maddî imkânlardan (televizyon, gazete, dersane, banka vs.) dolayı ona saygı duyuyorlar. (Maddî güç ve para, insanı "akıllı" yapar. Fadıl Akgündüz, Dursun Uyar, Haşim Bayram ve Halis Toprak gibi

şahıslara parlak günlerinde "yalakalık" yapan, onların ticarî dehalarına methiyeler düzenlerin, düşmelerinin hemen ardından "mecnun" ve "cüzzamlı"ymışlar gibi davranmaları bunun en açık delilidir.)

Kimileri de Fethullah Gülen'den düpedüz korkuyor. Emniyet'te "fanatik"lerinin bulunduğu, "yargı"yı etkileyebildiği iddiaları, "N'olur n'olmaz, başımıza bir iş gelmesin" demelerine yol açıyor.

Bir de haset edenleri var. Bunlar daha çok, onunla "hizmet" ve "hocaefendilik" yarışı yapanlar arasından çıkıyor. Bunların, kendileri tahteravallinin bir ucunda dibe inerken Fethullah Gülen'in diğer uçta ha bire yükselmiş olduğunugörmekten dolayı içleri yanıyor. Asıl dertlerini söyleyemedikleri için de onun diyalogçuluğundan giriyor, gözünün üstündeki kaşından çıkıyorlar.

*

İşte bu Fethullah Gülen, medyada yer alan haberlere göre, şu sıralarda gündemde olan rezil filme tepkiler konusunda şu değerlendirmeleri yapmış:

> "Bunlar terbiyesizlik yaptılar. Bu meselenin esasında diplomasi zaviyesinden belki reddedilmesi gereken bir yolu vardı, bir yöntemi vardı. Siz bunu kullanmadan, bu adamın cürmü yok ki sen yıkıyorsun? Yani biri suç işliyor, biri film çeviriyor, birisi o filmi Amerika'da sahnelendiriyor. Sen o işten hiç haberi olmayan elçiliğe roket atıyorsun, adam öldürüyorsun, konsolosları öldürüyorsun, insanlıkla telif edilemez bunlar. Bunları eğer Müslümanlar yapıyorlarsa Müslümanlıktan haberleri yok. Başkaları yapıyorsa bunlara sahip çıkanlar varsa bunlar da Müslümanlık adına cinayet işliyorlar. Kimsenin Müslümanlığın dırahşan çehresini karartmaya hakkı yoktur, zift atmaya hakkı yoktur."
>
> "İstihbarat servisleri yaptı gibi geliyor bana. Fakat Müslümanın oyuna gelmemesi lazım. Müslümanın kollarını germesi, 'bunu yapmayın' demesi

lazım. Kitle psikolojisiyle hemen bizde bu oyuna geliyoruz maalesef. Bir yerde onlar camiye karşı bir şey yaptılar, biz Afrika'da tuttuk bir düzine kiliseyi yaktık. Bu Müslümanca bir tavır değil ki. Geçende kalktı bir tanesi Ceziret'ül Arap'ta 'hiçbir yerde kilise olmaması lazım' dedi. Bu ne demektir yani? 'Siz hiçbir yerde, kendi dünyanıza hakim olduğunuz yerde camiye fırsat vermeyin' demek, 'minareleri yıkın' demektir. Diyalog arandığı bir dönemde, İslamifobia'nın başını alıp canavarlaştığı bir dönemde bu sözler dostça söylenmiş sözler değil, insanca söylenmiş sözler değil."

"Efendimizin saçına toz kondurmamalı. Ama bu mesele sadece buna münhasır kalmamalı. Acaba biz Efendimizi anlatabildik mi dünyaya? Niye O'nu anlamayan, tanımayan bunca insan var? Bu canlı bombalar böyle? Bu masum insanların üzerlerine gidip onları öldürmeler devam ettiği sürece o hadiselerde İslamiyet'i okuyorlarsa niye İslamiyet'i kabul etsinler ki? Haçlı barbarlığının yaptığından farkı nedir bunların? Moğol barbarlığının yaptıklarından farkı nedir bunların? Demek ki biz Efendimizi anlatamamışız insanlığa. İnsanlığın İftihar Tablosunu bir iftihar tablosu gibi sunamamışız. Alemde O'na karşı hayranlık uyaramamışız. O'nu bizim zihnimizde bizim tavırlarımızda ve davranışlarımızda bir sıradanlığa mahkum etmişiz. Biz gibi göstermişiz. Oysa ki biz -bağışlayın şahsım adına diyeyim- benim gibi kıvır zıvır olabilir. Ben kıvır zıvır olabilirim. Fakat O insanlığın iftihar tablosu, Allah'ın hususi mahiyette yarattığı, hususi bir donanımla gönderdiği, Cibril'i geride bırakan bir insandır. Acaba biz ona ümmetlik vazifesini bihakkın yaptık mı?"

"Dengeyi de bazen tutturamıyoruz. Milimi milimine muradı ilahi takip edilmesi lazım ki dengeyi bulalım. Allah (cc) tembihatı sübhaniyesini yapıyor. Günde 40 defa ihdinassıratel müstakim, 'bizi iftrattan tefritten uzak tut, dengeli olmaya muvaffak kıl' diyoruz. Ne cismaniyetimize yenik düşelim, ne de onu görmezlikten gelelim. Ne aklımıza yenik düşelim ne de

onu görmezlikten gelelim. Ne hakperestlik mülahazasına, feveranlarımaza yenik düşelim. Ne de bütün bütün fevaransız olalım. Böyle bir şey yaptılar mı böyle hani nerede inanmış insan varsa eline bir sopa almalı, kendine ters ne kadar insan varsa geçmeli yamaçlarına onları tırpanlamalı geçmeli. Eğri düşünenler, eğri konuşanlar bir daha öyle bir şey konuşmaya teşebbüs etmemeliler. İşte bu meselenin ifratı bu. Hafizanallah yapılan onca saygısızlık karşısında duyarsızlık, kendi değerlerine karşı saygısızca davranmanın ifadesidir. Fakat tavırlar ve davranışlar hususi ile büyük işlerde, böyle ciddi işlerde, biz böyle bir şeye teşebbüs ettiğimiz zaman geriye dönüşü ne olur bunun? Bunları da çok iyi düşünmek lazım. Ondan sonra da ortak akıl deyin 20 insanın aklına müracaat edin bu mevzuda. Şöyle yapılınca şunun olma ihtimali var, şöyle yapılınca şunun olma ihtimali var. O meseleleri değerlendirirken geriye dönüşlerine bağlı olarak değerlendirmek lazım. Yapacağımız her şey size ne kazandırır? Ona bakmak lazım. Bir şey kazandırmıyorsa bir yönüyle belki kendi davanızı, kendi düşüncenizi, kendi mefkurenizi karalıyorsanız, onun çehre-i dırahşanına zift atıyorsanız, el alemin nazıranda kötü gösteriyorsanız umumun hukukuna tecavüz etmiş sayılırsınız. Bütün Müslümanların hukukuna tecavüz etmiş sayılırsınız. Samimi olmak başka bir meseledir. Yani bir yerde deseler ki senin efendinin kakül-ü gülberleri içinde 5 tane değil de 15 tane beyaz tüy vardı. Eğer bu O'na hakaret maksadıyla söylenmişse bir taraftan burnumun kemikleri sızlamalı 'ben vefasızım sana karşı' demeliyim. Bir diğer taraftan da bir ürperti yaşamalıyım. Haşa ve kella. 'Sen insanların en şirinisin. Beyazlık bir şirinlik emaresiyse o sende olmalı. Siyahlık bir şirinlik emaresiyse o sende olmalı' demeliyim. O mevzuda iç alemim itibariyle hemen ona kilitlenmeliyim. Fakat o mevzuda ortaya koyacağım tavra gelince ona umumun hukuku, İslamiyet'in hakkı, Allah'ın hakkı, Kur'an'ın hakkı, Seyyid-ül Beşer'in hakkı taalluk ettiğinden dolayı indî karar verememem o hususta. Bazan iyi bir şey yaptık gibi görülürüz de orada, öyle zannederiz, fakat yaptığımız şeylerle kendi

dünyamızı yıkmış oluruz. Evet, burada da yine ifrata tefrite düşmemek lazım. Alakasız kalma, bu bir yönüyle tefrittir. Alakasız kalma. Şöyle demişler Efendimiz (SAV) için bir karikatür yapmışlar. Geçen sene o karikatür yapan bu sene de bir filim çevirir. Böyle müteheyyiz fıtratı olan insanları burada heyecana getirmek, provokasyona sevk etmek, İslam dünyasında bir kısım olumsuzluklara sebebiyet vermek. Bu hep oldu böyle. Bazen kendileri yaparlar onları yani. Gider sonra başkalarının kulelerini yıkarlar. Yaparlar. Bütün bunlarda çok soğuk kanlı, çok tedbirli, çok temkinli hareket etmek lazım. Geriye adım atma meselesi onda bir ihtimal dahilindeyse bence ileriye bir adım atmamalı. Burada durduğumuz yerde durmalı. Evvela o mevzuda çok ciddi, kalpten, yürekten bir alaka duymalı."

*

Bu sözler, içinde önemli doğrular barındırıyor. Ancak, bu doğrular, yersiz ve zamansız, yanlış bir bağlamda söylenmiş doğrular..

Eskiler, "**Küllü makamin makal**" demişlerdir, her makamın (kendine uygun) sözü vardır.

Yukarıdaki sözlerin "makam"ı, bu makam değildir.

Filme aşırı tepki gösterdikleri söylenen kişilerin Fethullah Gülen'i kaale almayacakları malum olduğuna göre, bu sözlerin muhatapları, "**İslâm'ın dırahşan çehresi**"nin gösterilmesinin istendiği Batılılar, yani Hristiyanlar ve Yahudiler demektir.

Onlara ise, bu türden "**özür dileyici**" ifadeler bu "makam"da değil, şu makamda söylenmelidir:

“**Bakın, birileri sizin büyükelçinizi öldürüyor, konsolosluğunuza saldırıyorsa, dırahşan çehrenizi İslâm dünyasına iyi gösterememişsiniz demektir. Kendinize çekidüzen verin, biraz hizaya gelin.**”

Evet, bu makam, böyle bir makam.. Fethullah Gülen’den, şayet “hocaefendi” sıfatını hakettiğini düşünüyorsa, bu “makam”da böyle konuşması beklenir.

Tabiî ki, sözlerini daha anlaşılır ve açık kılmak için ayrıntılara da girebilir. Mesela şöyle diyebilir:

“**Nedir bu Guantanamo rezilliği?!.. Nedir bu Ebu Gureyb faciası, nedir bu tecavüzler, ırza geçmeler, öldürmeler, yakıp yıkmalar?! Batı demokrasisi ve insan hakları tellallığının dırahşan çehresi bu mu?!**”

Ya da şöyle konuşabilir:

“**Şu İsrail’in Filistinliler’e yaptıklarına bir bakın! Buna yürek dayanır mı?! Bu yapılanlardan utanmayan bir yüz, dırahşan bir yüz olabilir mi?!**”

*

Hayır, Fethullah Gülen bunları söylemiyor..

Bunun yerine, Hz. Peygamber s.a.s.’in dırahşan çehresini yeterince tanıtamamış oldukları için, rezil filmin yapımcılarını mazur gösterecek şekilde Müslümanlar’ı dövüyor.

Adam kalkmış Peygamber Efendimiz s.a.s.’in yüzüne zift atıyor, o arada da birisi öfkesine hakim olamayıp zift atan kişinin kafasına çekici indirip kafatasını kırıyor, bizim Fethullah Gülen de şöyle diyor: “Oldu mu şimdi?!. Peygamber Efendimiz’in (s.a.s.) dırahşan çehresine zift attın, kararttın. Belli ki biz Peygamberimiz’i bu adama iyi tanıtamamışız, suç bizim.”

Şu bir gerçek, Fethullah Gülen hitabet sanatını da, edebiyatı da çok iyi biliyor. Mesela, **tecahül-i arifane** sanatını çok iyi sergiliyor..

Şu dırahşan çehre edebiyatı, bunun en iyi delili..

*

Peygamber Efendimiz s.a.s., 40 yaşında (miladî takvime, şemsî senelere göre 39) peygamber oldu. Onu bütün Mekkeliler çok iyi tanıyorlardı.

Ama, ilk yıllarda çok az kimse müslüman oldu.

13 yıl sonra Medine'ye hicret ettiğinde, onun "dırahşan çehre"sini hepimizden daha iyi bilen Mekkeliler'den pek az kimse müslüman olmuştu.

Öyle ki, Bedir Savaşı'nda muhacirlerin sayısı, sadece 67 idi. Mekke ordusu ise, her ne kadar dışardan katılanlar da vardıysa da, bin kişiydi.

Ve bu orduda Peygamber Efendimiz s.a.s.'in yakın akrabaları da bulunuyordu. Amcası Abbas da bunlardandı.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.s.) dırahşan çehresi kendilerine iyi anlatılamadığı için mi Ebu Leheb ile karısı, ona en çirkin eza ve cefaları yapmışlardı?!..

O dırahşan çehreyi kimse tanımıyor muydu ki, sadece Hz. Ebubekir r.a., ona itirazsız iman etmişti?!

Medineli Yahudiler, o dırahşan çehreyi hiç mi görmemişlerdi ki, içlerinden müslüman olanların sayısı bir elin, bilemedin iki elin parmaklarını geçmiyordu?!

> "(Resûlüm!) Kâfirler seni gördükleri zaman: 'Sizin ilâhlarınızı diline dolayan bu mu?' diyerek seni hep alaya alırlar. Halbuki onlar, çok esirgeyici Allah'ın Kitabını inkâr edenlerin ta kendileridir." (Enbiya, 21/36)

> “Andolsun, senden önceki peygamberlerle de alay edildi; ama onları alaya alanları, o alay konusu ettikleri şey kuşatıverdi.” (Enbiya, 21/41)

*

Peygamber Efendimiz s.a.s.’in ve ashabın, Resulullah s.a.s.’in dırahşan çehresini gösterme konusundaki “başarısızlığı”nı kendisine dert edindiği için mi Fethullah Gülen, asr-ı saadette değil de şu çirkinlikler çağında Peygamber Efendimiz’in (s.a.s.) dırahşan çehresi edebiyatı ile Hristiyanlar’ı ve Yahudiler’i sihirli değnekle dokunmuş gibi yola getireceğine inanmamızı istiyor?!

Acaba Ziya Paşa’yı hiç okumamış mı, “**Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın?**” mısraını hiç duymamış mı?..

Bu dırahşan çehre edebiyatını Fethullah Gülen’in, deyim yerindeyse “kafası basmadığı” için mi böyle tekrarlayıp durduğu merak konusu olabilir..

Kafasının basmadığını sanmıyorum.. Tam aksine, olağanüstü zekî bir adam olduğu kesin..

Peki o halde, benim bile saçmalığını fark ettiğim böylesine ucuz ve bayat, anlamsız ve tuhaf dırahşanlık edebiyatının ardına saklanarak neden Müslümanlar’ı dövüp duruyor?

Fethullah Gülen, artık şunu anlamalı:

Bu yersiz ve lüzumsuz, giderek kabak tadı veren **dırahşan komedya**, insanı güldürmüyor bile, sadece tiksinti ve öfke duygusuna yol açıyor.

FETHULLAH'I DOĞRU ANLAMAK VE ADİL YARGILAMAK

(İlk kez 1 Ağustos 2013 tarihinde, AK Parti - FETÖ kavgası patlak vermeden yayınlandı.)

"**Hocaefendi'yi Doğru Anlamak**" başlıklı iki yazı kaleme alan ***Zaman*** yazarı **Ali Ünal**, Fethullah Gülen'i doğru anlamak için öncelikle **"usûl" ilimlerini** (fıkıh, tefsir ve hadis usûlü) iyi bilmek gerektiğini ileri sürüyordu.

Ona göre, ayrıca, yapılan bir şeyi değerlendirirken, onun arka planına vakıf olmayanların, **suizanda bulunmaktan kaçınmaları** önemliydi. Üçüncü olarak da, **her doğrunun her yerde söylenmesi** hem doğru değildi, hem de hiç kimsenin böyle bir hakkı bulunmuyordu. (Bkz: http://www.zaman.com.tr/ali-unal/hocaefendiyi-dogru-anlamak_813172.html; http://www.zaman.com.tr/ali-unal/hocaefendiyi-dogru-anlamak-2_815739.html; http://www.youtube.com/watch?v=4SorEzpmgTE)

Böylesi bir yaklaşım, Fethullah Gülen'i eleştirenlere **zımnî suçlamalar**da bulunmak anlamına geliyor: Usûl ilimlerini bilmeme, suizanda bulunma ve nerde nasıl konuşacağını bilememe patavatsızlığı.

*

Yazarın da vurguladığı gibi, her doğrunun her yerde söylenmesinin doğru olmadığı bir gerçektir. Sözgelimi "Merhaba Kör Kadı!" şeklindeki bir selamlamayla tezahür eden doğruculuğun doğru bir şey olmadığı izahtan varestedir.

Bununla birlikte, **bazı doğruların "her yerde" söylenmesinin, kimi doğruların da "bazı yerlerde mutlaka" söylenmesinin** icap ettiği de bir gerçektir. Mesela, kör olduğu halde çok iyi gören bir insan olduğunu iddia eden bir kadıya "Merhaba Kör Kadı!" diye hitap etmek, yerine göre bir sorumluluk haline bile gelebilir.

Böylesi "her doğrunun her yerde söylenmesinin doğru olmadığı" türünden genel geçer doğrular, genel olarak söylendiklerinde yanlış örnekler için de kullanılıyor olabilir.

Bu türden bir hükmün özel bir olaya uyup uymadığına karar verebilmek için, söylenmesinde mahzur görülen doğruların **müşahhas şekilde** belirtilmesi gerekir. Ancak bu takdirde, söylenmesinden kaçınılan doğrunun **meşrû bir maslahat** gereği mi yoksa **nefsanî** bir sâikle mi saklandığını anlayabiliriz.

Üstelik her doğrunun her yerde söylenmemesi, "hiçbir yerde" söylenmemesi gerektiği anlamına da gelmez. Çünkü, her doğrunun her yerde söylenmesinin doğru olmadığını söylemek, birtakım doğruların bazı yerlerde söylenmesinin doğru, bazı yerlerde söylemesininse yanlış olacağı düşüncesini savunmaktır.

Bir doğru "hiçbir yerde" söylenemiyorsa veya hiçbir yerde söylenmemesi gereken bir doğru kabul ediliyorsa, ya o doğruyu söyleme konumunda olanlarda ya da doğru kabul edilen hususun kendisinde bir sorun var demektir.

*****

Bu bir tarafa, genelde insanlar bu tür sorgulamalara kendi beyan veya taahhütleri sonucu muhatap olurlar. Mesela bir âlim hiç konuşmuyor veya yazmıyor olabilir. Başkalarının konuşup yazması durumunda onun üzerinden sorumluluk kalkacağı

için, kimse ona, **zaten söylenen** doğrular için, "Neden şu doğruları söylemiyorsun?" deme hakkına sahip olamaz.

Ama o kişinin, "Şu konu şöyledir" diye konuşup yazmayı kabul ettiği zaman, konuyla ilgili doğruların hepsini söyle**me**mesi, **bazı gerçekleri saklaması** durumunda eleştiriye muhatap olması kaçınılmazdır.

O takdirde, en azından, öyle yapmasının **nedenini izah** etmesi gerekir.

*

Yazar, Gülen'in *"aksiyon ve düşünce çizgisini, yani son yarım asrın şartlarında **İslâmî temsil ve tebliğ**ini kavramak"*tan söz etmektedir. Böylece, Gülen'in "aksiyon ve düşünce çizgisi", "**İslâmî temsil ve tebliğ**" haline gelmektedir.

Bir insan veya topluluğun gücü yettiğince İslam'ı temsil ve tebliğ etmeye çalışması saygı duyulması gereken bir tutumdur, ama böylesi bir iddianın sahibi olmak ve **bunu bir "doğru" olarak söylemek doğru mudur**, işte bu tartışılır.

Böyle yapıldığında, bu iddianın hakkının verilip verilemediği, İslâm'ın eksiksiz ve tam biçimde "tebliğ" edilip edilemediği, "temsil"in layıkıyla gerçekleştirilip gerçekleştirilemediği, ister istemez sorgulanacak ve tartışılacaktır.

*

Yazar, usûl ilimlerini bilmenin öneminden söz ederken, belki farkında olmaksızın çok daha temel bir noktada hata sergilemektedir. Çünkü, onun yaklaşımı çerçevesinde usûl ilimleri ***Kur'an*** ve Sünnet'i değil, **Fethullah Gülen'i anlamanın aracı** haline getirilmektedir.

Ve ayrıca Gülen, bir bakıma "İslâm"la **özdeş**leştirilmektedir.

Nitekim yazar, Gülen'in hareket ve düşünce çizgisinin iyi kavranılmasının, "*İslâm'ın evrenselliğinin, bütün zamanlara ve şartlara ve bu arada* ***modern çağa hitap edebilirliğinin*** *kavranılması*" açısından çok önemli olduğunu söylemektedir.

Böylece Gülen, hareket ve düşünce çizgisi itibariyle **İslam'a göre değerlendirilen** bir obje olmaktan çıkmakta, **İslam'ın anlaşılması Gülen'in hareket ve düşünce çizgisinin kavranmasına bağlı** hale gelmektedir.

Yani, tabiri caizse, Gülen'in söz ve eylemleri, usûl ilimlerini iyi kavrayarak ve onlara dayanarak anlamaya çalışmamız gereken **bir tür nas**sa dönüşmektedir.

Oysa, **usûl ilimleri *Kur'an*** ve Sünnet'i anlamak içindir ve Gülen de dâhil olmak üzere bütün insanların söz ve eylemlerine, **bu anlama çabası sonucunda ulaşılan 'sonuçlar' çerçevesinde bakmak** gerekir. Yani, herhangi bir şahsı anlamak için ***Kur'an*** ve Sünnet'i usûl ilimleri çerçevesinde anlamak diye birşey olamaz. ***Kur'an*** ve Sünnet'i anladığımız zaman zaten maksat hasıl olmuştur, artık (dini anlama açısından) bir başkasının hareket ve düşünce çizgisini anlamaya ihtiyacımız kalmaz.

*

Bir an için yazarın bizden, Gülen'i anlamak için usûl ilimlerini bilmemizi istemediğini, aksine, Gülen'in, usûl ilimlerinde derinleşmek suretiyle ***Kur'an*** ve Sünnet'i **yeniden** yorumladığını ve bizim bildiklerimizden farklı sonuçlara ulaştığını söylemeye çalıştığını kabul edelim..

Bu takdirde de yazarın, insanların **yaşayan herhangi bir şahsı anlamak** gibi bir dinî yükümlülüğünün bulunmadığını hatırlaması gerekir.

Nasıl Gülen, kendi yaklaşımı çerçevesinde başkalarının "anlayamadığı farzedilen" farklı sonuçlara ulaşıyor ve söz ve eylemlerini bu çerçevede gerçekleştiriyorsa, başkaları da aynı şekilde ***Kur'an*** ve Sünnet'e dayalı farklı fikirlere sahip olabilir ve bunu savunabilir.

Demek oluyor ki insanlara, Gülen'i anlamak için usûl ilimlerinde maharet kazanmak veya kazandıklarını ispatlamak gibi bir yükümlülük düşmez.

Tam aksine, Gülen'in veya bir başkasının, geleneksel (geçerliliği üzerinde uzlaşma hasıl olmuş) yorumlara ters düşen veya kendi içinde çelişkili gibi görünen farklı beyan ve eylemleri varsa, bunların nedenlerini bizzat kendisinin veya onu savunanların "**usûl ilmi çerçevesinde**" izah etmeleri gerekir.

Mecelle'de de ifade edildiği gibi, ispat görevi, müddeîye düşer.

*

Ayrıca, yukarıda da belirtildiği gibi, usûl ilimleri ***Kur'an*** ve Sünnet'i anlamak içindir, şu veya bu şahsın veya grubun hareket ve düşünce çizgisini anlamak için değil..

Aksi takdirde ***Kur'an*** ve Sünnet'e üçüncü bir şer'î kaynak eklemiş oluruz ki, bu İslâm'ı tahrif etmeye doğru yelken açmaktan başka bir anlama gelmez.

*

Ali Ünal, haklı olarak şöyle demektedir:

> "Bugün ne yazık ki belli unvanlara sahip insanlar bile usûl bilgisinden mahrum olarak konuşup yazmakta, Tefsir usûlü bilmeden Kur'an, Hadis usûlü bilmeden Sünnet ve Hadis üzerinde yorum ve yargıda bulunmakta, bilhassa hem usûlüyle Tefsir, hem usûlüyle Hadis bilmeyi gerektiren, bunları da içine alan Fıkıh Usûlü'nü ise hiç bilmeden İslâm adına fetva ve hüküm verebilmektedir."

Ancak, kendisinin bu "anlama" konulu yazıları da, üzülerek belirtelim ki, **usûl ilimlerinin varlık nedenini bile** tam kavrayıp kavrayamadığı konusunda şüpheye düşmemize neden olmaktadır.

Üstelik yazarın şu ifadesi, yukarıdaki tespitiyle çelişmektedir: "*İslâm ve İslâm fıkhı,* ***kitaplarda yazılı, teorik kaidelerden ibaret değildir***."

Halbuki, meseleyi böyle gördüğü zaman, bir başkasına, İslam fıkhını bilmeden fetva ve hüküm verme suçlaması yöneltmesi imkânının kalmayacağını anlaması gerekirdi.

Çünkü, bu durumda muhatabı, kendisi gibi, "*İslam fıkhı kitaplarda yazılı kaidelerden ya da teorik kurallardan ibaret değildir*" diyebilecektir.

*

Yazar, "*İslâm ve İslâm fıkhı, kitaplarda yazılı, teorik kaidelerden ibaret değildir*" şeklindeki iddiasını şu şekilde açmaya çalışmaktadır:

> "Ümmîliği risaletinde aslî yerlerden birine sahip bulunan Allah Rasûlü'ne (sas) inen ilk vahyin 'Oku, yaratan Rabbi'nin adıyla ve adına!' şeklinde **aksiyona yöneltici** bir emir olması da, bunu, yani İslâm'ın ve İslâm fıkhının kendini **pratiğiyle** ve manâsını aslî pratiğinde ortaya koyma hususiyetini yeterince tayin etmektedir."

Ayrıca yazar, "*bir manâda* ***kendi pratiği içinde şekillenen*** *İslâm'ın ve İslâm fıkhının ürettiği veya dayandığı usûl*"den söz etmektedir. Böylece **pratiğin kendisi fıkıh (anlama), fıkhın kendisi de pratik** haline getirilmektedir.

Halbuki bu ikisi birbirinden farklı şeylerdir. Bu tespit ancak ve ancak, yanılma ve günahtan korunmuş (masum) insanlar, yani peygamberler için doğru olabilir.

Oysa peygamberlerin bile **içtihatlarında hata** ortaya çıkabilmekte, ayrıca **zelle zelle** tabir edilen yanılmaları olabilmektedir.

*

Yazar, aynı doğrultuda şunları da söylemektedir:

> "Bu temel nokta ne yazık ki modern dönemdeki İslâmî hareketler ve bunları inceleyen pek çok aydın ve ilim adamı tarafından gözden kaçırıldığı için konu, çok defa teorik bir tartışma ve spekülasyon malzemesi olmuştur."

Bu ifadeler de, İslamî hareketlerin (veya Gülen'in) pratiğinin aynı zamanda fıkhın kendisi kabul edilmesi ve tartışmalara konu edilmemesi gerektiği ön kabulüne dayanmaktadır.

Yani yazar, masum olan, günah kapsamına girmeyen hatalı içtihatları da mutlaka vahiyle düzeltilen peygamberler ile Gülen'i **aynı kategoriye** dahil etmekte, üstelik bunu bir de "usûl edebiyatı" eşliğinde yapmaktadır.

*

Gerçekte, "*İslâm ve İslâm fıkhı, kitaplarda yazılı, teorik kaidelerden ibaret değildir*" şeklindeki bir iddia, **İslâm ile İslâm dışı arasındaki sınırı ortadan kaldırabilecek** bir yaklaşımın benimsenmesi anlamına gelir.

Ayrıca, İslâm'ın ve İslâm fıkhının kitaplarda yazılı olmaması durumu mümkün görülebilirse de (Nitekim İslâm'ın ilk yıllarında böyleydi), onu sınırlayan **teorik kaideler**e sahip olmaması düşünülemez.

*

Yazara göre, "hem evrenselliği hem de evrenselliği içinde hususi zaman ve şartlara hitap edebilirliği açısından" İslâm'ı ve bu noktada Gülen'in aksiyon ve düşünce çizgisini, **"*yani son yarım asrın şartlarında İslâmî temsil ve tebliğini*"** kavramak**, öyle kolay birşey değildir, "*bir manâda kendi pratiği içinde şekillenen İslâm'ın ve İslâm fıkhının ürettiği veya dayandığı usûlü iyi bilmeyi gerektirmektedir*".**

Böylece, bilinmesi istenen **usûl, pratiğin bizzat kendisi** olarak gösterildiği için, söz konusu şahsın aksiyon ve düşünce çizgisi usûl haline gelmektedir.

Bir başka deyişle, bu aksiyon (pratik) aynı zamanda usûldür, çünkü usûl bu pratik içinde şekillenmektedir.

Böylece **her eylem (aksiyon veya pratik), kendi doğrulamasını da kendi içinde taşıyor** hale gelmektedir.

Bu, herhangi bir eylem için şer'î delil isteyen birine, "Delilim, eylemimin kendisidir, çünkü benim eylemim delilin kaynağıdır, delil üretmektedir" demekten farksızdır.

Böylesi bir yaklaşımın, fıkıh usûlü açısından kabul edilemez bir ön kabul olduğu açıktır.

*

İslâm'ın anlaşılması (fıkıh) bu şekilde belli bir "hareket"e veya bir şahsın aksiyonuna endekslenemez. Bu sadece sözü edilen hareket veya şahıs değil, her grup, cemaat, topluluk ve kim olursa olsun yaşayan bütün şahıslar için böyledir.

Yazarın ifadeleri bir bütün halinde değerlendirildiğinde açık bir çelişki ya da çifte standart ortaya çıkmaktadır. Bir kesimin payına şu suçlamalar düşmektedir:

> "Bugün ne yazık ki belli unvanlara sahip insanlar bile usûl bilgisinden mahrum olarak konuşup yazmakta, Tefsir usûlü bilmeden Kur'an, Hadis usûlü bilmeden Sünnet ve Hadis üzerinde yorum ve yargıda bulunmakta, bilhassa hem usûlüyle Tefsir, hem usûlüyle Hadis bilmeyi gerektiren, bunları da içine alan Fıkıh Usûlü'nü ise hiç bilmeden İslâm adına fetva ve hüküm verebilmektedir."

Doğru anlaşılması istenen şahsın (Fethullah Gülen) aksiyon ve düşünce çizgisi söz konusu olduğunda ise, "*İslâm ve İslâm fıkhı,* ***kitaplarda yazılı, teorik kaidelerden ibaret değildir***" denilmekte, ayrıca "*İslâm'ın ve İslâm fıkhının* ***kendini pratiğiyle ve manâsını aslî pratiğinde ortaya koyma*** *hususiyeti*" gündeme getirilmekte,

mantıksız bir şekilde "***bir manâda kendi pratiği içinde şekillenen*** *İslâm'ın ve İslâm fıkhının ürettiği veya dayandığı* ***usûl***"den söz edilmektedir.

Gerçekte yazar, "*kendi pratiği içinde şekillenen İslâm'ın ve İslâm fıkhının ürettiği veya dayandığı usûl*" derken, ortada 'usûl' diye bir şey bırakmamaktadır.

Fıkıh usûlü, yazarın ifadelerinin aksine, ister istemez "teorik kaidelerden ibarettir" ve mevcut pratik tarafından üretilebilecek bir şey değildir. Tam aksine, mevcut pratik ve fıkıh, teorik kaidelerden ibaret olan fıkıh usûlüne uygun olmak zorundadır.

*

İnsanın kendi pratiğinden usûl üretmesi, gerçekte Bektaşî tarzı bir usûl anlayışını savunmaktan başka bir anlama gelmez. Fıkrada, Bektaşî babasının, "Abdestsiz namaz olur mu?" sorusuna, "Ben kıldım, oldu" şeklinde cevap verdiği aktarılır.

Ali Ünal da aslında benzer bir şey söylemektedir: –"Abdestsiz namaz olur mu?" – "Hocaefendi kıldıysa, olmuştur."

Aradaki fark, Bektaşî babasının kısa, öz, yalın ve anlaşılır konuşması, Ali Ünal'ın ise parlak kavramlarla dolu uzun cümleler eşliğinde mesajını derin ve bilimsel bir görünüme büründürmesinden ibarettir.

*

İmam Şâtıbî, ***el-Muvâfakât***'ın hemen başında, "*Kitapla ilgili meseleleri ele almadan önce bilinmesi gereken mukaddimeler: Bunlar onüç mukaddimeden ibarettir*" der ve ilk mukaddime olarak şunu yazar:

> "Fıkıh usûlü kat'îdir, zannî değildir: Bunun delili fıkıh usûlünün şerîatın küllî esaslarına dayalı olmasıdır."
>
> (C. 1, çev. Mehmed Erdoğan, İstanbul: İz Yayıncılık, 1990, s. 23.)

Şayet fıkıh usûlü mevcut pratikten üretilebilecek bir şey olsaydı, **zannî** hale gelecekti; çünkü birbiriyle çelişen **farklı pratikler**in varlığı, hiçbirinin kat'î olmadığını ortaya koyacaktı.

İmam Şâtıbî, yukarıda aktardığımız ifadelerinin anlaşılması için şunları söyler:

> "Fıkıh usûlü: a) Ya aklî prensiplere; bunlar ise kat'îdirler, b) Ya da şer'î delillerden [Kur'an'dan ve Hz. Peygamber (s.a.s)'in pratiğinden/uygulamasından ve açıklamalarından] elde edilen genel istikrâya [tümevarıma] bağlıdır; bu da aynı şekilde kat'îdir. Bu ikisine ilave edebileceğimiz bir üçüncüsü de bu ikisinden mürekkep olandır." (C. 1, s. 24)

Görüldüğü gibi, fıkıh usûlü açısından bu devirdeki şu veya bu "hareket" ya da şu veya bu şahsın **pratiğinin** kıymeti yoktur ve olamaz.

Bu çerçevede İmam Şâtıbî şöyle demektedir:

> "… şerîat ilmi, pek dağınık ve çeşitli türden olan cüziyyâtın genel ve kapsamlı bir şekilde istikrâya tabi tutulması neticesinde elde edilmekte ve neticede akılda; **bidüziye** (muttarid), genel ve **sâbit**, zevâl bulmaz ve **değişmez**, hep hâkim konumda küllî esaslardan oluşan bir koleksiyon (mecmûa) vücûda gelmektedir." (C. 1, s. 68)

İmam Şâtıbî, "**hâkim konumda olma**"yı, **pratik ve aksiyon (amel) tarafından şekillenmeyip, onların üstünde olma** olarak göstermektedir:

> "Hâkim konumda olması, mahkûm [kendisine hükmedilen, hakkında hüküm verilen] olmaması: Bunun anlamı sonuç olarak, uygun bir ameli gerekli kılmasıdır…. Amel hususunda şerîata hâkim konumda olan bir şey asla bulunamaz; var gözükse bile o mutlaka hâkim pozisyonundan mahkûm vaziyetine geçer." (C. 1, s. 69)

Görüldüğü gibi, İslâm fıkıh usûlü şu veya bu şahsın **pratiğine göre** değişebilen bir nitelik taşımaz. Bir şahsın veya "hareket"in pratiğinin İslâm açısından esas ya da usûl bakımından bir kıymeti olsaydı, **mahiyeti bakımından** bu, **Yahudi ve Hristiyanlar'ın dinlerini kendi elleriyle yeniden üretmelerine ve sonra da bunu kitaplaştırmalarına** benzer bir durumun yaşanmasının önünü açmaktan başka bir anlama gelmezdi.

Bunun yanı sıra, şer'î delillerin Kitap ve Sünnet'ten ibaret olduğu konusunda ittifak vardır. İcma ve kıyas da bu iki kaynağa irca edilir. Nitekim İmam Şâtıbî, eserinde "Tafsil Üzere Deliller" başlığı altında sadece "Kitap" ve "Sünnet"e yer verir. Bununla birlikte, "*Sahabenin (r.a.) sünneti (yani uygulaması) da sünnet sayılır ve onunla amel edilmesi ve ona müracaat edilmesi gerekir*" demekte ve bunun nedenlerini dört başlık altında sıralamaktadır. (C. 4. s. 70-77)

Yani, ashabın pratiğinin (sünnetinin), sonradan gelenler için özel bir değeri ve önceliği bulunmakla birlikte, sonrakilerin pratiği böyle bir değere sahip değildir.

Ancak, Şafiî uleması bu konuda farklı düşünmekte, sahabenin uygulamasına (sünnetine) bile özel bir ayrıcalık tanımamaktadır (Şafiîlerin konuyla ilgili argümanları için, Yunus Apaydın'ın **İmam Gazzalî**'den tercüme ettiği ***Mustasfa*** adlı eserin birinci cildinin son sayfalarına bakılabilir).

Yazarın bu şekilde Gülen'e ait pratiği adeta şer'î delil mertebesine yükseltmeye çalışması, o pratik için ***Kur'an*** ve Sünnet'ten ikna edici bir dayanak bulunamadığını, bu yüzden o pratiğin, "**geçerliliği kendinden menkul**" hale getirilmeye çalışıldığını düşündürmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Böylece, "Aşırılaşan her şey zıddına inkılab eder" özdeyişinin ifade ettiği gibi, savunmada sergilenen bu aşırılık, istenenin tam tersi bir kanaatin oluşmasının önünü açabilecektir.

*

Sonrakiler için farklı ve yeni bir pratiğin geçerliliği ancak **içtihat** düzeyinde düşünülebilir; bu da yeni bir şer'î delil üretmek değil, **zaten var olan bir delil**in nerede nasıl uygulanacağına dair katiyetten yoksun, **zan düzeyinde** bir kanaate sahip olmaktır.

Konuyla ilgili olarak İmam Şâtıbî şöyle der:

> "İctihâd iki kısımdır: a) Yükümlülük diye bir şey kalmayıncaya kadar –ki bu ancak kıyamet gününde olur– devam edecek olan ictihâd. b) Dünyanın sonu gelmeden önce kesintiye uğraması mümkün olan ictihâd. Birinci türden olan ictihâd, tahkîku'l-menâta müteallik olan ictihâddır. Ümmet arasında kabulü konusunda ihtilaf bulunmayan kısım işte budur. **Tahkîku'l-menât**ın manası şudur: Hüküm şer'î **delili ile sabit** bulunmakta; ancak geriye hükmün **mahallinin belirlenmesi** için i'mali fikir etme kalmaktadır…." (C. 3, s. 88)

Demek ki içtihat, fıkıh usûlüne uygun olarak şer'î delilden çıkan hükmün mahallinin (konulacağı/uygulanacağı yerin) belirlenmesinden ibarettir ve sonuçta yine de zan düzeyinde, katiyetten uzak bir bilgi olarak kalır.

Bu yüzden, hem aynı devirde farklı âlimler/müçtehitler farklı kanaatlere sahip olabilirler, hem de farklı zamanlarda yaşayan âlimler değişik kanaatler ortaya koyabilirler.

Mecelle'de yer alan "Ezmânın tegayyürü ile ahkâmın tegayyürü inkâr olunamaz" ("**Zamanın değişmesi ile hükümler değişir**") ilkesiyle kastedilen de işte budur.

Ulema o şer'î delil karşısında hâkim değil mahkûm konumda oldukları için, hiçbirinin içtihadı katiyet mertebesine yükselemez ve "değişmezlik" niteliği kazanamaz. Şayet bir katiyet ve ona bağlı **değişmezlik** söz konusu olsaydı, ulema İslâm'ı "**üreten**" ve **Şerîat'e hâkim** pozisyona çıkmış olurdu.

*

Demek oluyor ki, usûl ilimlerini öğrenmek veya bilmek, Gülen'i Ali Ünal'ın kastettiği tarzda "anlama" sonucunu vermez.

Çünkü, hiç kimse, birincisi, belirli bir şahsın yeni (veya eski) içtihat veya pratiğini kayıtsız şartsız tasdik etmek zorunda değildir.

İkincisi, usûl ilimlerini iyi bilme şartı gerçekleştiği ve içtihat niteliği taşıyan bir yorumda bulunulduğunda ve bu çerçevede bir pratik üretildiğinde, bunun **mutlaka isabetli olacağı** da ileri sürülemez.

İçtihatta hata olmaz diye birşey yoktur; ancak müçtehit, hatalı da olsa sevap alır. Bununla birlikte, **usûl** ve **şer'î delil**, zanna dayalı içtihatlardan (pratikten) üretilemez; içtihat ancak, müçtehide tâbi olan için delildir.

Ancak, **usûl**e ve **şer'î delil**e dayandığı halde bir içtihat (veya pratik) isabetsiz de olabilir.

Üçüncü olarak, müçtehit imamların hepsinin de, içtihatlarını **usûl** çerçevesinde yaptıkları halde, farklı sonuçlara vardıklarını gözönüne almak gerekir.

Böylece, usûlde derinleşmenin bir sonucu olarak, bir müçtehit diğerini anlama (ya da onaylama) imkânına kavuşmamakta, tam aksine bu durum genelde onların birbirlerini anlayamamasına, daha doğrusu **hatalı bulmasına** yol açmaktadır.

Usûl ilimlerinde derinleşmenin, şu veya bu şahsı onaylamayı sağlayacak bir **"anlama"yı gerçekleştirmekten ziyade, tam tersine yol açması ihtimali daha fazladır.**

Nitekim, mesela İmam-ı Azam'ın ilimde yeterince derinleşen talebeleri birçok konuda ona **muhalefet** etmiş, daha zayıf olanlar ise herhangi bir itirazda bulun(a)mamışlardır.

*

Bütün bunlar bir yana, Gülen'i Ali Ünal gibi anladığımızda, onun "**aksiyon ve düşünce çizgisi**"ni **Şerîat'e hâkim** bir konuma yükseltmiş oluruz ki, şayet onu doğru anlamak buysa, Gülen'e yönelik çok olumsuz bir ithamda bulunuluyor demektir.

Malumdur ki, haddinden fazla medh, medh suretinde zem anlamı taşır. Ayrıca, belirli bir şahsın savunulması ve doğru anlaşılmasının istenmesi son derece doğal bir şeyse de, bunun için, ortada "usûl" diye bir şey bırakmayan bir "sözde usûl" ya da "usûlsüzlük" icadına kalkışılmamalıdır.

Kısacası, Ali Ünal gibiler, bir yandan, her doğrunun her yerde söylenmesinin doğru olmadığını söylüyorlar, fakat diğer yandan da, hiçbir yerde söylenmemesi gereken yanlışları heryerde söylemekten geri durmuyorlar.

*

NOT: Yukarıdaki eleştirilerimiz, "***Fethullah Gülen Hocaefendi'nin Fıkhını Anlamak***" adlı bir kitap yazmış olan Prof. Dr. Faruk Beşer için de belirli ölçüde geçerli.

Ancak, ("İstemez yan cebime koy" taktiği gütmüyor ve samimi konuşuyorsa şayet) Gülen'in kendisine atfedilen müçtehitlik ve müceddidlik gibi pâyeleri kabul etmediğini, kendisini değil âlim, âlimcik bile sayamayacağını söylediğini görüyoruz.

"*Ben sadece alim gibi görülen, bazen doğru bazen de yanlış bir şeyler söyleyen birisiyim*" diyor.

Söylediği gibi, "bazen doğru bazen de yanlış birşeyler söyleyen birisi" ise, onu Ali Ünal ve **Faruk Beşer** gibi aşırı derecede abartmanın bir anlamı yoktur.

Yok, kendisiyle ilgili bu sözü, tevazuan bile olsa söylenmiş yanlış bir söz ise, o takdirde de yine, kendisini yanlış tanıtarak "bazen doğru bazen de yanlış birşeyler söyleyen birisi" haline gelmiş olur.

Her halükârda, etrafındakilerin kraldan fazla kralcılık yaptıklarını söyleyebiliriz.

Kanaatimizce Fethullah Gülen, ilmi olan, âlim kabul edilebilecek biri. (Hele de diğer cemaat liderlerinin genelde tam takır kuru bakır olduklarını, insan içine çıkıp da iki lafı bir araya getirmekten aciz bulunduklarını, kırk yılda bir kekeledikleri dört cümleye en az iki yanlışı sığdırmayı başardıklarını, Nasrettin Hoca'nın "hindi"si gibi "Papağan konuşuyorsa, bu da düşünüyor" babından gülünç bir köylü kurnazlığıyla pazara sürüldüklerini görünce, Gülen'e alim demeyecek de ne diyeceksiniz?!)

Fethullah'ın ilmi, onun hataları için "çarpan etkisi" yapıyor ve vebalini büyütüyor.. Yani onun için, farkında olmadan ve bilmeden hata ediyor deme imkânına sahip değiliz.. Onun vebalini artıran ikinci husus, geniş bir takipçi kitlesine sahip olması,. İmam Şatıbî, ***el-Muvafakat***'ta, alim kabul edilip taklit edilen insanlar için mekruhların haram hükmünde olduğunu söyler.. Yani Fethullah gibi hoca bilinip peşinden gidilen insanların sıradan müslümanlara göre daha ihtiyatlı olmaları gerekmektedir. (Bu, **lider** kabul edilip örnek alınan herkes için geçerlidir.)

Fakat kendisinin de itiraf etme dürüstlüğünü gösterdiği gibi, yanlış sözleri ve işleri var. Hatalarının kemiyet değil, **keyfiyet** itibariyle büyük olduğunu düşünüyoruz. Ancak, ona çok aşırı ifadelerle saldıranların da tam aksi yönde benzer, hatta **mahiyet** itibariyle bazen daha kötü hatalar sergileyebildiklerini görüyoruz.

Fethullah Gülen'in aşağıya aldığımız açıklamaları, Ali Ünal ve Faruk Beşer'e bir cevap teşkil ediyor denilebilir:

"Fethullah Gülen Dinde Reformucudur" İFTİRASINA CEVAP

Kategori:Fethullah Gülen Hocaefendiye Atılan İftiralar

Yayın tarihi: Cumartesi,28 Ocak 2012 10:55

Yazar:fgulen.com

Gösterim:524

Fethullah Gülen bir reformist midir?

Soru: Prof. Dr. **Faruk Beşer** hoca zat-ı âlinizle ilgili yazdığı "***Fethullah Gülen Hocaefendi'nin Fıkhını Anlamak***"[1] ve bu kitapla ilgili Pazar Sohbeti'nde zat-ı âlinizi "âlim, fakih, müceddit ve müçtehid" gibi vasıflarla tavsif etti ve değişik görüşleriniz üzerinde de durdu. Böyle bir çalışmayı ve bu konuşmaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

CEVAP: Bu meselede, o hocaefendi (Prof. Dr. Faruk Beşer) gibi hatta onun gibi düşünen hocaefendiler var. Onlara ait yanı var. Bunlara ait yanlarından meselenin redaktörlüğünü ben yapmadığımdan dolayı âlem nasıl düşünüyorsa öyle yapar, bir şey diyemem buna.

Fakat öyle bir meselede şöyle veya böyle işin tashih yanı bana getirilirse mutlaka diyeceğim şeyler vardır. Yani birisinin hüsn-ü zannının ifadesi veya görüşünün ifadesi, kalkıp o türlü şeyleri yakıştırıyor olabilir. Bir urba giydirip kendince öyle yapabilir. Bildiğiniz gibi çok tekerrür ettiğim bir laftır: Bazılarında çok engin, çok derin hüsn-ü zanlar birer içtihat hatasıdır. Allah (cc) onları affedebilir. Kamuoyu da onları affedebilir. Selef-i salihin de,o ervah-u hâzirun da,bunlar affedebilir. Fakat o meseleye birisi (kitapta zikredilen ve ileri sürülen vasıfları kabul eden) sahip çıkarsa onu affetmeyebilirler. Hakkı değildir çünkü, o bir gasptır. Çok önemli, çok büyük bir payeyi gasp etme olabilir.

Görüş açılarının bolluğu ve tashih lüzumu

Şimdi birileri kalkar hadden efsun, böyle bu türlü şeyleri size de, başkasına da isnad ederler. Sizin işte perişan (kendisini işaret ediyor) arkadaşınıza da isnad ederler. Birisi de kalkar ona müslümanlığı bile çok görür. Der ki "filan harici teşkilatın bir uzvudur o". Onlar da diyebilirler. Misyonerlerle aynı kategoride mütaala edebilirler. O mevzuda da size düşen şey "ben o değilim" demekten ibaret kalır. Sizin, onun ve onun mensup olduğu hareketin, felsefi cereyanın hatırına belki tavzihler, tekzipler yazılabilir. "Bunlar doğru değil" denir. Kalkar bir tanesi sizi işte Kalvin gibi görür veya Martin Luther gibi görür. Ve sizi öyle bir hareketin temsilcisi gibi sunar. O mevzuda da elin âlemin düşüncesine hacir koyamazsınız. Söyleyebilirler. O rencide edici bir şeyse, bir dindar olarak, dindarlığınızla telif edemeyeceğiniz bir şeyse, yakışıksız bir şeyse size o meseleyi tashih etmek düşer.

Müslümanlığımızı bile fazla görenler var

Ve bunların hepsi de oluyor yani. Bir yerde diyelim, bir grup kalkıp size müslümanlığı bile fazla görüyorlar. Ve bilmem hangi harici teşkilatın elemanı filan diyorlar. Şimdi ne kadar günahkar olursan ol, ne kadar mücrim olursan ol, birbirimizin hassasiyetini biliriz. Ben yatarken sağ yanıma yatmadığım zaman bile "acaba burada Efendimiz aleyhisselatü vesselama muhalefet ettim mi?" endişesiyle uyuyanlardan birisi olduğumu, müsaadenizle söylemede beis görmüyorum. Hatta ayaklarımı upuzun öyle yatarsam, uzatıp yatmada Efendimiz aleyhisselatü vesselamın uzatıp yattığını bilmediğim için rahatsızlık duyduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.

Efendim'e muhalefet etmektense yerin dibine gitmeyi tercih ederim

Niye söylüyorum bunu?

Gurur ve bencilliğe delalet eden şeyler. Hayır… benim herşeyim dinimdir. Farzından adabına kadar herşeyim dinimdir. O dinimin küçük bir adabına,

küçük bir esasına muhalefet edecek, onun için zararlı olacaksam Allah bir dakika bile yaşatmasın derim. Ben O'nun hayat tarzına, O'nun üslubuna aykırı olacaksam Allah bir dakika yaşatmasın. Efendim'e muhalefet çerçevesinde bir dakika, bir saniye bile yaşamaktansa yerin dibine gitmeyi tercih ederim.

"Fe batnu'l-ardı hayrun lî min zahrihâ" Yerin altı benim için üstünden daha hayırlıdır.

Ama kalkar elin oğlu size öyle şeyler isnad eder ki bunların hiç biri ne kitaba, ne dine, ne de diyanete sığar. Bir başkası da kalkar günümüze göre, şartlara göre, konjonktüre göre füruatta sahabe-i ikram efendilerimizin, selef-i salihin efendilerimizin kitap ve sünnet esaslı, dayanaklı, kaynaklı metodolojilerinden, onların usul-ü disiplinlerinden istifade ederek, çağımıza ait bazı problemlere çözüm getirirsiniz. Bir şeye usûl dersiniz, onlar demişlerdir. Bir şeye fürû dersiniz, onlar demişlerdir bunu, sen söylemiyorsun. Fakat o usûlü, o fürûu çağımıza ait bir problemi çözme istikametinde kullanırsın. Şimdi birileri bu meseleyi alarak burada asıl manası katı katolikliğe karşı bir protesto, bir başkaldırma hareketinden ibaret olan bir protestanlık veya Kalvinizm gibi hareketlerle aynı çizgide müteala ediyorsa onu da bilmiyor, bunu da bilmiyor, seni de bilmiyor, dini de bilmiyor.

Ne tecdit, ne içtihad ne de reform

Dinde baş kaldırılacak bir şey var mıdır? Baş kaldırılmış mıdır dine karşı? Bid'ata, temelde dinin içinde olmayan şeylere, yanlış anlamalara, yanlış yorumlara başkaldırabilirsin. O yanlış yorumlara karşı esas kaynaklara, asli edille-i şeriyeye dayanarak, onların yanlış olarak koydukları o hususların yerine bu meselelerde doğru anlaşılan şeyleri ikame edebilirsin. Bunlar farklı şeylerdir. Ve bunlar katiyyen bir tecdit de değildir. Aynı zamanda bir

içtihat da değildir. Hele reform hiç değildir. Öbürlerinin mülahazasına göre dini tahrip hiç değildir. Hiç değildir ama işte gördüğünüz gibi çok farklı zümreler, farklı mülahaza ve mütalaalarını ortaya koyuyorlar. Ve bunların hepsine kendi zaviyemizden (açımızdan) söyleyeceğimiz şeyleri söylüyoruz. Herkesin ağzına fermuar vuramayız. Önceden hissiyatlarını keşfedip bunlara karşı "bunları, bunları söylemeyin" diyemeyiz.

Hassas davranmak

Fakat ben dost, taraftar, muhip ve sempatizan olanlara rahatlıkla şunu söyleyebilirim. Bizim sevdiğimiz insanlar vardır, bizim büyüklerimizdir. Sizin de gördüğünüz gibi ben hep onlar hakkında hüsn-ü zannımı ifade ediyorum. Bazı hocaefendiler vardır. Bazen büyük evliyalar vardır. Dün birisinin belgeselini[2] burada seyrettiniz. Gördüklerimden dolayı ben o meseleyi hiç tereddüt etmeden "doğru" derdim. Çünkü onlar o mevzuda taklit edilebilecek seviyede bir seviye insanıydılar. Doğru duruyorlardı, doğru duruşları belliydi. Hiç inhiraf yaşamamışlar, hep Allah istikametinde olmuşlardı. Bu açıdan onlar bizim için kudsi birer kaynak olmuştur ve bizleri yönlendirmişlerdir. Onları takdirle yâd ederken yine bildiğiniz gibi vereceğiniz şeyleri verme mevzuunda temkinli ve dikkatli olmak lazım. Hemen uluorta, çok önemli, çok büyük payeler verme mevzuunda çok hassas davranırız. Hepimiz, siz de, ben de hassas davranırız. Böyle uluorta bir ikram-ı İlahiyi müşahede ettikleri bir insana karşı bir mesihlik yakıştırma, bir mehdilik yapıştırma ne ise bence yani birine karşı (kendisini işaret ediyor) çok defa böyle müceddidlik yakıştırma, bir müçtehitlik yakıştırma meselesi de aynen tehlikelidir.

Mesele herkesçe hazmedilecek mesele değil

Şimdi bazen hiç farkına varmadan bizlerin, sevdiğimiz,takdir ettiğimiz,belki sevilecek yanları (da olan insanlar) vardır. Belki

sevilmeyecek yanlarını bilmediğimizden dolayı seviyoruzdur. Her şeyi çok açık tutalım. Ama bu türlü mülahazalarla yaklaştığınızda siz, sizin hüsn-ü zannınıza,gerçek teveccühünüze ve samimiyetinize rağmen kötülük yapmış olursunuz. O mesele hazmedilecek bir mesele değildir. Ve ne kadar o meseleyi hazmedemeyecek insan varsa o mevzuda çok ciddi bir tepki gösterecekleri muhakkaktır. Dolayısıyla sevdiğiniz insanları bile severken … İmam Tirmizi[3] bir hadis rivayet ediyor. Ve onda çok defa böyle cevamiü'l-kelim diyebileceğimiz, çok mana ifade eden, Efendimiz'in söyledikleri şiir değildir ama aynı zamanda şiiriyet de ifade eden mübarek sözleri vardır. "Sevdiğini severken dengeli ve ölçülü sev, bir gün seni pişman edecek bir durum izhar edebilir. Buğzettiğin insana da yine dengeli ol, birgün sevmeni gerektiren bir durum ortaya çıkabilir" Sevilecek bir insandır, yani hiçbir hususta ifrata girme. İfrata (olduğundan fazla gösterme) girmezken aynı zamanda tefrite (olduğundan az gösterme) de sakın girme.

Tetikte bekleyen ve fırsat kollayan insanlar var

Dinin bir ünvanı da dengedir. Biz ona sırat-ı müstakim diyoruz. Nafileleri de eda ediyorsak şayet, günde kırk defa Allah'tan istiyoruz. Bu açıdan Hazreti Üstad gibi, benim çok büyük insanlar olarak tanıdığım Tahiri Mutlu gibi diyelim yani, Hulusi Efendi gibi ve çok takdirle yâd ettiğim Hoca Sabri Efendi gibi. Bunları takdirle yâd ederken bile koyacağım yeri belirlerim, ona göre davranırım. Çok önemli bir zata hüsn-ü zanla tepeden tırnağa dopdolu, samimiyetten başka birşey düşünmeyen ve dine hizmetten başka mülahazaları olmayan ve ancak bu yolla dine hizmet edileceğine inanan bu samimi vefalı insanların…" falan demişimdir. Bunlara birer kutbiyet, birer gavsiyet atfettiğiniz zaman fırsat kollayan, tetikleme bekleyen bazı kimseleri de harekete geçirmiş oluruz.

İstidradi olarak burada şunu da arzedeyim. Yani kutbiyet, gavsiyet dediğimiz şeyler insanın dışında cereyan eden şeyler değildir. Fakat bunun yanında hemen şunu da ilave edeyim ben. Aynı zamanda o mesele, bizim kesemize konmuş, ona buna bahşiş çekeceğimiz bir şey de değildir. O,Allah'ın vereceği bir şeydir. Allah'ın kalbini açtığı bazı kimselerin göreceği şeydir. Ve daha çok da ahirette görülebilecek şeydir. Ahirette mükafatı verilebilecek bir şeydir.

Tahrike dikkat

Şimdi hüsn-ü zannımız ve teveccühümüz olur da kalkar birini sena ederken, takdir ederken yararlı bir yanını nazara verirken, faydalı olacağına inandığımız bir hususu dillendirirken, ifade ederken iki şey olur. Birincisi, bir insana takat getiremeyeceği şeyi yüklemiş, ona zulmetmiş olursunuz. İkincisi başkalarını tahrik etmiş oluruz. Evet meselenin bir bu yönü, tehlikeli bir yanı var. Şimdi meseleyi toparlayacak olursak ben burada da şöyle diyebilirim. Ben ciddi bir alim olduğumu söylemedim. Belki bazı zamanlar gevezelik yapıp "arkadaşlarla 15-20 senedir hadis okuyoruz, tefsir okuyoruz" dediğim olmuştur. Bunu demekle bir günah işlemişsem - siz de şahit olun- Allah'tan bin defa özür diliyor ve estağfirullah, elfü elfi (binlerce) estağfirullah diyorum. Şimdi kendime hiç alim nazarıyla bakmadım ben. Çünkü bu bana göre büyük bir paye. Bu bazılarının ulaşabileceği bir payedir. Günümüzde de vardır emsalleri. Bildiğiniz gibi allame Hamdi Yazır'a alim diyorum ben. Hatta âlim'in mübalağası allâme diyorum. Aynı zamanda Ahmet Naim'e allâme diyorum ben. Ve daha o dönemde yaşayan, belli bir fasılda bir bunalımın yaşandığı dönemde Filibeli Ahmet Hilmi'ye allâme diyorsunuz. Pir-i Mugan[4] diyorsunuz. Hazreti Üstad diyorsunuz. Ama onlar, o insanlar, o makamların sahipleridir gerçekten. Fakat ben kendime alim değil, üveylim alimcik bile demedim. Ve kendime hep öyle baktım. İnsanları yanıltmamaya, aldatmamaya çalıştım.

Reform meselesini karıştırıyorlar

Müçtehitlik, müceddidlik meselesine gelince, onlar çok büyük payeler. Bir yerde, bir röportaj esnasında "sana bir reformcu nazarıyla bakabilir miyiz?" diyen birine[5] dediğim bir şey oldu. Ben müsaade ederseniz aynıyla onu aktarmak istiyorum. Biraz yumuşaklık, mülayemet, herkesin konumuna saygılı olma, kendini horlama, hakir görme, kendinle yüzleşirken, kendinle hesaplaşırken, kendini yerden yere vurma, kendine bir hakk-ı hayat tanımama, müslümanlığın içinde bile sadece Allah'ın rahmetinin enginliğine binaen iğne ucu kadar bir yer arama şeklinde ifadelerle biraz başkalarını da böyle kurtulmuş gibi görüyorsun. Mesela "ben de oruç tutarım, ben de Allah'a inanıyor ve "La ilahe illallah, Muhammedün Rasulüllah diyorum" diyor. Ben de buna karşı diyorum ki, yani siz falana filana, mesela kıtmire de (kendisini kastediyor) de bakarken,"ibadet ü taatte bulunuyor, şunu yapıyor, bunu yapıyor,acaba bize nasıl bakıyor bu insan?" diye düşünebilirsiniz…

Halbuki ben ona demişimdir ki Allah'a karşı yapılan şeylerin hulûsu, hulüsla (ihlâslı bir şekilde, Allah rızası için) yapılması önemlidir. Halisane yapılması önemlidir, siz o kelime-i tevhidi halisane söylemiş iseniz eğer - Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellemin bir beyanına binaen diyorum- "Onu kim halisane söylerse cennete girer" buyuruyor. Siz bir kere halisane namaz kılmışsanız, sizin defter-i hasenatınızda halisane kılınmış bir namaz vardır. Siz Allah'ı kabullenmiş ve bir yerde O'nun adına gürlemişseniz, bir başkasının gece sabaha kadar ibadetine mukabil gelebilir o mesele. Böyle bir yaklaşım, başkasını rahatlatmaya matuftur ve aynı zamanda bu dinin ruhunda var. Birileri bunu irca (geride kalma) sayabilirler. Ve bana da bu zaviyeden Ebu Hanife'ye dedikleri gibi mürcie diyebilirler.

Kendi hesabıma konuşmuyorum

Ama Allah'a (cc) göre "inşâ afe ve inşâ azzebe.."[6] Allah dilerse affeder,dilerse azab eder. Kebireler (büyük günahlar) insanı dinden çıkarmıyor, insanı kâfir yapmıyor. Dünya kadar günahlarla gelmiş olabilirsiniz, Allah'a imanınız varsa Allah affeder[7]. Nitekim bir Tahki hadisi bunu gösteriyor. Adam mizanda, terazinin başında işinin bittiğini zannettiği bir anda birden bire esrarengiz birşey konuyor kalkan terazinin kefesine. Birden bire yukarıda kalan o kefe ağır basıyor ve aşağıya iniyor. Adam şaşırıyor orada. İşinin bittiğini inanan bir insan şaşırıyor. "Ya Rabbi bu nedir?" diyor. Efendimiz anlatıyor bunu. Allah diyor ki "o senin kelime-i tevhidindir" buyuruyor. İşte onca seyyiata (günahlar, kötülükler) ağır bastı diyor bu. Şimdi ben bu mülahazayı seslendirmişsem kendi hesabıma birşey konuşmuyorum. Ve dinde reform yapmıyorum. Kendi hesabıma, kendi hevesime göre dini kolaylaştırmıyorum. Âleme şirin görünme cehdi ve gayreti peşinde değilim. Dinin hakikatini anlatmaya çalışıyorum. Yine diyor ki cephede ölen insan cehenneme gidiyor. Malını sarfeden insan cehenneme gidiyor, şecaat izhar eden adam cehenneme gidiyor. Allah'ın rızası önemlidir. Bu meselelerin hepsinin halisane yapılması önemlidir. Şimdi ben bu mülahazalarla karşımdaki insana yaklaşınca bu hususları kolaylaştırıcı, dinin ortodoksçasıyla insanları uzaklaştırıcı filan görerek "size reformcu olarak bakabilir miyiz? demişti.

Form veya reform

Evvela reform, form kelimesinden geliyor. Yani reform birşeyi yeniden şekillendirme manasında. Genelde biz bu ifadeyi deformasyon görmüş, deformasyon yaşamış bir şeyi yeniden şekle sokma, yeniden formuna sokma mevzuunda göstereceğimiz gayrete ve cehde diyoruz. Ben hiçbir zaman İslam dininin bir deformasyona maruz kaldığına inanmadım ki; benim bin can ile kurban olduğum dinim, dinimin esasları hiçbir zaman tağyire,(başkalaşma) tebdile (değişme) maruz kalmamıştır ki onda yeniden bir reforma ve tebdile ihtiyaç duyulsun. Bu bir…

İkincisi, müslümanlık için katiyen bir reform sözkonusu değildir. Müslümanlıkta “tecdid” (yenileme) dediğimiz bir şey vardır. Reform kelimesine Arapça karşılığı bir şey bulacaksak ona “teceddüd” demek daha uygun olur. Yani yenilik fantezisine, lüksüne kendisini kaptırmışlık demektir teceddüd. Teceddüd denildiğinde tecdid akla gelir. Onu aslî dinamiklerine bağlı olarak çağın gereklerine göre açma, içten açma, ruhuna ve özüne bağlı olarak açma. Özüyle açılımların muhalefet haline meydan vermeden açma. İşte buna da “tecdid” deniyor. Çağın getirdiği şeyleri, tekvini emirleri, şartları, dünyayı, sosyal hadiseleri okuma ve ona göre içtihada açık alanları belli içtihada göre doldurma. Müceddidin yapacağı şeyler bunlar. Ben ne kendimi o alanı dolduracak müceddid gördüm, ne de müctehid gördüm. Allame Hamdi Yazır bir yerde kendisine (burada Fethullah Gülen ağlıyor) böyle bir isnadda bulunulduğunda diyor ki “müceddid olma iddiasından Allah’a sığınırım, ihtimal müceddidi görsem belki tanırım” diyor. Ben o hazretin oradaki o tevazuane sözüne dayanarak diyorum ki arkadaşlarımla ulemadan bir heyetle belki bize yakın bazı müctehidlere baksak “acaba müctehid mi?” mülahazası belki olabilir. Böyle bir mülahazamız olabilir. Tanıma meselesine gelince, ben Hamdi Yazır kadar bile söyleyemem. Müctehidi, müceddidi görsem bile tanıyamam. Birileri birisine müceddid demiş, müctehid demiş arkasına düşmüşse onun feyzinden,yümnünden,bereketinden istifade etmeye çalışırım. Benim mülahazam budur. O müceddidlikten de müctehidlikten de fersah fersah uzağım. Allah bizi o müceddidlerin ve müctehidlerin yolundan ayırmasın!

Müçtehidlik meselesi

Burada o zatın (röportaj yapan kişi) ifade ettiği bir hususu da hatırlatmadan geçemeyeceğim. Müceddidlik ve müctehidlik konusunda değişik sohbetler, değişik yazılar münasebetiyle de ifade ettiğim gibi “olmayacak bir şey” değildir. Kendine göre şartları vardır. Müfret bu tabiri kullanmıyor. İmamı

Şatibi Muvafakat'ında geçiyor. Ben bu tabiri kullanıyorum ve ben müfret dedim. Yani müfret (tek, tekil) müctehidlik meselesi Arapların o gün Kuran'ı Kerim'den her kelimeden ne anlıyorlardı, idyumlardan ne anlıyorlardı, tabirleri nasıl yorumluyorlardı, o dili kendi hususiyetleriyle nasıl anlıyor, nasıl değerlendiriyorlardı işte öyle değerlendirebilecek insanlar, Kur'an'daki makasıd-ı İlahiyi (Allah'ın maksatları) anlama açısından müfret müctehid sayılır. Müfessir gibi bir şeydir bu.

İmam Şatıbi'de de buna benzer, bu harfe ve kelimelere ait manalar var, terkiplere ait manalar var. Bazı şeylerin anlaşılabileceğini ortaya koyuyor, bunun üstünde menatları (dayanakları) belli olan bir kısım ahkamın dayanakları vardır. "Şundan dolayı şu mesele şöyledir, bu mesele şöyle de anlaşılabilir, böyle de anlaşılabilir, acaba şöyle anlaşılması için burada sahib-i şeriatın gösterdiği menat şudur veya biz esas kendi tecrübelerimizle tekvini emirleri okumamızla, hayatı okumamızla bu hükmün menatı şu olabilir, dayanağı şu olabilir" gibi yaklaşımlarla bunlar bariz,beyyin (açık seçik) ise,menatı belliyse şayet bu da muzaaf (kat kat) bir içtihad sayılır. Böyle bir müctehid de muzaaf müctehid sayılabilir. Çünkü ciddi bir cehd istiyor. Bir yönüyle tahricî menat gibi bir şey yapıyor. Ona göre ictihadda bulunuyor.

Bir de bu yönüyle Ebu Hanifeler gibi, İmamı Şafii hazretleri gibi, İmamı Malikler gibi, Evzai gibi, Sevri gibi, İmamı Ebu Yusuf gibi büyük insanların ictihadları var. Bunların yaptıkları ictihadlarda böyle zor anlaşılır hususlar vardır. Karşıtı olan meseleler, mütenakız (birbirine ters düşen) gibi şeyler vardır. Onun içine nasih (nesheden, hükmünü kaldıran) mensuh (neshedilmiş, hükmü kaldırılmış) girer,"hass- âmm" (özel, genel) meseleler girer, mutlak mukayyed meseleler girer. Nassları çok iyi anlama meselesi vardır. Ve bir de orada menatı görme, sezme ortaya çıkarma veya öyle birkaç tane menat durumunda birşey varsa, orada bir hükme varabilme oldukça çok zordur. İşte böyle bir ictihada da bana göre mük'ab (daha

derinlemesine) ictihad denir. Böyle bir müctehide de mük'ab müctehid denir. Bunlar herbirisi bir kısım payedir.

Belki bazı kimseler sahabinin anladığı ölçüde Kuran'ı Kerim'i anlıyorsa şayet onlar "Allah-u alem Kuran'ı Kerim'den ben bunu anlıyorum ve bu inşallah murad-ı ilahiyeye aykırı değildir, muradına muhalif değildir" diyebilir. Ama "murad-ı İlahi bundan ibarettir" diyemez, dememeli. Çünkü bu saygının icabıdır.

İçtihad kapısı

Sahabinin nasıl anladığını -işin doğrusu- ortaya koymamız oldukça zor. Onun için mealden daha ziyade tefsir önemlidir. Çünkü orada ihtimalat-ı kesireyi (bir çok ihtimalleri) beyan etme imkanı olur. "Bu olabilir, bu da olabilir, bu da olabilir" denebilir. Siz onu münsif (insaflı) vicdanlara bırakırsınız. Murad-ı İlahiyi herkes orada nasıl görüyorsa, öyle görür. Bizim gibi insanları bu kategorilerin hiçbirine koymak mümkün değildir. Ama o mesele "olmaz bir mesele" de değildir. Hz. Üstad "günümüz, içtihad kapısına kapalıdır" diyor. İçtihat kapısı birisi tarafından sürgülenmiş, içeriye girilmez bir şey değildir. Esas o içtihad kabiliyetine haiz insanların olmadıklarından dolayı içtihad meselesinde beş altı husus sıralıyor (27. Sözde). Neden yok yani o insanlar? Evvela sosyal yapı itibarıyla yok, fikdan (yokluk) yaşanıyor bu dönemde. Neden yok? Efkar çok dağınık, insanlar dünyevi yaşıyorlar. O mesele ise tamamen uhrevi. Dünyayı ve ukbayı yan yana ikiz müşterek mütalaa etmeyen insan bu işi yapamaz. O işin altından kalkamaz. Adamların bütün himmetleri, Kur'an-ı Kerim'den Allah'ın makasıd-ı Sübhaniyesini istimdada matuf, hep öyle yaşıyorlar. Oturuyor kalkıyor öyle düşünüyorlar. İşte bu açıdan zor ulaşılır bir zirvedir, ama olmaz değildir o.

Müctehidliğin zorluğu

Müçtehitler her zaman olabilir. Fakat o payeyi, o makamı ihraz etmek lazım. Biri kalkıp "ben o makamı ihraz ettim" derse bu epey bir cesaret mevzuudur. Belki bazen de -bağışlayın- küstahlık sayılabilir. Temkinli olmak lazım. İctihadın bile bir kollektif şuurla yapılmasına kail olanlardanım. Günümüzde tek başına bir insanın müctehid olmasının çok zor olduğu kanaatini taşıyorum. Çünkü biz dağınığız, şartlar çok ağır. Kur'an'dan ve Kur'an atmosferinden çok uzaklaşmışız. Ona yaklaşma, onu kavrama, hazmetme, sindirme ve bir süt halinde Ümmet-i Muhammed'e verme bir ferdin altından kalkacağı şey değildir. O mevzuda uzman mütehassisinden (uzmanlardan) heyetler, umumi olarak işi yapmalıdırlar. Öyle takvasıyla, zühdüyle Allah'la münasebetiyle, hatta velayetiyle Cenab-ı Hakk'a çok yakın duran insanlar sarfı (kelime bilgisi) nahvi (dil bilgisi) iyi bilen, namı, beyanı,bedii bilen,hadisi,tefsiri,fıkhı iyi bilen aynı zamanda hadis usulü,fıkıh usülü,tefsiri de iyi bilen ve bunların yanında tekvini emirleri (kainattaki tabii kanunlar) de çok iyi okuyan,dünyada sosyal yapıyı çok iyi okuyan ve günümüzde ekstradan hususi olarak küreselleşen dünyayı çok iyi okuyan,bunun getireceği şeyleri çok iyi gören ve şimdiden bu meseleler için yapılması gereken nelerse onları çok iyi tesbit eden uzman 5-10 kişilik heyetler tarafından yapılabilir. İşte kitap ve sünnetle icmali ortaya konmuş fakat tafsili vaz' edilmemiş dolayısıyla da zahiren açık gibi görünen boş alanlar, bu boş alanların doldurulması bu sahib-i şeriatın Ümmet-i Muhammed'e merhametinin işaretidir. O boş alanları şartlara, konjonktüre, esbaba ve zamana, küreselleşen veya dağılan dünyaya göre sizin doldurmanıza bırakılmış orası. Onların hepsini çok iyi okuyan insanlar bu mevzuda onu doldurma faaliyetini de "içtihad, istinbat, istihraç" ünvanlarıyla yerine getireceklerdir.

Sadece Müslümanım

Tekrarıyla özetleyelim, ne reformistim ne kalvinistim. Çünkü benim nispetim tam. Ve nispetimin tamamında, tamamiyetinde hiç şüphem

olmadı. Ben Hz. Muhammed Mustafa'ya (sas) mensubum. Hz. Mevlana'nın dediği gibi "Men bende-i Kur'anem, eger candarem." Ben Kur'an'ın günahkar bir mücrimiyim. Kendime bakarken de hep Efendimizin ayaklarının yanında, boynumdaki ipim onların elinde, hav hav edip onların ayaklarına sürünen bir kıtmir olarak kendimi görmüşümdür. Bu açıdan nispetim bellidir benim. Eğer müslümanlıkta o tabir caiz olsaydı "Muhammedî" diyecektim. O tabirin caiz olduğu bir alan vardır ahlak açısından. Allah, ahlak-ı aliye-i Muhammediye'yi yaşamaya muvaffak kılsın. Ama müslümanım elhamdülillah. Reformist değilim, kalvinist değilim, Lutherist değilim ve aynı zamanda müçtehid de değilim, müceddit de değilim. Alim de olamam. Ben sadece alim gibi görülen, bazen doğru bazen de yanlış bir şeyler söyleyen birisiyim. Hüsn-ü niyetler alkışlanır, takdir edilir. Hüsn-ü zanlar da alkışlanır takdir edilir, o ayrı mesele. Ben belki herkesin kendi konumu itibarıyla durumunu açık ve net şüphe bırakmayacak şekilde ifade edememiş olabilirim. Ama onu ifade etmeye çalıştım.

[1] Prof. Dr. Faruk Beşer "Fethullah Gülen Hocaefendi'nin Fıkhını Anlamak" ***Ufuk Kitap:61***,Uçar Matbaası,3. Baskı: Mart 2006

[2] Samanyolu TV'de 12 Mart 2006 Pazar günü saat 13:15'te yayınlanan "Abide Şahsiyetler" adlı belgeselde Alvarlı Efe hazretleri anlatılıyordu.

[3] Tirmizi, Birr ve Sıla,60

[4] Pir-i Mugan: Tasavvuf dilinde dergahta söz,aşk,ışk ve sevgi konusunda insanı sarhoş edercesine mest edip Allah aşkını imal ve sevk eden ulu kişi,Mürşid-i Kamil anlamında kullanılan bir ifadedir.

[5] Ertuğrul Özkök'ün Fethullah Gülen'le yaptığı röportajın ***Hürriyet*** Gazetesi'nin 26.01.1995 tarihli nüshasında yayınlanan "Bağnazlar Ezilecektir" başlıklı bölüm.

[6] ***İhya***. İman ve İslam Faslı, Biat ahkamı, Rivayet eden Ubade İbni Samit, hadis no:40

Hadis metni: Biz, bir seferinde Hz. Peygamber (sas) ile aynı cemaatte beraber oturuyorduk ki:'Allah`a hiçbir şey ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina fazihasını işlememek, Allah`ın haram ettiği cana meşru bir sebep olmaksızın kıymamak şartları üzerine bana biat edin' buyurdu. Bir diğer rivayette '…Çocuklarınızı öldürmemek, halde ve istikbalde iftirada bulunmamak, meşru dairedeki emirlerde – ne bana ne de vazifelilere – isyan etmemek üzere biat edin. Kim vereceği bu sözlere sadık kalır, ahdine vefa gösterirse karşılığını Allah`tan alacaktır. Kim de bu yasaklardan birini işleyecek olursa artık işi Allah`a kalmıştır, dilerse affeder, dilerse azab verir, cezalandırır' buyurdu. Biz de bu şartlarla biat ettik.'

[7] ***Yeni Ümit***,Temmuz-Eylül 2003, Cilt 8, Sayı 61'de "İslâm'a İcmâlî Bir Bakış" başlıklı yazıda geçen konu:"….. Amelin farz olduğuna inandığı halde onu tam yerine getiremeyenler günahkâr olsalar da yine mü'min kabul edilirler.. ve böyle düşünmenin Mürcie mülâhazasıyla da hiçbir alâkası yoktur. Zira, inanıyorum deyip günahı önemsememe başka, onu "Allah dilerse affeder, dilerse azap eder." mazmunu çerçevesinde değerlendirmek ise daha başkadır. Kur'ân'a göre iman, olmazsa olmaz bir asıl ve bir esas; islâm ise onun, insan tabiatının bir derinliği haline gelmesinin biricik yoludur. İmansız amel nifak, imana rağmen amelsizlik de bir fısktır. Nifak, gizli bir küfür olması itibarıyla affı kabil olmamasına karşılık; fısk ya da fücur tevbe,istiğfar ve yeniden Hakk'a inâbe ile her zaman mağfiret edilebilme ihtimaline açıktır."

(http://www.iftiralar.org/fethullah-gulen-hocaefendiye-atilan-iftiralar/1110-qfethullah-gulen-dinde-reformucudurq-iftirasina-cevap.html)

FETHULLAH GÜLEN'İN "ELEŞTİREL BİR TAHLİL" (KRİTİK-ANALİTİK DÜŞÜNME) DEVRİMİ

Önce bir haber:

> *"***Fransız dergisi *La Vie*: Gülen'in *Le Monde*'daki yazısı bir devrim**
>
> *"Haftalık 110 bin tirajı olan **La Vie**'nin Genel Yayın Yönetmeni Jean Pierre Denis başyazıda şu ifadeleri kullandı: "ABD'de sürgünde yaşayan bu Türk vatandaşı, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın en büyük muhalifi olmadan önce ona ilham veren birisiydi. Bu bile onun dini ve siyasi ağırlığını gösteriyor. Bu entellektüelin Fransa'da **Le Monde** gazetesinde yayınladığı yazı devrim niteliği taşıyor.*
>
> "Fethullah Gülen'in dünyaca ünlü ***Le Monde*** gazetesinde 18 Aralık'ta yayınlanan yazısı yankı bulmaya devam ediyor. Fransız haftalık haber dergisi ***La Vie***, bu hafta yayınlanan başyazısını Gülen'in mesajlarına ayırdı. "**Ümit işaretleri**" başlıklı başyazıda Gülen'in "**Müslümanlar, inanç anlayışımızı eleştirel bir tahlile tabi tutalım**" başlıklı yazısının terör ve korkunun damga vurduğu 2015 yılında ümit veren gelişmelerden biri olduğu belirtildi. Haftalık 110 bin tirajı olan ***La Vie***'nin Genel Yayın Yönetmeni Jean Pierre Denis başyazıda şu ifadeleri kullandı: "Bir çok düşünür yenilenme ve aşırıcılık yanlılarına karşı daha kararlı bir mücadele yürütme çağrısı yapıyor. Ancak, bu girişimler genellikle izole kalıyor veya kendi toplumlarında destek bulmayan kişilerden geliyor. Fethullah Gülen'in durumu böyle değil. ABD'de sürgünde yaşayan bu Türk vatandaşı, **Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın en büyük muhalifi olmadan önce ona ilham veren birisiydi**. Bu bile onun dini ve siyasi ağırlığını gösteriyor. Bu entellektüelin Fransa'da *Le Monde* gazetesinde yayınladığı yazı devrim niteliği taşıyor. Çok sık duyduğumuz mağduriyet söyleminden

uzak, **terörizmin yok edilmesi için bilhassa müslümanların sorumluluğunu hatırlatan ve İslam'ın gerçek bir ihya hareketine ihtiyaç duyduğunu belirten bir yazı**. Bunu sadece dindar müslümanların başarabileceğini belirtiyor. Sürekli bütün hataları Hristyan Batı'nın üzerine atan yaklaşımı reddederek, otantik bir hümanizm, kendi diniyle uyumlu bir evrensel yaklaşım ve öteki karşısında tevazusunu koruyan bir anlayışı savunuyor. "

"Gülen'in cesur ve net bir şekilde bu **kin kültürü**ne karşı mücadele ettiğini belirten Denis, "Bu yılın son başyazısı için uzun alıntıları yaparak gönüllü olarak bu sesin arkasında yer alıyorum. 2015 yılı sadece mutsuzluk ve ölüm saçanların yılı olmadı. İşte böyle umut kaynağı olan gelişmeler de oldu. " ifadelerini kullandı. ***La Vie*** dergisi Genel Yayın Yönetmeni Jean Pierre Denis Gülen'in yazısından şu satırları alıntıladı: "Bizim etnik, milli veya dini kimliğimizden önce insanlığımız gelir ve böyle barbarca eylemlerle esas zarar gören insanlığın şahs-ı manevisidir. Acı çeken her insanın acısını, dini ve etnik kimliği ne olursa olsun empatiyle karşılamadıkça ve ayni iradeyle o acıyı dindirmeye çalışmadıkça medeniyetin ilerlemesi mümkün değildir. Müslümanlar olarak kendi problemlerimizle yüzleşmekten bizi alıkoyan **komplo teorilerine sığınmaktan da vazgeçip** bir muhasebe yapmalıyız."

"1924'te kurulan ve ülkenin en köklü yayınlarından birisi ***La Vie***, Katoliklere hitap eden bir yayın çizgisine sahip. Gülen'in ***Le Monde***'da yayınlanan yazısı Mısır, Suudi Arabistan, Endonezya, Pakistan, Nijerya, Cezayir ve Arnavutluk gibi **20'den fazla ülkenin medya kurumlarında alıntılandı**.

(http://www.zamanfransa.com/article/fransiz-dergisi-vie-gulenin-mondedaki-yazisi-bir-devrim-16901.html)

*

Zaman gazetesi ise bu haberi şu başlıkla vermişti: **"Fethullah Gülen, *Le Monde*'a yazdı: Müslümanlar radikalizmle mücadele etmeli"**

Tarih 17 Aralık 2015 Perşembe.

Haberde önce şunlar söyleniyor:

> "Fethullah Gülen, dünyaca ünlü Fransız gazetesi ***Le Monde*** gazetesine yazdığı makalede, aşırılık ve terörle mücadele konusunda uluslararası camiaya ve Müslümanlara önemli mesajlar verdi. İslam adına işlenen terör eylemlerinin Müslümanları yabancılaştırdığı ve İslam aleyhine yanlış algıları derinleştirdiği uyarısında bulunan Gülen, terörün dini olmadığını dile getirdi.
>
> "Fethullah Gülen, bugün ***Le Monde*** gazetesinde yayınlanan makalesinde "Müslümanlar olarak kendi problemlerimizle yüzleşmekten bizi alıkoyan **komplo teorilerine sığınmaktan da vazgeçip** bir muhasebe yapmalıyız: Acaba içimizde yer etmiş gizli istibdat meyilleri, fiziksel şiddet, gençlerin ihmal edilmesi ve dengeli eğitim eksikliği gibi nedenlerle cemiyetlerimiz totaliter zihin yapılı grupların kendilerine eleman devşirmesine müsait hale mi geldi?" ifadelerini kullandı.
>
> "Avrupa'daki Müslümanların **radikal akımlarla mücadele** de daha aktif rol oynaması gerektiğini kaydeden Gülen, "Menfi şartlara rağmen **Müslüman vatandaşlar kendi devletleriyle daha sıkı angajmana girerek** dindaşlarının topluma daha iyi entegre edilmesine vesile olacak kucaklayıcı politikaların üretilmesine katkıda bulunmalıdır." dedi.
>
> "Le Monde tanıtım yazısında **Gülen'in** bilime önem veren, **demokrasiyi destekleyen ve dinlerararası diyalogu savunan** biri Hizmet hareketinin

lideri olduğunu belirtti. Gülen'in geçmişte Erdoğan'a çok yakın olduğu ancak yolsuzluk skandallarının patlamasının ardından en büyük muhalifi olduğunu vurguladı."

*

Bunun ardından, "Fethullah Gülen Hocaefendi'nin Paris'teki terör saldırıları nedeniyle ***Le Monde*** için kaleme aldığı '**Müslümanlar, inanç anlayışımızı *eleştirel bir tahlile* tabi tutalım' başlıklı makalesinin** tamamı şu şekilde" denilerek söz konusu makaleye geçiliyor.

Bazı cümleleri üzerinde durmak gerekiyor.

Biri şöyle:

> "**Gerçek imanın ölçüsü** sloganlar veya kıyafetler değil, **bütün dünya dinlerinin esas aldığı** insan hayatını korumak ve her insanı aziz tutmak gibi prensipler mevzuunda hassasiyettir."
>
> (http://www.zaman.com.tr/dunya_fethullah-gulen-le-mondea-yazdi-muslumanlar-radikalizmle-mucadele-etmeli_2333238.html)

Görüldüğü gibi, Fethullah işkembesinden bir "**gerçek imanın ölçüsü**" icat ediyor.

Şuymuş: İnsan **hayatını** korumak ve **her insanı aziz** tutmak.

*

Hayır, bahsettiği, Gazzeli ve Afganistanlı çocukların hayatı değildi.. Fakat bu konuya girmeyelim.

Şu kadarını söylemekle yetinelim: "**Her insanı aziz tutma**" diye bir ilke (prensip) yoktur.

İdealde de yoktur, realitede de.

Çünkü her insanın aziz olması, hiç kimsenin zelil olmaması diye bir şey düşünülemez.

Esasen, **İmam Gazalî**'nin el-Esmaü'l-Hüsna konulu kitabında belirttiği gibi, kâfirler için "aziz" nitelemesini yapmak caiz değildir.

Her insan nasıl aziz tutulabilir?!

"Hayvandan daha aşağı" (bel hum adall) olan, **esfel-i safilîn** durumundaki insan için nasıl "aziz" denilebilir?

Gerçek imanın ölçüsüymüş!..

Bu nasıl bir gerçek imansa?..

Evet, Fethullah büyük zırvalamış.

Burada ikinci bir hatası da şu: "Bütün dünya dinlerinin esas aldığı …" diyerek, İslam ile batıl dinleri "gerçek imanın ölçüsü" konusunda eşitliyor.

Büyük saçmalamış.

*

Fethullah'ın bir şöyle bir tavsiyesi de var:

> "Müslümanlar olarak **teröristlerin yaymaya çalıştığı totaliter ideolojiyi kayıtsız şartsız reddetmeli** ona mukabil kucaklayıcı, çeşitliliği zenginlik gören bir zihniyeti teşvik etmeliyiz."

Türkiye Cumhuriyeti Devleti Fethullah'ın mesajını almış olacak ki, **FETÖ (Fethullahçı Terör Örgütü)** olarak adlandırdığı bir gruba, yani "**Fethullahçı teröristler**"e karşı harekete geçti.

Şimdi bazıları şöyle diyebilirler: “Bu bir **komplo**.. Fethullahçıların terörle bir işi yok.”

Hayır, Fethullah böyle **komplo teorileriyle** düşünmemizi onaylamıyor.

Şunları diyor:

> “Müslümanlar olarak kendi problemlerimizle yüzleşmekten bizi alıkoyan **komplo teorilerine sığınmaktan da vazgeçip** bir **muhasebe** yapmalıyız: Acaba içimizde yer etmiş gizli istibdat meyilleri, fiziksel şiddet, gençlerin ihmal edilmesi ve dengeli eğitim eksikliği gibi nedenlerle cemiyetlerimiz totaliter zihin yapılı grupların kendilerine eleman devşirmesine müsait hale mi geldi? Temel insan hakları ve hürriyetleri, hukukun üstünlüğü ve **herkesi kucaklayıcı bir zihniyeti** bir türlü oturtamadığımız için boşlukta olan kimselerin ümitsizliğe düşmesi ve farklı arayışlara girmesine zemin mi hazırladık?”

Demek ki “FETÖ’cü teröristlik”le suçlananlar komplo teorilerine sığınmaktan vazgeçmelilermiş.

Şunu düşünmelilermiş: Acaba **içlerinde yer etmiş gizli istibdat meyilleri** ve dengeli eğitim eksikliği gibi nedenlerle kendi gruplarına **eleman devşirme** histerisinin esiri mi oldular?

Herkesi kucaklayıcı bir zihniyete sahip olmak yerine dışlayıcı ve ötekileştirici **grupçuluk/cemaatçilik** mi yaptılar?

Fethullah’a göre komplo teorilerini bırakıp böylesi bir **muhasebe** yapmak gerekiyor.

*

Fethullah’ın bir başka tavsiyesi şu:

> “Müslüman toplumlarda **teröristlerin gençleri devşirme çalışmalarına** karşı içinde **devlet kurumları, dini liderler ve sivil toplum kuruluşlarının** olduğu bir ittifakla akıllı bir şekilde mücadele edilmelidir. Teröristlerin devşirme faaliyetlerine zemin hazırlayan bütün faktörleri dikkate alan ve bütün cemiyeti kapsayan projeler üretilmelidir.”

Sanki Fethullah, FETÖ ile mücadelenin temel esaslarını ortaya koymak istermiş gibi kalem oynatmış.

Türkiye’de devlet kurumları, FETÖ ile mücadelede Fethullah’ın bu ifadelerinden ilham almış olabilirler mi?

Ne garip tecellî, Fethullah’ın “**terörist radikal dinciler**” için istediği güzelliklerin hepsi kendi “hizmet hareketi”ne nasip oldu.

Kaderin cilvesi..

*

Fethullah şunu da diyor:

> “Cemiyetimiz içinde **boşlukta olan gençleri erken tespit** edip tehlikeli macera arayışlarına girmelerine mani olacak, ailelere danışmanlık ve diğer hizmetlerle destek olacak altyapıları kurmalıyız. **Vatandaşı olduğumuz devletlerle pozitif bir angajmana girerek** terörle mücadele planların yapıldığı masalarda oturmalı, fikirlerini ifade etmelidir.”

Fethullah’ın bu temennileri de karşılıksız kalmadı.. Görüldüğü gibi Türkiye’de devlet kurumları “**boşlukta olan gençleri FETÖ’yle mücadele kapsamında erken tespit**” ediyor.

İstihbaratı, polisi enselerinde..

Birçok kimse de bu noktada devlet ile **pozitif bir angajmana** girmiş durumda.

FETÖ terörüyle mücadele planları yapılan masalar boş kalmıyor.

*

Fethullah, "**İslam'ı güncelleme**", (adına reform demeden) reform yapma uyanıklığı sergileme hususunda da ilginç fikirler üretmiş.

Şöyle diyor:

> "Müslümanlar, olarak bu vesileyle **İslam anlayışımızı ve pratiğimizi *çağımızın şartları* ve *zamanın yaptığı tefsirlerin* ışığında gözden geçirmeli ve özeleştiri yapabilmeliyiz**. ... **Geçmiş çağlarda siyasi ve dini mensubiyetlerin çakıştığı ve devamlı çatışmaların sürüp gittiği dönemlerde verilen hükümleri gözden geçirebilmeliyiz.** … Şiddete tevessül eden radikallik ve terörizmle ancak böyle bir iklimde hakkıyla mücadele edebilir."

Demek ki iki tane büyük öğretmenimiz, muallimimiz, **üstad**ımız, hocamız var: Çağımızın şartları ve zamanın yaptığı tefsirler.

Düşmanımıza gelince..

Düşmanımız ne küfür, ne şirk, ne fısk, ne sapıklık..

Düşmanımız, şiddete tevessül eden **radikallik**.. Radikal dincilik..

Ve de terörizm..

Terörizm ne derseniz, şu: Mesela NATO ve ABD Afganistan'ı işgal ettiğinde müslümanların direnmesi.

*

Fethullah'ın yazısındaki bir başka inci:

> "Karşı karşıya bulunduğumuz manzara bir medeniyetler çatışması değil bütün **insanlık medeniyetiyle barbarlığın** çatışmasıdır."

Dünyada iman ve küfür, müminler ve kâfirler kamplaşması diye bir şey yok, şu var: İnsanlık medeniyeti, ve onun karşısında yer alan barbarlık.

İnsanlık medeniyeti ABD ve Avrupa'da olan şey.. Medeniyetin temsilcileri onlar.

Barbarlık ise, şiddete tevessül eden radikallik ve terörizm.

Hep de Müslümanlar'ı buluyor.. Gazze'ye kan kusturan İsrail'e, Afganistan'ı kana boyamış olan ABD'ye hiç uğramıyor.

*

Fethullah, yazısını şöyle bitiriyor:

> **"**Müslüman vatandaşlar olarak bizim sorumluluğumuz zor şartlara maruz kalsak da çözümün bir parçası olmaktır. … siyasi, ekonomik, sosyal ve dini bütün boyutlarıyla terörizm problemine eğilmeliyiz. Kendi hayatımızda erdemli bireyler olarak misal teşkil ederek, **dini kaynakların radikal yorumlarını reddederek ve marjinalleştirerek**, bunların gençler üzerindeki etkisi mevzuunda uyanık davranarak ve **demokratik değerlerin eğitimine erken çağda başlayarak** terörizmle ve onun meşcereliği olan **totaliter ideolojilerle mücadele e**debiliriz."

Bu ifadeler, Türkiye'de FETÖ'cü terörizmle mücadelede devlet kurumlarına yol göstermiş ve ışık tutmuş olabilir mi?

Sanmıyorum, ama gönüllerinden geçenler aynı olmuş.

Gerçekten de Türkiye'de hemen herkes FETÖ terörizmiyle mücadelede **çözümün parçası** olmaya çalışıyor.

Dinî kaynakların yorumu konusunda da **Diyanet** üzerine düşeni yapıyor..
Milletimizi FETÖ konusunda da aydınlatıyor.

Fethullah, terörist zihniyetle mücadele konusunda verdiği akıllar ve fikirlerin ziyan olmadığını gördüğü için ne kadar mutlu olsa azdır!

BAZI FETÖ'CÜLERDEKİ (HÜKMÜ KÜFÜR OLAN) İTİKADÎ SAPMA

Reşit Haylamaz diye FETÖ'cü (Fethullahçı Takiyye Örgütü mensubu) hin bir haylaz "***Gönül Tahtımızın Eşsiz Sultanı Efendimiz***" adlı bir kitap yazmış ve 252. sayfasında şu "küfür" ifadeyi peydahlamış:

> "Ancak O'nun hedefi, öncelikle bütün insanları rahmet ve şefkatle kucaklayıp, ümmeti arasında da **kelime-i tevhidin ikinci yarısını söylemekten kaçınarak kendisini kabul etmese bile** La ilahe illallah diyen herkesi buraya getirmekti. Çünkü O, 'Kim La ilahe illallah derse cennete girer' buyuracaktı."

Buradan anlaşılıyor ki, bu şahsın gönül tahtında oturanlar Yahudi ve Hristiyanlar.. (Büyük ölçüde de Yahudiler olması gerekiyor, çünkü Hristiyanlar'ın önemli bir bölümü "teslis"ten/üçlemeden dolayı "La ilahe illallah" diyemiyorlar.)

*

Allahu Teala, Hûd Suresi'nin 17'nci ayetinde şöyle buyuruyor:

> "Rabbi tarafından gönderilen kesin delile (Kur'ân'a) dayanan, peşinden de o delili destekleyen (diğer mûcizelerden şahitleri) bulunan, daha önce de rehber ve rahmet olarak gönderilmiş Mûsâ'nın kitabı ile tasdik edilen kimse, yalnız dünya hayatını arzu eden gibi olur mu? İşte bu kesin delile dayananlar **Kur'ân'a iman ederler. Hangi zümre de onu reddederse bilsin ki varacağı yer ateştir. Bunda hiç şüphen olmasın.** Çünkü o Rabbinden gelen hakikatin ta kendisidir; fakat insanların çoğu buna iman etmezler."

Verdiğimiz bu meal, bir başka FETÖ'cüye, ilahiyat profesörü **Suat Yıldırım**'a ait..

Demek ki, kim ***Kur'an***'ı reddederse, ateştedir.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in peygamberliğini reddeden kişi, otomatik olarak ***Kur'an***'ı reddetmiş, onu sahte bir peygamberin uydurması kabul etmiş olur.

Yeri ateştir.

Yok, böyle biri ***Kur'an***'ı kabul ediyorsa, o zaman da Peygamber Efendimiz s.a.s.'in peygamberliğini tasdik ediyor demektir.

*

"La ilahe illallah" diyen Cennet'e girer de, insanların laf u güzafının hatırına Allahu Teala'nın kitaplarını reddeden, kulların peşine takılıp da Allahu Teala'nın hükümlerini (Şeriatlerini) ayaklar altına alan, fakat Allahu Teala'nın vahyi gereği insanların safsata ve herzelerini reddetmeye gelince bundan kaçınan kişi, gerçekten "La ilahe illallah" demiş olur mu?

"La ilahe illallah" demek, "**Allah Teala'nın vahyi (özellikle de tevile müsait olmayan açık nasslar) karşısında insanların laflarının** (adına ister bilim, ister felsefe, isterse akla tabi olma desinler) **hükmü yoktur**" demektir.

*

Peygamber Efendimiz s.a.s.'in sözleri, ***Kur'an***'ın açık hükümleri yok sayılarak yorumlanamaz.

Ayrıca, konuyla ilgili diğer hadîslerin de dikkate alınması gerekir.

Râmûz el-Ehâdîs'in dördüncü sayfasında yer alan 10 numaralı hadîste şu ifade geçiyor:

> "… **Allah'a iman nedir bilir misiniz?** Allah'tan başka ma'bud olmadığına ve Muhammed'in O'nun peygamberi olduğuna şahitlik etmektir. …"

Görüldüğü gibi, **Allah'a imana**, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in **peygamberliğini tasdik dahildir**.

FETÖ'cü körlük, sağırlık ve akılsızlık, bu hadîsi görmüyor, duymuyor, akletmiyor.

Tıpkı, yukarıda mealini aktardığımız ayet-i kerimeyi görmedikleri, duymadıkları ve akletmedikleri gibi. (Böyle ***Kur'an***'ı akletmeden okuyan o kadar çok akılsız var ki.. Mesela seçmece angut Mehmet Okuyan, mesela kifayetsiz muhteris şovmen/artist Mustafî İslamoğlu.. Bunların iki dakikalık konuşmalarına sığdırdıkları yanlışları ve mantıksızlıkları düzeltmek için neredeyse iki cilt kitap yazmak gerekiyor.)

FETÖ'cü mantığa göre, Cennet'e girmek için **deist** olmak kâfi gibi görünüyor.. (Yalnız, varlığını kabul ettikleri tanrının Allah olması şart. "Ben tek tanrıya inanıyorum, fakat o tek tanrı Hz. Muhammed s.a.s.'in Allah'ı değil" derlerse Cannet'i hak etmiyorlar.)

Reşit Haylamaz'ın ve onun gibi düşünen FETÖ'cülerin tevbe etmeleri ve itikatlarını düzeltmeleri gerekiyor.

Tabiî, şayet Cehennem'e gitmek istemiyorlarsa..

Bu batıl itikatları, yukarıda mealini aktardığımız **ayeti yalanlamaları ve küfre düşmeleri** anlamına geliyor.

Önceki ümmetlerden iman sahipleri de Peygamber Efendimiz s.a.s.'in peygamberliğine, **müjdelenmiş ahir zaman peygamberi** olarak iman ediyorlardı.

Aksi takdirde Allahu Teala'ya iman etmiş olmalarından söz edilemezdi.

Cehennemlik olurlardı.

ABANT PLATFORMU'NUN DİNDE REFORMU: TECDİD

(***Sağduyu Gazetesi,*** 20 Temmuz 1998)

Fethullah Gülen'e yakınlığıyla bilinen Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın Abant'ta yaptığı geniş katılımlı toplantıyla ilgili haberleri kartel gazetelerinden birisinde okuyunca, Thomas Kuhn'un "paradigma" kavramını hatırlamadan edemedim.

"***Bilimsel Devrimlerin Yapısı***" adıyla dilimize çevrilen kitabın yazarı ünlü bilim felsefecisi Kuhn'a göre, bir paradigma, "genel teorik varsayımlar ve yasalar" ile, bunların uygulanmaları için belirli bir bilimsel topluluğun üyeleri tarafından benimsenen "teknikler"den oluşurdu. Ona göre, olgunlaşmış bir bilim tek bir paradigmaca yönlendirilirdi ve bu paradigma, yönlendirdiği bilimdeki meşru/anlamlı çalışmanın standartlarını koyardı. Bir paradigmanın varlığı, Kuhn'a göre, bilimi bilim olmayandan ayıran temel özellikti. İşte bu nedenle modern sosyolojinin büyük bölümü bilim olma hakkını kazanamıyordu.

Rakip paradigmalar, farklı soru türlerini meşru veya anlamlı sayarlardı. Standartları da biribirine tersti. Gezegenlerin kütleleriyle ilgili sorular Newtoncular için "önemli", Aristocular için anlamsız sorulardı. Belirli bir ölçüde açıklanamamış bir hareketi Newton "makul" saymış, fakat Kartezyenler tarafından "metafizik" ve hatta "büyü" diye reddedilmiştir, yani standart dışı görülmüştür. Nedensiz hareket Aristo'ya göre "saçma", Newton'a göre ise "aksiyomatik"tir, başka bir ifadeyle ispata muhtaç olmayan doğrudur, veridir. Modern mikrofizik içinde "tanımlanabilir" çok sayıda olay türü, Newtoncu programda hiçbir yeri bulunmayan bir "indeterminizm"i ihtiva eder.

*

Abant'ta yapılan "din-devlet, din-dünya ilişkileri", "İslam'da hakimiyet" ve "dünyada ve Türkiye'de laiklik" konulu toplantılardan ikincisini gerçekleştiren

çalışma grubu, hazırladığı bildiride, "Kuhn'a göre bilimi bilim olmayandan ayıran temel özellik"ten yoksunluğun, bir paradigmanın varlığından uzaklığın işaretini veriyordu:

> "**İslam dünyasında özellikle son dönemde karşı karşıya kalınan siyasi, iktisadi ve kültürel zorluklar nedeniyle İslam dinini adeta (modern ve sıkı anlamda) bir ideoloji gibi anlayan görüşler ortaya çıkmış ve bu durum ciddi bir kavram karmaşasına yol açmıştır.**"

Kavram karmaşasından yakınılıyordu ama bu ifadeler karmaşanın ta kendisiydi. İslamî paradigmaya göre ideoloji diye adlandırılan fikir sistemlerinin batıl birer "din"; "kültür" ve "ideoloji" gibi kavramları kullanan **seküler sosyal bilimlere göre de İslam'ın zaten aynı zamanda bir "ideoloji" olduğu** unutuluyordu.

Fakat asıl kötüsü, **bu iki bakış açısının ayrı paradigmalar olduğu, bir arada kullanılamayacağı** farkedilemiyordu.

*

Kavram kargaşasına örnek de veriliyor, "Bunların başında," deniliyor, "hakimiyet konusu gelmektedir."

Önce Allah'ın alem üzerindeki mutlak hakimiyeti vurgulanıyor, sonra da, bu hakimiyetin, "Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir" ilkesinde yer alan "hakimiyet" ile karıştırılmasının büyük bir yanlışlık olduğu açıklanıyordu.

Gerçek büyük yanlışlık, iki ayrı hakimiyet türü icad etme kıvraklığının ancak politikanın demagoji faslında yeri olabileceğini, "bilim"de bu tür yaklaşımların esamesinin okunmayacağını anlamamaktı.

İslam'a göre hakimiyet kayıtsız şartsız milletin olamazdı, kayıtlı ve şartlı olabilirdi. Halik'a isyan olan yerde mahluka itaat edilemezdi. **Hakimiyet ancak Allah'a ve**

Resulü'ne isyan etmemek şartıyla milletin olabilirdi. Milletin hakimiyetinden söz etmek İslami paradigmaya göre anlamsızdı.

Hakimiyeti kayıtsız şartsız millete veren seküler paradigmaya göre de, alemde Allah'ın hakimiyeti değil, doğa yasaları cereyan ediyordu.

Onlar fizik kitaplarına Allah'ın hakimiyeti bahsini almayı düşünmüyorlardı, ama Yaşar Nuri'ye göre Abant'ta toplanmış olan "Türkiye'nin bütün din alimleri", hakimiyetin kayıtsız şartsız milletin olduğunu kabul eden bildiriler kaleme alıyorlardı.

Türkiye'nin din alimleri oradaydılar, fakat ilmin kendisi acaba orada mıydı?!

*

Bildiriye katkıda bulunanlardan Prof. Dr. Süleyman Ateş, daha ateşli konuşuyordu:

> "Dünyada yapılacak işler akıl-mantık çerçevesi içinde insanlara verilmiştir. Bir savaşta hendek kazmak veya kazmamak, insanların kararındadır. Bunun gibi insanlar, kendi istedikleri beşeri düzeni kurabilirler. Eğer bir ülkenin yüzde 80'i beşeri hukukla yönetilmek istiyorsa, geçerli olan budur."

Ateş farkında değildi, fakat aslında "fıkıh usûlü" alanında devrim çapında bir yenilik yapıyordu. İnsanların savaşta hendek kazıp kazmamak konusunda serbest bırakılmış olmalarından hareketle yaptığı bir kıyas, insanlara devlet yönetimiyle ilgili sınırsız dinî serbesti veren bir içtihat haline geliyordu.

Aslında ben de, evimin arka bahçesinde hendek kazma hakkının bana tanınmış olmasından hareketle, devlet yönetimiyle ilgili işlerde de yetki tanınması gerektiği sonucuna varmak gibi bir düşünceyi çok sevdim.

Fakat “laik” bir ülkede “din alimi” Ateş’in içtihadının geçersiz olduğunu biliyorum.

Ateş’in içtihadı için “reform” diyemezdik, çünkü onlar “tecdid” kavramını tercih ediyorlardı.

Fakat bu, dini yanlış yorumlama alanında yapılmış bir tecdiddi ne yazık ki.

ABANT ZIRVALARI: ALLAH'IN HAKİMİYETİ - MİLLETİN HAKİMİYETİ TAKSİMİ

(***Sağduyu Gazetesi,*** 20 Temmuz 1998)

"İrticacı" vali ve kaymakamların Mesut Yılmaz hükümeti tarafından defterlerinin dürüleceğini dünkü gazetelerden birinde okurken, "sanal gerçeklik" kavramı üzerinde bir kere daha düşünme imkanı buldum.

Allah'ın hakimiyetini "ontolojik" düzlemle sınırlayan Abant Bildirgesi'nin milletin hakimiyetine yaptığı vurgu, "siyasal" alandaki "gerçek" BÇG etkisinin yanında "sanal gerçeklik" olarak kalıyordu. (BÇG, yani Batı Çalışma Grubu, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı merkezli yasa dışı bir darbe çetesiydi.)

Bir zamanlar Medine Vesikası'ndan hareketle estirilen "sözleşme" furyası, Abant Toplantısı'nda yerini "milletin hakimiyeti"ne yapılan vurguya bırakmıştı. Fakat düşünce alanında sergilenen bu geniş mezhepliliğe paralel olarak, sosyal hayatta karşılaştığımız baskılar dramatik biçimde artıyordu.

"Sözleşmeciler", sözleşme edebiyatından vazgeçmek zorunda kalmışlardı, çünkü sözleşme en az iki taraflı olurdu, kimse kendi kendisine gelin-güvey olamazdı. Bu anlamsız zihin jimnastiği, eğer tek taraflı sözleşme yapmak mümkün olsaydı, gazete ve dergi sayfalarının boş laf koleksiyonuna katkıda bulunmayı sürdürecekti; ama iş tek taraflı olunca, sözleşme değil, aç tavuğun kendisini darı ambarında sanması olayı yaşanıyordu.

Aydınlarımız bol keseden "kaynaklara dönüş" edebiyatı yapmış, sonunda döne döne Hobbes, Locke ve Rousseau gibi isimlere ulaşmışlardı. *Kur'an*'ın sesine kulak veren yoktu:

> **"Müşriklerle nasıl sözleşme olabilir ki, size galip gelseler hakkınızda ne bir yemin gözetirler, ne de bir sözleşme. Ağızlarıyla sizi razı etmeye çalışırlar. Fakat kalbleri buna karşıdır. Onların çoğu insanlıktan çıkmış fasıklardır."** (9/8)

*

Ontolojik düzeyde Allah'ın hakimiyetine yapılan vurgunun ardından siyasî alanda hakimiyeti millete tahsis etmek, teorik olarak çok güzel bir çözüm olarak görünebilir, fakat **pratikte seküler düşüncenin "din"e galebesinden başka birşey değildir.**

Siyasî alanda hakimiyet kayıtsız şartsız milletin olduğunda, Allah'ın kâinat üzerindeki hakimiyetini kabul edip etmemek kimsenin umurunda olmaz. **Çünkü sizin milletin hakimiyetine teslim olmanız malum, onların Allah'ın ontolojik hakimiyetini kabul ettikleri ise daima meçhuldür.**

Milletin hakimiyeti katı gerçeğin ta kendisi, Allah'ın ontolojik hakimiyeti ise **vicdanlara gömülmüş** bir meseledir.

***Kur'a*n**'da ırk anlamında "millet" kelimesi geçmez, ama aşiretlerden sözedilir. Allahü Taala, insan üzerinde kabilesinin hâkim konumda olmasını kabul etmez:

> **"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, aşiretleriniz, kazandığınız mallar, geçersiz olmasından korktuğunuz bir ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah ve Resulü'nden ve hak yolunda cihaddan daha sevgiliyse, artık Allah'ın emri (azabı) gelinceye kadar bekleyin! Allah fasık bir kavme hidayet vermez."** (9/24)

Mücadele Suresi'nin 22'nci ayet-i kerimesinde de,**"Allah'a ve Peygamberi'ne muhalefet eden" aşiretiyle**mü'minin bir bağının olamayacağı belirtilir:

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim bulamazsın ki, Allah’a ve Peygamberi’ne muhalefet edenlerle dostluk etsin. İsterse o muhalifler babaları veya oğulları veya kardeşleri veya aşiretleri olsun. İşte Allah bunların kalblerine imanı yazmış ve kendilerini, tarafından bir ruh ile kuvvetlendirmiştir. Onları altlarından ırmaklar akan cennetlere koyacak, orada ebedî olarak kalacaklardır. Öyle ki, Allah onlardan razı, onlar da Allah’dan razıdırlar. İşte bunlar Allah’ın fırkasıdırlar. Dikkat edin! Hiç şüphesiz Allah’ın hizbi, zafer bulanların ta kendisidir.”

Hak, hakikat ve hidayetin kaynağı bellidir: ***Kur’an*** ve Sünnet. Bunlara aykırı olarak ortaya konulacak her yenilik bid’attir, her bid’at de sapıklıktır.

Kaldı ki, dönüp dolaşıp insanı kavim, kabile ve aşiretine itaate çağıran, hakimiyeti onlara veren bir anlayış yeni bile değildir.

Merhum Prof. Dr. Ali Fuat Başgil, “***Gençlerle Başbaşa***” adlı eserinde, gök kubbe altında yeni bir görüş bulunmadığını, her yeni fikrin eski bir düşüncenin değişik ifade edilmiş biçimi olduğunu söyler. Doğrudur.

İbn Haldun da, geçmişlerin geleceklere, suyun suya benzemesinden daha fazla benzediğini söylerken, zannediyorum sadece olayları kastetmiyordu, insanların düştükleri fikrî yanılgıları da buna dahil ediyordu.

*

Hakimiyet meselesi bugün olduğu gibi geçmişte de tartışılmıştır elbette, tıpkı suyun suya benzediği gibi.

Dinî tartışmalarda Osmanlı vs. örneğinin delil olarak kıymet-i harbiyesi bulunmaz, çünkü Osmanlı gibi örnekler şer’î deliller kapsamına girmez.

Hakimiyet meselesiyle Haricîler'in "hakem" meselesinin de bir ilgisi yoktur. Hz. Ali, bütün bir Arap milleti bir araya gelseler de ***Kur'an*** ve Sünnet'e aykırı bir hükmü benimseselerdi, onlarla yine mücadele ederdi, "Hakimiyet milletindir" diye düşünmezdi.

Üstelik, hâkimiyeti teorik olarak millete atfetmeniz, pratikte de bunun böyle olduğunu göstermez. Bugün acaba milletin tercihleri mi ülke üzerinde daha belirleyicidir, yoksa BÇG'nin mi? Ülkenin gerçek meselesi budur. Tartışılması gereken budur.

Bir, milletin tercihleri vardır, bir de Allah'ın emir ve yasakları. Milletin hâkimiyeti ve tercihleri ancak mübah alanda geçerlidir.

Kaldı ki, bahsedilen ilkeler evrensel olmak zorundadır. 200 milyon müslüman Çinlinin yaşadığı Çin'de hâkimiyet acaba kimin olmalıdır?! Budist Çin milletinin mi?!

Tabiî ki bugün ülkemizde laik bir rejim yürürlüktedir ve kimse İslâm'a göre yaşamak zorunda değildir, ama bu, İslâm'ı rejime uydurmaya çalışma hakkı vermez kimseye.

Kur'an ve Sünnet yerinde duruyor. "Devrim" yapan ancak kendi kanaatlerinde yapmış olur.

ABANT PLATFORMU FACİASI: EVET, AKLINIZI KULLANIN!

(***Sağduyu Gazetesi***, 23 Temmuz 1998)

Abant Bildirisi ile içtihat kapısını açıp devrim yaptıklarını sananlar, aslında merhum Ord. Prof. Dr. Ali Fuad Başgil'in 40 yıl önce söylediğinden daha fazlasını yapıyor değillerdi:

> "… itikat (inanç) esasları ile, haklarında sarih (açık) nass (Kur'an ve Sünnet hükmü) olan amel meseleleri dışında kalan bütün meselelerle ilim, felsefe, hukuk, siyaset bahislerinde tevil ve içtihat yolu açıktır."
>
> (***Din ve Laiklik***, 4. b., İstanbul: Yağmur Yayınları, 1979, s. 245-246.)

Böyle olmakla birlikte, "vahyin anlaşılması hususunda her inanmış insana düşünce gücü ve bilgisi ölçüsünde sorumluluk düştüğünü" açıklayan Abant Bildirisi'ni okuyacak kadar uzun yaşasaydı, **kendisinin istisna olduğunu** düşünürdü merhum.

Çünkü, "Tevil ve içtihat yolu açıktır" derken, meseleyi bu kadarla bitirmiyordu:

> "**Bütün mesele, bu tefsir ve te'vilin kimler tarafından ve nasıl yapılacağını tayindedir. Burada durmak istediğim nokta da budur. Hemen itiraf edeyim ki, diyanet bahsinin en nazik ve en tehlikeli noktası üzerindeyiz. Bu türlü nazik meseleleri benim gibi ne ilmî ehliyeti, ne de dinî salâbeti olmayan günahkârların ele alması ayrıca bir tehlike ve bir vebaldir.**" (s. 246)

Fakat, Abant Bildirisi tehlike ve vebal tanımıyordu: "Her inanmış insana düşünce gücü ve bilgisi ölçüsünde sorumluluk" düşüyordu, bu sorumluluk aynı zamanda yetki anlamına geliyordu. Ortada ehliyet yoksa da selahiyet vardı. İlmî ehliyeti olmayan tek kişi Ord. Dr. Ali Fuad Başgil'di demek ki.

Bildiride yer alan "… günümüz Müslümanları da İslam dünyasının gündelik problemlerini çözüme kavuşturma yetkisine sahiptirler" şeklindeki ifade ise, Merhum'un bakış açısıyla bir "fikir ve içtihat anarşisi" çağrısından ibaretti:

> "**Ancak bize göre bu yol bugün dinde fikir ve içtihat anarşisi doğurmağa müsait tehlikeli bir yoldur. Herkes nass'a ve nakle kendine göre bir mana verirse, bundan anarşi doğar. Bugün, kanunların tefsiri bahsinde bile caiz görülmeyen bu yol, dinî ahkam hakkında hiç caiz görülmemek icabeder. Esasen böyle bir anarşik vaziyet ortaya çıkmasından korktukları içindir ki, İmam-ı Malik gibi bazı muteber müçtehitler daima nass'a üstünlük tanımış ve nakle temessük yolunu tavsiye etmişlerdir. Hatta müteahhirince içtihat kapısının kapanmış olduğu şeklinde belirmiş olan kanaat de böyle bir vaziyetin ortaya çıkmasından korkulduğu içindir. Malum olduğu üzere, içtihat kapısı kapatılmış değil, içtihat ehli kalmadığı için, kendiliğinden kapanmıştır. Fakat, her zaman olduğu gibi, bugün de ehline açıktır.**" (s. 247)

Peki bütün insanları **düşünce gücü ve bilgisi ölçüsünde** sorumlu ve dolayısıyla yetkili sayan ilahiyatçılarımızın bizzat kendileri içtihat için ehiller miydi?

Ord. Prof. Dr. Ali Fuad Başgil'in cevabı oldukça kısadır:

> "**Bana Ankara'daki İlahiyat Fakültesi'nden yahut İmam Hatip Okullarından bahsetmeyiniz, rica ederim. Laik üniversiteye bağlı fakülteler din alimi değil, din tenkitçisi yetiştirir.**" (s. 276)

*

Abant'ta toplanan "din alimleri", "İslâm'ın **demokratik hukuk devletinin evrensel ve temel ilkeleri** dışında, **siyasî rejimin ayrıntılarının düzenlenmesini topluma bıraktığı**görüşündeyiz" diyorlardı.

Bir facia idi bu cümle.

Demek ki, İslâm, siyasî rejimin sadece "ayrıntılarını" topluma bırakıyordu. "Esas"ı ise topluma bırakılmamıştı. **Bu esas, Kur'an ve Sünnet'teki temel ilkeler değildi, "demokratik hukuk devletinin evrensel ve temel ilkeleri" idi.**

Abant'taki "din alimleri", "İslâm'ın ilk dönemlerinde vahiy-hayat ilişkisi çok daha somut biçimde kurulmuş, fonksiyonel akla önem verilmiş, hatta bazı nassların açık ifadelerine rağmen, dinin ana maksatları ve zaruretler dikkate alınarak, hükümlerin farklı yorumları yapılabilmiş ve uygulamalara gidilebilmiştir" diyerek, şimdi de bazı nassların **fonksiyonel akıl ışığında devre dışı bırakılması gerektiğini ima ediyorlar**, ama, "demokratik hukuk devletinin evrensel ve temel ilkeleri"ne gelince, fonksiyonel akıldan yana olanlar birdenbire **katı birer nakilciler haline** geliyorlardı.

Toplum ancak ayrıntılarda yetkiliydi, "demokratik hukuk devletinin evrensel ve temel ilkeleri" **bir nev nass'tı**.

Abant'taki din alimleri, bildiride, "Her mü'min aklını kullanmak zorundadır" diyorlardı.

Peki neden kendileri akıllarını kullanmıyorlardı?!

*

Bildiride, "Biz Abant'ta toplananlar şuna inanıyoruz" deniliyordu:

> "İnsanların değişik görüş ve eğilimlerden olmaları, farklı yaşam tarzlarını tercih etmeleri, ülke yararını gözeten sağlıklı kararlar almalarına engel değildir."

Bence, engeldir.

Hz. Muaviye, "**Kişi re'y sahibi olamaz, hilmi cehline, aklı da şehvetine galip gelmedikçe**" der.

Diyelim ki, insanların değişik görüş ve eğilimlerden olmaları, farklı yaşam tarzlarını tercih etmeleri, ülke yararını gözeten sağlıklı kararlar almalarına engel değildir. Peki bu, sağlıklı kararlar almaları için yeterli midir?!

Değişik görüş ve eğilimlerin hepsi doğru ve sağlıklı mıdır?!

İBRAHİMÎ DİNLER ÇELİŞKİSİ

Türkiye'de yakın dönemde bazı ilahiyatçıların, misyonerlere ihtiyaç bırakmayacak tarzda Hıristiyanlık sempatizanı bir tutum sergileyebildikleri görüldü.

Bunlardan bazıları merhum Bediüzzaman'ın ahir zaman hristiyanları ile ilgili ifadelerini istismar ediyorlardı.. Ancak, hepsi değil.

Mesela Prof. Dr. **Süleyman Ateş**, şu ayete dayanarak, **Hristiyanların da cennete gidebileceğini** ilan edebilmişti:

> "Şüphesiz, inananlar ile Yahudiler, Hıristiyanlar ve Sâbiîlerden Allah'a ve ahiret gününe inanan ve salih ameller işleyenler için Rableri katında mükâfat vardır; onlar korkuya uğramayacaklar, mahzun da olmayacaklardır." (Bakara, 2/62)

Elmalılı M. Hamdi Yazır hoca, bu ayet-i kerimenin tefsirinde, sayılan dört grubun **"gerçekten" iman etmiş** ve salih ameller işlemiş olmasının şart koşulduğunu vurgulamaktadır. Yani, Müslümanların salt zahirî bir iman beyanında bulunmaları yetmediği, gerçekten iman edip salih amelde bulunmaları gerektiği gibi, Hıristiyanların da **iman etmeleri** icap etmektedir. "*Öğrenciler gerçekten öğrenci olur ve gereken çalışmayı yaparlarsa diplomayı hak ederler*" ifadesi nasıl "salt öğrenci olmayı" diploma için hak nedeni haline getirmezse, **salt hıristiyan ya da yahudi olmak da, iman etmiş ve salih amel işlemiş olmak anlamına gelmiyor**.

Nitekim hadis-i şeriflerde de bu vurgulanmaktadır. **Buharî, Müslim, İbn-i Mace, Ebu Davud, Tirmizî, Neseî, Ebu Davud Tayalisî** ve **İbn-i Hibban**'da yer alan sahih bir hadis şöyledir:

> **"… Allah'a iman nedir** bilir misiniz? Allah'tan başka mabud olmadığına ve **Muhammed'in O'nun peygamberi olduğuna** şehadet etmektir…." (***Ramuz el-Ehadis***, 4/10)

Görüldüğü gibi, Peygamber Efendimiz'in (s.a.s.) risaletini kabul etmeyen Allahu Taâlâ'ya da iman etmemiş sayılmaktadır.

Bunu şöyle bir örnekle açıklamak mümkündür: Bir devletin elçisini tanımayan, o devleti tanımamış olur. Bir yabancı, gümrük kapısına geldiğinde, "*Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını kabul ediyorum ama siz görevlileri tanımıyorum*" dediğinde, gerçekte Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin mevcudiyetini ya da egemenliğini reddetmiş olur.

Hıristiyan ve Yahudiler'in şirk ve küfür üzere olduğu şu ayetle açıklanmıştır:

> **"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlar, tek olan bir İlah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir."** (Tevbe, 9/31)

Ve Allahu Teala, şirk günahını asla bağışlamaz:

> "Doğrusu Allah, kendisine ortak koşulmasını asla affetmez. Ondan başkasını (diğer günahları) ise, dilediği kimseler için bağışlar ve mağfiret buyurur. Her kim Allah'a şirk koşarsa gerçekten pek büyük bir günah ile iftira etmiş olur." (Nisa, 4/48)

> **"(Yahudi ve Hıristiyanlar) 'Yahudi veya hıristiyan olun ki doğru yolu bulasınız' dediler. De ki: 'Hayır, hanîf (küfür ve şirkten uzak) olan İbrahim'in dinine (uyarız)! Ve o müşriklerden değildi."** (Bakara, 2/135)

Demek ki, Yahudilik ve Hıristiyanlık asla (şayet böyle bir tabiri illa da kullanmak gerekirse) İbrahimî din değildir. Veya şöyle söyleyelim: Yahudilik ve Hıristiyanlık

İbrahimî din ise, Hz. İbrahim, İbrahimî dine mensup değildi. Ayet-i kerîmeden bu anlaşılmaktadır.

Yahudilik ve Hıristiyanlığı İbrahimî din kabul etmek, Hz. İbrahim'e (a.s.) iftira atmak anlamına da gelebilir. Bir başka deyişle, Yahudilik ve Hıristiyanlığın İbrahimî din olduğunu öne sürmek, ya Hz. İbrahim'i de **müşrik** yapmak ya da müşrik Yahudiler ile Hıristiyanları **hanîf** kabul etmek gibi bir anlayışın zımnen kabulü sonucuna yol açabilir.

Yukarıda meali verilen ayette "Hz. İbrahim'in dini" ile Yahudilik ve Hıristiyanlık arasında bir **karşıtlık** ilişkisi kurulmuşken, onları İbrahimî din ilan etmek, **Kur'an** üzerinde yeterince düşünülmediğini ya da Kur'an'ın mesajının önemsenmediğini gösterir.

*

Bu noktada "**İbrahimî din**" kavramıyla neyin kastedildiğini özellikle sorgulamak gerekiyor. Bu tabirden kasıt " Hz. İbrahim'in dini" ise, yukarıda belirtildiği gibi, Yahudilik ve Hıristiyanlığın bununla bir ilgisinin kalmadığı açıktır.

Şayet İbrahimî din ibaresinden kast edilen Yahudilerin ve Hıristiyanların kitaplarında Hz. İbrahim'in anlılıyor olmasıysa, o takdirde "**Âdemî din**" diye bir kavram da icat edilebilir. Çünkü o kitaplarda Hz. Âdem'in adı da geçmektedir ve bu durumda "Âdemî din"den de söz edilebilir. Bir başka örnek: ***Tevrat*** ve ***İncil***'de Hz. Nuh'un da adı geçiyor. O takdirde, "**Neden Nuhî din değil peki?**" diye sormak gerekir.

Nedeni şu: ***Kur'an***'da Hz. İbrahim'e özel bir vurgu var ve Müslümanlar bu vurgu üzerinden "avlanmaya" ya da **aldatılma**ya çalışılıyor.

Nasıl bakılırsa bakılsın, **İbrahimî din** kavramı için makul bir açıklama bulmak mümkün değildir. Çünkü bu kavram çerçevesinde İslâm, Yahudilik ve Hıristiyanlık ile **eşit** hale getirilmektedir.

Kur'an İbrahimî din veya İbrahim'in dininden (hanîflik) olma özelliğini **sadece İslâm'a** tahsis ederken, bu kavram çerçevesinde tam aksi bir yaklaşım benimsenmektedir. "**Hz. İbrahim'in üç tane mi dini vardı ki üç adet İbrahimî din olabiliyor?"** şeklindeki bir soruya mantıklı bir cevap bulmak imkânsızdır.

Yahudi ve Hıristiyanlar "Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edinme"yi bırakmadıkça, onların İbrahimî dinden olduklarını söylemek, güvercine kartal adını vermek gibi anlamsız ve boş bir şey olur. **İsmin değişmesi, müsemmada (isimlendirilende) bir değişiklik olduğunu göstermez**, sadece isimleri değiştirip söyleyenin, deyim yerindeyse kafasının karışık olduğunu veya isimleri ya da müsemmaları doğru dürüst bilmediğini düşündürür.

*

"**Her söylediğin doğru olsun, fakat her doğruyu her yerde söylemek doğru değildir**" diyenlerin gelip duracağı nokta bu olmamalıdır. Her doğruyu her yerde söylemeyi uygun bulmayanlar, "İbrahimî dinler" gibi doğru olmayan bir tanımlamayı "her yerde" nasıl söyleyebilmektedirler?..

Doğruları söylerken kılı kırk yaran insanların bir yanlış adlandırmayı bu kadar rahat kullanabilmeleri doğal karşılanabilecek bir durum mudur?.

Sözdeki doğruluk, sözün vakıaya uygunluğundan ibarettir. Hz. İbrahim'in (a.s.) diniyle bir ilgisi olmayan Yahudilik ve Hıristiyanlığı İbrahimî din olarak adlandırmak, doğruyu değil, **yanlışı** dile getirmektir.

Doğruları söyleme konusunda bile hassas olan insanların, sözlerinin yanlış olmamasına çok daha büyük bir özen göstermeleri gerekir.

Ayet-i kerimenin manası gayet açık:

> **"De ki: 'Ey kitap ehli! Bizimle sizin aranızda ortak bir söze gelin: Yalnız Allah'a ibadet edelim. Ona hiçbir şeyi ortak koşmayalım.**

> **Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilah edinmesin.' Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, deyin ki: 'Şahit olun, biz müslümanlarız.' "** (Âl-i İmran, 3/64)

Aradaki ortak söz/kelime, "İbrahim" midir?!.. Değilse, İbrahimî din kavramını kullanmanın faydası nedir?!..

Şayet birileri "Böylece onları hanîf olan Hz. İbrahim'in a.s. dinine yaklaştırabiliriz" diyorlarsa, onlara şunu hatırlatmak gerekir: Bu halleriyle Yahudi ve Hıristiyanlar kendilerini İbrahimî dinden sayıyorlarsa ve siz onları tasdik ediyorsanız, artık onlara ebediyen "*Hayır, siz İbrahim'in dininden değilsiniz, mesele başka türlü*" diyemezsiniz.

Dediğiniz zaman kendinizle **çelişmiş**, baştan açık, dürüst, samimi ve net davranmadığınızı ortaya koymuş olursunuz. O zaman size, "*Daha önce İbrahimî dinden olduğumuzu söylüyordunuz, şimdi ne değişti?!*" denilecektir.

*

Ama böyle bir başlangıcın ardından bir zaman gelip bunu söyleyebilmek kolay da değildir.

Çünkü başlangıçta kabul ettiğiniz **söylemler** sürekli sizi **bağlayacaktır**.

Zaten Yahudi ve Hıristiyanlar, kitaplarının nazil olduğu dönem itibariyle Hz. İbrahim devrine daha yakın oldukları için, başkalarından onu öğrenmeyi kabul etmezler, tam aksine onlara öğretmeye kalkışırlar.

Böylesi bir çaba, muhtemelen Yahudi ve Hıristiyanları "hanîfliğe" yaklaştırmayacak, fakat **Hz. İbrahim'in dininin ne olduğu konusunda açık ve tam bir bilgiye sahip olmayan Müslümanların kafasını karıştıracaktır**.

İhsan Fazlıoğlu'nun yerinde ifadesiyle, "**Taktik bir yalan, cahiller elinde stratejik bir gerçeğe dönüşür**". "İbrahimî dinler" gibi yanlış bir adlandırmanın uzun vadede bilgisizler elinde nasıl bir içeriğe sahip olabileceğini kestirebilmek kolay değildir.

"*Yemin olsun ki, ehl-i kitaba her türlü ayeti getirsen yine de onlar senin kıblene dönmezler. Sen de onların kıblesine dönecek değilsin. Onlar da birbirlerinin kıblesine dönmezler. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olursan, işte o zaman hakkı çiğneyenlerden olursun.*" (Bakara, 2/145)

DİNLER YA DA HİNLER ARASI DİYALOG

Bir müslüman elbette herkesle diyalog içinde olabilir, hatta kimi zaman olmak zorundadır. Mesela, bir müslüman, **komşuluk** gibi bir münasebetle bir misyoner ya da papazla da diyalog içinde olabilir.

Fakat, muhatap olarak hıristiyan '**birey**'leri değil de '**kurum**'ları karşınıza aldığınızda, bireylerin iradesini aşan bir **kurumsal politika** ile karşı karşıyasınız demektir. Bunu yaptığınızda bir yandan da, hıristiyan toplumda papazların sahip oldukları **ayrıcalıklı konumu 'tanımış'** olmanız mümkündür.

Osmanlı Devleti'nin "millet" sistemi çerçevesinde kilise örgütlerini muhatap almış olmasını bununla karıştırmamak gerekir. Orada "dinî" muhtevalı bir diyalog vs. değil, **egemenliğin tezahürü** olan bir **idarî ilişki** vardır.

Hıristiyan toplumlarda papazların ve örgütlü kiliselerin elde ettikleri konum, o toplumların inanç düzeyinde bozulmasının temel sebeplerinden birini oluşturmaktadır. Hıristiyanlarla bir diyaloğa girip onları 'irşad' edeceksek eğer, niyetimiz çok iyi olsa bile, bu iş '**papaz örgütleri**' ile olamaz.

Einstein, "**Bir sorun, o soruna yol açan düşünce düzeyinde çözülemez**" derken önemli bir düşünceyi dile getiriyor.

Yine, 'yönetim'le ilgili bir kitapta şu anlamda bir cümleye rastladığımı hatırlıyorum: "Bir örgüt ya da işletmede soruna yol açan yapının o sorunu çözmeyi başardığına şimdiye kadar tanık olmadım."

*

Öte yandan, diyalog süreçleri ile ilgili 'ilke ve politikaları' **karşı taraf** belirliyorsa, bundan bir şey çıkmaz ve böyle bir faaliyet **diyalog değildir**. Şayet, diyalog

süreçleriyle ilgili olarak belirlenen ‘ilke ve politikalar’ kendi inancınızla çelişmiyorsa, yani siz kendi açınızdan ‘tebliğ’ yükümlülüğünüzü yerine getirme çabası içindeyseniz, buna elbette kimse bir şey diyemez. O halde burada mesele, diyalog çalışmalarının **İslamî ilkelerle çelişmemesi**nden ibarettir.

Ancak, dinlerarası diyalog denilen ve bir tarafında ‘örgütlü kilise’lerin yeraldığı münasebetlerin, gerçekte o örgütlerin arzuladıkları ve planladıkları sonuçlar dışında bir şeye hizmet etmesi zordur. Çünkü onların da kendilerine göre vazgeçilmezleri ve birtakım **hesap**ları var. Hristiyanlığın tasaffî edip düzeleceği yönündeki temennîlerin safça tahminler olmaktan öteye gitmediği görülmektedir.

Burada şu ayetler delil olarak gösterilemez:

> “Allah, sizinle **din hususunda savaşmayan ve sizi yurtlarınızdan çıkarmayan** kimselere iyilik etmenizi ve kendilerine adaletli davranmanızı yasaklamaz. Çünkü Allah, adalet gösterenleri sever. / Allah, yalnızca **sizinle din hususunda savaşanlara, sizi yurtlarınızdan çıkaranlara ve çıkarılmanıza arka çıkanlara** dostluk etmenizi yasaklıyor. Her kim de onlara dostluk ederse, işte onlar, kendilerine yazık eden zalimlerdir.” (Mümtehıne, 60/8-9)

Evet böyledir, fakat örgütler, **bütün eylemleri** dikkate alınarak değerlendirilirler. Papa, **fert** olarak Müslümanlar’ı yurdundan çıkarmamış olabilir, ama Papalık **kurum**u tarih boyunca bunu yapmıştır. Haçlı Seferleri de Papalık’la bağlantılıdır.

İşte bu noktada, bazılarının şu türden, yanlış varsayımlara ve **Kur’an**‘ın emirlerinin çarpıtılmasına dayalı sorular yönelttikleri görülmektedir: “*Yani her doğru her yerde söylenmeli mi sizce? Amaç ortak noktaları bulmakken insanları birbirine düşürmek mi olmalı?*”

Böylesi bir soruya muhatap olmuştum. Evet, her doğruyu her yerde söylemek doğru olmayabilir, ama bu, söylenmesinde fayda olmayan veya söylenmesi zaruret içermeyen doğrular için geçerlidir. "Nasılsın Kör Kadı?" demek yerine, "Nasılsınız Kadı Efendi?" diye hitap etmek, her ne kadar Kadı efendi âmâ olsa da herhalde daha iyidir.

Ama, Müslümanlar'la Hıristiyanlar arasındaki diyalog faaliyetinde Allahü Teala'nın birliğine, Tevhid inancına vurguda bulunmak zorunludur; çünkü bu kesin bir emirdir. Ve bulunması istenen **ortak nokta** sadece budur.

Aksi takdirde bu yapılan şey 'diyalog' diye adlandırılamaz; buna başka bir ad vermek gerekir.

Kur'an'ın belirttiği bu ortak noktayı hiç dile getirmemek, sonra da "*Niye bunu yapmıyorsunuz?*" sorusunu yöneltenlere, "*Amaç insanları birbirine mi düşürmek olmalı?! Her doğru her yerde söylenmez*" şeklinde eleştiri yöneltmek, dinler arası diyalog adı altında İslâm'a karşı cinayet işlemekten başka bir anlama gelmez.

*

Evet, "ortak noktalar"ın ne olduğu konusunda açık ve doğru bir fikrimizin bulunması icap eder. Ortak noktalarımız "**ortak çıkarlar**" mıdır? Ortak çıkarlarsa, buna "**çıkarların diyaloğu**" adını vermek gerekir, "din" kavramını işin içine bulaştırmak haksızlık olur.

Ayet-i kerimenin manası gayet açık:

> "De ki: 'Ey kitap ehli! Bizimle sizin aranızda ortak bir söze gelin: Yalnız Allah'a ibadet edelim. Ona hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilah edinmesin.' Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, deyin ki: 'Şahit olun, biz müslümanlarız.' " (Âl-i İmran, 3/64)

Peygamber Efendimiz s.a.s. tevhid mesajını Mekke'de yaymaya başladığında, müşrikler ona şöyle diyorlardı: "*Biz de Allah'a inanıyoruz. Allah'ı inkâr etmiyoruz ki! Ama putlar bizim şefaatçılarımız. Sen putlarımızı reddederek aramıza ikilik soktun, kardeşi kardeşe, babayı oğula düşürdün, akrabalar arasına düşmanlık getirdin.*"

Evet, böyle diyorlardı. İnsanları birbirlerine asıl düşürenler; yalan ve iftiraları heryerde yayan, buna karşılık doğruların söylenmesini yasaklayanlardır. Mekke toplumunda köle, kadın ve yabancıların hangi konumda oldukları biliniyor. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömen adamlar işte böyle 'suret-i hak'tan görünerek konuşuyorlardı.

Aynı şeyi bugün Batılılar yapmaktalar.

*

Batılılar, **Yahudi soykırımının boyutlarının** tartışılmasını bile yasaklıyorlar, benzer şekilde **Ermeni soykırımının inkârını** bile suç olarak görüyorlar.

Mesela **Garaudy, Yahudi soykırımı rakamlarının abartıldığını yazdığı için hapis cezasına mahkum edilmişti**. Oysa, "*Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan doğar*".

Tarihî olayları belge ve bilgiler ışığında sürekli yeniden değerlendirmek doğaldır, onlar tartışılmaz dogmalar olarak görülemezler. **Tartışmayı susturduğunuzda, karşı tarafın getireceği yeni belgelerin ortaya çıkmasını istemiyorsunuz, 'gerçek'ten kaçıyorsunuz demektir**.

Batılılar önyargılı olabilirler, onların önyargılarının şiddeti, kendi 'temel ve vazgeçilmez' doğrularımızı dile getirmekten bizi alıkoymamalıdır.

*

İkinci olarak, ayet-i kerimelerde Hıristiyanlar'la diyalog ve dostluktan değil, "**en güzel şekilde mücadele**"den bahsedildiği unutulmamalıdır. En güzel şekilde de olsa, sonuçta bu bir "mücadele"dir:

> "Kitap ehlinden zulmedenler hariç, onlarla en güzel şekilde mücadele edin. Ve onlara şöyle deyin: 'Bize indirilene de, size indirilene de inandık. Bizim ilahımız da, sizin ilahınız da birdir. Biz O'na teslim olmuşuz'." (Ankebut, 29/46)

Evet, diyalog gerekli ve faydalı olabilir, ama şu ayet-i kerimede belirtildiği gibi olmalıdır:

> "İşte onun için sen (Tevhid'e) dâvet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heveslerine uyma ve de ki: Ben Allah'ın indirdiği Kitab'a inandım ve aranızda adaleti gerçekleştirmekle emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz de sizedir. Aramızda tartışılabilecek bir konu yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar, dönüş de O'nadır." (Şûra, 42/15)

Bu ayette diyaloğun şartları sıralanmış bulunuyor:

1. **Tevhid**'e davet vazifesi yapılacak,

2. Dosdoğru olunacak,

3. Hıristiyanlar'ın heva ve heveslerine uyulmayacak,

4. Adalete riayet edilecek,

5. Onların rablerinin de ancak Allah c.c. olduğu belirtilecek,

6. Onların işlediklerinden **uzak** olunduğu vurgulanacak, yani diyalog bir işbirliği ve ortak eylem planı haline getirilmeyecek,

7. Tevhid inancına davet dışındaki birtakım **teferruat** kabilinden meselelerle vakit geçirilmeyecek.

*

"*Yemin olsun ki, ehl-i kitaba her türlü ayeti getirsen yine de onlar senin kıblene dönmezler. Sen de onların kıblesine dönecek değilsin. Onlar da birbirlerinin kıblesine dönmezler. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olursan, işte o zaman hakkı çiğneyenlerden olursun.*" (Bakara, 2/145)

FETHULLAH GÜLEN YİNE ÇARPITIYOR (CEMAATİ TERK MESELESİ)

(İlk kez 28 Mayıs 2015 tarihinde yayınlandı.)

Fethullah Gülen, 25 Mayıs 2015 tarihinde yayınlanan "Tazyiklerden sonra sürpriz inkişaflar" başlıklı videosunda, *"Heyet içinde olunca insan yanılmaz ya da yanılgıya çok az düşer"* demiş. (http://www.timeturk.com/gulen-dokuluyoruz-dedi-cenneti-vaadetti/haber-4235)

Ancak, şunu söylemeyi unutmuş: **Şayet içinde bulunduğun heyet fasık, facir, dünyaperest ya da kâfir insanlardan oluşuyorsa, yanılgıya düşmen kaçınılmazdır.**

Sonuçta, Gülen'in şu sıralarda beğenmediği AK Partililer de bir heyet..

Sözlerini şöyle sürdürüyor Gülen:

> "Onun içindir ki Rasûl-ü Ekrem Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: 'Cennet'in göbeğine otağını kurmak isteyenler cemaatten ayrılmasınlar.' Toplu halde hareket etsin, düşüncelerini o toplum içinde nazar-ı itibara alsın ve değerlendirsinler; analizlerini, sentezlerini toplumla yapsınlar; herkesin aklına, düşüncesine saygılı olsunlar; meselelerini kendi darlıkları içinde ele almasınlar."

Burada da Gülen, kavram kargaşasından nemalanmaya çalışıyor.

Hadîs-i şerîfte belirtilen cemaat, kendisinin etrafında toplanmış bulunan grup değil.

Hadislerde kastedilen cemaat, bir imam (devlet başkanı, halife) etrafında birleşmiş olan Müslümanların geneli/bütünüdür.

*

Nitekim İmam Gazalî, ***İhya***'nın "Uzlet" kitabında, hadîste belirtilen "cemaat"in; **"müslümanların çoğunluğunun" tâbi olduğu "imam"ın (halife) emri altındaki müslüman topluluğu** ifade ettiğini açıklamaktadır. Aynı husûsu **İmam Nevevî** de vurgulamaktadır.

Bugün ülkemizde "cemaat" olarak adlandırılan oluşumların benzerlerine ise, diğer İslâm ülkelerinde, doğru bir adlandırma ile **hizip ya da fırka** adı verilmektedir.

Evet, hadîste "cemaatten ayrılma"dan kastedilen, bütün bir müslüman kitleyi terk etme anlamına gelecek şekilde kâfir ya da mürted (dinden dönmüş) olmaktır.

Nitekim İmam Buharî rivayetindeki **"cemaati terk etme"** ifadesi yerine İmam Nesaî, şu ifadeyi aktarmıştır: **"… müslüman olduktan sonra kâfir olursa…"** veya "… **müslüman olduktan sonra mürted olursa**…"

Huzeyfe radıyallahu anh'in naklettiği şu hadîs, bu noktayı açık bir biçimde ortaya koyuyor:

> "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'a halk hayırdan sorardı. Ben ise, bana da ulaşabilir korkusuyla, hep şerden sorardım. (Yine bir gün:) 'Ey Allah'ın Resûlü! Biz Cahiliye devrinde şer içerisinde idik. Allah bize bu hayrı verdi. Bu hayırdan sonra tekrar şer var mı?' diye sordum. 'Evet, var!' buyurdular.
>
> "Ben tekrar: 'Peki bu şerden sonra hayır var mı?' dedim. Evet, var! Fakat onda duman da var' buyurdular. Ben: 'Duman (dehan) da ne?' dedim. **'Bir kavim var. Sünnetimden başka bir sünnet edinir; hidayetimden başka bir hidayet arar. Bazı işlerini iyi (ma'rûf) bulursun, bazı işlerini kötü (münker) bulursun'** buyurdular.

> “Ben tekrar: ‘Bu hayırdan sonra başka bir şer kaldı mı?’ diye sordum. ‘Evet! Cehennem kapısına çağıran davetçiler var. Kim onlara icabet ederek o kapıya doğru giderse, onlar bunu ateşe atarlar’ buyurdular. Ben: ‘Ey Allah’ın Resûlü! Ben (o güne) ulaşırsam, bana ne emredersiniz?’ dedim. **‘Müslümanların cemaatine ve imamına** uy, onlardan ayrılma. İmam sırtına (zulmen) vursa, malını (haksızlıkla) alsa da onu dinle ve itaat et!’ buyurdular. **‘O zaman ne cemaat ne de imam yoksa?’** dedim. **‘O takdirde bütün fırkaları terk et (kaç)!** Öyle ki, bir ağacın köküne dişlerinle tutunmuş bile olsan, ölüm sana gelinceye kadar o vaziyette kal!’ buyurdular.”
>
> [**Buharî** (Fiten 11, Menakıb 25); **Müslim** (İmaret 51, (1847); **Ebu Davud** (4244, 4245, 4246, 4247)]

Bu hadîs, bugün kendilerini cemaat olarak adlandıran grup ya da taifeleri terk etmenin “cemaatten ayrılma” anlamına gelmeyeceğini çok açık ve anlaşılır biçimde ortaya koymaktadır.

Birtakım fırka ya da grupların, kendilerinden ayrılanları “cemaatten ayrılmak”la suçlamaları, şayet dinî kavramları insanların **dinî duygularını sömürmek** için kullanmıyorlarsa, yeterli dinî bilgiye sahip olmadıklarını gösterir.

*

Kısacası, en genel anlamıyla cemaatten ayrılma, **müslümanların birlik ve beraberliğinin bulunduğu, şeriatin yürürlükte olduğu, halifenin mevcut bulunduğu** bir dönemde, müslümanların halifesine tâbi olmayı (veya İslam devletinin vatandaşlığını) atarak, küfür devletinin vatandaşı olma, veya kâfirlerin devlet başkanının otoritesini ve onların hukuk sistemini gönüllü olarak tercih edip kabul etme, bütün ümmet-i Muhammed’i (s.a.s.) temsil eden halifenin yönetimindeki İslam devletinin vatandaşlığına geçme imkânı elinde varken buna

sırt dönme, İslam şeriatiyle yönetilmek yerine küfür kanunlarına göre idare edilmeyi gönüllü olarak tercih etme şeklinde ortaya çıkabilir.

(Türkiye gibi ülkeler, **ezan** ve bayraktaki **hilal** gibi semboller açısından Avrupa'dan farklı iseler de, **Avrupa Birliği**'nin hukuk düzenini **İslam Şeriati**'ne tercih ettikleri için, aralarında **son tahlilde** bir fark yoktur. Aralarında mahiyet değil, derece farkı vardır. Yani Türkiye'de yaşayan biri, mesela ABD'de yaşayan birini, salt buna bakarak tekfir edemez.)

*

Günümüzün cemaat (ya da parti) diye adlandırılan grup ya da taifelerinin, kendilerinden ayrılanları tekfir etmeleri cehalet ve taassubun da ötesinde, **bencillik, enaniyet ve kibir**dir

(Buna benzer bir tutum **Erbakan**'ın **Refah Partisi**'nde vardı. Refah'a oy vermeyenler **patates dini**ndendi. AK Parti "**Millî Görüş" gömleğini yırtıp parçaladığı** için böylesi bir söylemi dillendiremiyor. Aslına bakılırsa, Erbakan'ın tasnifi çerçevesinde AK Partililer patates dinine mensuplar. Bununla birlikte, **AK Partililerin** patates dininden olmadıkları kesin, fakat büyük çoğunluğunun laik devlet sistemini şeriate tercih ettikleri de biliniyor. İşte bunlar, "cemaatten ayrılmıştır").

Evet, bencillik, enaniyet ve kibirdir. Çünkü bunlar, cemaat diye adlandırılan başka bir gruptan ayrılıp kendilerine gelenlere "cemaatten ayrılmış" nazarıyla bakmazlar, onlar **"hakkı bulmuş"**tur.

Böylece hem çifte standart uygular hem de zımnen sadece kendilerinin hadislerde belirtilen "cemaat" vasfını taşıdığını iddia etme (diğer grupların **dalalet/sapıklık ehli** olduğunu söyleme) durumuna düşerler (**Erdoğan**'ın The Cemaat'e karşı benimsediği söylem **açıkça** böylesi bir yaklaşımı yansıtıyor. **The Cemaat'i sapık** olarak nitelendirmekten kaçınmıyor. "Bunlar sapık sapık. Bunlar istikameti

kaybetmişler” diyen kendisi. Bkz. http://www.timeturk.com/tr/2014/03/10/basbakan-erdogan-dan-gulen-cemaati-ne-bunlar-sapik.html).

Başkalarını ‘zımnen’ küfre ya da dalalete/sapıklığa nisbet etmeselerdi, farklı bir cemaatten ayrılıp kendilerine gelenlerin bu eylemini normal karşıladıkları gibi, kendilerinden ayrılıp başka topluluklara gidenlerin bulunmasını da aynı ölçüde doğal karşılarlardı.

*

Müslümanların üzerinde **ittifak ettikleri** bir halifenin bulunduğu bir zamanda ona biat etmekten kaçınan kişi, “İslâm cemaati”ni terk etmiş gibi olabilir ve bu yüzden tehlikededir.

Fakat mesela iki ayrı halifenin bulunduğu zamanda durum değişir. Onun için, ashabdan Abdullah ibni Ömer r.a. gibi isimler, birkaç halifenin birden bulunduğu zamanlarda, herkesin bir imam üzerinde ittifak ettikleri zamana kadar hiç kimseye biat etmeyip beklemeyi tercih etmişlerdir.

Yine, Hz. Ali’nin oğlu Muhammed rh.a., Abdülmelik bin Mervan ile Abdullah bin Zübeyr r.a.’in iki ayrı halife olarak hüküm sürdükleri sırada ikisine de biat etmemiş, ikincisinin öldürülmesinden sonra Abdülmelik bin Mervan’a biat etmiştir.

O, Hz. Ali’nin oğlu olduğu ve Emevîler’in Hz. Ali’ye karşı tutumu bilindiği halde, böyle bir durumda Abdülmelik bin Mervan’a biat etmeyi gerekli görmüştür.

Peki günümüzdeki gibi müslümanların bir halifesinin bulunmadığı zaman ne olacaktır?..

Bu konuyla ilgili sahih bir hadis mevcuttur ve onu yukarıda aktarmış bulunuyoruz. İmam/halife bulunmayınca, ona biat etme mükellefiyeti de ortadan kalkar.

Günümüzde her grup genelde **adam çoğaltma derdinde** olduğu için, yukarıda geçen hadîs-i şerîfi, sahih olduğu halde dile getirmezler.

İşlerine gelmez.

Resulullah s.a.s. başka bir şey söylüyor, **Fethullah Gülen** başka bir şey..

Resulullah s.a.s., müslümanların birliği ve imamı yoksa, “Bütün fırkaları (cemaat adı verilen hizipleri, grupları, partileri, oluşumları vs.) terk et!” buyuruyor.

CEMAATİN RÜYASI (YA DA GÜLEN FIKIH USULÜNÜ NE KADAR BİLİYOR?)

Aşağıdaki yazıyı, ***29 Haziran 2013*** *tarihinde,* ***Peygamber Efendimiz s.a.s.'in Türkçe Olimpiyatları'nı rüyada*** *güya teşrifi iddialarına ilişkin olarak kaleme almıştık.*

O sıralarda Recep Tayyip Erdoğan bu olimpiyatlarda konuşma yapıyor, Fethullah Gülen'in nasıl bir "şeytan" olduğunu bugünlerde keşfetmiş bulunan şimdiki fanatik Erdoğancılar da kem küm edip duruyor, ***açıkça tavır koyamıyorlardı****.*

Artık "uyandılar",

Fethullah Gülen'in twitter ve rüya konulu telefon konuşmalarını deşifre ediyorlar.

Aferin. Ancak, nasıl Gülen grubu ***küresel güçlerle işbirliği yapmanın bedeli olarak "dinler arası diyalog" yolunda*** *gidiyorlarsa, bunların da,* ***"resmî ideoloji ile diyalog"*** *yolunda son sürat mesafe aldıklarını görüyoruz.*

Hidayete erdiler, Fethullah Gülen'in konuşmalarındaki en küçük bir yanlışa bile tahammülleri yok, fakat Erdoğan'ın "çağdaş uygarlık düzeyli", "Mustafa Kemal'li", "laiklik"li, "muhafazakâr demokratlık"lı, ***"din devletine karşı olmak"lı, "din milliyetçiliğine hayır"lı*** *konuşmalarını kulakları hiç duymuyor.*

Bunlar artık, "tâğut" gibi ***Kur'an****'da yer alan kavramlardan da ürküyor, ağızlarına bile almıyorlar. Onun yerine "millîlik, yerlilik" teranelerini koymuş durumdalar.*

Millîlik ve yerlilik ise, "Kemalist rejim"e doğrudan ya da dolaylı olarak biat etmiş olmaktan başka bir anlam taşımıyor.

Bazıları da var ki, bir taraftan tarikatçılık taslıyor, diğer taraftan da "kurtlarla dans ve de vals" yapıyorlar.

Biraz daha aklı başında gibi görünenlerin ise hâlâ Türk-İslâm sentezinden söz ettiğini görmek mümkün.

*Hiç biri, "Arkadaş, biz **Kur'an ve Sünnet'ten başka bir şeyi kesinlikle tanımıyoruz**" diyemiyor.*

Hepsinin, İslâm'a ortak/şirk koştukları bir başka davaları var. "

(Eûzü billâhimineşşeytânirracîm) Ve mâ yü'minü ekserühüm billâhi illâ ve hüm müşrikûn / Onların çoğu Allah'a, ancak ortak koşarak inanırlar." (Yûsuf, 12/106)

*

Bir haber sitesinde yer alan ifadelere göre, Fethullah Gülen, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in Türkçe Olimpiyatları ile ilgili faaliyetleri **"manen" teşrif** ettiğini ileri sürmüş:

> *"Yaklaşırsan, yaklaşırlar; şirin görürsen, şirin görürler; kabul edersen, kabul görürsün. Senin âlemden beklediğini âlemin de senden beklediğini asla aklından çıkarmamalısın"* diyen Gülen, herkesi kucaklama anlayışıyla ortaya konan Türkçe Olimpiyatları ile ilgili faaliyetleri Peygamber Efendimiz'in ve başka büyüklerin manen teşrif buyurduğuna dair **rüya ve yakazaları** anlatan pek çok mektup geldiğini ve o teveccühün ardındaki hakikati vurguladı ve ekledi: "*Usûlü detaya feda etmeyelim Allah aşkına!*"
>
> (http://www.haberturk.com/gundem/haber/853548-fethullah-gulenden-yavuz-selim-koprusu-aciklamasi)

İlgili video kaydını dinlediğimizde, Gülen'in şunları söylemiş olduğunu görüyoruz:

> “Belki burda arkadaşlar bana on tane mektup okudular … falan. Hepsi olimpiyat stadlarını Efendimiz s.a.s.’in teşrif buyurduğunu söylediler. Şimdi ben kendi içimden hep diyordum ki: “Yav acaba **meseleyi tahrif mi ediyoruz, aşağıya mı çekiyoruz folklorlardır, şarkılardır, şiirlerdir, bunlarla?**” Fakat demek ki yani bazı hakikatların ifade edilmesi adına, vifak ve ittifakın sağlanması adına, kalplerin birbirine karşı yumuşaması adına, bunlar çok önemli faktörler ki, İnsanlığın İftihar Tablosu, bazılarımızın, bir kısım mutasavvıfîn, yani sufîlerin değil de belki sufî görünen kimselerin yadırgamalarına rağmen Efendimiz s.a.s. inanın belki .. ne kadar geldiyse çok, çok fazla yani, Efendimiz teşrif etti, falan teşrif etti, Hazreti Pîr … teşrif etti, demek ki belki de benim gibi böyle mütemeridde olduğu … kırma adına, belki bizim bunları da anlatmamız lâzım başkalarına yani, bu yolla çok önemli şeylere gidiliyor, kalplerin vifak ve ittifakına gidiliyor, sizin temel değerlerinizin sevdirilmesine gidiyor aynı zamanda. Usûlü detaya feda etmeyelim Allah aşkına!”
>
> (http://www.youtube.com/watch?v=daqfYwt738I)

*

Fethullah Gülen’in bu yaklaşımının **ne usûlle, ne de detayla** bir ilgisi var aslında.

Tamamen **bid’atçi** bir çizgide konuştuğu görülüyor.

Bugüne kadar, **usûl adına yapılmış bu kadar usûlsüz** bir başka açıklamaya rastlamış değilim.

Birincisi, bütün itikad (usûlu’d-dîn) kitaplarımızın en başında vurgulandığı gibi, “usûl” açısından, **bilgi edinmenin yolları** üçtür: Akıl, sağlam duyular, doğru haber (haber-i sadık).

Aynı kitaplar, **keşf ve rüya** gibi şeylerin “kesin” bilgi kaynağı olmadığını da açıkça belirtirler.

Çünkü, keşfin ve rüyanın doğruluğunun (uydurulmamış olduğunun) ya da yanlışlığının başkaları tarafından tespit edilebilmesi (daha doğrusu ispatlanabilmesi) mümkün değildir. Keşfin ve rüyanın uydurulmuş ya da gerçek olduğunu kesin olarak bilebilecek tek kişi, onun sahibidir. Bu yüzden rüya, delil olmaz.

Peygamberlerin rüyalarının delil olması, onların "masum" olmaları nedeniyle, rüyaları hakkında da yalan söylemeyeceklerinin kesin olarak bilinmesinden kaynaklanır (Bunun yanı sıra, peygamberler dışındaki insanların rüyalarının şeytanî olması mümkündür. Keşf ise, uydurulmamış olsa bile, esas itibariyle hatasızlık vasfını taşımaz; **keşfte hata olabilir**).

*

Yine, Fıkıh Usûlü çerçevesinde **şer'î delillerin dörtle sınırlı** bulunduğu herkesin bildiği bir husustur: Kitap, Sünnet, (müctehidler arasındaki) icma, (müctehide ait ictihad anlamında) kıyas.

Rüya ya da keşf diye beşinci bir delil türü mevcut değildir. Ancak, her devirde, **dini tahrif etmeye çalışan bid'atçiler, ya da insanları keşf ve keramet hikâyeleriyle aldatmak isteyen sahtekârlar**, Peygamber Efendimiz s.a.s.'i rüyada gördüklerini iddia ederek insanları kandırmaya çalışmışlardır. (Geçmiş ümmetlerde de böyle şeyler olmuştur. Mesela Hristiyanlar'ın dinlerini bozmalarında başı çekmiş olan Pavlos / Saint Paul, Hz. İsa'nın kendisine göründüğünü söyleyerek ortaya çıkmış ve çok büyük kitleler onu velî/aziz kabul etmiştir.)

Kısacası, **folklor, şarkılar ve şiirlerin şer'î hükmü, falanın filanın rüyasına göre belirlenmez ya da değişmez**.

*

Fethullah Gülen ya rüyanın dinî konularda delil olmadığını bilmiyor ve rastgelenin rüyasına itibar edecek kadar saf, ya da, cümle âlemi saf yerine koyuyor, insanların bu tür konulardaki **bilgisizliklerini istismar** etmeye çalışıyor.

Peygamber Efendimiz s.a.s.'i rüyada gören veya görme iddiasında bulunanlarla kıyaslandığında, O'nu dünya gözüyle görmüş olan ashabın çok üstün bir makamda bulunduğu kuşkusuzdur. Bununla birlikte Hz. Ömer, Fatıma binti Kays r. a.'nın Hz. Peygamber s.a.s.'den bir konuda yaptığı rivayeti, "**Doğru mu, yalan mı söylediğini bilmediğimiz bir kadının sözü üzerine Allah'ın Kitabı'nı terk edemeyiz**" demiştir (**Müslim**, Talak, 46.).

(Şayet, Fatıma binti Kays'ın ifadesi ***Kur'an***'la çelişmese ya da onun yanı sıra birkaç kişi daha şahitlik yapmış olsaydı, Hz. Ömer söz konusu rivayete belki bir başka gözle bakabilirdi.)

Fethullah Gülen'in, **doğru mu, yalan mı söylediğini bilmediğimiz böylesi ahir zaman alâmeti kişilerin** sayısının on değil, on milyon bile olsalar, birşey ifade etmeyeceğini anlaması gerekir.

*

Belki de, Fethullah Gülen'in kendilerinden rivayette bulunduğu o on kişiyi tanımış olsak, bunların **vesveseli, dinî bilgisi zayıf ya da palavracı** insanlar olduklarını göreceğiz. Nerden bilelim?

Kaldı ki, onları tanımış olsak ve gerçekten dürüst insanlar olduklarını görsek bile, **"usûl" gereği, anlattıkları rüyalar şer'î açıdan hükme medar olmaz.**

Ancak, kişisel kanaatim, bu tür rüyaların **uydurulmakta** olduğu yönündedir. (İmam Şatıbî'nin ***el-İ'tisam***'da [çev. Ahmet İyibildiren] yer alan şu ifadeleri konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayabilir:

"… Onlar derler ki: "Biz filan sâlih kişiyi (rüyamızda) gördük. Bize dedi ki: 'Şunu terk et, şunu yap'." Buna benzer şeyler, **mutasavvıfları ahlâk ve amellerinde değil de daha çok dış görünüşlerinde taklit** eden kimselerde görülür. Bazıları da zaman zaman şöyle derler: "Ben Hz. Peygamber'i (s.a) rüyamda gördüm, bana şöyle dedi, bana şöyle emretti." Şeriat'te belirlenmiş sınırların dışına çıkarak onunla amel eder ve onunla bir şeyi terk ederler. Halbuki bu bir hatadır. **Çünkü peygamberlerin dışında hiç kimsenin rüyası ile asla şer'î bir hüküm verilemez.** Ancak bunlar elimizdeki şer'î hükümlere arz edilir. Bu hükümler ona ruhsat verirse gereğiyle amel edilir, yoksa terk edilmeleri ve yüz çevirilmeleri gerekir. Bunların faydası sadece ve özellikle müjde ve uyarıdır. Bunlardan hüküm çıkarılmasına gelince bu caiz değildir…. Ve yine rüyanın da kısımları vardır. Şeytanî olanlarına hulm/düş denilir. Bir de hadîsu'n-nefs tabir olunan kısmı vardır ki, bu da benliğin kendinden kendisine yapılan telkinden meydana gelir, bazı karmaşık duyguların heyecanı buna sebep olabilir…. **Rüya ile hüküm vermek, zorunlu olarak Peygamber'den (s.a) sonra vahyin yenilenmesi demektir ki bu, icma ile yasaklanan bir şeydir**…. Hz. Peygamber'i (s.a) rüyasında görüp de Peygamber'in rüyasında kendisine bir hükmü bildirdiğini gören kimsenin rüyasına gelince bunun üzerinde de durmak gerekir. Şayet Hz. Peygamber o kişiye rüyasında kendi şeriatine uygun bir hükmü bildirmişse zaten söz konusu olan şey, daha önce şeriatte yerleşmiş olan hükümdür. Peygamber (s.a) o kişiye rüyasında kendi şeriatına aykırı bir şeyi haber verirse bu **imkânsızdır**. Çünkü hayatında istikrar bulan ve kesinleşen şeriatı Hz. Peygamber'in (s.a) vefatından sonra nesh olunmaz/değiştirilmez. Çünkü Peygamber'in vefatından sonra dinin istikrarı uykuda görülen rüyalara dayandırılamaz. Bu, **icma ile bâtıldır**. Kim rüyasında böyle bir şey görürse bununla amel edemez. Böyle bir durumda da rüyanın **sahih/doğru/sâdık bir rüya olmadığına hükmederiz**. Çünkü hak olan bir şeyi görmüş olsaydı bu rüya ona şeriate aykırı bir şeyi haber vermezdi…. Böyle bir durumda şeriatin

kemaline aykırı emir veya yasaklar kabul edilemez. Bunların şeriate muvafık olması gerekir. O halde sorunda herhangi bir kapalılık ve karışıklık yoktur. Evet, ilmî ölçülere arz edilmedikçe sadece bir rüya ile hüküm verilemez. Çünkü iki kısımdan birinin diğeriyle karışma ihtimali vardır. Ahkâm konusunda rüyayı ancak (ilmî yönden) zayıf kişiler delil olarak kullanırlar. Evet, **rüyada görülen şey kesin bir hükmü gerektirmeyecek ve bir temel olarak üzerine herhangi bir şeyi bina etmeyecek şekilde** özellikle bir rahatlama, bir uyarı ve müjde olarak değerlendirilebilir."

*

İkincisi, gerçek sufîler, keşf ve keramet iddiasında bulunmayı doğru birşey kabul etmezler. Nitekim, Abdülhalik-ı Gücdüvanî rh. a., vasiyetnamesinde, kendi yolunda giden tarikat ehlinin keşf, keramet, Hz. Peygamber s.a.s.'i görme iddiasında vs. bulunmamalarını istemiştir.

Yani, Gülen'in "Belki bizim bunları da anlatmamız lazım" şeklindeki ifadesi, gerçekte **tasavvuf açısından takdire şayan bir tutum değildir**.

(Bu keşf, keramet, hikmet edebiyatı günümüzde öyle çığırından çıkmış bulunuyor ki, artık insanlar rüya vs. bile beklemiyorlar. *"Bizim büyüğümüz, şeyhimiz, üstadımız, hocamız böyle diyorsa bunda bir hikmet vardır. Gelecekte anlaşılacaktır"* şeklinde akıl yürütüyorlar. Böylece, **şer'î kaygıların yerini hurafeler alıyor**. Gücdüvanî gibi zatların **"Zahire/Şeriat'e aykırı her batın dalalettir/sapıklıktır"** şeklindeki ikazlarını dikkate alanların sayısı çok az. Bunun yerine, sapık tasavvufî akımların tuzağı olan **"Zahir ehli bunları anlamaz" safsatasına** sarılıyorlar.)

*

Üçüncüsü, Fıkıh Usûlü çerçevesinde hükümler **hikmetlere ve maslahatlara değil, illetlere dayanmak** zorundadır. Hükümlerin elbette hikmet ve maslahatları vardır, fakat bunlar hükümler açısından neden değil, sonuçtur. İnsanların kalplerinin her halükârda birbirine yakınlaşması, insanlar arasında vifak ve ittifakın sağlanması gayesinin "gerçek" bir maslahat olduğunu hiç tartışmaksızın kabul etsek bile, bundan hareketle şu veya bu davranışın caiz olduğu sonucuna varılamaz.

Gerçekte, insanların kendi kafalarından icat ettikleri hikmet ve maslahatların çoğu kez **hikmete aykırılık ve mefsedet** sonucunu verdiği bilinen birşeydir. Özellikle de, Şeriat'e aykırı her hikmet ve maslahat düşüncesinin, aslında mefsedet anlamına geldiği kesindir.

Amacınız gerçekten insanların kalplerinin birbirine karşı yumuşaması, vifak ve ittifakın sağlanması ise, bunun Şeriat'e uygun yolları mevcuttur.

"Çalsın davullar, oynasın kızlar, kalpler ısınsın, ittifak olsun!.." İslâm adına böyle birşey savunulabilir mi?!

Bu noktada Fethullah Gülen'e, bu vifak ve ittifak sağlama yönteminin patentinin "semah" uzmanı vatandaşlarımıza ait olduğunu hatırlatalım. Daha iyi türkü söyledikleri de kesin. Onların tek kusuru "yöresel" zenginliklerini "uluslararası" boyuta taşıyamamış olmaları.

*

Dördüncüsü, İmam Şatıbî'nin ***el-İ'tisam*** adlı kitabında genişçe açıkladığı bid'at tarifinin ortaya koyduğu gibi, bu tür oyun, eğlence, halay, **folklor, türkü, şarkı vs. faaliyetlerini "din" adına yapmak, dini işin içine hiç karıştırmadan yapmaktan çok daha tehlikeli ve kötüdür**.

Çünkü ikincisi (yapılanları tümüyle helal kabul etmemek kaydıyla) yerine göre günah olmakla kalırken, birincisi "**dinde bid'at**" ihdas etmek demektir. **Dini tahriftir**.

Nitekim İmam Gazalî, ***Kimya-yı Saadet***'te, Peygamber Efendimiz s.a.s.'i öven şiirleri, bırakın diğer çalgı aletleriyle, defle söylemenin bile caiz olmadığını, çünkü lehviyat ile ibadetin bir araya gelemeyeceğini belirtir.

Geçmişte ulema, ***Kur'an***'ı çalgı aletleriyle birlikte okumanın **küfür** olduğu konusunda gereken uyarıyı yapmıştır. Âliyyü'l-Kârî, ***Fıkh-ı Ekber Şerhi***'nde, **çalgılar eşliğinde yapılan zikrin (söylenen ilahilerin) hükmünün de buna yakın olduğunu** söylemektedir. İbadet başka birşey, eğlence, lehviyat, zevk ü sefa başka birşeydir.

Yine, İmam Gazalî'nin ***İhya***'nın sema bahsinde belirttiği gibi, **din dışı müzikle iştigal edenlerin durumu, çalgılarla sözde dinî ya da tasavvufî müzik icra edenlerinkine göre daha az mahzurludur**.

Kaldı ki, gösteri/şov ya da gösteriş mahiyetinde ibadet olmaz.

*

Fethullah Gülen, işin içine dini ve "temel değerlerimiz"i hiç karıştırmadan, **Türk diline ve kültürüne hizmet** etmeye çalıştığını söyleseydi, daha az mahzurlu birşey yapmış olurdu.

Bununla birlikte, Fethullah Gülen'e yönelik bu itirazlarımızın, **Haydar Baş** gibi lüzumsuz adamların çizgisini onaylamamız anlamına gelmediğini de ayrıca belirtelim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FETHULLAHÇI AK PARTİLİLİK YA DA AK PARTİLİ FETHULLAHÇILIK

FETHULLAHÇILIKLA ERDOĞANCILIK ARASINDA

Fethullah tipi Adalar vapurunu terk edip Erdoğan transatlantiğine kapağı atma becerisi göstermiş olan Prof. Faruk Beşer, 17 Eylül 2019 tarihli ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan "**Hüküm Allah'a ait ise fıkıh ne işe yarar?**" şeklindeki tuhaf başlığa sahip yazısında şunları söylemişti:

> "Mutlak hüküm Allah'a ait olmakla beraber O peygamberlerine ve kitabını anlayanlara da kendi hükmünü anlayıp uygulama anlamında hüküm yetkisi vermiştir. Mesela "Biz Yahya'ya daha çocukken hüküm verdik" (Meryem 12), "Yusuf rüştüne erişince ona hüküm verdik" (Yusuf 22) buyurur. Diğer peygamberlere de hüküm yetkisi verdiğini söyler. Müminlerin anlaşamadıkları hususlarda Peygamber'e, ulül-emre, ya da hükmü bilebilecek olanlara gitmelerini ister (Nisa 83). Anlaşmazlığa düşen karı kocanın aralarını bulması için her iki taraftan birer hakem edinilmesini emreder (Nisa 35). Müminlerin aralarında çıkan ihtilaflarda Peygamber'i hakem tayin edip, onun hükmüne kayıtsız şartsız boyun eğmeleri gerektiğini söyler (Nisa 65). "Eğer bilmiyorsanız, ilmiyle amel eden âlimlere sorun" (Nahl 43; Enbiya 7) buyurur. Yani 'hüküm Allah'a aittir' ama onu bulabilecek olanlar bu vasıflardaki beşerdir."

Burada durup ayetteki "ilmiyle amel eden" kaydının altını çizelim, **güç ve otorite sahiplerinin kuklası** olanlara bir şey sormanın gerekmediğini söyleyelim ve okumaya öyle devam edelim:

> “O halde fıkhın yüzde sekseni, beşeri içtihatlardır denmesi, bunlar Allah’ın muradına rağmen söylenmiş sözlerdir demek değildir.”

Burada da duralım: Sipariş üzerine, güç sahiplerinin keyiflerine hizmet için ya da tribünlere oynama gayesiyle söylenmiş sözler, Allahu Teala’nın **rızasına aykırı** sözlerdir.

Okumaya devam:

> **“**Bir müçtehidin, ben burada Allah’ın muradının, ya da O’nun vereceği hükmün bu olduğu kanaatindeyim demesidir. Ve bunu söyleyenler de sıradan insanlar değil, müçtehitlerdir.”

Ne var ki, bazı sıradan insanlar da **kendilerini müçtehit zannedip** içtihat yapmaya kalkışabiliyorlar.

Beşer böyle “Anlarsın ya..” tarzı edebiyatı bırakmalı, sıradan insan olmayan, Allah korkusu taşıyan ve ilimde rüsuh sahibi olan, gerçekten müçtehit vasfı taşıyan insanların isimlerini vermeliydi.

*

Okumaya devam:

> “Ne var ki, bir içtihadın Allah’ın muradını tutturamamış olması mümkündür ve bu sebeple de içtihatlar sürekli değişebilir.”

Bir soru: Diyelim ki **bir naylon müçtehidin bütün fason içtihatları** hep Erdoğan gibi güç sahiplerinin eylem, söz ve arzularıyla yüzde yüzlük bir örtüşme gösteriyorsa ne demek gerekir?

Ne yazık ki bazılarının karşımıza değişik içtihatlarla çıkmaları Allahu Teala’nın muradını “tutturma” arzısından değil, zamanın güç sahiplerinin muradını tutturma kaygısından kaynaklanıyor.

Güç sahipleri değiştikçe ya da güç sahiplerinin arzuları değiştikçe bunların kaypak içtihatlarında da esneme ve tadilat yaşanıyor.

Burada istismar edilen başka bir noktaya da değinmek gerekiyor.

Allame Zahidü'l-Kevserî, *"Zamanın ve mekânın değişmesi ile hükmün değişmesi, hükmün değişik hallere göre tafsîlidir. Yoksa zamanın değişmesi ile* ***mutlak mânâda hükümlerin değişeceğini*** *düşünmek, ilahî nizamı, insan mahsulü kanunlar seviyesine indirir"* demektedir.

Faruk Beşer ise, sanki içtihatlardaki değişme mutlakmış gibi yazıyor. Üstelik, bütün içtihatlar değişir diye birşey de yoktur..

*

Beşer'in sözlerinin devamı şöyle:

> "Ta ki, vahyin insandaki temsilcisi olan akla sürekli görev çıkmış olsun ve o hiç boş kalmasın."

Faruk Beşer sanki şunu demek istiyor gibi:

"Ta ki, **Erdoğan** gibi liderlerimizin veya bir başkasının heva ve hevesinin gereğini yapma imkânı oluşsun, dinî hükümleri keyfimize göre değiştirelim."

Faruk Beşer, bunu demek istemediğini söyleyecektir.

Fakat, sanki her içtihat gerçek müçtehitlerce yapılıyormuş gibi kalem oynatması, dolaylı olarak bunu söylemesi anlamına gelmektedir..

*

Evet, mutlak hüküm Allahu Teala'ya aittir..

Kullar da hüküm verebilirler.

Mesela bir yönetici, diyelim ki İstanbul Boğazı'na yeni bir köprü yaptırmak istedi. Bu konuda hüküm verebilir mi? Verebilir. Peki, köprünün yapılmasına dair "Bu **farzdır, vaciptir**" diyebilir mi?

Diyemez.

Beşerî içtihatlar meselesine gelince…

İçtihadın ***Kur'an*** **ve Sünnet'ten bir dayanağının** bulunması gerekir. İçtihad, kişinin kendi keyfine, heva ve hevesine göre, delilsiz, senetsiz sepetsiz, usulsüz yapılabilen bir anlama faaliyeti değildir.

İkincisi, Faruk Beşer'in içtihat ve müçtehitler konusunda konuşmaya utanması gerekir. Çünkü 1996 ya da 1997 yılında, ***Zaman*** gazetesindeki bir makalesinde **Fethullah Gülen**'i müçtehit ilan edebilmişti.

Ardından "**Fethullah Gülen fıkhı**" diye birşey icat edip, hatasının boyutlarını büyüttü..

Sonra ne oldu?

Sonra, **Erdoğan** hazretlerinin irşadı doğrultusunda, Fethullah Gülen'in bir şarlatan, hain, sapık, haşhaşî, şeytan vs. olduğunu anladı..

Demek oluyor ki, **Faruk Beşer'in bu konularda içtihadına tabi olduğu kişi, Tayyip Erdoğan..**

*

Fethullah Gülen, onun için müçtehitti..

Tayyip Erdoğan'ın ise müçtehitten de fazla birşey olduğu anlaşılıyor.

O halde, bu meseleleri Erdoğan'ın her yaptığına bir kulp takmaya çalışan eyyamcı ilim adamlarının türrehatı yerine, onların "ağababası" Tayyip Erdoğan'ın açıklamaları çerçevesinde tartışmak gerekiyor.

İKTİDAR SAHİPLERİNİ AKLAMAK İÇİN DİNÎ HAKİKATLERİ SULANDIRMAK

Prof. Dr. Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan bir yazısının, "fıkhın önemli ölçüde **değişebilir**", yani (Erdoğan'ın gönlünün istediği şekilde) **güncellenebilir** birşey olduğu düşüncesini şuuraltımıza yerleştirmek ve bilgimizin "kesinliğinin" bulunmadığına, dolayısıyla bilgimize güvenmememiz lazım geldiğine bizi inandırmak için yazılmış olduğu anlaşılıyor.

Yazı şöyle:

> **"Fıkhın değişenleri ve değişmeyenleri**
>
> Fıkıh sürekli değişen hayatı vahye göre ya da hiç değişmeyene göre anlama demek olduğundan zaten değişkendir. '**Zamanın değişmesiyle hükümlerin değişebileceği inkâr olunamaz'** anlamındaki Mecelle maddesi bunu söyler. Değişmeyen naslardır. Zaten hiç kimse nasla sabitlenmeyen bir konuda her zaman aynı şeyi anlamaz. Bu sebeple de mutlak anlamda objektif bilgi olmaz. Belki resim bir ölçüde objektif olabilir. Obje ve objektif kelimeleri de zaten fotoğrafçılıkla ilgili kavramlardır. Fotoğrafın bir ölçüde objektif olması da sadece o an için öyledir.
>
> Önemine binaen sık sık dile getirdiğimiz bir husus vardır: İslam'ın hükümleri iki çeşittir; **biri hiçbir zaman ve mekân için değişmeyen/sabite hükümler, diğeri de zamana ve mekâna göre değişen hükümler.** Akide ve ibadetler konusundaki hükümler birinciye misaldir. Din deyince anlaşılan da budur. Böyle hükümlere taabbudî hükümler denir. Yani bunların böyle olması salt bir iman ve ibadet meselesidir, bunlar aklın anlayabileceği ve çözebileceği meseleler değildir.

Bir konuyu akıl anlamayınca orada içtihat ve görüş beyanı da olmaz. Çünkü içtihat akılla yürütülen bir eylemdir. Resulüllah zamanında cin diye bir şey var idiyse şimdi de vardır. O zaman öğle namazının farzı dört rekât idiyse şimdi de öyledir.

Böyle konularda özü itibariyle zamanla bir değişiklik olmaz. Böyle taabbudî konularda sonradan ortaya çıkacak her türlü değiştirme, ekleme ve çıkarma, dinin özüne akılla müdahale sayılır. Dolayısıyla bu ekleme ve çıkarmalara **bid'at** denir. Bid'at, Allah'ın dininde kulun rötuş yapmaya kalkışmasıdır. Bu sebeple Resulüllah (sa), "**Her bid'at dalalettir ve her dalalet de cehenneme götürür. Kim bizim işimizde,** yani dinin esasatında **yeni bir şey ihdas ederse onun yaptığı reddedilir**" buyurmuştur.

Dünyaya; mesela ticarete, devlet yönetimine, siyere yani uluslararası ilişkilere, tedaviye dair hükümler anlık yaşanan durumlara ilişkin hükümler olduğu için o durumlar değişince onları düzenleyen hükümler de değişir. **Bu iki alana prensip hükümler, düzenleyici hükümler de denebilir.**

Durum böyle olmakla beraber, akide için diyemesek bile ibadetlerle ilgili hükümlerin uygulanmasında ve detaylarında da zamanla değişmeler olabilir. Aslında ibadetlerin özü de hiç değişmez ama onu kuşatan şartlar değiştiği için ibadette bu değişen şartlara ilişkin yeni hükümler ortaya çıkabilir. **Mesela iğne ya da astım spreyi, göz damlası, insülin orucu bozar mı** bozmaz mı tartışmaları yeni ortaya çıkan durumlardır. Bu ibadetin değişmeyen özü şudur: Orucu bozan şey sadece yeme içme ve cinsel ilişkidir. Yeni bir durum ortaya çıkınca fakih ancak, mesela iğne yaptırmanın yeme içme cinsinden olup olmayacağını tartışır ve ulaştığı sonuca göre hükmünü verir.

Önceden yeni ayın başlangıcı hilali görerek tespit edilirken şimdilerde hesapla tespit edilmesi de böyledir. Keza kadının yanında mahremi yokken sefer müddeti yola tek başına çıkması da buna örnek verilebilir.

Böyle konularda meselenin püf noktası şurasıdır: Resulüllah (sa); "**Kadın yanında bir mahremi yokken yolculuğa çıkmasın**" buyururken bunu değişmeyen taabbudi bir hüküm olarak mı duyurdu, yoksa bunun akılla kavranabilen ve zamanla değişebilen bir sebebi/illeti var mıdır? Bu tespit edilebilirse hükmün değişip değişmeyeceği de tespit edilmiş olur. Nitekim fakihlerin kahir ekseriyeti, kadının tek başına uzun bir yola çıkamaması, **onun kişiliğine ve kadınlığına gelebilecek muhtemel tehlikeler sebebiyle olduğunu söylemişlerdir.** Eğer bu kanaate varırsa günümüzün fakihi şöyle diyebilir: Bugün bir kadının Almanya'dan uçağa binip Ankara'ya gelmesinde böyle bir tehlike yoktur, o halde bu yolculuğu caizdir.

Aynı şekilde Resulüllah "**Yeni hilali gördüğünüzde oruca başlayın, tekrar gördüğünüzde orucu bitirin**" buyururken fakih, yeni ayı tespit için hilali görme bizatihi maksud bir ibadet midir, yoksa sadece yeni ayın tespitinin bir aracı mıdır meselesini düşünür. Eğer bir tespit meselesi olduğu kanaatine varırsa bunu daha kesin yapabilen bir yöntemin, yani hesabın da yeni ayın başlangıcını belirleyebileceğine hükmeder. Bir başka fakih de aksini düşünebilir. Her biri diğerine saygı duyar ve doğru olanın, diğerinin söylediği olabileceğini de hesaba katar.

Bu ilmi arayış sürdükçe fıkıh da gelişir ve değişmeyen öze göre değişen detaylar sürekli anlaşılmaya çalışılır. Ama aklın ve içtihadın ürünü olan bilgiler hiçbir zaman kesinlik kazanıp sabite/değişmez hale gelmez. Buna rağmen içtihatlarla amel etmek kaçınılmazdır. **Çünkü hayatta yapılanların çok azı zorunlu/kesin bilgiye dayanır."**

(https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/fikhin-degienleri-ve-degimeyenleri-2027555)

*

Yazıdaki bold/koyu ifadeler bizzat yazarın kendisine ait..

Öyle bir yazı ki, içinde taşıdığı hataların çetelesini tutsanız uzun bir liste yapar.

Birileri, Batı düşüncesinden etkilenerek bir "değişim de değişim" teranesi tutturmuş gidiyorlar.

Dini heva ve hevese uydurmak için cazibedar ve büyülü "**değişim**" kavramı, iyi bir mazeret teşkil ediyor.

Hayat sürekli değişiyormuş..

Tabiî ki değişiyor.. Ama insanın **tabiî ihtiyaçları** değişmiyor.

İnsanların hepsi doğuyor, büyüyor, ölüyor. Bu değişmiyor..

Beslenme ihtiyacımızda değişen birşey yok.

Aslında, hayatın değişen yönleri, değişmeyenlere göre **çok çok önemsiz ve cüz'î** durumda.

*

Beşer, yazısının daha ilk cümlesinde, Fıkıh'ın temel özelliği olarak, "değişkenliği" gösteriyor.

"Fıkıh … değişkendir" diyor.

Fıkhın bizzat kendisi aslında değişken değildir. Değişken olan, sadece **sınırlı sayıdaki** bazı fıkhî *hükümler*dir.

Makasıd-ı şerîa hiçbir zaman değişmez.

Şu satırlar önemli:

> "Allâme Zahid el-Kevserî'nin bu hususta tespiti de çok önemlidir: Zamanın, mekânın değişmesi ile hükmün değişmesi, hükmün değişik **hâllere göre tafsilâtından ibarettir**. Yoksa zamanın değişmesi ile mutlak mânâda hükümlerin değiştiğini düşünmek, **ilâhî nizamı insan ürünü kanunlar seviyesine indirmek** demektir." (Kevserî, ***Makalât***, s. 87)."
>
> (Ergün Çapan, "Kur'an'ın Evrenselliği ve Tarihselci Yaklaşım", ***Yeni Ümit Dergisi***, Yıl: 15, S. 58, Ekim-Kasım-Aralık 2002; http://www.yeniumit.com.tr/konular.php?sayi_id=58&konu_id=45&yumit=bolum3)

*

Gelelim Beşer'in, *"Hiç kimse nasla sabitlenmeyen bir konuda her zaman aynı şeyi anlamaz. Bu sebeple de mutlak anlamda objektif bilgi olmaz"* sözüne.

Düşünmeden yazıp konuşmak diye herhalde buna denir.

Hiç kimse nasla sabitlenmeyen bir konuda her zaman aynı şeyi anlamasaydı, "**icma**" diye birşey de olmazdı.

Yani Beşer'e göre, edille-i şeriyyede "icma" diye bir fasıl aslında yokmuş. Çünkü nasla sabitlenmediğinde herhangi bir konuda aynı şeyi anlamak mümkün olmuyor.

Beşer, "*Bu sebeple*…" diyerek, bu yanlış "iddia"sından hareketle bir başka hükmü, sözde ispatlamış oluyor. *Bu sebeple* "mutlak anlamda objektif bilgi olmaz"mış.

Aslında bu, septisizmden/şüphecilikten ve agnostisizmden/bilinemezcilikten başka birşey değildir.

*

Bir defa, Ehl-i Sünnet uleması (Kelam/itikat âlimleri), mutlak ve objektif bilgiye ulaşmanın mümkün olduğu konusunda müttefiktir.

Mutlak anlamda objektif bilginin bulunmaması iddiası, Eski Yunan **sofistler**ine ve bu zamanın **postmodernistler**ine aittir.

Konunun teferruatına burada girmeyelim.

Mesele şu: Faruk Beşer, neden bu **batıl fikirleri** İslam adına ortaya sürüyor?

İslam adına eleştirilen birilerinin yanlışları için "Öyle de olur, fıkıh değişkendir, zaten bilgi mutlak anlamda objektif olmaz, sizin bilginiz de mutlak anlamda objektif değildir, birilerini eleştirip keyiflerini bozmayın" demek istemiyorsa, bunları niçin yazıyor?

*

"**Fıkıh değişkendir**" şeklindeki zırva, "**Helal bellidir, haram da bellidir**" diyen Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i yalanlamak anlamına gelir.

Helal belli, haram da belli ise, fıkıh değişken olamaz.

Yok, fıkıh gerçekten değişkense, o zaman da helal ve haram belirsiz ve değişken hale gelir.

Peki Beşer bunu bilmez mi?

Bilir, fakat bazen unutmak işine geliyor.

Çünkü, ***Yeni Şafak***'ta (8 Nisan 2016 tarihinde) "**Dinin temeli sayılan dört hadisi şerif"** başlığı altında yayınlanan başka bir yazısında şunları söyleyebilmiş durumda:

"… Hem bir fıkıh, hem de bir hadis âlimi olan Ahmed bin Hanbel otuz bin hadis içeren **Müsned**'ini yedi yüz elli bin hadisten seçerek oluşturmuştur….

"İşte bu muhteşem âlim bunca hadisi eleyip otuz binini yazdıktan sonra diyor ki, **aslında İslam'ın tamamını üç hadis üzerine oturtabilirsiniz**. …

"İkinci hadisi şerif: "**Kim bizim bu işimizde sonradan bir şey ihdas ederse o reddolunur**". Resulüllah'ın 'bu işimiz' dediği şey **dinin akılla kurulmayacak olan yönü, yani ibadetler ve akide tarafıdır**. İşte bu alanda sonradan farklı bir uygulama ya da inanç ortaya konursa bu bidat olur, kabul edilmez. Bu sıralama aynı zamanda âlimlerin bidat konusunda nasıl dikkatli olduklarını da gösterir.

"Üçüncü hadisi şerif: **"Helal bellidir, haram da bellidir. İkisinin arasında şüpheli şeyler vardır ve insanların çoğu bunların hükmünü bilmez**. İşte bu şüpheli şeylerden kaçınabilenler dinlerini de haysiyetlerini korumuş olurlar. Bu şüpheli alanda dolaşanlar ise harama düşebilirler. Tıpkı hayvanlarını bir koruluğun etrafında otlatan çobanın durumu gibi. Hayvanları her an o koruluğa girebilir. Dikkatli olun, her kralın bir özel koruma alanı olduğu gibi, Allah'ın da böyle bir koruluğu vardır. O'nun koruluğu haram kıldığı şeylerdir. Dikkat edin, vücutta bir et parçası vardır ki, o sağlam olursa bütün beden sağlam olur, o bozuk olursa bütün beden bozuk olur. İşte o kalptir"."

(https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/dinin-temeli-sayilan-dort-hadisi-erif-2028073)

*

Bu Faruk Beşer'e alim ve fıkıhçı demek, ilme ve fıkha haksızlık olur.

Adam ne yazdığının bile farkında değil.

“Dinin akılla kurulacak/kurulmayacak yönü”nden bahsediyor ama, anlaşıldığı kadarıyla kendisi akıl bakımından biraz fakir. Hem “Helal bellidir, haram da bellidir…” hadîsini yazıyor, hem de bu “belli olan” helal ve haramların itikat ve ibadetin ötesine uzandığını akledemeyecek kadar zihin melekeleri dumura uğramış.

Ey fakih, bu helal ve haramlar “akılla kurulabilir” mi?!

*

İslam’a ilişkin olmadığı için çok önemli bir hata değil, fakat **obje** ve **objektif** kavramlarının **fotoğrafçılık**ta kullanılıyor olması, bunların, onun söylediği gibi, esas itibariyle **fotoğrafçılığa ait** olması anlamına gelmez.

Sadece bu ifadeleri bile, Beşer’in aslında, içinde obje ve objektif kelimesi geçen cümleler kurma liyakat ve salahiyetinin bulunmadığını göstermektedir.

Bu akılları fikirleri kimden alıyor, onu da tam bilmiyoruz.

*

Beşer’in şu sözleri de bir facia..

Diyor ki:

> “İslam’ın hükümleri iki çeşittir; **biri hiçbir zaman ve mekân için değişmeyen/sabite hükümler, diğeri de zamana ve mekâna göre değişen hükümler.** Akide ve ibadetler konusundaki hükümler birinciye misaldir. **Din** deyince anlaşılan da budur.”

Din din olalı, acaba böyle bir zulüm görmüş müdür!

Beşer’in, önce “din”in ne anlama geldiğini öğrenmeye ihtiyacı var.

Tavsiyem, ***TDV İslâm Ansiklopedisi***‘nin “Din” maddesini okumasıdır.

Söz konusu maddenin ilk cümleleri şöyle:

> "Dil alimleri, din kelimesinin Arapça deyn kökünden masdar veya isim olduğunu kabul ederler. Cevherî dinin "adet, durum; **ceza, mükafat**; **itaat**" şeklinde başlıca üç anlamını verir ve **terim** olarak dinin **bu son anlam**dan geldiğini belirtir (es-Sıhah, "dyn" md.). Ragıb el-İsfahanî sadece "itaat" ve "ceza" (karşılık) anlamlarını kaydetmiştir (el-Müfredat, "dyn" md.). İbn Manzûr bunlara "hesap" ve "İslam"ı da eklemiş, … (Lisanü'l- 'Arab, "dyn" md.). Zebîdî, ayet ve hadisler yanında Arap şiirinden aldığı çeşitli örneklere dayanarak din kelimesinin yirminin üzerinde anlamını ve terim olarak iki ayrı manasını zikreder (Tacü'l- 'Arûs, "dyn" md.) Mütercim Asım Efendi ise dinin otuzu aşkın anlamından söz etmiştir. Bunlardan dinin **terim anlamını** yakından ilgilendirenler şunlardır: **Ceza ve karşılık**, İslam, örf ve adet, **zül ve inkıyad**, **hesap, hakimiyet ve galibiyet, saltanat ve mülkiyet**, **hüküm ve ferman**, makbul ibadet, millet, **şeriat**, itaat (Kamus Tercümesi, "dyn" md.)."

Görüldüğü gibi, Faruk Beşer, kaşla göz arasında, abrakadabra ya da alavere dalavere ile **"din"i tam da laiklerin ya da laikçilerin, resmî düzen yandaşlarının istediği şekilde tanımlıyor.**

Vatandaşa göre, din denilince, akaid ve ibadetler anlaşılırmış..

Peki ya **Şeriat**?

Peki ya saltanat (**siyasal otorite**) ve mülkiyet (hakimiyet, **egemenlik**)?

Peki ya hesap (muhakeme, mahkeme, **yargılama**)?

Peki ya ceza? **Ceza hukuku**?

Peki ya itaat?

Peki ya **hüküm ve ferman**?

Bunlar yok..

*

Beşer, böyle yazıyor. Çünkü *laiklerin/laikçilerin ve bu güruhun elindeki "**derin devlet**"in* din tanımında bunlar yok.

Böylece Beşer, **din tanımında bile Allahu Teala'ya değil, *İslâm Ansiklopedis*i**'ndeki "din" tanımı çerçevesinde **"derin devlet"e "itaat" ediyor.**

Tabiî, Faruk Beşer'in bu noktada, *"Cevherî'ymiş, Ragıp'mış, şuymuş buymuş, bunları geç. Bunlar nas değil, dolayısıyla burada mutlak anlamda objektif bilgi yok"* demesi mümkün.

O zaman, söz konusu ansiklopedi maddesindeki şu ifadeleri de aktaralım:

> "**Kur'an ı Kerim**'de din kelimesi doksan iki yerde geçmektedir; ayrıca üç ayette de (et-Tevbe 9/ 29; es-Saffat 37 / 53; el-Vakıa 56/86) değişik türevleri yer almıştır. Bu ayetlerde dinin başlıca şu anlamlarda kullanıldığı görülür: Zül, **yönetme-yönetilme, itaat, hüküm**, tapınma, tevhid, **İslam, şeriat, hudûd, adet, ceza, hesap**, millet."

*

Görüldüğü gibi, Faruk Beşer aslında naslara göre değil, heva ve hevesine, daha doğrusu **Türkiye'nin laik/laikçi "derin devleti"nin heva ve hevesine göre** yazıp çiziyor.

Açıkça yalan söylüyor. Dini tahrip edip bozuyor.

Muhterem, senin yazında, yukarıda sıralanan anlamlar içinden sadece **tapınma (ibadet) ve tevhid (akaid)** var.

Yönetme-yönetilme, şeriat, ceza, hesap, itaat ve hüküm bahislerini ustaca bir manevrayla devre dışı bırakıyor, insanların din anlayışını bozmaya çalışıyorsun.

Bunlar basit gerçekler. Ama **senin yıllarca yazdığın gazetede olsun, başka yerlerde olsun, artık bu basit gerçekleri insanlar, ender istisnalar dışında, açık ve net bir şekilde söylemiyor.**

*

En doğru-düzgün yazıp konuşan bile, karmaşık, çetrefil, anlaşılması zor, sağ kulağını sol eliyle tutar şekildeki dolambaçlı ifadelerle meseleyi çıkmaz sokaklara taşıyor, sözde birilerini eleştirmiş gibi yaparak günü kurtarmaya uğraşıyor. Bu arada karşı cepheye de laf atarak "Bakın düşmanlarınıza da laf çakarak aslında size hizmet de ediyorum" demeye getiriyor. "Sınırlı sorumlu" yazılarına izin verilmesinin bedelini bu şekilde başka insanlara zulmederek ödüyor.

Evet, giderek, bu toplumda, *açık, net ve büyük harflerle söylenmediği için*, en basit gerçekler unutturuluyor.

Sözde "dindar" yayın organlarında bile, **müslümanların din anlayışı, din düşmanlarının "din" tanımı çerçevesinde şekillendiriliyor.**

Ve, anlı şanlı ilahiyatçılar, bu **"laikleştirme/sekülerleştirme" operasyonu**nda, dini asıl özünden uzaklaştırıp, (*heva ve heveslerini, yetmedi birtakım şahısları tanrılaştıran "**derin devlet**"in* istediği şekilde) tahrip etme ameliyesinde kendilerine verilen rolü ifa ediyorlar.

*

Bu ülkenin Anayasa'sındaki akla ziyan "**değişmez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" dogmatizmi, fanatizmi, statükoculuğu ve zihniyet donukluğunu tartışmıyorlar da, bunun yerine insanlara dinin "değişebileceğini", yani *fıkhın **kula kul olunan düzenler**le bir sorununun bulunmayabileceğini a*nlatıyorlar.

Bu ülkede, bir fakülteyi bitirdiğinizde, kamuda bir görev aldığınızda, milletvekili olduğunuzda, ya da mesela cumhurbaşkanı seçildiğinizde**, falanca şahsın İslam akaidine ve şeairine tamamen zıt ilkelerine bağlılık yemini** yapmak zorunda olmanız konusunda hiçbir şey söylemiyorlar; bunun da değişebileceğini, hatta **değişmesi gerektiğini** hiç dile getirmiyorlar, fakat din bahsine sıra gelince, olağanüstü cesur ifadeler kullanıyorlar.

İlla da birtakım ilkelere bağlılık yemini gerekiyorsa, neden bu ilkeler Allah ve Resulü'nün ilkeleri değil diye hiç sormuyorlar.

Böyle bir yemin, din ve vicdan hürriyetine aykırı değil midir?

Aykırı değilse, o zaman buyursun laikler, ***Kur'an*** ve Sünnet'teki ilkelere bağlılık yemini etsinler.

O yeminleri etmediğiniz zaman bu ülkede **anayasal hiçbir hakkınızı kullanamıyorsunuz**, sadece seçen olabiliyorsunuz, seçilen olamıyorsunuz. Sadece yönetilen oluyorsunuz, yöneten olamıyorsunuz.

Şimdi bunun adı nedir? Eşitlik ve adalet midir?

Bu hürriyet midir?

Kölelik bu değilse, kölelik nasıl birşeydir?

*

İlahiyatçılarımız bunları hiç sormuyorlar.

Ve **Diyanet İşleri**..

Diyanet İşleri, hiçbir **hutbede şeriatin** asıl anlamının ne olduğunu asla anlatmıyor.

Şeriat karşıtlığı ya da düşmanlığı yapmanın **küfre düşmek** olduğunu açıklamıyor.

Bunun yerine *laik/laikçi derin devlet*in izin verdiği sınırlar içinde ***devlete bağlılığı tahkim eden*** **hutbeler** okutuyor, hatta "devlet" için dua ettiriyor.

Ve…

Allahu Teala, bütün bunları görüyor.

Karşılığını da verecektir.

*

"Bununla berâber, çok bağışlayıcı olan Rabbin, rahmet sâhibidir. Eğer onları kazandıkları sebebiyle hemen hesâba çekecek olsaydı, onları elbette çok çabuk azâba uğratırdı. Fakat onlara va'd edilen bir zaman vardır ki, onun ötesinde kaçıp sığınacak bir yer aslâ bulamayacaklardır!" (Kehf, 18/58)

ALDANMAYANLAR DA VARDI!

Yeni Şafak'ın "az dürüst" yazarı **Faruk Beşer**'in 15 Temmuz'un hemen akabinde, 24 Temmuz 2016'da yayınlanmış bir yazısını aşağıya alıyoruz.

15 Temmuz darbe girişimi başarılı olsaydı kim bilir neler yazacaktı..

Başarısız olunca yazdıkları bunlar.

> **"Hangimiz aldanmadık?**
>
> "Hep şöyle düşünürdüm: **İslam'ın yüz elli yıllık uyanma döneminde** iki **büyük oluşum** görüyorum. Birisi İhvan-ı Müslimin, diğeri **Gülen hareketi**. Ama aralarında önemli farklar var. İhvan bireye önem verdi, her ferdi Allah'ın bir kulu olarak yetiştirmeyi hedefledi. Her bağlısı, özgür düşünebilen, Kitap ve Sünnet bilgisi olan insanlar olarak yetiştiler. Belki bu durum teşkilatın homojen olmasını önledi. Kapalı ve içine sızılamaz bir örgüt olamadılar. Bu sebeple zaman zaman dağıtıldı. Ama kalitesi ve potansiyel gücü hiçbir zaman bitmedi.
>
> "Şimdi anlıyoruz ki, aslında **doğru** olan da buymuş. İslam **gizlilik**ler dini değil. **Dobra dobra** ne olduğunuzu anlatmanız gerekiyor. Hz. Âdem'den Resulüllah'a kadar hiçbir peygamberin hayatında **küffara temenna durarak, müdarat ederek** var olmaya çalışılma yoktur."

Burada bir duralım.

İmdi, 15 Temmuz'da FETÖ başarılı olsaydı Beşer yine "Şimdi anlıyoruz ki, aslında **doğru** olan da buymuş" diye yazar mıydı?

“Dobra dobra ne olduğunuzu anlatmanız gerekiyor”sa, Atatürk’ün izinde olduğunu söyleyen, Şeriat’e karşı laikliği savunan Erdoğan’ın Kemalistliğini dobra dobra açıklamış olduğunu mu kabul etmeliyiz?

Beşer’in yazısını okumaya devam edelim:

> “Gülen hareketi ise **bireye değil, cemaate önem** verdi. Bu sebeple bırakın sağlam bireyleri, kendi başına ayakta durabilecek, doğruyu yanlışı tek başına bulabilecek âlimler, düşünürler, sanatçılar yetiştiremedi. Cemaati, grup insicamını, **itaati, birliği ve bağlılığı diğerine tercih** etti. İlginç olan da bunu **batınî/ezoterik yöntemlerle** yapmış olması. İşte sapma buradan başladı.”

Burada da duralım ve şu soruya cevap arayalım: Erdoğan’ın Şeriat’e aykırı söz ve davranışları **batınî** açıklamalarla meşrulaştırılabilir mi?

Yoksa Şeriat Fethullah için ayrı, Erdoğan için ayrı mı?

Beşer gibi isimlere göre fıkıh “**değişken**” ya, şer’î hükümler Fethullah’ın yapından ayrılıp Erdoğan’ın yanına varıncaya kadar değişiyor mu?

Okumaya devam:

> “Doğrusu, önceleri de İhvan’daki yetişmiş insanları, isabetli kararları gördükçe **gönlüm hep onların doğru olduğunu söylüyordu** ama berideki **insicamlı büyüme** de bana ümit veriyordu.”

Faruk Bey, bu sözlerinden hareketle, sahip olduğun ölçünün dünyevî başarı ve kuru kalabalık olduğunu söyleyebilir miyiz?..

FETÖ’nün “inscicamlı büyümesi” devam etseydi şimdi nerde olurdun?.

Geçelim:

> “Bu sebeple 2005 te **istek üzerine yazdığım bir makale** ile bu hareketin liderini haddimi aşan duygusal ifadelerle övdüm. Çünkü kendim, MTTB, Milli Görüş ve Akıncı gelenekten gelmeme rağmen ve içinde hiç bulunmamış olsam bile bu hareketten hala **çok şeyler bekliyordum**.”

Mesela ne bekliyordun?..

Aşırı “duygusal”lığın kapsama alanına neler giriyordu?

Erdoğan ve AK Parti iktidarı ile ilgili yazılarının “duygusal” boyutu hakkında ne düşünmeliyiz?

Her neyse, yazıya dönelim:

> “Yazdığım makaleyi eklemelerle bir **kitapçık** yaptılar, göklere çıkardılar ama hemen ardından, içinde bazı **üstü kapalı eleştiriler** görünce de yayınını yine kendileri durdurdular. İyi ki durdurmuşlar. Böylece ne azim hatalar yaptığımı fark ettim. Soranlara izah etmekte zorlandım.
>
> “Sonra bu **hatayı yapanın tek ben olmadığımı görünce rahatladım.** Baktım ki **aldanan** bir ben değilmişim. Önemli olan aldandığını anlamak. Asıl aldanma, aldandığının farkına varamamaktır.”

Başkaları senin hatana ortak olunca neden rahatlıyorsun?

Şu anda da radikal bulduğunuz bazı müslümanlarla uğraşmanızın nedeni bu olabilir mi?..

Vicdanınızın, gönlünüzün derinliklerinden gelen bir sesin “talimat alan” adamlar olduğunuzu söylemesi yüzünden, bu hatada başkalarının da size ortak olmasını ve böylece rahatlama denizinin ılık sularında keyiflice kulaç atmayı istiyor olabilir misiniz?.

FETÖ, MİT tarafından hedefe konulmasa ve tasfiye edilmese, ya da 15 Temmuz başarılı olsaydı, aldanmanın tatlı keyfini sürmeyi tercih eder miydiniz, etmez miydiniz?

Beşer, yazısının bu noktasında ***"Peki, neden aldandık?"*** sorusunu yöneltiyor ve şu cevabı veriyor: ***"Çünkü bu hareket göründüğü gibi değildi."***

Tek neden bu değildi, "**duygusal**" nedenler de vardı, ve ondan **çok şey bekliyordunuz**.

Ayrıca, siz de göründüğünüz gibi değilsiniz.

Geçelim:

> "Bu yönüyle aslında Sünni de değildi, batıni idi. Doğrusu bunu önceden de **hissetmiyor değildik**, ama biz de bağlıları gibi bunda bir **hikmet arama** gafletine düştüğümüz için meseleyi çözemedik. Sonra fark ettik ki, bu hareketin batıni Şia'ya benzeyen çok yönleri var."

FETÖ ile MİT karşı karşıya gelmese ya da 15 Temmuz başarılı olsaydı "hikmetler" devam ediyor olabilir miydi?

Okumaya devam:

> "Öncelikle imamlık anlayışında Şia gibi düşünüyorlardı. İmamın doğrudan Allah'tan ve Resulüllah'tan teyit aldığı için asla yanılmış olamayacağına inanılıyordu. İkinci olarak Şia'dan daha ileri bir **takıyye** yaşıyorlardı. Hiç kimseye **oldukları gibi görünmüyorlardı**. Aldatma da bir yalan ise bu yolla herkesi aldatıyorlardı. …"

Sen de, birçok şeyi aslında fark etmiş olduğun halde kendini ve başkalarını aldattın, yalana alet oldun.

Geçelim:

> “Bankaları **hortumlayanlara şefaat** ettiler. Müslümanların hep önünü kesenleri söz sultanı ilan ettiler. İslami kıpırdanışların canına okuyan Çevik Bir’e bile methiyeler düzdüler. Buna karşılık sadece Cumhuriyet tarihinin değil, bize göre **Osmanlı’nın son üç yüz yılı dâhil en dindar ve en başarılı yöneticisine** ilanı harp eylediler. **Hırsızlık edebiyatları** yaptılar. Düz bir mantıkla buradan bile ona karşı olmalarının, onun **sağlam bir müslüman ve rakip olacak bir lider olması dışında düşmanlık edilmesini gerektiren bir yönünün bulunmadığını** anlamak mümkün. “

Hortumculara, yolsuzluk yapanlara şefaat edenler sadece FETÖ’cüler değildi.. 17-25 Aralık’ın dört bakanını hatırlayalım.

Fethullahçıların Çevik Bir’e methiyeler düzdükleri sıralarda sen de Fethullah’ı müçtehit ilan ettin, ona methiyeler düzdün.

Ve şimdi Erdoğan’ı, bütün facia laflarına ve İstanbul Sözleşmesi, Avrupa Birliği meddahlığı, FETÖ işbirlikçiliği gibi sabıkasına rağmen “en dindar” ilan edebiliyorsun.

*

Erdoğan “son üç asrın en dindar ve başarılı” yöneticisiymiş..

Bu dindarlık, **Mısır**’a ve **Tunus**’a gidip “Boşverin Şeriat’i, yani Allah’ın ve Rasulü’nün ilke ve emirlerini, laiklik çok lezzetli birşey, tadından yenmiyor” demeyi de içeriyor.

Bu dindarlık “Millî Gödüş gömleğini çıkardım, artık muhafazakâr demokrasi ideolojisini savunuyoruz” demeyi de içeriyor.

Bu dindarlık, D-8’ler gibi projeleri hiç hatırlamayıp AB ile Şanghay Beşlisi arasında salınmayı da içeriyor.

Bu dindarlık, “İdeoloji devletlerinin çağı geçti, bizim **din devleti** istememiz söz konusu değildir” demeyi de içeriyor.

Bu dindarlık “Bütün milliyetçilikler, **din milliyetçiliği** de dahil olmak üzere ayağımızın altındadır” demeyi de içeriyor.

Bu dindarlık, kendisi için “Allah’ın bütün sıfatlarını üzerinde taşıyor” gibi sapıkça lafları söyleyenleri susturmayı değil, milletvekili yaparak dolaylı biçimde ödüllendirmeyi de içeriyor.

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLETİ BIRAKIP İSLAM DEVLETİNİ SORGULAMAK

Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan "**İslam'ın devleti olur mu?**" başlıklı yazısıdaki soru, inkâr-ı istifhamî üslubuyla yöneltilmiş..

Muhataplarının "Olmaz!" demesini bekliyor gibi..

Evet, yazı rezalet..

Hilekârlık sosuna batırılmış **cehalet**..

Adam ne yazdığının farkında bile değil.. Öyle ki, bir lafının diğerini çürüttüğünü fark edemiyor..

Yazısı şöyle başlıyor:

> "… devletin asıl **varlık sebebi** insanların kavga etmeden yaşayabilmenin yolunu aramalarıdır. **Hakları**n sahiplerine verilmesi, haksızlık edenlerin **cezalandırılması** bunun sonucudur."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/islamin-devleti-olur-mu-2055565)

Bu, doğru..

"**Hak*lar***" kelimesi de **hukuk** anlamına gelmektedir. Çünkü hak kelimesinin çoğulu, **hukuk**tur.

*

Sonra, "**müçtehit Fethullah**"**ın bu eski şakirdi**, şu soruyu yöneltiyor: *"**İslam, bağlılarının bir devletinin olmasını istemiş midir?**"*

Bu Saray mollasının **devlet tanımı** dikkate alındığında, cevap açık:

Eğer İslam, genelde insanların, özelde de müminlerin **kavga etmeden** birlikte yaşamalarını istiyorsa, **haklar**ın sahiplerine verilmesini (adaletin sağlanmasını) ve haksızlık edenlerin **cezalandırılma**sını talep ediyorsa, "**bağlılarının bir devletinin olmasını**" da istiyor demektir.

Ancak, "müçtehit Fethullah"ın eski, **"müçtehit Recep Tayyip Erdoğan"ın ise yeni şakirdi** fıkıhçımız yazısının devamında "başka telden çalıyor"..

Sözleri şöyle:

> ***"Kuranıkerim***'de hedefiniz bir devlet kurmaktır, bunun için çalışın diyen bir ayeti kerimenin bulunmadığını biliyoruz."

Bu Allah'tan korkmadan yazıp konuşma ustasnın gerekçesi de ilginç.. ***Kur'an-ı Kerîm***'de **devlet** kelimesi bugünkü anlamda kullanılmıyormuş..

Evet, kullanılmıyor..

Çünkü **devlet**, Arapça'da bugünkü anlamını sonradan kazandı.

*

Faruk Beşer şayet iyi niyetli olsaydı, devlet kelimesi etrafında mugalata, demagoji ve safsata üretmek yerine **mülk** kavramına bakardı.

Ya bunu akıl edemeyecek kadar düşüncesiz ve bilmeyecek kadar cahil.. Ya da vicdanını yele vermiş bir "düzen"baz.

TDV İslâm Ansiklopedisi'nden okuyalım:

> "Öte yandan Kur'an'da önceki peygamberlere ve bazı şahsiyetlere şahsiyetlere **"hükümranlık ve saltanat" anlamında mülk** verildiği açıklanmıştır. Hz. İbrâhim'in soyuna (en-Nisâ 4/54), Hz. Yûsuf'a (Yûsuf

12/101), **Dâvûd'a** (el-Bakara 2/251; Sâd 38/20), **Süleyman'a** (el-Bakara 2/102; Sâd 38/35), Nemrud'a (el-Bakara 2/258), **Firavun'a** (ez-Zuhruf 43/51) ve Câlût'la savaşmak üzere **İsrâiloğulları'ndan Tâlût'a** (el-Bakara 2/247) **mülk verildiği** belirtilmektedir."

Dikkate alınması gereken bir başka kavram, "**hüküm**".. Ki, **hükümet** kelimesi buradan gelir.

Yine ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nden okuyalım:

"Sözlükte … "ilim, derin anlayış; **siyasî hâkimiyet**, karar ve **yargı**" anlamlarında isim olarak yer alan hüküm (hükm, çoğulu ahkâm) İslâmî ilimlerin teşekkül etmesinden sonra mantık, kelâm ve fıkıhta değişik şekillerde tanımlanmıştır. … Fıkıhta ise sadece mükelleflerin fiilleriyle ilgili ilâhî hitaplara hüküm denilir ….

"Kur'ân-ı Kerîm'de **hüküm** otuz yerde zikredilir; fiil kalıbındaki kullanımlar ve diğer türevleriyle birlikte bu sayı iki misline çıkar ve yaygın olarak "**yargılama, karar verme**" anlamını taşır. **Kur'an**'da hüküm Allah'a, peygamberlere ve insanlara nisbet edilmiştir. İlgili âyetlerde belirtildiğine göre mutlak hüküm yalnız Allah'a aittir, O, hüküm verenlerin en hayırlısı olup en güzel hükümleri verir ve dilediği hükümleri koyar. Allah, gönderdiği kitaplar aracılığıyla **insanların anlaşmazlığa düştükleri konularda çözümler içeren hükümler** indirmiştir. … Aynı âyetlerde peygamberlerin ilâhî hükümleri dikkate alarak **insanlar arasında hükmetmek**, bunu yaparken de **beşerî** duygulara kapılmaktan sakınmakla emrolundukları ve onların bu tâlimatı yerine getirmeye çalıştıkları açıklanmış, aynı emrin son peygamber Hz. Muhammed'e de verildiği beyan edilmiştir. Hükmün insanlara nisbet edildiği âyetlerde ise kendi aralarında hükmederken hakkaniyetle davranmaları istenmiş, **ilâhî hükümlere uymaya çağrılan müminlerin bunu teslimiyetle**

karşılamaktan başka çareleri bulunmadığına dikkat çekilmiş, ayrıca **ilâhî hükümlerle hükmetmeyenlerin kâfir, zâlim ve fâsık oldukları** belirtilmiştir. … (bk. M. F. Abdülbâkī, ***el-Muʿcem***, "ḥkm" md.).

"Hüküm kelimesi ***Kütüb-i Sitte*** dahil olmak üzere hadis mecmualarında da yer almıştır. Hz. Peygamber, ***Kur'an***'ı ihtilâflı konuları çözen **hükümlerin kaynağı** olarak göstermiş (Dârimî, "Feżâʾilü'l-Ḳurʾân", 1), **insanlar arasında hüküm verenler**in Allah'tan korkmaları ve öfkeli iken hüküm vermekten kaçınmaları gerektiğini bildirmiş (Müslim, "Aḳżıye", 16; İbn Mâce, "Zühd", 1), yargı işine rüşvet karıştıranların Allah'ın lânetine uğrayacaklarını belirtmiş (Müsned, II, 287-288), haksız hükümlerin verildiği toplumlarda kan dökületeceğini ve hakkı bildiği halde zalimane hüküm verenlerin cehenneme gireceklerini haber vermiştir (el-Muvaṭṭaʾ, "Cihâd", 26; İbn Mâce, "Aḥkâm", 3)."

*

Devletten söz etmek için illa da "**devlet**" kelimesini kullanmak gerekmez.

Gâvurlar nasıl devlet kelimesi yerine "**state, Staat**" vs. diyorlarsa, ***Kur'an***'ın nazil olduğu dönemde de devlet kelimesi yerine **mülk** ve **hüküm (hakimiyet)** kelimeleri kullanılıyordu.

Ayrıca, devletin **yasama (teşrî / şeriat vaz' etme), yargı ve yürütme (hükmetme, hükümet etme, idare etme)** işlevlerinden/fonksiyonlarından (kuvvetlerinden/erklerinden) söz ettiğinizde, doğrudan devlet kurumuna dikkat çekmiş olursunuz.

*

Beşer, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Resulüllah (sa) daha ilk yıllarda devlet kurmayı bir hedef olarak göstermiş olsaydı bu sadece diğerlerine bir a**lternatif arama** ve bir **dünyevilik**ten diğerine geçme isteği anlamına gelirdi."

Bay "düzen"baz, psikologların "**yansıtma**" (eskilerin **kıyas bi'l-nefs**) diye adlandırdıkları "tersinden **empati**" işlemini yanlış yerde ve yanlış zata karşı kullanıyorsun.

Sen, **ihlas** (salt Allahu Teala'nın rızasını düşünme) ve **zühd** (dünyaya değer vermeme, dünyevîleşmeme) bakımından Resulullah s.a.s.'in senin gibi, bizim gibi olduğunu mu zannediyorsun?

*

Hz. Süleyman a.s.'ı alalım.. Ortada müslüman bir toplum var.. Başlarında da bir peygamber: **Hz. Davud** a.s.. Böyle bir toplumda Hz. Davud'un oğlu olması hasebiyle gücü eline geçirme konumunda bulunan Hz. Süleyman, *"Tı, devlet işi bize göre değil, dünyevîlik olur bu!"* diyecek değildi.

Peygamber Efendimiz s.a.s. hem mekân hem de insan unsuru bakımından çöl olan bir yerde dünyaya geldi.. En olumsuz şartlarda büyük çilelerle, adeta tırnaklarıyla kazıyarak bir eser inşa etti.. Başlangıçta üç yıl boyunca tebliğini ancak gizlice yapabildi. Şartlar uygun olsaydı, elbette ki devletini de hemen kurardı. Ve bunu ne kendi şahsî saltanatı için isterdi, ve ne de bu, onun dünyevîleşmesi, dünyaya tamah etmesi anlamına gelirdi.

Bay "düzen"baz, sen daha **ihlas**ın ve (dünyevîleşmenin karşıtı demek olan) **zühd**ün ne olduğunu bile anlayamamışsın. Allahu Teala'yı hiç unutmayan, ölümün, hesabın, sonsuz ahiret hayatının en yüksek seviyede bilincinde olan bir zatın derdi hiç dünya olabilir mi?!

*

Kelâbâzî'nin ***et-Ta'arruf***'ta aktardığına göre, **Hz. Ali** r. a., "**Zühd nedir?**" sorusuna şu cevabı vermiştir: ***"Dünyayı ister müslüman ister kâfir yesin, buna aldırmamandır."***

"Dünya bir leştir/cîfedir, talipleri köpeklerdir" de denilmiştir.

Akbaba, leşin başında mutludur; leş, onun için tadına bayıldığı lezzetli bir rızık anlamına gelir. **Pislik böceği**, pisliğin içinde kendisini cennet bahçesinde zanneder. Dünya hakkında doğru bir bakış açısına sahip olan, ve bunu içselleştirmiş, özümsemiş insan da, dünyalıklara sahip olanlara karşı içinde bir **gıpta ve imrenme** duymaz, nerde kaldı ki **haset** etsin..

Çiçeklerle beslenen bal arısı, pislik böceğinin rızkının bolluğuna gıpta eder mi?!

Evet, gerçekten **zahid** olan (diliyle değil, kalbiyle zahid olan) insan, kâfirlerin elindeki zenginlikleri dert etmez..

Dünyanın Allahu Teala indinde sivrisineğin kanadı kadar bile bir değeri yoktur, bizim gözümüzde sivrisineğin kanadının değeri neyse, dünya nimetlerinin durumu da Allahu Teala katında odur, hatta o kadar bile değildir. O yüzden, ***"İnsanlar (küfürde birleşen) tek bir ümmet olacak olmasaydı, Rahmân'ı inkâr edenlerin evlerinin tavanlarını ve üzerine çıkacakları merdivenleri gümüşten yapardık"*** buyurulmuştur (Zuhruf, 43/33).

Resulullah s.a.s., kâfirlerin zenginliklerine ne heveslenmiş, ne de onlara imrenip gıpta etmiştir.

Onun hasır üzerinde uyumakta olduğu basit odasına girip de yanında sadece işlenmiş bir deri ve "içinde birkaç avuç arpa olan küçük bir torba" bulunduğunu, hasırın vücudunda iz yapmış olduğunu gören Hz. Ömer ağlayınca ona, "Ey Hattab oğlu! Niçin ağlıyorsun?" diye sormuş, "Ey Allah'ın Resulü, İranlılar kisralarını saraylarda yaşatırken, Bizanslılar kayzerlerini lüks ve ihtişama boğmuşken sen

böyle yaşıyorsun" cevabını alınca şu karşılığı vermiştir: **"İstemez misin ey Ömer, dünya onların olsun, ahiret de bizim!"**

*

Bugüne gelelim..

İçimizdeki laik kâfirlerin, münafıkların, ve imanı yok denecek kadar zayıf olan beyinsizlerin, mesela **Afganistan**'daki müslümanı, **Afrika**'daki gariban mümini fakirliğinden dolayı ayıpladığını görüyoruz.

Amerikalı, Avrupalı, Japon vs. **müşriğe** de hayranlık duyuyor, elindekine de aç kedinin ciğere baktığı gibi bakıyor.

Çünkü böylesi dünyaperestlerin değer verdikleri şeyler "**iman**" değil, **dünyalık** leş..

Sonra da bu dünyaperest adamlar, hadlerini bilip seslerini kesmeleri gerekirken, utanmadan arsızca ve yüzsüzce başkalarına riyakâr **"iman, ahlâk ve irfan" dersi** vermeye kalkışıyorlar.

*

Beşer, şöyle **aptalca bir soru** ile saçmalamayı sürdürmüş:

> **"Peki, neden ilk Müslümanlara devlet kurma gibi açık bir görev verilmemiş, bu bir hedef olarak gösterilmemiştir?"**

Önce şunu soralım, buradaki "**ilk müslümanlar**"dan kasıt kimler?

İlk müslümanlardan kasıt, **Mekke'deki ilk müslümanlar**sa, sayıca o kadar az ve güçsüz, kendilerini savunmaktan bile aciz bir topluluğa "devlet kurma" gibi bir hedef göstermek, ancak senin gibi ahmakların düşünebileceği bir budalalık olabilir.

Allahu Teala abesle iştigalden de, hikmetsiz emirler vermekten de münezzehtir.

Bedir Savaşı'nda o ilk müslümanlar, yani **muhacirler** kaç kişiydi?

Sadece 67..

(Artısı eksisiyle) 314 kişinin geriye kalanı **ensar**dan oluşuyordu.

Karşıdaki Kureyş ordusu ise, **bin** kişiydi..

Yani 67 Mekkeli müslümanın karşısındaki Kureyş ordusu, hicretten sonra bile, bin kişiydi.

67'ye karşı bin (rakamla 1000).

*

Bu "düzen"baz yazar saçma sorusuna cevap olarak şöyle diyor:

> "Çünkü devlet kurma **gaye ve prensip bir hüküm değil**dir, bir **araç**tır. İslam'da **asıl** olan insanların **şirk** bataklığından kurtulup **tevhid**e ulaşmaları, yani Allah'ı hakkıyla bir bilmeleri, O'nu olduğu gibi tanımalarıdır."

Mugalata ve demagoji yapıp olaya böyle bakarsan, namaz da, oruç da, hac da, zekât da önemini yitirir.

Çünkü bunlar da sonuçta **araç**tır; Allahu Teala'nın rızasının kazanılması için birer araç.. Asıl gaye, temel ilke, Allahu Teala'nın rızasını kazanma hedefinden ibarettir. Bu, **bir**..

İkincisi, vâcibin yerine getirilmesinin kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir.

Küfre ve şirke yol açan "fitne"nin ortadan kalkması, İslam'ın/Şeriat'in devlete hakim olmasına (yani İslam devletinin varlığına) bağlıdır.

O yüzden, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde **En'âm Sûresi'nin 136'ncı âyetini** açıklarken şöyle demektedir:

> "… Burada iman ile şirki, önce biri inanca, biri amel'e (fiil, eylem ve davranışa) ait olmak üzere iki açıdan düşünmelidir. Önce inanç açısından Allah'ı birleyen bir müminin **Allah'tan başka hakem ve Allah'ın hükmünden başka hüküm (yasa, kanun) tanımadığı** için, bütün iş ve hareketlerinde yalnız o ölçüden hareket etmesi ve bundan dolayı kâr ve kazancında Allah'tan başkasının hükmü adına bir kazanç sevdasında bulunmayacağı gibi, Allah'tan başkasının hükmü adına bir masraf da yapmaması ve ne harcarsa **yalnız hak ve adaletli olan Allah'ın hükmü** adına ve **yalnız ilâhî kanuna uygun** bir harcama seçmesi gerekir. Ve böyle olan harcamaların da hepsi sonuç itibariyle hayırlı ve faydalı olur. İnanç bakımından böyle olan, Allah'ı birleyen bir mümin bu iman ve inancını amel açısından da böyle tatbik edebilirse, inanç ve amel bakımından tam mümin, **kâmil bir müslüman** olur. Ve *"âkıbetü'd-dâr"* (dünya yurdunun sonu) onun, o inanç ve amelde bulunanların olur. Bu inancını amellerinde tatbik etmezse, o zaman da inanç bakımından mümin olmakla beraber, **amel bakımından bir müşrik** durumunda bulunur ve fasık olur. Ve bundan dolayıdır ki, **zorunlu da olsa müşriklerin uyruğu altında kalıp hükümlerine ve amellerine uyup ve iştirak etmek mecburiyetinde bulunanlar inanç veya *amelle ilgili şirk*e sürüklenmekten uzak kalamazlar**. Kalb ve inanç itibariyle karşı olmakla beraber, amel bakımından muvafakatı amelî şirki, **kalben rıza göstermek ise itikâdî şirki gerektireceğinden** yukarda ***"Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz"*** (En'âm, 6/121) buyurulmuştu."

*

Evet, Faruk Beşer adlı Saray mollasının **"İslam devleti" talebi**nin karşısına tutup **"tevhid-şirk"** meselesini getirip yerleştirmesi, **İslam devleti ile tevhid**

akidesini "tokuşturma" sahtekârlığına yeltenmesi, şirk konusundaki hassasiyetinden kaynaklanmıyor.

Sadece, "tevhid-şirk" meselesini **istismar** ediyor. Hepsi bu..

Ne için?..

Aldığı "rica-minnet görünümlü talimatlar/emirler" çerçevesinde İslam devleti hassasiyetini itibarsızlaştırmak, değersizleştirmek, önemsizleştirmek için..

Bu "din yolunun haramisi"ne ne desek az..

*

Evet, Beşer şöyle diyor:

> "Resulüllah (sa) daha ilk yıllarda devlet kurmayı bir hedef olarak göstermiş olsaydı bu sadece diğerlerine bir **alternatif arama** ve bir **dünyevilik**ten diğerine geçme isteği anlamına gelirdi."

Gelmezdi..

İslam devleti, **şahıs**ların, **ırk**ların, **zümre**lerin, **sınıfl**arın, **çıkar grupları**nın **hakimiyet**i değildir, **ilkeler**in hakimiyetidir.

O ilkeler de *birtakım **düşüncesiz düşünür** taslaklarının heva ve hevesinin ürünü olan safsatalar* değil, herşeyi yaratmış olan Allahu Teala'nın vaz' ettiği, şeriat (hukuk kuralları) olarak belirlediği **ilke**lerdir.

İmdi, **İslam devleti** kurmayı hedeflemek demek şu demektir: Toplumsal hayatta Allahu Teala'nın hükümleri, emir ve yasakları (yani adaleti) hakim olsun.

İslam devleti kurmak, **belirli bir zümre**nin **kendi keyiflerine, heva ve heveslerine göre** başkaları üzerinde hakimiyet kurmaları anlamına gelmez.

Yani, İslam devletinde yönetici konumuna gelen müslümanlar, **kendi keyiflerine, arzu ve isteklerine göre kural** koyamazlar. Bunu yaptıkları nisbette İslam'dan uzaklaşmış olurlar.

O yüzden, İslam devleti kurma hedefi, **dünyevîleşme** demek değildir.

Tam aksine, İslam devletini kurmak mümkünken küfür idaresine razı olmak, dünyevîleşmedir.

Dünya hayatına aldanmak, ahireti unutmaktır.

*

Beşer'in ifadeleri onun "**fıkıh özürlü**" olduğunu ispatlıyor.

Yukarıya aldığımız son cümlesi bunun kesin kanıtı..

Bu şahsın dediği gibi *İslamî tebliğin daha ilk yıllarında* devlet kurmanın bir hedef olarak gösterilmiş olması *"**sadece diğerlerine bir alternatif arama** ve bir **dünyevilik**ten diğerine geçme isteği"* anlamına gelseydi, aynı şey, daha sonraki dönem için de aynı ölçüde geçerli olurdu.

Beşer'in "***sadece* diğerlerine bir alternatif arama ve bir dünyevilikten diğerine geçme isteği**" şeklindeki ifadesi, Allahu Teala'nın hükümlerinin yürürlüğe konulması ile tağutun şeytanî hakimiyeti arasında çok da bir fark görmediğini, "farkında olmadan" itiraf etmesi anlamına geliyor.

*

İslam'ın ilk yıllarında "**devlet kurma**"dan bir hedef olarak söz edilseydi pratik bir faydası olmazdı.

O ilk yıllarda **zekât** bile farz değildi. Medine'de, hicretin ikinci yılında farz kılındı.

Aynı durum, **oruç** için de geçerli.

Hac ise, hicretin dokuzuncu senesinde, Mekke'nin fethinden sonra farz kılındı.

Mekke fethedilmeden hac farz kılınsaydı, ifası o gün için mümkün olmayan bir ibadet farz kılınmış, tabiri caizse **"farz olmayan farz"** getirilmiş olurdu.

İslam'ın ilk yıllarında devletten bahsedilmemiş olmasının dünyevîleşme ile bir ilgisinin bulunmadığı buradan da anlaşılabilir.

*

Bununla birlikte, Resulullah s.a.s., hedef olarak değilse bile, bir müjde olarak, "**gelecekteki devlet**"i daha İslamî tebliğin ilk yıllarında haber vermiştir.

Habbab bin Eret r.a. şöyle anlatıyor:

> "Müşriklerin çok şiddetli işkencelerine maruz kaldığımız bir gün Resûlullah ın (s.a.s.) yanına vardım. Hırkasını kendisine yastık edinmiş, Kâbe'nin gölgesinde bulunuyordu. **'Ey Allah'ın Resûlü, (çektiğimiz eza ve cefalardan kurtulmamız için) Allah'a dua etmez misin?'** deyince, kalktı ve doğruldu; yüzü kızarmıştı ve şöyle dedi: **'Sizden önceki milletlerde öyleleri vardı ki,** onun için yerde bir kuyu kazılır, kuyunun içine atılır, testerelerle başından aşağıya ikiye bölünür, fakat yine de dinlerinden dönmezlerdi. Demir taraklarla etleri kemiklerine kadar taranırdı da, yine de bu işkenceler onları dinlerinden çeviremezdi. **Vallahi Allah, bu dini tamamlayacak. Endişe ve ızdırablardan o derece emin olacaksınız ki, bir atlı San'a'dan Hadramevt'e kadar Allah'tan başka hiç bir kimseden korkmadan gidecek.** Kimsenin, koyun sürüsüne kurt saldırır diye bir korkusu olmayacak. Fakat siz acele ediyorsunuz'."
>
> (***Buhârî,*** Menâkıb, 25.)

*

Beşer şunları da yazmış:

> "Resulüllah (sa) daha ilk yıllarda devlet kurmayı bir hedef olarak göstermiş olsaydı bu sadece diğerlerine bir alternatif arama ve bir **dünyevilik**ten diğerine geçme isteği anlamına gelirdi. Oysa tek tek insanların **önce imanı ve ahlakı sindirmeleri** gerekiyordu. Esas olan **hukuk değil ahlak**tı. Bunlar olmadıktan sonra **devlet sadece ezici bir güç yani dûle** olurdu. Bunun için de bütünüyle Mekke Döneminde Resulüllah (sa), bir gün biz de bir devlet kuracağız, yönetimi bu zalimlerden alacağız, dünyaya biz hâkim olacağız anlamında bir şey **söylemedi**. Söylediklerinin özeti 'eslim-teslem', yani Allah'a teslim ol kurtul demekten ibaretti."

Birincisi, mesele eğer "**önce imanı ve ahlâkı sindirme**" ise, bu, bir İslam devletinin sağladığı uygun ortamda mı daha kolay gerçekleşir, yoksa azgınların idaresi altındaki bir küfür devletinde mi?

Beşer, bu soruyu kendisine sormalıydı.

İkincisi, normalde insanlar "**gelecekle ilgili vaatler**"e değil, **konjonktür**e bakarlar..

Mevcut durumun **varlığı** onlar açısından **malum**dur, fiilî gerçekliktir, gelecekle ilgili vaatlerin tahakkuku ise **meçhul**dür.

O yüzden, meseleye **dünyevî** açıdan bakan **pragmatik ve "hesapçı"** insanlar, **malum**un yanında yer alır, **meçhul**e itibar etmezler.

Nitekim, Medine'de bile, hendek kazısı sırasında Resulullah s.a.s. **İran ile Bizans'ın fethi müjdesi**ni verdiğinde, münafıklar kendi aralarında bu müjde ile alay etmişlerdi.

Bu dünyaperestler, herşeyi **dünyevîlik** açısından değerlendiren ikiyüzlüler, böylesi bir müjdenin üzerine *dünyevîleşme temayülleri çerçevesinde mal bulmuş Mağribî*

gibi atlamak yerine, Beşer'in şaşkın yaklaşımı çerçevesinde *"dünyevîleşmeyi terk etme" anlamına gelen küfürleri*ni eşedd hale getirmeyi tercih etmişlerdi.

*

Üçüncüsü, "Esas olan **hukuk değil ahlak**tır" şeklindeki bir ifade, **kamu hukuku** literatürüne biraz vakıf olan, **hukuk ve ahlâk felsefeleri**ne ucundan kıyısından da olsa aşina bulunan insanları **sadece güldürür**..

Evet, ahmaklıktan daha beter olan bu cehalet, onları güldürür, acı acı..

Devlet, esas itibariyle **hukuk** demektir. **Ahlâkî** değil, **hukukî** bir kurumdur.

Günümüzde devlet kurumunun (**dinî hükümler**den bağımsız olarak) salt **akıl** çerçevesinde **meşruiyet**ini temellendirmeye çalışan **siyaset felsefecileri**nin ve **kamu hukukçuları**nın itibar ettiği yaklaşım, bilindiği gibi, **"toplumsal sözleşme/ahid" (social contract)** anlayışıdır.

Buna göre, insanlık tarihinin başlangıcında **devletsiz bir "*doğa durumu*"** vardı. Bu, (kargaşa ve kaos değil) **düzen** getiren bir **kurallar** manzumesi ve **siyasal otorite**nin bulunmaması anlamında **anarşi**ye karşılık geliyordu.

Yani insanlar için tek bir bağlayıcı mercî vardı, kendi **vicdan**ları ve **ahlâkî olgunluk**ları.

Ancak, insanlar, canlarının mallarının, ırz ve namuslarının **hayvandan farksız birtakım yağmacıların** olmayan **ahlâk**larına emanet edilmesinin birşeye yaramadığını gördüler.

Bu yüzden, "**toplumsal sözleşme**" anlamına gelen **zımnî** bir anlaşma gerçekleştirerek **"kendi başlarına buyruk hareket etme" derecesine varan özgürlükleri**nin bir kısmını içlerinden birilerine (yöneticilere) devrederek,

karşılığında **güvenlik** (saldırganlara karşı savunulma) ve **adalet** (aralarındaki ihtilafların hakça halledilmesi) hizmetini almayı kabul ettiler.

Böylece "**erken devlet**" adı verilen **devletin ilk/ilkel formu** ortaya çıkmış oldu ve bu günlere kadar gelindi.

*

Batı'da geliştirilen ve günümüz **anayasa hukuku** teorisinin temelini oluşturan "toplumsal sözleşme" anlayışı, devletin **varlığı**nı (ve ayrıca **meşruiyet**ini) bir "**sözleşme**"ye dayandırmaktadır.

Doğal olarak bu sözleşme nosyonunun **yahudi-hristiyan** düşünce geleneğinden beslenen bir tarafı var; nitekim **İncil** ***Yeni Ahit***, **Tevrat** ise ***Eski Ahit*** olarak adlandırılır.

Allahu Teala bile, kulların sorumluluğunu "**elest**" bezmindeki "**söz**"e bağlamıştır.

Öte yandan, İslam'a göre de, yönetenler ile yönetilenler arasındaki karşılıklı hak ve sorumluluklar, **biat/bey'at** diye adlandırılan sözleşmenin ürünüdür. Biat, **tek yanlı bir itaat** ilişkisi değil, yöneticinin de birtakım taahhütlerde bulunduğu ve sorumlu hale geldiği bir **anlaşma**dır.

Evet, "toplumsal sözleşme" düşüncesi devletin **meşruiyet**ini bir sözleşmeye bağlarken, **Faşizm** gibi putperest "devletçi" ideolojiler, devleti **meşruiyetin kaynağı** haline getirmişlerdir.

Yani devlet, tapınılan bir put/tanrı olmuştur.

Bu "devlet-çi" anlayışa göre, bir şey, devlet onaylıyorsa iyidir, onaylamıyorsa kötüdür. Bu "**devleti putlaştırma**" dalaleti Hegel sapığı tarafından metafizik-ontolojik bir görünüme de büründürülmüştür:

> **“…** es ist **der Gang Gottes in der Welt,** daß der Staat ist, sein Grund ist die Gewalt der sich als Wille verwirklichenden Vernunft.”
>
> **“Tanrı’nın Dünya’daki yol alışı (yürüyüşü) ki, devlettir**; onun temeli, kendisini irade olarak gerçekleştiren (fiiliyata geçiren) aklın gücüdür.”

*

Evet, hukuka karşı **ahlâk** edebiyatı yapmanın pratik bir değeri yok.

Ancak **gerçeklikle ilgisini koparmış ölü kafaların** umut bağlayabileceği bir hayalperestlik avuntusu olabilir bu.

Bir de, “kendi olmayan ahlâklarına göre” insanlara “ahlâkî güzellikler” yapmak isteyen potansiyel arsız, hırsız, yağmacı, haydut tiplerin “hedefindeki toplum projesi” olarak “değer” taşıyabilir bu “**hukuksuz toplum / kanunsuz dünya**” ideali .

Hukuk ile ahlâkı bu şekilde **“tokuşturan”** yaklaşımlar, ya kafasızlık ve akılsızlıktan kaynaklanır, ya da “**hukuk bağından kurtulma**” isteğiyle yanıp yakılan “potansiyel canavarlık”tan.

Üçüncü bir şık yok.

*

Hukuk ile ahlâk, birbirinin destekçisidir.

Ahlâkı düzgün olanın **hukuk/devlet** ile başı derde girmez. (Tabiî bu, gerçek anlamda **hukuk devleti** için söz konusu.. Yoksa, **Nemrut’un devleti**nde İbrahim, Firavun’un devletinde Musa, Medyen’de Şuayb, Mekke’de ashab olursanız, başınız yine derde girer.)

Faruk Beşer’in ifadelerini okumaya devam edelim..

*"Esas olan **hukuk değil ahlak**tı. Bunlar olmadıktan sonra **devlet sadece ezici bir güç yani dûle** olurdu"* diyor.

Devletin ahlâkı diye birşey varsa, adaletten ibarettir. Adalet de, hukuk demektir..

Devlet (yöneticiler; siyaset kurumu ve bürokrasi) için gereken sadece hukuktur, yani **hakları**a riayet etmesi..

Devlet, hukuk içinde kaldığı sürece sorun yok demektir.

Yani yöneticiler (iktidarlar, siyasal güç sahipleri) hak yemesinler, hukuk sınırları içinde kalsınlar, yetkilerini istismar etmesinler, ceplerini doldurmasınlar yeter.. Gölge etmesinler başka ihsan istemez..

Tabiî, Beşer'in bu ifadesi, **bugünkü devletlerin (ve bu arada Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin) "ezici bir güç" olarak resmedilmesi** anlamına da geliyor.

*

Ahmet Davutoğlu, bir süre önce ***Karar*** gazetesi yazarları **Ahmet Taşgetiren, Elif Çakır** ve **Yıldıray Oğur**'un sorularını cevaplandırırken **"hukuk-ahlâk ayrımı"** konusuna da girmiş, ancak o sözleri röportajda yayınlanmamış, daha sonra **Yıldıray Oğur** kendi köşesinde aktarmıştı..

Davutoğlu'nun "yayınlanmayan" sözleri <u>şöyleydi</u>:

> "Ufuk Uras bey[le] bir sohbetimiz olmuştu. Ufuk Beyle 70'li yıllarda biz karşı kamplardaydık. 40-50 sene geçmiş oturup konuşuyoruz. *"Ufuk bey"* dedim, *"siz ve ben 70'li yıllarda karşı kamplardaydık. Ve Türkiye'nin en iyi beyinleri bu kamplardaydı. Aynı hatayı yaptık, farklı ideolojilerde. Biz insanlara iyi bir İslamî ya da dinî eğitim verirsek onları melekleştirebileceğimizi düşündük. Ve bu **melekler ordusu**nun ülkeyi*

kurtaracağını, dünyaya düzen getireceğini. Siz de iyi bir Marksist eğitim verirsek sınıfsız bir topluma ülkeyi götürecek bir melekler ordusu çıkar diye düşündünüz. İkimizin de unuttuğu şey şuydu: ***İnsan doğasının mutlak melek ya da mutlak şeytan olamayacağı gerçeği.*** *En melek gibi görünen insanın içinde bir şeytan gizlidir. En şeytan gibi görünen insanın içinde bir melek yaşamaya devam eder. Zamanla sizinkiler reklamcılığı bizimkiler de* ***müteahhitliği*** *öğrenince içlerindeki* ***o kapitalist şeytan yüzü*** *ortaya çıktı. Demek ki sadece kişilerin tek tek* ***ahlâklı*** *olmasına dayalı bir* ***sistem*** *kuramayız. Kişileri tek tek* ***ahlâklı*** *yapalım şu ve ya bu ahlakî zeminde. Ama* ***esas olan iklimi korumak****. O ahlâkın yeşereceği iklimi korumak. Çölde gül ağacı yetiştiremezsiniz.* ***O iklim bozuksa bir kişinin ahlaklı olması o iklimi kurtarmıyor.*** *Ama o da yetmiyor. Üçüncüsü öyle* ***kurallar*** *öyle* ***kurumlar*** *oluşturalım ki bütün bu iklimi de aşıp* ***yanlışa kalkanı hesaba çeksin, sorgulasın*** *veya* ***doğru işleri kurala koysun****. Dolayısıyla üç aşamalı bir şey: Bireysel aşama, iklim yani sosyal aşama ve siyasal-hukukî aşama."*

*

Faruk Beşer bir de *"Mekke Döneminde Resulüllah (sa), bir gün biz de bir devlet kuracağız, yönetimi bu zalimlerden alacağız, ... anlamında bir şey* ***söylemedi****"* diyor ki, yukarıda **Habbab bin Eret r.a.**'den aktardığımız rivayet bunun gerçek dışı (kafadan atma) olduğunu ortaya koyuyor.

*

Evet, Beşer böyle diyor:

> "Resulüllah (sa) daha ilk yıllarda **devlet kurmayı bir hedef olarak** göstermiş olsaydı bu sadece **diğerlerine bir alternatif arama** ve bir **dünyevilik**ten diğerine geçme isteği anlamına gelirdi."

Eğer “devlet kurmayı bir hedef olarak gösterme”nin İslamî tebliğin ilk yıllarında yapıldığında **dünyevîleşme** anlamına geldiği kabul edilirse, söz konusu hedefin daha sonraki süreçte gösterilmesi için de aynı şeyi söylemek gerekir.

İmdi, İslam devleti hedefini/idealini benimsemek bile size göre dünyevîlik (**dünya sevgisi,** dünyaya bağlanma) anlamına geliyorsa, bir **küfür-şirk devletinde “devletçilik”** yapmak, “**devletin bekası**” **edebiyatı**na sarılmak ne olur?

İslam devleti olmak, sonuç itibariyle, **Allahu Teala’nın hükümlerini**, emir ve yasaklarını siyasal ve toplumsal hayata **hakim** kılmaktan, **Allah Celle Celalühû’nun sözünü yüceltmek**ten, kâfir ve müşriklerin sözünü ise alçaltmaktan başka birşey değildir.

Sizdeki nasıl bir kafa ve itikatsa, bunu hedeflemek, dünyevîlik olabiliyor.

*

Böylesi bir **ultra takva**nın, s**üper vera**‘nın, acayip **ihlas**ın, *“Bize **İslam devleti** gerekmez, ahlâkımızın güzelliği bize yeter”* diyen **sıradışı hassasiyet**in, küfür-şirk devletleri namına **devletçilik** yapmasını geçtik, onlardan **Şeytan’dan Allahu Teala’ya sığınır gibi** uzak durması, böylesi devletlerle en ufak işbirliği içine girmeyi bile **pisliğe batma** olarak görmesi beklenir.

İslam devletinde bile **dünyevîlik** görebilen “**ahir zaman takvası**“, küfür-şirk devletlerinde kimbilir ne melanetler görür?

Peki, durum bu mu?

Tek dertlerinin ahlâklarını güzelleştirme olduğunu söyleyen bu beyzadeler, laik/dinsiz devletler söz konusu olduğunda karşımıza **“devletçi”** olarak çıkabiliyorlar.

*

Müslümanların İslam devleti çatısı altında **aziz** olmasını, **acizlik, zillet, ezilme, aşağılanma, horlanma, ezilme ve sindirilme** dertlerinden kurtulmasını **dünyevîlik** olarak görürken, küfür-şirk devletlerinin açıkça **şirk** anlamına gelen **yeminlerini** edip (böylesi **rejimlerin amentülerini ve kelime-i şehadetlerini** söyleyip) söz konusu devletlerin "dünyevî nimetleri"nden pay kapmaya çalışanları aklamak, onların avukatlığını yapmak için kendilerini paralıyorlar.

İslam devleti söz konusu olduğunda zühd ü takvaları cûş u hurûşa geliyor, her biri tacı tahtı terketmeye hazır birer **İbrahim Edhem** namzedi haline geliyorlar, fakat **küfür-şirk devletleri**nin iktidar kapısından içeri girebilme fırsatı doğduğu zaman da hep birden koşuyorlar, izdihamdan kimileri bayılıyor, kimileri ölüyor, kimileri de sakat kalıyor.

Kapı dışında kalan ya da bir zaman sonra bir tekme ile kapı dışına atılanlar ile içeriye girmeyi başaranlar arasındaki kavga gürültünün, restleşmeler ile hakaretleşmelerin ise bini bir para..

*

Evet, İslam devleti "ideal"i söz konusu olduğunda dünyevîlik korkusu ile zühd ve kanaat hırkasına bürünenler, küfür-şirk devletlerinin müşahhas nimetleri söz konusu olduğunda, onların yeminlerini etmekle de yetinmiyor, "din devletinin **peşinde olmadıklarını**, dinî esaslara dayalı devlet **istemediklerini**, laikliği (Allahu Teala'nın dininin/hükümlerinin devlet yönetimine karıştırılmamasını) ve demokrasiyi (çoğunluk neredeyse orada olmayı) savunduklarını, din milliyetçiliğini **ayaklarının altına aldıklarını"** söyleleyebiliyorlar.

Hatta, **Recep Tayyip Erdoğan** gibi, Mısır ve Tunus'a gidip, "Kardeşler, Şeriat'i atın gitsin, laik olun!" diyenler bile var.

(**Ahmet Davutoğlu** farklı mı?.. Aynı kafa.. Milim farklılık yok.

Temel Karamollaoğlu gibiler de **"İslamcı değilim, müslümanım"** diyerek "Anlayın, bende ne akıl ve fikir, ne de İslamî hassasiyet var" mesajını vermekten geri kalmıyorlar.)

Ve de, **Faruk Beşer** gibiler, böylesi şahısları **dünyevîlik** açısından sorgulamak bir tarafa, onların dalkavukluğunu yapıyorlar.

Öfkeleri, İslam devleti idealini unutmayan "marjinal"lere, yani zuafa ve gariplere karşı..

*

Faruk Beşer'in bu hataları **dünyevî** hatalar değil, **dinî** hatalar..

Hatta, doğrudan "**amel**"le ilişkili de değil diyebiliriz, **zihniyet**le, hatta **itikat**la alâkalı..

Yani Faruk Beşer'e "Senin şu amelin, şu hareketin, şu davranışın hatalıdır" demekten ziyade, "Bak alenî olarak şunu yazıyor, şu şu görüşlerin propagandasını yapıyorsun, bunlar yanlış, **insanların itikadını ve zihniyetini fesada veriyorsun**" diyoruz.

Bu durumda Faruk efendinin, yaptığı hatalar dinî nitelikte olduğu için ya kendi sütununda düzeltme yapması ya da hatalı değerlendirmeler yaptığımızı göstererek bizim gibi yanlış düşünenleri "irşad" etmesi, cevap vermesi gerekirdi.

Fakat, cevap gelmedi.

*

Bizim bu tür yazılarımıza **başka odaklar başka yol, yöntem ve araçlarla cevap** veriyorlar, verdiler.

DEVLETİ YIKMAK

Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan "İslam'ın devleti olur mu?" başlıklı yazısında şu ifadeler yer alıyor:

> "Oysa bugün lideri etrafına üç beş kişiyi toplamış **bazı radikal gruplara** bakın, ***ilk hedef*** olarak **yeni bir devlet kurmaktan da önce mevcudu yıkma**nın, sonra **bir İslam devleti kurmanın retoriği**ni yapmakla, **düşmanlıkla ömür tüketir**ler. Onların yıkmalarına yapmalarına karşı olduğumuz için böyle söylemiyoruz, **bu yolun çıkmaz sokak olduğunu** anlatmak için söylüyoruz. **Böyle bir tebliğ ya da davet Resulüllah'ın yoluna uygun olmadığı** için bu çabaların boşa gittiğine üzülüyoruz. Böyle bir siyasetle sadece bu insanları ve çabaların kaybetmiş olmuyoruz, **yabancı istihbaratlar** bu girişimleri **ustaca kullanıp** Müslümanlar arasında **nefreti ve çatışmaları** körüklüyorlar. Bu hain planların aleti olan bu bilinçsiz grupların samimi olmaları bir şey değiştirmiyor. Yanlış yaptıkları ve **ortak İslam aklını** kullanmadıkları sürece **bu oyunların piyonu** olmaktan başka da çareleri yok."

Faruk Beşer yazısında önce, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in Mekke'deyken **gelecekteki İslam devleti**nden hiç söz etmemiş olduğuna dair kafasından uydurduğu bir "**yalan**"ı (evet açık bir yalanı) yazmıştı.

O yalanın üzerine bina ettiği rezalet işte bu..

Liderlerinin *etraflarına üç beş kişiyi toplamış olduğu* **radikal gruplar**dan söz ediyor.

Bu gruplar, ***ilk hedef*** olarak **yeni bir devlet kurmaktan da önce, mevcudu (yani Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni) yıkmak**tan söz ediyorlarmış. (Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin tarafından ajanlığı

ifşa edilen **Mehmet Şevket Eygi** öldü, fakat bir zamanlar ona üfürttürülen "söylem"ler yaşıyor.)

Doğrusu, bu grupları çok merak ettim.

Beşer, şu grupların adlarını verseydi de "**yalan**" söylemediğini anlasaydık.

*

Türkiye'de, böylesi bir "**ilk hedef**" belirleyip bu hedef etrafında **çene çalabilecek** bir grup yok.

Olmaz da..

Mesela **Faruk Beşer**'in "gıcık" kaptığı, laf sokuşturduğu **Furkan Vakfı** grubuna ve liderleri **Alparslan Kuytul**'a bakalım..

Eğer Alparslan ile "etrafındaki üç beş kişinin" kendi aralarında böylesi bir "muhabbetleri" olsaydı, o üç beş kişi arasındaki **ajan**lar, "**gizli tanık**" vs. babından devreye konulur ve Alparslan'ın bir daha belini doğrultamayacak şekilde mahvedilmesi için elden gelen herşey yapılırdı. (Gerçi şimdiki durumu da bundan farksız sayılmaz, fakat beterin beteri var.)

Ha, **Halis Bayancuk** falan gibi, Faruk Beşer'in müptelası ve hayranı olduğu **FETÖ fıkhına göre "radikal"** şahısların bu rejime ve dolayısıyla mevcut devlete karşı bir alerjilerinin bulunmadığı söylenemez.

Fakat bu, bildiğim kadarıyla, **"ilk hedef"** (evet ilk hedef) olarak **bu devleti yıkmak**tan söz etmeleri anlamına gelmiyor.

Düşünce düzeyinde muhalif olmakla **devleti yıkma hayalleri** kurmak başka şeylerdir.

*

Devletler öyle kolay yıkılmazlar.

Hz. İbrahim a.s., içinde doğup büyüdüğü devlete karşı ne yapabildi?

Hz. Musa, Firavun'a karşı ne yapabildi?

Hz. Lut, sapıklara karşı ne yapabildi?

Hz. Salih ve Hz. Şuayb, kendi toplumlarındaki egemen kodamanlara karşı ne yapabildiler?

Hz. İsa ve Hz. Yahya, **Roma** egemenliği altındaki yahudi siyasal oluşumuna karşı ne yapabildiler?

Peygamber Efendimiz s.a.s., **Mekke**'de ne yapabildi?

Son anda canını zor kurtardı. Şayet **hicret** etmeseydi **öldürülecekti**.

*

Dolayısıyla, Faruk efendinin bu **laik (siyasal dinsiz) devlet** için dertlenmesine, ağıtlar yakıp saçını başını yolmasına, üzüntüden kendisini helak etmesine gerek yok.

Bu devlet, istediği zaman istediği kişiyi (**Alparslan** ve **Halis** örneklerinde görüldüğü gibi) kulağından tutup içeriye atabiliyor.

Atar. (Demokrasilerde çare tükenmezmiş netekim, öyle diyorlar.)

(Atabildiği gibi, ***TRT***'de yayınlanan **Teşkilat** dizisinin 67'inci bölümünde olduğu gibi, MİT'in ajanlarını eğitmek için, kadın bile olsalar onlara akla hayale gelmedik işkenceler yaptığının gösterilmesi türünden "tüyo"larla, birilerinin kendilerine şu soruyu sormaları da sağlahabilir: "İnsanın izlemeye bile yüreğinin dayanmadığı bu işkenceleri niye yayınlıyorlar ki? Acaba bize, 'Kendi adamına bunları yapan size neler yapmaz!' diye örtülü mesaj mı veriliyor' ")

*

Kaldı ki, "**önce mevcudu yıkma**" diye birşey olmaz.

Bir devleti **ele geçirebilirsiniz**, fakat "**sadece yıkma**" diye birşey mümkün değildir.

İmkânsızdır.

Mesela Türkiye Cumhuriyeti'ni **"sadece" yıkma**ya çalıştığınızı varsayalım. Devletin yıkılması için **Hakkari'den Edirne'ye, Antalya'dan Artvin'e, Sinop'tan Hatay'a kadar bütün kurumlarını** çalışamaz hale getirmeniz gerekir.

Bu, imkânsızdır. Muhaldir.

Daha iyi anlaşılması için **basitleştirerek** anlatalım. Diyelim ki Türkiye Cumhuriyeti sadece Ankara'nın **Beypazarı** ilçesinden ibaret.

Siz de bu devleti yıkmak için Beypazarı'nda ayaklandınız, kaymakamı (devlet başkanını), askerî birlik komutanını vs. esir aldınız. Hatta bazı binaları da yıktınız. Siz orada **"devletin başına geçmeyip"** sadece yıkmış olduğunuzu düşünüp çekilip gittiğinizde devlet kaldığı yerden çalışmaya devam eder.

Yıkılan binaların yerine belki ilk anda çadır kullanılır, fakat kıdemli memurlar boşalan üst makamları doldururlar.

Ha, böyle birşeye fırsat vermemek için **"devletin toprağını" ve halkı control** altında tutarsanız, tutabiliyorsanız, buna gücünüz yetiyorsa, o zaman da siz kendiniz **devlet** olmuş olursunuz. (İran'da Humeyni'nin, Türkiye'de 1960 ve 1980 darbecilerinin, Afganistan'da Taliban'ın yaptığı gibi.)

Fakat bir devlet içindeki bir topluluğun devleti (ele geçirmeyip) yıkması mümkün değildir, onlar devleti değil, devlet onları yıkar, yerle yeksan eder. Ocaklarına incir diker.

Devleti ancak bir dış güç yıkabilir. Mesela Timur gelip Osmanlı Devleti'ni yıktı, çekip gitti. Çelebi Mehmet devleti tekrar kurdu.

*

Yani önceki devleti yıkmış olmak için yapabileceğiniz tek şey, kendinizi "devlet" haline getirmenizden ibarettir.

Tabiat boşluk kabul etmez. Devletin tabiatı da böyledir.

Bunu niçin yazıyoruz?

Şunun için: Faruk Beşer gibi **"devletçi"**lerin kafası maalesef arızalı. Çalışmıyor.

Bu yüzden kafalarındaki hurafe, paranoya ve vehimleri bilgi ya da gerçek zannediyorlar.

Ve maalesef, kafasız oldukları için bizi böyle konuşmak zorunda bırakıyor, yoruyorlar. Beşer'in kafası çalışsaydı **Hobbes**'un devleti **Leviathan (canavar)** olarak nitelendirmesinin Batı siyaset düşüncesini neden böylesine derinden etkilediğini anlardı, ve de çocuksu laflar etmezdi.

*

Evet, devletlerin yıkılıp yerini yenisinin alması genelde şöyle olur: **Devletin önde gelenleri ve kurumları** arasında **gruplaşmalar, klikler** ortaya çıkar.

Devlet başkanı bunlar üzerinde kontrol kurmayı ve **aralarındaki ihtilafları çatışmasız çözmeyi** başaramaz.

Devlet güçleri kendi aralarında çatıştıklarında içlerinden biri diğerlerini alt edemeyince her bir güç odağı bağımsız bir devlet gibi ortaya çıkar.

Bu arada, kavgayı kenardan seyretmiş olan fırsatçı **çevre/çeper güçleri** de bağımsızlıklarını ilan ederler. Hatta merkezî otorite çöktüğü için ilan etmek zorunda kalırlar.

Ya da devlete bir dış saldırı olur, devlet otoritesi (merkezî otorite) sarsılır, bundan yararlanan birtakım örgütlü güçler devletten bağımsız hareket etmeye başlarlar. Bu iç güçler bazen saldırgan dış güçlerle açık ya da örtülü işbirliği de yaparlar.

Yıkılan ya da parçalanan her devlet buna benzer süreçler yaşamışlardır.

*

FETÖ fıkıhçısı Beşer'e göre, bu radikal gruplar *"sonra **bir İslam devleti kurmanın retoriği**ni yapmakla, **düşmanlıkla ömür tüketir**ler"*miş.

Diyelim ki öyle, bu **retorik** seni niye rahatsız ediyor ki?

Rahatsız olmak için bula bula bunu mu buldun?

Sendeki nasıl bir iman ki, **Erdoğan**'ın **Mısır ve Tunus**'ta Şeriat'e karşı laiklik tavsiye etmesi, "**Şeriat'i (Allahu Teala'nın hükümlerini) bırakın laikliğe (dinsiz yönetime) geçin"** demesi seni rahatsız etmiyor, bu manevî cinayete karşı fısıltı, inilti ya da cızırtı kabilinden olsun belli belirsiz bir tepki bile vermiyorsun, fakat İslam devleti idealini unutmak istemeyenlere kin kusuyorsun?

Sendeki nasıl bir iman ki, İslam devletinden söz edilmesine itiraz ediyorsun, fakat Erdoğan'ın geçmişte çok tekrarladığı *"**Din milliyetçiliği ayağımızın antındadır"*** şeklindeki lafı karşısında lal ü ebkemdin?

Sendeki nasıl bir iman ki, Erdoğan'ın *"**Din devleti istemiyoruz**, ideolojik devletlerin devri geçmiştir"* şeklindeki sözleri seni rahatsız etmiyordu?

*

Bir defa, İslam'ı anlattığın zaman, ister istemez **İslam devleti**ni de anlatmış olursun..

Mesela **zekât**ı anlattın diyelim, bunu Peygamber Efendimiz s.a.s.'in uygulaması çerçevesinde anlattığında İslam devletini anlatmış olursun.

Makasıd-ı şerîa çerçevesinde **dinin** (tevhid inancını tam bir özgürlükle seçip ona göre yaşayabilme hürriyetinin), **canın, malın, neslin ve aklın korunmasını** anlattığında da **İslam devleti**ni anlatmış olursun.

İslam, **İslam devleti** olmadan, kişilerin salt "Ben müslüman oldum" demesiyle bu beş esası koruyabilen ve "devlete ihtiyaç duymayan" bir sihirli değnek midir?

İslam devletinden bahsetmeden bu beş esası anlatmanın kolay yolu galiba **Fethullah Gülen fıkhı**nda var, fakat bizim bildiğimiz **fıkıh**ta (dini anlama ve anlatmada) yok.

*

Sana göre, İslam devleti idealini unutmamak, "**düşmanlıkla ömür tüketmek**" midir?

Peki sen, şu ayet-i kerimeye ne diyeceksin:

> "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten **güzel bir örnek** vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: *«Biz **sizden** ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan **uzağız**. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar, **sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir**.»* Şu kadar var ki, İbrahim babasına «*Andolsun senin için mağfiret dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez*» demişti. (O müminler şöyle dediler:) Rabbimiz! Ancak sana dayandık, sana yöneldik. Dönüş de ancak sanadır."

(Mümtehine, 60/4)

Sana göre, Hz. İbrahim a.s. ile ona uyanlar, "**düşmanlıkla ömür tüketme**"ye mi karar vermişler?

Senin gibi **yerli ve milli** mi olmalıydılar?

Hz. İbrahim ile ona uyanlar senin için "**güzel örnek**" değil mi?

Senin için güzel örnek **Fethullah Gülen fıkhı** ile **Recep Tayyip Erdoğan politikası** mı?

Hz. İbrahim ile ona uyanların **"güzel örnekliği"** senin bedenine dar mı geliyor, içine sığamıyor musun?

Sen ***Kur'an***'ın bir kısmına inanıyor, sadece ***etrafına üç beş kişi toplamış marjinal radikallerin gündeme getirdikleri*** **(laik/dinsiz devletin Diyanet'inin unuttuğu, hutbelerde asla gündeme getirmediği)** böylesi ayetlere ise inanmıyor musun?

İnanıyorsan, bu zırvaları nasıl yazabiliyorsun?

*

Beşer'e göre, bu yol **çıkmaz sokak**mış.

Böyle bir tebliğ ya da davet **"Resulüllah'ın yoluna uygun değilmiş".**

Resulullah'ın yolu, **Hz. İbrahim** ile ona uyanların **güzel örnekliğ**inden başka birşey miydi?

Neydi?

Yerlilik millilik edebiyatı ile Kureyş'in müşrik,*"Tamam Allah'a inanıyoruz, Kâbe'ye hürmetimiz sonsuz, Hz. İbrahim'in bildiğimiz bazı sünnetlerini de yaşatıyoruz, mesela hac ve umre yapıyoruz, hacılara hürmet ediyoruz, ama*

atalarımızın benimsediği, milletimizin de sahip çıktığı, Allah katında şefaatçilerimiz olacak putlarımız da var, onlara da ***saygı göstermeli, saygısızlık etmemeliyiz, fitne çıkarmamalı, milli birlik ve beraberliğimizi zedelememeliyiz"*** diyen kodamanlarına dostluk elini mi uzatmalıydı?

*

Yabancı istihbaratlar bahsine gelelim..

Peki, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı, o çerçevede faaliyet gösteren, Anayasa'daki "değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez" maddeleri hem **söylem** olarak hem de **fiilen** Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına üstün tutan **yerli-milli istihbaratlar tarafından kullanılma** hakkında niye birşey söylemiyorsun?

Küfür (hakkı örtme, gerçeği gizleme) ve **şirk** (Atatürk gibi liderlerin sözlerini Allahu Teala'nın hükümlerine üstün tutma) yerli-milli kurumlar tarafından yapılınca makbul mü oluyor?

Sen "Resulullah s.a.s.'in yolu"ndan bunu mu anlıyorsun?

Peygamber Efendimiz s.a.s., onlar **yerli-milli** olduğu için **kendi kavmini** bırakıp, **Bizans ve İran düşmanlığıyla** mı "ömür tüketmiş"ti?

Allahu Teala, Resulü'ne (s.a.s.) *"Ve enzir* ***'aşîrateke****'l-akrabîn: Ve* ***en yakınların olan aşiretini*** *korkut* (***Ömer Nasuhi Bilmen Meali***, Şuara, 26/214)" buyurmamıştı da, *"Düşmanlıkla ömür tüketme, aşiretinin hoşuna gitmeyecek uyarılar yapıp da* ***çıkmaz sokaklarda emeklerini zayi*** *etme, hem böyle yaparsan* ***Bizans ve İran istihbaratlarının*** *ekmeğine yağ sürmüş olursun"* diye bir emir mi vermişti?

*

Türkiye'deki (ister kalabalık olsunlar isterse "marjinal") grupları **yabancı istihbaratlar**dan önce **yerli-milli istihbaratlar** kullanır.

Kullanmaktadır. (Kullanamadıklarına da, değil grup, tek başına bir fert bile olsa, hayatı **zehir** ediyorlar.)

Mesela **Aczmendilik** denilen prefabrik tarikatı kurup geliştirenler kimlerdi? Müslüm Gündüz soytarısı kimlerin adamıydı?

Türkiye Hizbullahçılığı faciası kimlerin icadıydı? (**İstihbaratçılar** böylesi gruplardaki bütün fertlerle tek tek ilgilenmez ve irtibat kurmazlar. **Sürü**nün başındaki "**elebaş**"lar kendilerine çalıştığında takipçi sürünün nereye gideceği meselesi de halledilmiş olur.)

*

Her ülke istihbaratı, kendi topraklarında, yabancı istihbarat örgütlerine göre daha avantajlı durumdadır.

Mesela **Fethullah Gülen**, Türkiye'deyken yerli-milli istihbaratın güdümündeydi..

Evet, 1990'larda artık **yabancı istihbarat** örgütleriyle (daha doğrusu **CIA** ile) işbirliği geliştirmişti, ama bu, **CIA'in stratejik ortağı MİT**'i o sıralarda çok fazla rahatsız etmiyordu.

Çünkü Fethullah'ı kendisi çok daha fazla kullanıyordu.

Nitekim, **28 Şubat Süreci**'nde Fethullah ve yayın organları tam da MİT'in istediği şekilde hareket etmişti.

Bu aynı zamanda CIA'in de istediği şeydi.

*

Ancak, 1999 yılının Mart ayında Fethullah ABD'ye gitti.. Ve **MİT'in kontrolü**nden çıktı.. Fakat **MİT**, biraz geç uyandı.. Daha doğrusu, **stratejik ortağı** tarafından tufaya getirilmenin şokunu atlatması zaman aldı. Erdoğan ile Davutoğlu'nun **Fethullah'ı Türkiye'ye davet** etmelerinin, hasret türküleri söylemelerinin nedeni buydu. Türkiye'ye döndüğünde, **CIA** ile irtibatı sürse bile, **MİT**'in izin verdiği sınırların dışına çıkamayacaktı.

Ancak, Fethullah CIA'den dönüş izni alamadı.

Ve dananın kuyruğu koptu..

Yani, yabancı istihbaratlar tarafından kullanılma **öyle olmaz, böyle olur.**

*

Faruk Beşer!.. Şayet CIA ile MİT kendi aralarında anlaşsalar ve Fethullah Türkiye'ye dönseydi sen hâlâ **Fethullah Gülen fıkhı** pazarlıyor olabilir miydin?

Yabancı istihbaratlar tarafından **kullanılma** umurunda olur muydu?

Fethullahçılık "**marjinal**" olmadığı için onu hürmete layık bulur muydun?.

*

Beşer'in bir başka buluşu akılsızlığa rahmet okutan "**ortak İslam aklı**"..

Nasıl oluyorsa, ortak İslam aklında laiklik var.. Yerlilik-millilik var.. Demokrasi var.. Milli irade var..

İslam devleti yok..

İslam devletinden geriye ortada kala kala **bir tek kuru retorik** kalmış.. Faruk Beşer tipi "ortak İslam aklı" onu da bir karış suda boğma derdinde.

GÜZEL AHLÂKI VE İRFANI KENDİSİNDEN MENKUL

Faruk Beşer'in "çağdaş **saray**larımız, **sultan**larımız, **bey**lerimiz ve de **MİT**'imiz için muhabbet vakti" kıvamındaki "İslam'ın devleti olur mu?" başlıklı yazısında şu ifadeler yer alıyor:

> "Bugün de mütekamil bir İslam devleti yok. Bizim **tek başımıza** bunu tesis etme gücümüz de yok. Ama **her birerlerimiz**in Allah'a tam teslim olup kurtulma imkânımız var. Yani devlet kuramıyor olsak da **tevhid**e, **şirkten uzaklaşma**ya, **İslam ahlakını yaşama**ya **odaklanmamız** halinde biz de Mekke dönemindeki Müslümanlar gibi sağlam birer Müslüman olabiliriz. Sonuçta öyle olan Müslümanlara güçlü bir devlet nasip olduğu gibi bize de olur. O zaman devlet bir **hedef değil**, samimiyetimizin bir **sonucu, bir mükafatı** olur."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/islamin-devleti-olur-mu-2055565)

Az uyanık değil bu Faruk Beşer..

"Batıl"ı "yutturmak" için **suret-i haktan gelme**yi çok iyi becerdiği kesin.

Önce, **tevhid**den, **şirkten uzaklaşmak**tan, **İslam ahlâk**ını yaşamaktan söz ederek ağzımıza bir parmak bal çalıyor. Rüşvet-i kelâm kabilinden..

Ve şunu demeye getiriyor:

*"Güzel kardeşim, İslam devleti '**hedef**'i senin neyine, çok daha iyisi var: Tevhid, şirkten uzaklaşmak, İslam ahlâkını yaşamak.. Sadece bunlara **odaklan**.. **Hedef**in yalnız bunlar olsun.."*

Sonra da, "**peygamberî üslup**"la, peygambercesine **müjde** veriyor:

> "… tevhide, şirkten uzaklaşmaya, İslam ahlakını yaşamaya **odaklanmamız** halinde biz de Mekke dönemindeki Müslümanlar gibi sağlam birer Müslüman olabiliriz. Sonuçta öyle olan Müslümanlara güçlü bir devlet nasip olduğu gibi bize de olur."

Armut piş, ağzıma düş.. Gökten üç elma düşmüş, üçü de Faruk efendinin nasibiymiş.

*

Peki ya **cihad**?..

Emr-i bi'l-maruf ve **nehy-i ani'l-münker** (iyilikle emredip kötülükten menetme)?..

Gerektiğinde **hicret**?..

Bunlara lüzum yok.. Sadece tevhide, şirkten uzaklaşmaya, İslam ahlâkını yaşamaya **odaklanıyorsun**, ve sihirli değnek dokunmuş gibi birden bire sana da asr-ı saadetteki gibi "**güçlü bir İslam devleti**" nasip oluyor.

(Hayır Faruk Beşer, yanlış anlıyorsun.. Sana "*İnsanları **cihad**a, **hakkı söylem**eye ve **batılla mücadele** etmeye teşvik et*" demiyorum. Sadece, *"Bile bile hakkı gizleme, batılı hak, hakkı batıl gibi gösterme, suret-i haktan gelerek batılı **soyut** 'şirkten uzaklaşma' cilasıyla 'yutturmaya' çalışma! İnsanları İslam devleti idealinden uzaklaştırmak için dilini eğip bükme, onu bir **hedef** olarak görmesinler diye 'tevhid' kavramını istismar etme!"* diyorum.)

*

Evet, **Bel'am bin Bâûrâ**'nın ruhu bedenine geçmiş gibi bir görüntü vermeye çalışan Faruk efendiye göre, *"O zaman devlet bir **hedef değil**, samimiyetimizin bir **sonucu, bir mükafatı** olur"*muş.

Vatandaşın samimiyeti kendisinden menkul..

Senin şu zırvaların **samimiyet**se, samimiyetsizlik nedir?

Kendisinde zerre kadar samimiyet (ihlas, Allah rızası kaygısı, Allah ve Peygamber sevgisi) bulunan bir müslüman böylesi zırvalar yazamaz.

Neymiş, *"O zaman devlet bir **hedef değil**, samimiyetimizin bir **sonucu, bir mükafatı** olur"*muş.

Faruk Beşer'in "İslam devleti **hedef**ine savaş açmış" samimiyetine bağlan, otur sonucu bekle.. Mükâfat çantada keklik.. Fakat aman ha öyle bir hedefin olmasın!

Müslümanın öyle bir hedefinin olması çok ayıpmış.

*

Faruk Beşer'in yazısındaki (**MİT** gibi kurumlarla bağlantılı '**ideoloji bakteriyologları**'nın laik/dinsiz devletin **ideoloji laboratuarları**nda özel olarak üretip yaydıkları) "maneviyat öldürücü" bulaşıcı virüsler bunlarla sınırlı değil. Şunu da söylüyor:

> "Esas olan **hukuk** değil **ahlak**tı. Bunlar olmadıktan sonra **devlet** sadece **ezici bir güç** yani dûle olurdu. Bunun için de bütünüyle Mekke Döneminde Resulüllah (sa), **bir gün biz de bir devlet kuracağız, yönetimi bu zalimlerden alacağız, dünyaya biz hâkim olacağız anlamında bir şey söylemedi.** Söylediklerinin özeti 'eslim-teslem', yani **Allah'a teslim ol kurtul** demekten ibaretti."

"Esas olan hukuk değil ahlâktır" şeklindeki ifadelerle **hukuk ile ahlâkı tokuşturmak**, bir açıdan mugalata, demagoji ve safsata, diğer açıdan ise bilgisizliktir.

Biri varsa diğerine ihtiyaç yoktur diye birşey yok..

Mesela bir insan hem yürüyüp hem de konuşabilir. Yani ikisi bir arada bulunabilir.

Tutup bir insanı "**Esas olan yürümek değil konuşmaktır**" ya da "**Esas olan konuşmaktır yürümek değil**" diyerek bir tercihe zorlamak; yapay/sunî bir lafazanlıkla kafa bulandırma kurnazlığı sergilemek değilse, bilgisizliğin dibini bulmaktır.

*

Nitekim, ***Yeni Şafak***'ın ara sıra doğruları yazan bir diğer yazarı, **Rasim Özdenören**, "**Hukuk lazım ya ahlâk?**" başlıklı bir yazısında şunları söylemişti:

> **"Ahlâkla hukukun en temelde buluştuğu** öyle bir alan var ki gözden kaçırılmaması gerekiyor. O da **hukuk kurallarının en dibinde ahlâkî ilkelerin var bulunmasıdır**…
>
> **"Kavramsal olarak** hukuk ile ahlâk kuşkusuz iki farklı alanın konusu… Ancak onların iki farklı alana ilişkin olma keyfiyeti, her zaman **birbirinden bağımsız işlevlere** sahip bulunduğu anlamına gelmiyor."

Ahlâk ile hukukun "**en temelde buluştuğunu**" ve "hukuk kurallarının **en dibinde ahlâkî ilkeler**in yer aldığını" kabul ederseniz, *"**Esas olan hukuk değil ahlâktır**"* şeklindeki laflarınızın saçmalamak olduğunu anlarsınız.

*

Ancak, Özdenören'in sözleri de bir yönüyle yanlış..

Çünkü, bütün **hukuk kuralları**nın "en dibinde" **ahlâkî ilkeler** yer almaz..

Bu, sadece **Şeriat** için geçerlidir.

Şeriat'in hiçbir hükmünü gösteremezsiniz ki ahlâk ile çelişiyor olsun.

Beşerî/laik hukuk kurallarına gelince, bunların kimi düpedüz edepsizlik ve **zulüm**dür ve dolayısıyla **ahlâksızlığın ta kendisi**dir.

Mesela, **Cumhuriyet**'in ilk yıllarında getirilen **şapka giyme zorunluluğu** bir **hukuk kuralı**dır ve (uygulanmamakla birlikte) kâğıt üstünde hâlâ yürürlüktedir.

Ancak, insanlara böylesi bir dayatmada bulunmanın da, şapka giymiyor diye onları idam etmenin de en büyük ahlâksızlık ve zorbalık olduğu kuşkusuzdur.

Türkiye'de okullardaki **başörtüsü yasağı** da Danıştay'da bile görüşülen bir "hukuk kuralı"ydı ve ahlâksızlığın ta kendisiydi.

*

Faruk Beşer'in sözleri çelişki de içeriyor.

Peygamber Efendimiz s.a.s. için *"Söylediklerinin özeti '**eslim-teslem**', yani **Allah'a teslim ol kurtul** demekten ibaretti"* diyor.

Bu durumda şu sorulara cevap vermesi gerekir:

"**Allah'a teslim olmak**"tan neyi anlıyorsun?.. Sadece ahlâkî olgunluğu mu?

Bunun içinde "**hukuk**" da (***haklar*a riayet, adalet** de) yok mu?!

Allah'a teslim olmak, sadece **ahlâkî olgunluk**tan mı ibarettir?!

Beşer, yukarıya aldığımız sözleriyle Habbab bin Eret r. a.'den rivayet edilen şu hadîsi de yalanlamış oluyor:

> "Müşriklerin çok şiddetli işkencelerine maruz kaldığımız bir gün Resûlullah ın (s.a.s.) yanına vardım. Hırkasını kendisine yastık edinmiş, Kâbe'nin gölgesinde bulunuyordu. **'Ey Allah'ın Resûlü, (çektiğimiz eza ve cefalardan kurtulmamız için) Allah'a dua etmez misin?'** deyince,

kalktı ve doğruldu; yüzü kızarmıştı ve şöyle dedi: **'Sizden önceki milletlerde öyleleri vardı ki,** onun için yerde bir kuyu kazılır, kuyunun içine atılır, testerelerle başından aşağıya ikiye bölünür, fakat yine de dinlerinden dönmezlerdi. Demir taraklarla etleri kemiklerine kadar taranırdı da, yine de bu işkenceler onları dinlerinden çeviremezdi. **Vallahi Allah, bu dini tamamlayacak. Endişe ve ızdırablardan o derece emin olacaksınız ki, bir atlı San'a'dan Hadramevt'e kadar Allah'tan başka hiç bir kimseden korkmadan gidecek.** Kimsenin, koyun sürüsüne kurt saldırır diye bir korkusu olmayacak. Fakat siz acele ediyorsunuz'."

*

Eslim, teslem, teslim.. Bunlar, **İslam** ile aynı kökten türemiş kelimeler.

Allahu Teala'ya teslim olmak **müslim** olmak anlamına geliyor
(Arapça'da **müslüman** diye bir kelime yok, bu, "**müslim**"in Türkçe'deki bozulmuş hali).

Gerçekte "**teslim** olmak", **ahlâkî** olgunluğa değil, **hukukî** duruma karşılık gelir.

Nitekim, ayet-i kerîmede bazı bedevîler için şöyle buyurulmuştur:

> "Bedevîler '**İman ettik**' dediler. De ki: 'İman etmediniz. Fakat "**Teslim** olduk (***eslemnâ***)' deyin. Henüz iman kalplerinize girmedi. Eğer Allah'a ve Peygamberine itaat ederseniz, Allah, yaptıklarınızdan hiçbir şeyi eksiltmez. Muhakkak ki Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." *(Hucurat, 49/14)*

Aynı şekilde, Cibrîl hadîsi de **İslam** ile **iman**ı ayırmaktadır.

Demek ki sadece "Müslüman oldum (teslim oldum)" demek yetmiyor.

İman etmek, mü'min olmak gerekiyor.

*

Bununla birlikte **İmam-ı Azam** Ebu Hanife ***Fıkh-ı Ekber***'inde, **İmam Matüridî** de ***Kitabü't-Tevhîd***'inde, İslam ile imanın aynı şey olduğunu ifade etmişlerdir. Bu yorum, ***Nesefî Akaidi***'nde de aynen tekrarlanmaktadır.

İmam Matüridî, bu konudaki değerlendirmesini ayrıntılı bir biçimde anlatmakta, **başka ayetlerden deliller getirerek** İslam ile imanın birbirinden ayrılamayacağını savunmaktadır. Hucurat suresindeki ayeti bu çerçevede **tevil** ediyor ve buradaki "**müslim** olma, **teslim** olma" ifadesinde müslümanlık (İslam) kavramını, **terim** değil **sözlük** anlamıyla yani salt **boyun eğme** olarak ele alıyor. Allame **Teftazanî** de ***Şerhu'l-Akaid***'de bu yorumu dile getirmektedir.

Bu yorum makuldür, çünkü imansız bir müslümanlık, gerçek bir müslümanlık değil, görünüşteki bir müslümanlık ve boyun eğme olur.

Ayrıca Taftazanî, Zariyat Suresi'nin 35'inci ve 36'ncı ayetlerinde müslüman olma ile mümin olmanın **aynı anlamda kullanılmış** olmasına dikkat çekmektedir.

Ancak bu, Hucurat Suresi'nde belirtilen gerçeği ortadan kaldırmaz.

İşte o yüzden, Teftazanî, *"Bizim maksadımız, **şeriat**ta muteber olan İslam'dır"* kaydını düşmektedir.

İşte burada bir **Eş'arî** ya da **selefî** meşrepli biri, **Hucurat Suresi'nde belirtilen anlamda** İslam-iman ayrımı yapabilir, ve onların Ehl-i Sünnet dışı olduğunu söyleyemezsiniz. Çünkü zimmîlik de bir boyun eğiştir ama bu, *sonunda imanın kalbe yerleşmesi umulan* bir müslümanlık olarak adlandırılmaz.

*

Öte yandan, **Hanefî-Matüridî çizgisi, iman ile ameli ayırır**, *iman*ı "**kalp ile tasdik ve dil ile ikrar**" olarak görür.

Amel, imanın kemâlinden kabul edilir, dışarıda bırakılır. Aslında, iman ile İslam'ı **aynı şey** olarak nitelendiren anlayış (Hanefî-Matüridî çizgi), insanı, (teslim-İslam olmayı ifade eden) **ameli** de **imandan bir parça** olarak görmeye yöneltmeye elverişlidir.

Bununla birlikte, **Allahu Teala kalpleri bildiği için, kulları hakkında "İman etmediniz, İslam oldunuz" diye hüküm verebilir, fakat biz kullar birbirimiz hakkında bu şekilde konuşamayız.**

Fakat birinin **söz ve amelleri** kesin bir biçimde **küfür** anlamına geliyor, müslümanlık iddiasıyla **açıkça ve tevil edilemez biçimde** çelişiyorsa, ve bundan **rücu da etmiyor**sa, o başka.

Burada da hüküm, **kalp ile değil**, zahirî söz ve amelle ilgilidir. Bir başkası, "Onun kalbine bak, niyeti iyi" de diyemez.

Dolayısıyla (ayette geçen) "müslüman olduğunu söyleyip de iman etmeme" anlamında **İslam-iman ayrımı** bizim için dünya hayatında **pratik açıdan** önem taşımamakta, bizim, hakkında konuşabileceğimiz bir mesele olmaktan çıkmaktadır.

Bu nedenle, **Şeriat** (yani dünyevî/dünya hayatındaki ahkâm açısından) müslüman olma, mümin olma anlamına gelmektedir.

O yüzden Taftazanî, *"Sonuç olarak **şeriatta** bir kimsenin **mümin ama müslüman olmadığına** veya **müslüman ama mümin olmadığına** hükmetmek doğru olmaz"* demektedir.

Ancak bu, salt dünyevî/dünyadaki hüküm, yani **Şeriat** bakımından böyledir. O yüzden, küfrünü açıkça ortaya koymayan münafıklar şer'î hükümler bakımından dünyada mümin muamelesi görürler.

FARUK BEŞER'İN AKREDİTE ŞEHİTLİK YORUMU

Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan bir yazısı "Afrin'de ölenler şehit değil mi?" başlığını taşıyor.

Şu sözlerine katılmamak mümkün değil:

> "Şehitlik dini bir kavramdır bu dünyadan çok öbür dünya ile alakalıdır. Bu sebeple asgari dürüstlük, o dünyaya inanmayanların şehit adını ve şehitlik payesini kullanmamalarını gerektirir. Demokrasi şehidi, laiklik şehidi, devrim şehidi olmaz. **Hem öbür âleme inanmayacaksınız, hem de böyle ulvi bir duygu ile kendi batılınızı teşvik için insanları motive edeceksiniz, bu ikiyüzlülük olur."**
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/afrinde-olenler-sehit-degil-mi-2044375)

Sorun şurada: Bu **ikiyüzlülüğü**, yazısının sonlarına doğru, tavsiyeye şayan birşeymiş gibi gösteriyor.

Beşer'in şu ifadelerinde de bir sorun yok:

> "Ama dinin işte açık ölçüleriyle şehidin **Allah yolunda savaşırken öldürülen mümin** olduğunu biliriz. Resulüllah'a, peki 'Allah yolu'nda olan kimdir, diye sorulduğunda, '**Allah'ın sözü, yani hükmü, nizamı, kanunları en yüce olsun diye savaşandır'** buyurur."

Evet, bu ifadelerde de sorun yok.

Fakat, bu ifadelerin ardından yapılan yorumlar, kendi içinde tutarsız ve çelişkili bir bakış açısını yansıtıyor:

“Dikkat edilirse burada savaşan taraflardan birinin kâfir ya da Müslüman olma şartı zikredilmemiştir. Yeter ki, savaşırken ölen kişi mümin ve de **kendi ölçüleriyle** Allah için savaşıyor olsun. Bu açıdan bakıldığında mesela **Türkiye demokratik ve laik bir ülkedir, onun ordusunda savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek mutlak anlamda doğru değildir**. Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir: Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela İmam Şafii’ye göre bir İslam ülkesidir, halkı Müslümandır, yöneticileri, Müslümandır. Ayrıca şu anda burada İslam’ın büyük ölçüde yaşanabilme imkânı vardır, her geçen gün din özgürlüğünün önü biraz daha açılmaktadır. Türkiye dünyanın farklı bölgelerindeki mazlum Müslümanlara yardım ediyor. Türkiye’nin ekonomik ilerlemesi bir yana, İslamî duyarlılığı sürekli artıyor, İslam medeniyetini yeniden canlandırma yolunda sürekli ilerlediği için hedef ülke haline gelmiş durumda. Sebebi belli bu düşmanlıklar engellenmezse geri gideriz, mazlumların ümidi olmaktan çıkarız. İslam’ı bugün olduğu kadar bile yaşayamayız. O halde ülkemizi Allah için savunmamız gerekir. İslam adına yaşanan olumsuzlukları da ancak bu yolla ve her bakımdan güçlenerek kademe kademe azaltıp bir gün tamamen ortadan kaldırabiliriz…

“İşte bunları ya da bunlara yakın düşünceleri yaşarken niyeti, dinini, ülkesini, vatanını, ırzını, namusunu ve onurunu Allah için korumak olan, bu sebeple savaşan mümin bir askerin Afrin’de ya da başka bir cephede vurulması onu **gerçek anlamda şehit yapar**. **İşin hakikatini bilen ise sadece Allah’tır**. Biz insanların niyetlerini bilemeyiz. O halde askerin bu duygularla bilinçlendirilip motive edilmesi de önemlidir ve gereklidir.”

*

Faruk Beşer'in **"Dikkat edilirse burada savaşan taraflardan birinin kâfir ya da Müslüman olma şartı zikredilmemiştir"** derken kafasının kısa devre yaptığı anlaşılıyor.

Çünkü, şehit olmak için, öncelikle mümin olmak gerektiği, "burada" belirtilmiş durumdaydı.

Ancak, bu "kısa devre" cümle ile Beşer'in, Allah yolunda savaştığını düşünen müminin karşısındakinin **kâfir olması şartının bulunmadığını** söylemek istediği açık.

Yani şunu demek istiyor: **Afrin gibi yerlerde, karşınızdaki kişi müslüman da olabilir. Şayet müminseniz ve Allah yolunda iseniz, savaştığınız ve öldürmek istediğiniz kişi müslüman da olsa, ölünce şehit olursunuz.**

Şimdi siz bunu söylerseniz, Türkiye'nin **anayasası ve yasaları itibariyle** bir küfür (hakkı ve hakikati "örtme", umursamama) devleti olduğunu, onun demokratik yollarla bile olsa bir İslam devleti haline gelmesinin önünün tamamen kapatılmış bulunduğunu bilen bir müminin, Türkiye'ye Şeriat'in gelmesi (yani bu ülkede "**Allah'ın sözünün, yani hükmünün, nizamının, kanunlarının en yüce olması")** için silaha sarılması ve ölmesi durumunda şehit olacağını, farkına varmadan itiraf etmiş olursunuz.

Dünya Afrin'den ibaret değil.. Dünya beşten de büyüktür, Afrin'den de büyüktür.

*

"Dikkat edilirse burada savaşan taraflardan birinin kâfir ya da Müslüman olma şartı zikredilmemiştir" şeklindeki laf da, bu şekilde silaha sarılan bir müminin, kendisine karşı koyan asker ve polisin müslüman olmasını önemsememesi gerektiğini savunmak anlamına gelir.

(Aslında Faruk Beşer'in akıl yürütüş biçimi, laik-Atatürkçü Türkiye Cumhuriyeti'nden **önce**, İslam devleti kurma ve Şeriat'i uygulama iddiasıyla ortaya çıkan DEAŞ için silaha sarılan ve **kendileriyle savaşmaları durumunda müslümanları öldürenleri** aklamaktadır.)

Beşer'in yukarıya aldığımız laflarındaki **"kendi ölçüleriyle Allah için savaşıyor" olma** kaydı da, devlete karşı silaha sarılan o müminin **ölçü**lerinin sorgulanmasının önünü kapatır.

*

Beşer'in "**Türkiye demokratik ve laik bir ülkedir, onun ordusunda savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek mutlak anlamda doğru değildir"** şeklindeki sözü de, iki tarafı keskin kılıç durumunda.

Savaşırken kullandığınız bir silah, düşmanın eline geçtiğinde, sizi de öldürür. Yani sadece sizin elinizdeyken başkasını öldüren, karşınızdakinin eline geçtiğinde size zarar vermeyen bir silah türü mevcut değildir.

Faruk Beşer'in imal ettiği türden **"psikolojik harp" silahları** için de aynı durum geçerlidir.

İslam açısından demokrasi nedir? Kulların arzularını Allahu Teala'nın emir ve hükümlerine tercih etmek ve üstün tutmak olduğu için, son tahlilde küfürdür (gerçeği örtmedir).

Aynı şekilde laiklik de, son tahlilde (hatta hem ilk, hem son tahlilde), ineğe ve heykellere tapma dini ile Allahu Teala'nın dini arasında tarafsız kalmak, Allahu Teala'nın yolu ile Şeytan'ın yoluna eşit mesafede durmayı ilke edinmek olduğu için, küfürdür.

Eğer siz, "**Türkiye demokratik ve laik bir ülkedir, onun ordusunda savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek mutlak anlamda doğru değildir"** derseniz,

Afrin'de savaşmakta olan bir Kürt'ün de "YPG laik bir örgüttür, onun çetesinde savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek **mutlak anlamda** doğru değildir" diye konuşma hakkı doğar.

Evet, sadece bir tarafın elindeyken çalışan bir silah türü henüz icat edilmiş değildir.

Ebediyen de icat edilemeyecektir.

*

"Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela İmam Şafii'ye göre bir İslam ülkesidir" şeklindeki ifade de doğru değildir.

Prof. Dr. Ahmet Özel'in konuyla ilgili kitabı (***Darulislam, Darulharb – İslam Hukukunda Ülke Kavramı***, 3. b., İstanbul: İz Yayıncılık, 2014) bu meseleyi açıkça ortaya koyuyor.

Doğru olsaydı bile, aynı şey **Afrin** için de geçerli olurdu.

"Ama orada Amerikan üssü var, ABD ile birlikte hareket ediyorlar" da diyemezsiniz. Size, "**İncirlik** ne peki, incir bahçesi mi?" diye sorarlar.

Senin **NATO üyesi** olmanın ne anlama geldiği sorgulanır.

ABD askerleri ile birlikte **Afganistan**'da ne aradığın hatırlatılır.

Arap Baharı'nda **Libya**'da ABD'nin yanında yer almış olman gündeme getirilir.

Aynı şekilde **Irak** (Tezkere meselesi) ve **Suriye** politikan da sorgulanır. Sen bu ülkede zinayı ve domuz satışını serbest hale getirirken (içki, kumar, faiz zaten serbestti), Suriye'de evlilik, boşanma ve taaddüd-i zevcat gibi hususlarda Şeriat hükümleri geçerliydi. Ve Suriye'de hiçbir zaman bir başörtüsü sorunu da yaşanmadı. Aynı şekilde Suriye'de, Müslüman Kardeşler gibi örgütlere üye olmamak ve Esed düşmanlığı yapmamak kaydıyla, devletin Şeriat'le yönetilmesi,

Şeriat hükümlerinin uygulanması çağrısında bulunmak her yerde serbestti. Kimsenin buna karşı birşey dediği yoktu. (Bunu bana, oraları benden daha iyi bilen Ahmet Varol söylemişti.) Sen, Suriye'ye, orada olmayan hangi iyiliği götürüyordun?

Erdoğan, **Mısır ve Tunus**'a çok gördüğü Şeriat'i mi Suriye'ye götürecekti?

Türkiye ile küresel terörist ABD'nin **stratejik ortak** olması, iftira mıdır, yoksa sonuçlarıyla yüzleşme tutarlılığı ve dürüstlüğü gösterilmesi gereken bir itiraf mı?

"Ben ortak olurum, başkası olursa, öldürürüm."

Kafan buysa kendini de öldürmen gerekir. Ama lüzum yok, sen zaten beyin ölümünü tamamlamışsın demektir.

*

Faruk Beşer, *"İşte bunları ya da bunlara yakın düşünceleri yaşarken niyeti, dinini, ülkesini, vatanını, ırzını, namusunu ve onurunu Allah için korumak olan, bu sebeple savaşan mümin bir askerin Afrin'de ya da başka bir cephede vurulması onu **gerçek anlamda şehit yapar**. **İşin hakikatini bilen ise sadece Allah'tır**. Biz insanların niyetlerini bilemeyiz"* derken de olayı tek yönlü değerlendiriyor.

Laik-Atatürkçü Türkiye devletinin çıkarlarına uygun ya da **paralel** belirli bir niyetle öleni **gerçek anlamda şehit** yapıyor, hakikatini Allahu Teala'nın bildiği şey ise, kişinin niyetinin o (Türkiye'nin çıkarına uygun) belirli niyet olup olmaması haline geliyor.

Diyelim ki bu söyledikleri doğru.. Öyle olsa bile, Beşer'in bundan hareketle söylediği şu sözler yine de yanlıştır: **"Biz insanların niyetlerini bilemeyiz. O halde askerin bu duygularla bilinçlendirilip motive edilmesi de önemlidir ve gereklidir."**

Önemli ve gerekliymiş.

Bunun anlaşılır Türkçe'si şu: Askerin **dinî duyguları sömürülmeli**, istismar edilmeli.

Asker bilinçlendirilip motive edilecekse, bu, en tepeden başlamalıdır.

Asıl önemli olan, askeri bilinçlendirip motive etme konumunda olanların niyetlerinin ve amellerinin düzelmesidir.

Mesela Faruk Beşer, Mısır ve Tunus'a gidip Şeriat'e karşı laiklik tavsiye eden, bir taraftan da ülke içinde **"Allah'tan başka kimseden korkumuz yok, Allah'tan başkasının karşısında eğilmedik"** diyen Erdoğan'a şu türden çağrılar yapabilir:

*"Bu içi boş lafları bırak. Anayasa'ya tekrar **'Devletin dini, din-i İslamdır'** hükmünü koy. Devletin laikliğini, hak ile batıl arasında tarafsızlığını değil, hakkın yanında olmasını savun. Sen hem laiklikten, yani dinsizlikten (herhangi bir dini benimsememekten) yana olacaksın, hem de askerinden, senin Allah yolunda olduğunu düşünerek ölmesini talep edeceksin. Bu ikiyüzlülüktür, din istismarıdır, aldatmadır."*

Faruk Beşer bunu demiyor, tam aksini, din istismarı yapılması gerektiğini söylüyor. Din istismarını **önemli ve gerekli** buluyor.

Faruk Beşer'in şunu anlaması gerekiyor: Yazısında dile getirdiği doğrular, savunduğu yanlışların vebalini ortadan kaldırmaz.

*

Beşer gibi isimlerin (ve genelde Diyanet hocalarının) çok büyük bir vebal altında olduklarını söylemek gerekiyor.

Beşer'in alıntıladığımız yazısındaki akıl yürütüş biçiminin bugün Türkiye'de büyük bir genel kabule mazhar olduğu açık.

Genel kabul görmesinin nedenlerinden biri, devletin politikasına ve çıkarlarına "**paralel**" oluşu. Bu "paralel"lik, savunucularının kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor.

Karşıt fikirleri savunmak ise riskli.

Ancak, Beşer'in akıl yürütüş biçiminin büyük ölçüde yanlış olduğunun gösterilmesi de gerekiyor.

*

Faruk Beşer gibi isimler, Türk askerinin YPG'ye karşı verdiği savaşa destek vermek istiyorlarsa, bunun gerekliliğini "mevcut **yasalar** çerçevesinde" ortaya koymalıdırlar.

"Herşey yasalara uygun, Anayasa'ya ve yasalara bir aykırılık yok" vs. diyebilirler.

Eğer işe "**şehadet**"i de kapsayan İslamî bir boyut kazandırmak isterlerse, din onların **tekel**inde olmadığı, ve ***Kur'an*** ile Sünnet Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na göre faaliyet gösteren Diyanet teşkilatı tarafından yazılmadığı için, hoşlarına gitmeyecek şeyler duymaları mümkündür.

*

Beşer, **"Bir asker şöyle düşünüyor olabilir"** diye bir **varsayım** ortaya atıyor.

Acaba kaç tane asker böyle düşünüyor olabilir?

İmdi, kendisinin de belirttiği gibi, şehit olmak için birincisi mümin olmak, ikincisi de **Allah'ın sözü yüce olsun diye** savaşıyor olmak gerekir.

Allah'ın sözü emir ve yasaklarıdır, **Şeriat**'tir.

Bir defa, yabancı kuruluşların halkı müslüman ülkelerde yaptıkları araştırmalardan biri gösteriyor ki, Türkiye'de Şeriat'le yönetilmek isteyen insanların oranı yüzde 12. Bir başka araştırmaya göre de yüzde 9.

(Müslümanların Nijerya'da yüzde 71'i, Endonezya'da yüzde 72'si, Mısır'da yüzde 74'ü, Rusya'da yüzde 42'si, Afganistan'da yüzde 99'u Şeriat'le yönetilmek isterken Irak'ta bu oran yüzde 91, Tunus'ta yüzde 56, Ürdün'de ise yüzde 71. Bkz. http://www.pewforum.org/Muslim/the-worlds-muslims-religion-politics-society-exec.aspx)

Demek ki Türkiye'de, müslüman olduklarını söyleyenlerin yaklaşık yüzde 90'ı, Şeriat'le (Allahu Teala'nın hükümlerine göre) yönetilmek istemiyor.

Türkiye'de Allah'ın sözünün yüce olmasından, yüceltilmesinden yana değiller.

Aynı oranı askerler için de geçerli kabul edersek, onların en iyi ihtimalle yüzde 10'unun şehit olmayı sağlayacak bir niyete sahip **olabileceğini** kabul etmek gerekir.

Olduğunu değil, olabileceğini..

Yüzde 90'ının ise, araştırmaların sonuçlarına bakılırsa Allah'ın sözünün yüceliği umurlarında bile olmayacaktır.

*

Şeriat'le yönetilmek isteyen bu yüzde 10'luk kesimin de ne kadarının Faruk Beşer gibi akıl yürüteceği, onun ileri sürdüğü türden bir niyeti makul bulup benimseyeceği de meçhuldür.

"Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir" diyen Faruk Beşer, o "olabilecek" düşünceyi şu şekilde açıklıyor: *"Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela*

İmam Şafii'ye göre bir İslam ülkesidir, halkı Müslümandır, yöneticileri, Müslümandır."

Bu ifadelerin cahillikten ya da (doğru ile yalanı harmanlayarak yalanları "yutturma" amaçlı) **gri propaganda** çabasından kaynaklanıyor olabileceği, önceki yazılarda dile getirdiğimiz gerçekler ışığında ortaya çıkmaktadır.

Türkiye, **İmam Şafiî**'nin mezhebi çerçevesinde bir İslam ülkesi değildir.

*

Halkının müslüman olmasına gelince…

Ne kadarının gerçekten müslüman kabul edilebileceği hususu biraz şüpheli..

Tartışmaya açık..

Şeriat'le yönetilmek isteyenlerin oranı yüzde 50'yi aşsaydı, sorun yoktu. Fakat yüzde 10'luk bir oran, meseleyi tartışmalı ve şüpheli hale getiriyor.

Şeriat'in ne olduğunu bildiği halde Allahu Teala'nın hükümleri yerine kulların hükümlerinin geçerli olması gerektiğini savunan kişilerin müslüman kabul edilmesi mümkün değildir.

Bu Casiye Suresi'nin 18'inci, Maide Suresi'nin 44'üncü ve Şura Suresi'nin 21'inci ayeti gereği, küfürdür. Merhum Elmalılı'nın belirttiği gibi, **"Îmân mucibe-i külliyedir, bunun zıddı olan küfür ise, sâlibe-i cüz'iyye ile meydana gelir."**

Yani iman, inanılması vacip olan herşeye iman etmekle gerçekleşir.

Kâfir olmak içinse, bunların hepsini birden reddetmek gerekmez, sadece bir cüzü, bir parçayı reddetmek bile küfre düşmek için yeterlidir.

*

Kur'an'daki sadece bir ayeti ve bir hükmü kabul etmemek bile küfür için kâfidir.

"Efendim bu insanlar şunlara, şunlara, şunlara inanıyor, şu, şu, şu ibadetleri ve hayırları yapıyorlar" şeklindeki savunma ifadelerinin kıymeti yoktur.

İman için her hayrı işlemek ve her salih ameli yapıyor olmak, günahsız yaşamak şart değildir, ama dinin her hükmünü istisnasız tasdik edip benimsemek şarttır.

Şeriat'i istemediğini söylemek ise, onun **cüz değil kül** olması itibariyle, **İslam'ı külliyen** istememek anlamına gelir.

Ulema, küfrü şöyle tarif etmektedir: **"Şer'an (Şeriat'e göre) ta'zimi (yüceltilmesi) vacip olanı tahkir (aşağılama), tahkiri vacip olanı ta'zim."**

Adam Şeriat'in bizzat kendisini istemiyor ki, ona göre ta'zim ve tahkir, ve dolayısıyla iman ve küfür umurunda olsun.

Bu insanlar Şeriat'in ne olduğunu bilmeden ona karşı çıkıyorlarsa, o takdirde de, bunların müslümanlığının İslam'la alâkasız, uydurma, tahrif edilmiş bir müslümanlık olduğu anlaşılır.

Geçersizdir.

*

Ayrıca bu, Diyanet'in **"laik devletin taleplerine göre uydurulmuş"** ya da kolu kanadı budanıp kuşa çevrilmiş bir İslam'ı anlattığı sonucuna varmayı da gerektirir.

Ve aslında durum budur.

Faruk Beşer'in anlattığı mavalların ve palavraların aksine, bugün camilerde bile İslam tam ve olduğu gibi anlatılmamakta, **rejimin rahatsız olacağı ayet-i kerime ve hadis-i şeriflere sansür** uygulanmaktadır.

Mesela Diyanet, asla Şeriat konulu bir hutbe okutmaz, okutamaz.

Bu, Türkiye'deki müslümanlığın ne menem bir müslümanlık olduğu kadar, **din hürriyetinin derecesini** de ortaya koymaktadır.

İslam, ne yazık ki Türkiye'de hâlâ, devlet kurumlarını, sokağı vs. geçtik, camide bile hür değildir.

*

Yöneticilerin müslüman olması vurgusu var bir de…

Gayet güzel ***Kur'an*** okumasıyla maruf olan imam hatipli Recep Tayyip Erdoğan hazretlerinin, Şeriat'le bir sorunu bulunmayan **Mısır ve Tunus'a** gidip "Şeriat yerine laikliği", yani **"Allah'ın sözünün yüceliği yerine kulların sözünün yüceliğini"** savunduğunu biliyoruz.

Bu müslümanlık nasıl bir müslümanlık ki, küfür için, talep edilecek hiçbir şey bırakmıyor?

Onun hesabına çalışıyor.

*

Faruk Beşer, sözlerinin devamında, *"Ayrıca şu anda burada İslam'ın büyük ölçüde yaşanabilme imkânı vardır, her geçen gün din özgürlüğünün önü biraz daha açılmaktadır"* da diyor.

Tamam da, bu "büyük ölçüde yaşanabilme imkânı" Kuzey Irak Kürt Devleti gibi bir Amerikan kuklasında bile yok mu?

Suriye'de yok muydu?

Sisi'nin Mısır'ında yok mu?

Suudî Arabistan'da, Kuveyt'te, BAE'de, İran'da yok mu?

Hatta Almanya'da, Hollanda'da, İsveç'te, ABD'de, Avustralya'da, İngiltere'de yok mu?

*

Faruk Beşer devam ediyor:

> "Türkiye dünyanın farklı bölgelerindeki mazlum Müslümanlara yardım ediyor."

Bu sözde büyük ölçüde doğruluk payı var, fakat tamamen doğru olduğu söylenemez.

Mesela, Afganistan ve Irak gibi ülkelerle ilgili politikaları NATO ile uyumlu.. Oralarda kim mazlum, kim zalim?

Yine Türkiye, Libya'da NATO ile birlikte hareket etmekten, ona yardım etmekten de gocunmadı. NATO mazlum muydu?

Ayrıca, itikat başka, amel başkadır.

Amel, itikadî hataları telafi etmez.

Yani, mazlum müslümanlara yapılan yardım, İslam devleti olma anlamına gelmez.

*

Beşer'in *"Türkiye'nin ekonomik ilerlemesi bir yana, İslamî duyarlılığı sürekli artıyor, İslam medeniyetini yeniden canlandırma yolunda sürekli ilerlediği için hedef ülke haline gelmiş durumda"* şeklindeki sözleri de abartılı.

Bir defa, "ekonomik ilerleme"nin bu bahiste yeri yoktur.

İslamî duyarlılığa gelince… Eskiye göre, amelî açıdan genişleyen bir hoşgörü ve toleransın mevcut olduğu söylenebilirse de, Türkiye'nin hedef ülke haline gelmiş

olmasının bununla ve İslamî duyarlılığın artması iddiasıyla ilişkilendirilmesi abartılı olur.

ABD'yi rahatsız eden başka şeyler var. Mesela, 17-25 Aralık meselesinden bir buçuk ay önce Erdoğan Moskova'ya gidip Putin'e **Şanghay Beşlisi**'ne kabul edilme ricasında bulunmuştu.

Bu, ne **Erbakan**'ın temellerini attığı türden bir **D-8** girişimidir, ne de İslam birliğini oluşturma teşebbüsü veya İslam medeniyetini canlandırma girişimi.

Türkiye bugün hedef ülke haline gelmişse, nedeni, İslamî duyarlılığın artışı değil, bu türden farklı arayışlardır.

*

Ayrıca Türkiye'de, asıl **Kemalist-devletçi** duyarlılığın artmakta olduğu açık.

Eski **Millî Görüş**çüler "**Aziz Atatürk**" moduna geçmiş durumdalar.

Mesela Erdoğan'ın rabiasına (dörtlüsüne) bakalım: **Tek Devlet, Tek Millet, Tek Vatan, Tek Bayrak.**

İşte artan duyarlılık bundan ibaret..

Devletçilik ideolojisi almış başını yürümüş.. Faşizmle ve Nazi ideolojisi ile akrabalık kurmuş..

Milletçilik/milliyetçilik (ulusal ölçekteki hemşericilik, coğrafya eksenli kavmiyetçilik) revaçta..

Fransız İhtilali ürünü **vatancılık/toprakçılık** ideolojisi adeta bir put olmuş..

Bayrakçılık, bayrağı bir sembol olmaktan çıkarıp, şerik/ortak kabul etmeyen bir puta dönüştürmüş.

Bu nasıl bir İslamî duyarlılık ki, **"Tek Tanrı, Tek Din"** diyemiyor, **Tevhid** inancını dile getiremiyor, laikliğin çok tanrıcılığı ve dinciliğine karşı **Hak Din**'den yana olamıyor, bunlar yerine bize Batı'nın **tek** milletçilik/milliyetçilik gibi putlarını allayıp pullayıp yutturuyor?

*

Beşer, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Sebebi belli bu düşmanlıklar engellenmezse geri gideriz, mazlumların ümidi olmaktan çıkarız."

Ne bakımda geri gidersin? Ekonomik bakımdan mı?

Asıl derdin yoksa sadece bu mu?

Ve de "mazlumların ümidi" olmak ne anlama geliyor?

Bildiğim kadarıyla, Somali dışında kimsenin umudu da değil, umurunda da değiliz.

Devam ediyor Faruk Beşer:

> "İslam'ı bugün olduğu kadar bile yaşayamayız. O halde ülkemizi Allah için savunmamız gerekir."

Bu sözler de biraz abartılı.. Mesele aslında uluslararası baskılardan ziyade, ülke içi **fanatik ve yobaz laikçilik ve Atatürkçülükle** ilgili..

Mesela, ABD Irak'ı işgal etti, orada İslam "bugün olduğu kadar bile yaşanamaz" hale mi geldi? Libya'ya NATO'nun müdahalesinden sonra İslam "bugün olduğu kadar bile yaşanamaz" bir şekle mi büründü?

Sorun bizim kendimizden kaynaklanıyor. İçimizdeki laiklik yobazları, **28 Şubat Süreci**'nde olduğu gibi, **dış güçlerin desteğini alarak bizleri İslam'ı yaşayamaz hale getiriyorlar**. Asıl sorun, içimizdeki **Kemalist kesimin İslam düşmanlığı**.

*

Devam ediyor Faruk Beşer:

> "İslam adına yaşanan olumsuzlukları da ancak bu yolla ve her bakımdan güçlenerek kademe kademe azaltıp bir gün tamamen ortadan kaldırabiliriz."

Bu kafayla giderseniz, "bir gün tamamen ortadan kaldırmanız" imkânsız. Tam aksine, bir gün hepiniz Erdoğan gibi "Aziz Atatürkçü" ve "laiklik havarisi" haline gelebilirsiniz.

Birçoğunuz geldi "netekim".

Faruk Beşer, bütün bunları *"Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir"* diyerek, muhayyel bir askere düşündürtüyor.

Aslında, böyle düşünen bizzat kendisi.. Cephedeki kaç askerin "Allah'ın sözü, Şeriat'i yüce olsun diye" savaştığı meçhul.

Ama, kendi düşüncelerini, *"Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir"* diyerek "pazarlıyor".

Yani, bizim, *"Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir"* diye düşünmeye başlamamız, sonra da dönüp dolaşıp **sanki bütün askerler ve bütün komuta kademesi** böyle düşünüyormuş gibi bir kanaate sahip olmamız isteniyor.

Düşünmeye "Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir" diye başlıyorsunuz, sonra da, bütün askerlerin kesinlikle öyle düşündüğünü kabul eder hale geliyor, hepsini **"Bedir'in aslanları"** gibi görme noktasına varıyorsunuz.

İstenen bu.. Bütün bu abrakadabraların, okuyup üflemelerin, hokus pokusların, yaldızlı lafların, varsayımların, "olabilir"lerin, "düşünebilir"lerin bizi getirmek istediği nokta bu..

*

Sözde dünyayı değiştirmeye çalışıyorsunuz ama, kendinizi değiştirme yönünde hiçbir çabanız yok.

Afrin'de savaşmak için haklı gerekçeleriniz olabilir. Fakat bunların **Allah'ın sözünün yüceltilmesi** ile hiçbir ilişkisi ve ilgisi maalesef yok.

Allah'ın sözünü yüceltmek için Ankara'da neden hiç gayret göstermiyorsunuz?

Mesela şu heryerde karşımıza çıkan **"Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini"**nden ülkeyi neden kurtarmıyorsunuz?

Ülke içinde "**Aziz Atatürk**"ün sözü yüce olacak şekilde hareket ediyor, öldürmeye ve ölmeye gönderdiğiniz insanların ise **"Allah'ın sözünü yüceltmek için"** savaştıklarına inanmamızı bekliyorsunuz.

Neden o askerlere **"Aziz Atatürk'ün ruhaniyeti sizinle birlikte"** demiyorsunuz?

Neden onları **"Siz Mustafa Kemal'in askerlerisiniz, Atatürk ahirette ağuşunu açmış sizi bekliyor"** diye şevklendirmiyorsunuz?

*

Başa dönelim..

Türkiye'de, **Allah'ın sözünün yüce olmasını** isteyen müslüman oranı ne yazık ki yüzde 10 civarındadır.

Bunların da ne kadarının, Faruk Beşer gibilerin akıl yürütüş biçimini benimsedikleri meçhuldür.

Üstelik Beşer'in akıl yürütüş biçimi, kendi içinde çelişkili, kısmen yanlış, kısmen de abartılı olmasının yanı sıra, pekçok hakikati de gözlerden kaçırmaktadır.

Yetkililer, öldürmeye ve ölmeye gönderdikleri askerlerin Allah'ın sözünü yüceltmek için savaştıklarına inanılmasını istiyorlarsa, önce kendileri **Ankara'da Allah'ın sözünü yüceltecek adımları** atsınlar.

Böylece, samimiyetlerini ispatlasınlar.

Anayasa'daki **laiklik** ilkesi çıkarılsın, yerini "Allah'ın sözünü yüceltme hedefi" alsın.

Memuriyet, milletvekilliği, askerlik vs. için yapılan yeminlerdeki "Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık" ifadesinin yerini "**Allahu Teala'nın ve Resulü'nün ilkelerine bağlılık"** alsın.

Ders kitaplarının başına Atatürk resmi yerine **besmele** konulsun.

Ders kitapları Atatürk'ün resmini, ismini, cismini, sözünü değil, **göklerin ve yerlerin yaratıcısı Allahu Teala**'nın ismini yücelterek başlasın.

Ders kitaplarının başına Atatürk'ün gençliğe hitabesi yerine ***Kur'an*** ayetleri yazılsın…

Beğenmediniz mi?

O halde, şu laik-Atatürkçü devlet için ölüp de şehit olma ve Allahu Teala'nın Cennet'ini garantileme mavallarını ve masallarını bırakın.

Lütfen birazcık dürüst olun.

*

Beşer'in yazısında dikkat çektiği **niyet** meselesi daha yakından ele alınmayı hak ediyor.

Ama, o konuya girmeden önce, Türkiye'nin İmam Şafiî'ye göre İslam ülkesi (dâru'l-İslam) olması meselesine değinelim.

Bir Şafiî âlim, Abdülhakîm Arvasî k.s. şöyle diyor:

> **“Dâr’ül-harb** diye, ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olmadığı memâlike (Şeriat hükümlerinin yürürlükte olmadığı memleketlere) denir. Ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olmadığı ülke ister [Türkiye gibi] müslümân ister [Belçika gibi] müslümândan gayri kimselerle meskûn olsun dâr’ül-harbdir.
>
> “Ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olduğu yerler **dâr’ül-islâm**dır. Ahâlî gerek müslim ve gerek gayrimüslim olsun.
>
> “Bu cereyândan (cari olmadan, yürürlükte olmadan) murâd, mehâkim (mahkemeler) ve hukûmetce olan cereyândır. Yoksa eşhâs beyninde (şahıslar arasında) cereyân-ı ahkâma (Şeriat hükümlerinin yürürlükte olmasına) bu bâbda (bu meselede) hüküm yokdur (önemsizdir). Zîrâ şahs-ı müslim (müşlüman şahsın) her ne zamân ve mekânda olursa olsun ahkâm-ı şer’iyye ile âmil (amel ediyor) olmasına bir mâni’ (engel) yokdur.”
>
> (*Sevânih’ul Efkâr ve Sevâmih’ul Enzâr*)
>
> (http://www.buyukveli.com/efendi-hazretleri-nden/muhtelif/74-d%C3%A2r-%C3%BCl-harb-ve-d%C3%A2r-%C3%BCl-isl%C3%A2m)

*

Kısacası, Fıkıh (Şeriat, İslam hukuku) açısından, **İslam ülkesi** olmanın şartı, Şeriat’in uygulanmasından ibarettir.

Yöneticilerin veya halkın kişisel müslümanlığının, ve bu müslümanlıkları çerçevesinde yaptıkları birtakım iyi amellerin vs. bu babda hükmü yoktur.

Önemli olan devletin **resmî ideolojisi ve resmî politikaları**dır. Devletin kendisini İslam devleti olarak tanımlaması ve Şeriat’i hukuk sistemi olarak benimsemesidir.

Bu, salt **Abdülhakîm Arvasî**'nin k. s. "kişisel mezhebi" de değildir. **İmam Şafiî**'nin görüşüdür.

Şu sözler ona ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'ndeki Dârülharp ve Dârülislâm maddelerinin yazarı Prof**. Dr. Ahmet Özel**'e ait:

> "İslâm hukukçuları devletin ülkesini tarif ve tesbit ederken dünyayı iki kısma ayırmışlar, devletin **siyasî, iktisadî, idarî ve hukukî düzen**inin İslâm esaslarına dayandığı, **yasama, yürütme ve yargı yetkileri**nin **İslâmî otorite**nin elinde bulunduğu ülkelere dârülislâm, İslâm düzeninin hâkim olmadığı ve bu yetkilerin müslüman otoritenin elinde bulunmadığı ülkelere de dârülharp adını vermişlerdir."
>
> (http://www.islamansiklopedisi.info/dia/ayrmetin.php?idno=080536)

Sözü edilen İslam hukukçularına İmam Şafiî de dahildir.

Özel, bir başka yazısında konuyu şöyle özetliyor:

> **"Dârulislâmın hangi durumlarda dârulharbe dönüşeceği** konusunda İslâm hukukçuları arasında görüş ayrılıkları mevcuttur….
>
> "… hangi şartların gerçekleşmesiyle istilâ edilen yerlerin dârulharbe dönüşmüş olacağı hususundaki görüşler de şöyledir:
>
> "(…) 3. Şâfiîler'e göre dârulislâm daha sonra istilâya uğramış olsa, hatta istilânın üzerinden uzun yıllar da geçse dârulharbe dönüşmez. Dârulislâmın dârulharbe kesinlikle dönüşmeyeceği şeklindeki bu görüş, **mülkiyetin *hukuken* gayri müslimlere geçmeyeceği anlamında**dır. Çünkü diğer üç mezhebin aksine Şâfiîler'e göre gayri müslimler istilâ ile müslümanların mal ve mülklerine **hukuken** sahip olamazlar. Ancak gerek bir İslâm ülkesini istilâ etmesi gerekse Şâfiîler'e göre savaşın sebebinin küfür olması göz önüne alındığında bu devletle savaş halinde bulunulacağı ve ülkenin

***siyasî ilişkiler açısından* dârulharp** sayılacağı açıktır. Nitekim halkının irtidad ederek istilâ ettiği ülke, **İmâm Şâfiî'ye göre *küfür hükümlerinin uygulanmasıyla* dârulharbe dönüşür**. Zira malların ve arazilerin mülkiyeti esasen irtidad edenlere ait olup bir el değiştirme söz konusu değildir."

(Ahmet Özel, "Klasik İslâm Devletler Hukukunda Ülke Kavramı ve Günümüzdeki Durum: İbn Teymiyye'nin Mardin Fetvası ile Benzeri Diğer Bazı Fetvalar", ***M.Ü. İlâhiyat Fakültesi Dergisi,*** 43 (2012/2), s. 43-45.)

Bu ifadelerin de gösterdiği gibi, **İmam Şafiî**'ye göre de, küfür hükümlerinin uygulandığı yer, daru'l-harptir.

*

Ancak, Faruk Beşer, **"Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela İmam Şafii'ye göre bir İslam ülkesidir"** de diyor.

İmam Şafiî'nin, Türkiye hakkında böyle bir fetvasının bulunmadığını biliyoruz. Çünkü Cumhuriyet döneminde yaşamış değil.

Olsa olsa, "**İmam Şafiî fıkhı**na göre Türkiye, İslam ülkesidir" diye fetva vermek mümkün olabilir.

Fakat, Ahmet Özel'in konuyla ilgili ifadelerinin de gösterdiği gibi, "İmam Şafiî fıkhı"na göre bunu söylemek mümkün değil.

Ancak, Beşer'in **"Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela İmam Şafii'ye göre bir İslam ülkesidir"** derken, meseleyi başka "müçtehid"lerle de ilişkilendirdiğini görüyoruz.

Kimler olabilir bu "pek çok müçtehid"?

Benim aklıma sadece iki kişi geliyor. Biri, kendisini büyük müçtehit zanneden, fakat âhir ömrünü Erdoğan'ın boş söz ve eylemlerine kulp olacak "içtihat"lar üretmekle heder etmiş bulunan **Hayrettin Karaman** efendi..

İkincisi de, Beşer'in "**Fethullah Gülen Hocaefendi**"si..

Ki, 1996 (ya da 1997) yılında ***Zaman*** gazetesinde yayınlanan bir yazısında Fethullah Gülen'i müçtehid ilan etmişti.

Faruk Beşer'e diyeceğimiz şudur: **Faruk hoca, lütfen "Fethullah Gülen fıkhı"nızı da alıp gidiniz, İmam Şafiî'ye iftira atmayınız!**

*

Gelelim şu "savaşırken ölüp de niyeti nedeniyle **gerçek anlamda şehit**" olan askerlerin durumuna..

O askerlerin niyeti gerçekten **kabule şayan** bir niyetse, bunun **cephe gerisinde de tezahürlerinin** olması gerekir.

Yani, **laik-Atatürkçü Türkiye Cumhuriyeti**'nin politikaları doğrultusunda **kâfir-müslüman demeden** karşısındakileri öldürürken ölünce şehadet gibi yüce bir mertebeye ulaşacağını düşünecek kadar köklü ve derin bir İslamî hassasiyeti bulunan kişinin, **aynı şehadet arzusunu** cephe gerisinde de göstermesi, kimseyi öldürmeye çalışmamakla birlikte, hiç değilse, **Türkiye'nin Şeriat'le yönetilen bir ülke olması gerektiğini yüksek sesle söylüyor** olması beklenir.

Laik-Atatürkçü bir devletin emrinde insan öldürürken bile şehid olabilecek kadar sağlam bir itikadı bulunan, samimi bir imana sahip olan, **Şeriat**'e sarsılmaz bir sevgi saygı ve bağlılık taşıyan, **tağut**lardan da aynı şekilde nefret eden bir askerin, böylesi bir **mücahid**in, cephede canını ortaya koyarken, cephe gerisinde daha risksiz ortamlarda aynı niyetinin gereğini yerine getirmekten kaçınması, İslamî hassasiyetini cılız bir inilti ile bile olsa dile getiremeyen bir sümsük sünepeye

dönüşmesi, söylenen **küfür sözler** karşısında hiçbir tepki vermemesi, Allah yolunda canını verip şehid olmayı geçtik, birtakım lüzumsuz insanlar tarafından dışlanmayı bile göze alamaması, küfür düzeninin münafıkça yağcılığını yapması ya da sükutuyla onun ikrarcısı konumuna düşmesi düşünülemez.

*

Ölünce şehid olmayı sağlayacak **sahih bir iman**a ve **cihad ruhu**na sahip olmak başka birşey, kendi **İslam dışı resmî ideoloji**sini kendi beyanıyla (anayasasıyla, yasalarıyla, uluslararası anlaşmalarıyla) ortaya koyan ve askerlerine **"Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini** ettiren" bir devletin politikalarının, kendisine ait bir iradesi bulunmayan basit bir dişlisi olmak başka birşeydir.

Şu tuhaf denkleme bakınız: Kime karşı nerede, ne zaman ve nasıl savaşacağınıza Şeriat çerçevesinde karar verebilecek bir **irade**niz yok ama, şehadet mertebesine nail olmanızı sağlayacak bir **niyet**iniz var.. **İradesiz, aciz, kukla niyet**..

"Dervişlik olsa idi…" diyen Yunus Emre gibi burada **"Şehadet olsa idi…"** diye başlayan mısralar yazmak isterdim ama, kâfiyeyi tutturamıyorum…

“FETHULLAH GÜLEN FIKHI”NDAN KURTULAN FARUK BEŞER, “RECEP TAYYİP ERDOĞAN FIKHI”NDAN NE ZAMAN KURTULACAK?

İlahiyatçı/fıkıhçı Prof. Dr. Faruk Beşer, ***Yeni Şafak***‘ta bir yazı dizisi formatında “dini anlamanın ölçüleri”ni anlatıyor.

Yazdıkları büyük ölçüde doğru olmakla birlikte, bazen eksik, hatta yanlış..

19 Temmuz 2019 tarihli ilk yazının başlığı “**Anlamanın ölçüleri 1**” şeklinde..

Şöyle diyor:

> **“Irkçılık İslam’ın önündeki en büyük engellerden biridir**
>
> “Irkların bulunması ve herkesin kendi akrabasını daha çok sevmesi bir vakıadır, fıtratın gereğidir. Bunun böyle olması çatışma için değil, bilgi alışverişi (li-tearafû) içindir. Hep bir üst basamağa çıkabilmek için Irkı değil, ırkçılık engelini aşabilmek gerekir. Bunu yapamayanlar İslam’ın evrenselliğini anlayamazlar. Eğer bizim Allah’ın şeriatını bütünüyle savunan bir zenciyi, onun bir hükmüne karşı çıkan öz kardeşimizden kendimize daha yakın hissedemiyorsak İslam’ımız hala cahiliye özellikleri barındırıyor demektir. Hz. Bilal örneği ders almamız için bize Allah’ın özel olarak gösterdiği ilginç bir örnektir.^”
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/anlamanin-olculeri-1-2052107)

Bunlar, güzel ifadeler..

Ancak, bugünün sorunu sadece **ırkçılık** değil..

Irkçılıktan daha büyük bir bela var: **Devletçilik**..

Devletçilik, ırkçılıkla birleştiği zaman **Faşizm**'in en en amansız biçimi halini alıyor.

Faruk Beşer, şunları da yazabilir mi:

Devletçilik İslam'ın önündeki en büyük engellerden biridir. Eğer bizim Allah'ın şeriatını bütünüyle savunan bir devleti, onun bir hükmüne karşı çıkan öz devletimizden kendimize daha yakın hissedemiyorsak İslam'ımız hala cahiliye özellikleri barındırıyor demektir.

Evet, Faruk Beşer bunu da yazabilir mi?

*

Faruk Beşer, söz konusu yazısında şunları da söylüyor:

> **"Fırkacılık anlamanın bir diğer engelidir**
>
> "İslam'ın cemaat dini olduğunu, ancak fırkaların cemaat sayılmayacağını defalarca söyledik. Cemaat tektir ve Resulüllah'ın sahabeye öğretip yaşattığı iman ve İslam'ı aynen sürdürenlerdir. Birden çok cemaat olmaz. Allah'ın şeriatını şura ölçeğiyle uygulayan, ulemaya bağlı yönetim ulü'l-emrdir ve cemaatin merkezini oluşturur. Böyle bir yönetim yoksa cemaat ulemanın bizzat kendisidir ve **bir tek âlimle cemaat olmaz**. Ulemanın fırkası ve grubu da olmaz. Müslümanlar belli bir üstattan ya da mürşitten ders alıyor olabilirler. Ama **doğru olan ve bütün müslümanları bağlayan kararı ulü'l-emr / ulema verir**. Resulüllah Efendimiz fırkaların hepsinin kendilerine uyanları cehenneme davet ettiklerini söyler. Bir oluşumun işte böyle yerilen fırka olduğunu en temel iki göstergesi vardır: **1. Hakikatı sadece biz temsil ediyoruz demeleri, 2. Doğru sadece bizim liderimizin dedikleridir, diye inanmaları.** Bu kanaate sahip olan bütün oluşumlar fırkadırlar ve her fırka İslam'ı kendi kalburuyla eleyerek ondan bir şeyler alır, kalanı kendi düşünceleriyle tamamlar. İşte bu durum da İslam'ı doğru

anlamanın en büyük engellerinden biridir. Fırkacılık bir adım sonra ideolojiye dönüşmek zorundadır. İdeolojik İslam artık Resulüllah'ın (sa) getirip öğrettiği İslam değildir."

*

Bazen, bir tek âlimle de **cemaat** olur.

Nitekim, Abdullah ibni Mes'ud (radiyallahu anh)'a *"**Cemaate karşı sorumluluğumuz** ne olacak?"* diye sorulduğunda şöyle demiştir:

*"Bugün cemaatin geneli (cumhuru) cemaatten ayrılmaktadır (ayrılmış durumdadır)! **Cemaat, tek başına olsan da Allah'a itaat üzere olmandır**."*

Faruk Beşer'in ***"Ama doğru olan ve bütün müslümanları bağlayan kararı ulü'l-emr / ulema verir"*** şeklindeki lafına gelince..

Çok cahilce bir laf..

Çünkü ayet-i kerîmede (Nisa, 4/59) şöyle buyurulmaktadır:

> "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin, **sizden olan** ulü'l-emre de. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve âhirete gerçekten inanıyorsanız- onu, **Allah'a ve Peygamber'e götürün**. Bu, elde edilecek sonuç bakımından hem hayırlıdır hem de en güzelidir."

Müfessirlerin (mesela Elmalılı M. Hamdi Yazır hocanın) ifade ettiği gibi, bu ayetten, **"doğruluk ve bağlayıcılık" tekeli**nin Allah'a ve Resulü'ne (***Kur'an*** ve Sünnet'e) ait olduğu sonucu çıkmaktadır.

Çünkü, ihtilaf durumunda başvurulacak mercîler arasında **ulü'l-emr** sayılmıyor.

*

"**Hakikati sadece biz temsil ediyoruz**" demenin yanlışlığına gelince..

Bu da, Faruk Beşer'in işkembesinin ürünü bir laf.. Ama sadece onun işkembesinin değil.. Bu, "**ortak işkembe**" ("ortak akıl" değil) ürünü bir saçmalık..

Bazen bir topluluk hakikatin Dünya'daki tek temsilcisi konumunda kalabilir.. Mesela, **Bedir**'de savaşan müslümanların durumu buydu.

Faruk Beşer sözde fıkıhçı.. Fakat ancak **kesin delil**in bulunmadığı durumlarda veya **içtihadî** mevzularda söz konusu edilebilecek bir ilkeyi **temel ve genel (mutlak) bir ilke** gibi sunuyor.

*

Evet, bu **fırka** (parti, hizip, grup, topluluk) meselesi önemli..

Bugün, **ümmet**in parçalandığı şu zamanda en büyük, en despot, en ceberut ve en baskıcı **fırka**lar, **ırk/ulus temelli devlet**ler durumundadır.

Faruk Beşer şunları da yazabilir mi:

Resulüllah Efendimiz fırkaların hepsinin kendilerine uyanları **cehenneme davet** ettiklerini söyler. Bir oluşumun (**devlet**, parti, dinî grup anlamında cemaat vs.) işte böyle yerilen fırka olduğunu en temel iki göstergesi vardır: **1. Hakikatı sadece biz temsil ediyoruz demeleri, 2. Doğru sadece bizim liderimizin dedikleridir, diye inanmaları.** Bu kanaate sahip olan bütün oluşumlar (devletler de dahil olmak üzere) fırkadırlar ve her **fırka (devlet, parti vs.) İslam'ı kendi kalburuyla eleyerek ondan bir şeyler alır, kalanı kendi düşünceleriyle tamamlar**. İşte bu durum da İslam'ı doğru anlamanın en büyük engellerinden biridir. Fırkacılık bir adım sonra **ideoloji**ye dönüşmek zorundadır. **İdeolojik İslam** artık Resulüllah'ın (sa) getirip öğrettiği İslam değildir.

Evet, Faruk Beşer bunları da yazabilir mi?

*

Mesela Türkiye Cumhuriyeti'nin durumunu alalım.. İslamî **cihad**la arası iyi değil.. Çünkü laik.. Cihaddan bahsederseniz size **terörist** gözüyle bakarlar.. Fakat maşallah **Cennet'i garanti eden şehitlik**le arası çok iyi..

Kemalist-laik (laik, yani dini olmayan, dinsiz) devlet için savaşıp ölüyorsanız doğrudan şehit oluyor, Cennet'le müjdelenmeyi hak ediyorsunuz.

Yaşarken **mücahit** olmak yasak, ölünce şehit olmak ise serbest..

Salt Allah için savaşır ve salt O'nun için öldürürseniz bir teröristsinizdir, fakat **vatan** adı verilen **taş toprak** için öldürürseniz, şehit oluyor, övgüyü hak ediyorsunuz.

"Mevzubahis olan Allahu Teala'nın emirleri ise gerisi teferruattır" demezler, fakat **putperest/müşrik** oldukları için *vatan adını verdikleri menfaatlerini* tehlikede gördüklerinde **her cinayeti** işlemeye ve haksızlığı yapmaya dünden hazırdırlar.

FARUK BEŞER VE İSLAMCILIK

Prof. Dr. Faruk Beşer, 17-25 Aralık öncesinde ***Yeni Şafak***'taki bir yazısıyla İslâmcılık tartışmalarına katılmış, Fethullah Gülen çizgisiyle olan ortaklığını muhkemleştirmişti:

> **"İslamcılık" tartışmalarına bir haşiye ya da savaşın kavramlar cephesi**
>
> "İslamcılık" kavramında başından beri bir olumsuzluk, bir iğreti duruş ve bir yabancılık seziyordum. Son günlerde bu konudaki tartışmalar alevlenince kavramı nesebi ve tevellüdü ile öğreneyim de hissettiğim bu iğretiliğin sebebini anlamaya ve anlatmaya çalışayım diye düşündüm. Anlaşılan bu hazırlığa zaman kalmadan tartışma aldı başını gidiyor. Şimdilik bu kadarını yapamayacağım.
>
> Yani konuyu tartışanlara , 'durun, öyle değil böyle!' diyecek yerde değilim. Hemen hepsi erbabı kalem insanlar, konu hakkında uzmanlığı olanlar bile var. Bendeniz tek tek söylenenleri değerlendirmeyi, yapabilirsem, başka bir zamana bırakarak, bu insanlara yardımcı olabilir düşüncesiyle şimdilik sadece kalbimi tırmalayanları yazmak istiyorum.
>
> Bir defa kendini başkalarının icat ettiği kavramlarla anlatma ihtiyacı duyan bir düşünce asla orijinal olamaz. Hele de İslam gibi enine ve boyuna evrensel bir din buna hiç ihtiyaç duymaz. Bazı müslümanlar ihtiyaç duyuyorlarsa bu, dinden değil onların eksikliğinden kaynaklanmış olabilir.
>
> "Kavramlaştırmaya itiraz edilmez" kuralı da sanırım burada geçerli olamaz. Çünkü bir defa bu kavramı biz üretmedik. İkinci olarak İslam'ın kendini tanımladığı temel kavramlar asla değiştirilemez, hatta bir başka dile çevrilemez.

Kavramlar duygu ve düşünce yumaklarını anlatan kelimeler olduğuna göre elbette Müslümanlar da tarihi süreç içerisinde kendilerini ifade edebilmek için çeşitli kavramlar üretmişler ve üretmelidirler. Bu gün de bu ya ihya, ya da inşa tarzında olabilir. Birincisiyle var olan kavramların yeniden işlevsel kılınmasını, ikincisi ile de gerek duyuluyorsa içtihatla yeni kavramlar üretilmesini kastediyoruz. Ancak içtihadın geçerli olabilmesi için şu kuralları göz önünde bulundurmalıyız:

1.İçtihat yerinde ve ehlinden sadır olan görüştür. Buna göre kavramlaştırmanın içeriden yapılması gerekir.

2.Nas bulunan konularda içtihat olmaz.

Şimdi şu ayet ve hadislere bakalım:

"Allah'a çağıran, salih amel yapan ve ben Müslümanım diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?" (41/33)

"Sizi daha önceki dinlerde de bu dinde de Müslüman diye isimlendiren Allah'tır". (22/78)

Daha önce de, denmiş olması, daha sonra da böyle devam edecektir anlamına gelir.

Efendimiz de buyurur ki: "Her kim bizim kıblemize yönelir ve kestiğimizi yerse o Müslümandır. Müslümanın hakları onun da haklarıdır, Müslümanın görevleri onun da görevleridir".

Allah'ın isimlendirmesi eskimez ve O'nun hatırına sonuna kadar korunur.

Burada, neden müslim değil de Müslüman, itirazı naif kalır, ona girmiyoruz.

Elbette Müslümanlar Allah katındaki değerleri itibariyle aynı kademede değildirler. Hücrelerine kadar cihad ruhu taşıyanların yanında, abdestine namazına rağmen heyecanını yitirmiş olanlar da vardır. Ama onlar da zayıf da olsa Müslümandırlar. Yeter ki şirke düşmüş olmasınlar.

Kaldı ki herkesin farklı bir "İslamcı" tanımının olduğunu görüyoruz. Eğer İslamcı ile; akideye, ibadete ve ahlaka önem vermeden şeriata dayalı siyası ve hukuki bir düzen kurmayı hedefleyen kimse kastediliyorsa bu insan İslamcı olsa da Müslüman değildir.

Aksine akide, ahlak ve ibadetle yetinip İslam şeriatının uygulanmasına karşı çıkan biri de Müslüman olamaz. Demek ki "İslamcı", Müslüman demek değildir.

Biz de "İslamcı" ile zaten sizin dediğinizi kastediyoruz diyorlarsa, o halde bu isimlendirmeye neden ihtiyaç duyuyorsunuz, diye sorarız.

Şimdi bu durum savaşın kavramlar üzerinden yürütülmesi değil midir? Bizim tanımımızı bile başkalar yapıyor ve onların sınıflandırmasına göre yerimizi belirlememizi istiyorlar.

Mesela, dini anlamada İslam'ın süregelen mirasını gözardı edemeyiz diyorsanız siz kendinizi gelenekçi olarak tanımlamalısınız. Yeni içtihatlar üretiyor ve geçmiş içtihatlarda hatalar olabileceğini söylüyorsanız modernist bir Müslümansınız. Bölgesel de olsa İslam ahlak ve geleneklerini yaşatmayı savunuyorsanız muhafazakâr ya da bunun biraz eskimiş haliyle mutaassıpsınız. İslam'ın temel kurallarından taviz vermeyen birisi iseniz radikalsiniz. Dilerseniz köktenci olmayı da seçebilirsiniz. Yeni fikirlere kapınız sonuna kadar açıksa aydın bir din adamısınız. İslam'ın sadece duygu boyutuna değer veriyorsanız, sufi ya da tarikatçısınız.

> Oysa ben bu isimlerden hiç birisiyle isimlenmek, kendimi başkalarının çizdiği şablona oturtmak istemiyorum. Ben Allah'ın isimlendirmesini, Allah'ın boyasını kabul ediyorum o kadar.
>
> Ben Müslümanım ve hedefim kâmil bir Müslüman olmak. Akidede, ibadette, ahlakta, siyasette... Bu hedefte ne kadar yol alabilirsem o kadar iyi bir Müslüman olmuş olurum.

*

Görüldüğü gibi, Beşer, söze böyle başlıyor:

> " 'İslamcılık' kavramında başından beri bir olumsuzluk, bir iğreti duruş ve bir yabancılık seziyordum. Son günlerde bu konudaki tartışmalar alevlenince kavramı nesebi ve tevellüdü ile öğreneyim de hissettiğim bu iğretiliğin sebebini anlamaya ve anlatmaya çalışayım diye düşündüm."

Bu ifadelerden, Beşer'in bilgi ile değil, önyargı ile yola çıktığı anlaşılıyor. Bu, farkında olunmadan yapılmış bir itiraf..

Ama, burada, itiraftan daha fazlası var.

Bir başka yazıda da belirttiğimiz gibi, ci-cı ekleri insanların kavram karşısındaki tutumları ile ilgilidir. **Kavramın esasına etki etmez.** Burada kavram, aslında "İslâm"dan ibarettir.

Ci-cı ekinin kullanılması, Türkçe'nin gramatik yapısından kaynaklanıyor.

*

Gerçekte, müslüman/müslim kelimesi de Türkçe değil.

Tam Türkçe bir karşılık arasaydık, "**boyun eğen**" gibi bir karşılık bulmaya çalışmamız gerekirdi.

“Teslim olan” dediğimiz zaman da, yine Arapça bir kelimeyi (teslim) kullanmış olurduk. “İtaat eden” dediğimizde de aynı durum ortaya çıkardı.

Bu durumda birileri çıkıp, “**Bu olan/eden kelimesi nerden çıktı?**” diyebilirlerdi.

Şimdi, Faruk Beşer gibi “hassas ruhlu” ağabey ve kardeşlerimiz, İslâmcı kelimesinde, ci-cı ekinin dışında rahatsızlık veren neyi buluyorlar acaba?

Gerçekte, ci-cı eki tek başına anlam taşımadığı için, burada kavram “İslâm”dan ibaret.

İnsanlar söz konusu olduğunda, onların İslâm karşısındaki “onaylama ve sahiplenme” tutumunu ifade etmek için ci-cı ekini kullanmak bir zaruret haline gelmektedir.

Bu, Türkçe’nin yapısından kaynaklanan bir zorunluluktur.

*

Ci-cı ekini atarak sadece İslâm’dan söz ettiğimizde, “Bazı insanlar eşittir İslâm” demiş oluruz ki, bu, açık bir yanlış anlamaya meydan verir. Onların ancak İslâm taraftarı olduklarını söyleyebiliriz.

Bunun da yolu, Türkçe’nin mantığı çerçevesinde, İslâmcılıktan söz etmekten ibarettir.

Arapça ise, **ek** alan değil **çekimli** bir dil olduğu için, İslâmcı olmayı “müslim” kelimesi ile ifade eder.

Bu yüzden, gerçekte İslâmcı, müslim kelimesinin kısmen Türkçeleştirilmiş şeklidir.

"Müslim" kelimesini kullanmak, kelimenin Arapça orijinalini muhafaza etmek anlamına gelir. "Müslüman" ise, kelimenin tahrif edilmiş biçimidir. Bu açıdan,

müslim kelimesi karşısında müslüman ile İslâmcı arasında fark bulunmadığı söylenebilir.

*

Hassas ruhlu Faruk Beşer ağabeyimiz, aynı hasassiyetin bir sonucu olarak, mesela peygamber kelimesinden de rahatsız olmalıdır.

Hele, hocaefendi gibi kelimelerle Fethullah Gülen'i yüceltmeyi tümden bırakmalıdır.

Hoca (hâce/havâce), zaten asıl anlamı itibariyle "efendi, bey, ağa" demektir. (Yunus Emre, "**Yunus Emre der hoca / İster var bin kez hacca**" derken, o günün şartlarında hacca gitmeyi sağlayacak zenginliğe sahip olanları kastediyordu.)

Efendi kelimesi ise, Ermenice'dir..

Hassas ruhlu Faruk Beşer ağabeyimiz, nedense bu tür tabirler sözkonusu olduğunda rahatsızlık duymuyor, ama, İslâm kelimesinin bizzat kendisinden rahatsızlık duyuyor.

İslâm kelimesinden rahatsız değillerse, **İslâm'ın rafa kaldırılıp unutulmasını değil de, ci-cı ekinin işaret ettiği şekilde sahiplenilmesini** ifade eden bir adlandırmadan niçin rahatsızlık duyuyorlar?!..

Faruk Beşer, beşer şaşar!..

Önemli olan, insanın hatasını kabul edecek olgunluğa sahip olmasıdır.

*

Beşer'in "**Bir defa kendini başkalarının icat ettiği kavramlarla anlatma ihtiyacı duyan bir düşünce asla orijinal olamaz**" şeklindeki ifadesine gelince..

Bu, açık bir çarpıtma ve mugalatadan ibaret..

İslâmcı kavramının temelini, **adı üstünde İslâm** oluşturduğu için, başkalarının icat ettiği bir kavramdan söz edilemez.

Sadece, insanların İslâm ile olan irtibatını Türkçe'nin gramatik yapısı çerçevesinde ifade etmekten söz edilebilir.

*

Devam ediyor Faruk Beşer:

> " 'Kavramlaştırmaya itiraz edilmez' kuralı da sanırım burada geçerli olamaz. Çünkü bir defa bu kavramı biz üretmedik. İkinci olarak İslam'ın kendini tanımladığı temel kavramlar asla değiştirilemez, hatta bir başka dile çevrilemez."

Faruk Beşer bilmiyor, sanıyor..

Ancak, dediği gibi, bazen kavramlaştırmaya da itiraz edilmesi gerekir, bu açık.

Fakat burada, "bizim üretmediğimiz" (Aslında "Bize ait olmayan" demeliydi) bir kavramdan söz etmesi, yukarıda da belirttiğimiz gibi, neyi tartıştığının farkında olmamaktan kaynaklanan bir yanılgı..

İslâm, bize ait bir kavramdır.

Evet, İslâm'ın kendini tanımladığı temel kavramları (bazen) asla değiştirilemez, başka bir dile de çevrilemez. Fakat, İslâmcı kelimesinde bir çeviri durumu gerçekte yok.

*

Aynı mantıkla Beşer'in, "**müslim**" kelimesinin "**müslüman**" olarak tahrif edilmesine de itiraz etmesi gerekirdi.

“**Müslüman, bizim dili kullanış biçimimiz itibariyle 'müslim'e karşılık geliyor**” demek, bir cevap değildir. Aynı şey İslâmcı kelimesi için de söylenebilir.

“**Müslüman ile müslim kelimeleri birbirine benziyor**” demek de fazla birşey ifade etmez. Arapça şayet çekimli bir dil olmasaydı da, kelimeler ek alsaydı, o zaman müslim kelimesinden söz edilemeyecekti; bireyin İslâm'a olan merbutiyeti, İslâm kelimesine ilave edilen bir ekle ifade edilecekti.

Bu kadar da değil, "İslâm’ın kendini tanımladığı temel kavramları asla değiştirilemez, başka bir dile de çevrilemez" diyen Beşer’in, aynı mantıkla, salât'e de **namaz** denilmesine karşı çıkması icab ederdi.

Savm'ın **oruçlaştırılması**na karşı bayrak açması bir zorunluluk olurdu.

Hele Farsça **abdest** kelimesinin, Arapça orijinalinin yerini almasına tümden karşı çıkması bir **sorumluluk** haline gelirdi.

*

Sonuç olarak şunu söylemek gerekiyor: İslâmcı kelimesinden “kıllanan” hassas ruhlu ağabey ve kardeşlerimizin, eğer samimiyseler, müslüman kelimesini de söz dağarcıklarından çıkarmaları, sadece müslim ile yetinmeleri gerekiyor..

Ne oldu? İşinize gelmedi mi?..

"Fethullah Gülen fıkhı"na uymadı mı?!

*

Faruk Beşer, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> “Ancak içtihadın geçerli olabilmesi için şu kuralları göz önünde bulundurmalıyız:

1. İçtihat yerinde ve ehlinden sadır olan görüştür. Buna göre kavramlaştırmanın içeriden yapılması gerekir.

2. Nas bulunan konularda içtihat olmaz.

Şimdi şu ayet ve hadislere bakalım:

"Allah'a çağıran, salih amel yapan ve ben Müslümanım diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?" (41/33)

"Sizi daha önceki dinlerde de bu dinde de Müslüman diye isimlendiren Allah'tır". (22/78)

*

İslâmcı kelimesini kullanmak, aslında bir içtihat sayılmaz. Türkçe düşünmekten kaynaklanan bir durumdur.

İkincisi, bu mesele "Nas bulunan konularda içtihat olmaz" kaidesinin kapsamına girmez.

Beşer eğer önyargılarını değil de muhakemesini kullansaydı, aktardığı ayet meallerinden ikincisinin, kendi görüşünü çürüttüğünü fark ederdi.

Allahu Teala'nın daha önceki dinlerde bizi "**müslim**" diye isimlendirmesi, o dinlerin mensuplarına bu kelimeyi Arapça olarak vahyetmesi anlamına mı gelmektedir?

Açıktır ki, o toplulukların kullandıkları dile ait, müslim kelimesinin anlamını ifade eden başka kelimeler kullanılmıştır.

Mesela Peygamber Efendimiz s.a.s. müjdelenirken, bizzat Arapça "**Ahmed**" ismiyle haber verilmiş değildir. Ahmet'in o dildeki karşılığı kullanılmıştır. Aksi

takdirde, mesela **Faraklit** kelimesiyle, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) müjdelenmiş olduğu ileri sürülemezdi.

*

Beşer'in, işine gelmeyen noktalarda, ustaca bir manevrayla topu taca attığı görülüyor: "**Burada, neden müslim değil de müslüman, itirazı naif kalır, ona girmiyoruz.**"

Demek ki burası naif noktanız..

Şayet böyle düşünüyorsan, kendi iddianı çürütmüş, kendi kendine karşı, "**Neden müslüman değil de İslâmcı itirazı, naif kalır**" demiş olursun..

*

Faruk Beşer, kıvrak bir "naif"lik fırça darbesiyle kendisine yöneltilebilecek bir tenkidi ustaca bertaraf ettikten sonra, asıl derdini lütfedip dile getiriyor:

> "Kaldı ki herkesin farklı bir "İslamcı" tanımının olduğunu görüyoruz. Eğer İslamcı ile; akideye, ibadete ve ahlaka önem vermeden şeriata dayalı siyası ve hukuki bir düzen kurmayı hedefleyen kimse kastediliyorsa bu insan İslamcı olsa da Müslüman değildir.
>
> "Aksine akide, ahlak ve ibadetle yetinip İslam şeriatının uygulanmasına karşı çıkan biri de Müslüman olamaz. Demek ki "İslamcı", Müslüman demek değildir."

*

Herkesin farklı bir İslâmcı tanımı aslında yok.. Genelde İslâmcılığın tanımı konusunda ittifak var.

Ne yazık ki, **asıl ihtilaf**, “müslüman”ın tanımında ortaya çıkıyor. Zaten İslâmcılık kelimesinin tedavüle konulmuş olması da, bu müslüman tanımları arasındaki farklılıktan kaynaklanıyor.

Türkiye’de birileri, İslâmî talepleri dile getirenlere hemen şöyle demektedirler: “Biz de müslümanız, din sizin tekelinizde mi? Mesela illa da başı örtülü okumak şart mı? Başı açıklar müslüman değil mi?”

Yönelttikleri bu tür soruların listesi uzatılabilir..

Mesela bir Sünnî ile bir Alevînin “müslüman” tanımı da maalesef örtüşmüyor.

Ecevit'in "müslüman"lıktan anladığı ile Erbakan'ınki farklıydı.

Türkiye'de solcuların müslümanlıktan anladığı şey başka, sağcılarınki başkadır.. Türkçülerinki başka, Türkçü olmayanlarınki (genelde) başkadır..

*

Bunlar bir tarafa, "müslüman" kelimesinin getirip önümüze koyduğu bir "**Müslümanlık**" tabiri var ve İslâm'la eş anlamda kullanılıyor.

Bu, Türkçe'deki "lık" ekiyle türetilmiş bir kelime; solcu-luk, sağcı-lık, Türkçü-lük vs. gibi.

Ne hikmetse, **İslâmcı** kelimesinden "kıllanan" ağabeylerimiz ve kardeşlerimiz, **Müslümanlık**'tan aynı rahatsızlığı duymuyor.

Halbuki, aynı mantıkla Müslümanlık tabirine de savaş açmaları gerekiyor

Üstelik, Müslümanlık tabirinde, **itiraz gerekçeleri kendisini iki defa gösteriyor**: Birincisi, müslim kelimesi müslüman kelimesi olarak deforme edilmiş durumda, ikincisi, -lık eki ile İslâm kelimesine alternatif üretilmektedir.

Ancak, bu hassas beyler ve bayanlar, Müslümanlık kelimesinden rahatsız olduklarını bugüne kadar hiç söylemediler..

Neden?..

Galiba şundan: "**Müslümanlık varsa da, henüz ortaya Müslümanlıkçılık çıkmadı; o halde zararı yok**" diye düşünüyor olmalılar.

Galiba bütün dertleri bu: Müslümanlık olsun, Müslümanlıkçılık olmasın.. İslâm olsun, İslâmcılık olmasın..

Derdiniz bu değilse, ne peki, hassas beyler ve bayanlar?.

*

Faruk Beşer'in, şu cümleyi kurarken "kafasının nerede olduğunu" da çözebilmiş değilim:

> "Eğer İslamcı ile; akideye, ibadete ve ahlaka önem vermeden şeriata dayalı siyasi ve hukuki bir düzen kurmayı hedefleyen kimse kastediliyorsa bu insan İslamcı olsa da Müslüman değildir."

Beşer, şaşar..

Sen bu İslâmcılık tanımını nerden buldun Faruk Beşer?..

Başkalarınınki değil, bizzat senin İslâmcılık tanımın çok farklı..

Ancak, senin İslâmcılık tanımının tamamen çarpıtma olduğu görülüyor.

Bir İslâmcı, akideye, ibadete ve ahlâka önem vermiyor olamaz..

Eğer **İslâmcı'nın akidesi olmasa, "Şeriat'e dayalı düzen" arayışı olmaz.**

İbadete önem vermese, Şeriat'i hiç istemez. Çünkü Şeriat'in uygulanması birçok ibadeti **gönüllükten çıkarıp zorunlu** hale getirir.

Ahlâka önem vermemesi düşünülemez; çünkü **ahlâka gerçekten önem verenler**, onun, Şeriat'in uygulanması örneğinde olduğu gibi, gereken yerlerde, hukukî düzenin konusu haline gelmesini isteyenlerdir.

Mesela, zina açık bir ahlâksızlıktır. Bunun Şeriat'in hükmü çerçevesinde cezalandırılmasını isteyen kimse mi daha çok ahlâka önem veriyordur, yoksa, hukukî açıdan onun cezasız kalmasından rahatsız olmayan, hatta bunu isteyen mi?!

*

Faruk Beşer, yukarıdaki son alıntıladığımız ifadelerinde, bir fıkıhçıya yakışmayan bir abrakadabra ile, "**Demek ki 'İslamcı', Müslüman demek değildir**" sonucuna varıyor.

Halbuki, "**Benim yaptığım yanlış İslâmcı tanımı çerçevesinde, bu tanımın kapsamına giren İslâmcılar müslüman değildir**" demeliydi.

Bunu yapmıyor, mugalata ve kurnazlıkla önce yanlış bir İslâmcı tanımı yapıyor, sonra da, "**Demek ki 'İslamcı', Müslüman demek değildir**" diyor.

Halbuki, zımnen, "**Demek ki, 'müslüman', müslüman demek değildir**" demiş oluyor.

Çünkü, ifadeleri aynen şöyle:

> "Kaldı ki herkesin farklı bir "İslamcı" tanımının olduğunu görüyoruz. Eğer İslamcı ile; akideye, ibadete ve ahlaka önem vermeden şeriata dayalı siyası ve hukuki bir düzen kurmayı hedefleyen kimse kastediliyorsa bu insan İslamcı olsa da Müslüman değildir.

> **“Aksine akide, ahlak ve ibadetle yetinip İslam şeriatının uygulanmasına karşı çıkan biri de Müslüman olamaz.** Demek ki "İslamcı", Müslüman demek değildir.”

*

Bu ifadeler çerçevesinde, bold (koyu) yaptığımız açıklamasına bağlı olarak, son cümlesine, “**Demek ki, ‘müslüman’ da, müslüman demek değildir**” mantıksız ifadesini eklemek zorundadır.

Bunu fark edemiyor mu, yoksa bile bile mi bu mugalatayı sergiliyor, bilmiyorum.

Aslında Faruk Beşer, ilmi ve zekâsı olan bir adam.. Ama işte, bu kadar gülünç bir mantık sefaletini bile sergileyebilmektedir.

Neden?..

Çünkü iyi niyetle, önyargıları bir tarafa bırakarak yola çıkmıyor. Bilgisini ve zekâsını, önyargılarının emrine sunuyor. Sonuçta, ilk okuyuşta ikna edici, fakat altı deşelendiğinde kendini rezil etmek anlamına gelen hatalar sergiliyor.

MEVCUT MİLLETVEKİLİ YEMİNİ ANAYASA'YA AYKIRIDIR, DEĞİŞTİRİLMELİDİR!

Prof. Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan yazılarından birçoğu faydalı ve güzeldi.

Onlardan biri **"Dindar gençler için asıl tehlike"** başlığını taşıyordu.

Evet yazı güzeldi, fakat **eksikti**..

Ve bu eksiklik ne yazık ki **çok önemliydi**..

Önce yazısını okuyalım, sonra da eksik bıraktığı çok önemli noktaya değinelim:

> "İman ve İslam açısından tehlike ile karşı karşıya olanlar sadece gençler değildir, her aklı başında insanın bu dünyada kendini korumak zorunda olduğu düşmanları vardır. Bu kanun Hz. Âdem'den beri hiç değişmemiştir. Nefsin arzuları, şeytan ve şeytanlaşmış insanlar bu düşmanların başında gelir. Eğer şeytanın kendi mesleğini icra etmek için yetiştirdiği insanlar ve nefis bu düşmanlığı tam olarak yapamazsa şeytan dış güçleri devreye sokmaya çalışır ve başka hileler kullanır. Bu hilelerden biri, **öğrenme ihtiyacı duymama, başkasının söylediklerileyle yetinme, aklını ve fikrini birilerine emanet etmedir.** Oysa Kuranıkerim'de Allah 'atalarımız böyle inanıyordu, biz de onlara uyuyoruz' diyenlerin yanlış yolda olduklarını defalarca söyler. 'Yaşayan da bir delille yaşasın, ölen de bir delille ölsün' buyurur.
>
> Dini **kendi çıkarları** için kullanmak isteyen bazı hainler de bundan yararlanır ve etrafına topladıklarını **öğrenmemeye, söyleneni itiraz etmeden kabule teşvik** ederler. Başta Kuranıkerim olmak üzere onların

dini anlamayacaklarını onlara telkin ederler. Bunun için kitaplar dolduracak kadar edebiyat geliştirmişlerdir.

Bu **insi şeytanlar** da iki koldan çalışırlar. Bir kolu **sapık tarikatlar**dır. Onlar da bu tahribatı iki sebeple yaparlar. Biri; dini, imanı, şeriatı, Kitabı, Sünneti **yeterince bilmedikleri** için kendilerini gerçekten mürşit sanmaları, insanları yoldan çıkardıktan sonra, Kuranıkerim ifadesiyle **'güzel bir iş yaptıklarını zannetmeleridir'.**

İkincisi, **niyeti** daha başlangıçtan **bozuktur**, özellikle de dini heyecanları olan cahil gençlerin kandırılıp **sömürülmeye müsait** olduklarını şeytanlıkları sebebiyle bildikleri için, onları bile bile kandırıp **kendilerine kul köle yaparlar, onların maddelerini manalarını sömürürler.**

Bunlara bakıp tasavvufu bir bütün olarak reddetmek de başka bir şeytani aldatmadır. Tarihten günümüze İslam'ı daha hassas ölçülerle, özellikle de nefis tezkiyesi ve ahlak olarak yaşamak isteyen sağlam bir tasavvufi damar hep var olagelmiştir. O halde mesele tasavvuf ya da tarikat meselesi değil, cehalet meselesidir.

Şeytanların insanları ve özellikle de gençleri yoldan çıkardıkları **ikinci kol cihat** gibi yüce bir duygunun **yanlış anlatılması** ve böylece de aslında çok nadir bulunan bu ulvi duygunun adeta topraklanıp, üstelik bir de **başkaları adına heder** edilmesidir. Bunun sebebi de yine cehalettir, yani İslam'ın temel doğrularının bilinmemesidir. Ya da yine hıyanettir, ipin ucu başkalarının elindedir.

Benim acizane gördüğüm manzara şudur. **İslam'ın ve Müslümanların dış düşmanları bu iki zayıf noktayı da çok iyi tespit etmişler.** Bugün bunları Müslümanların parçalanmaları ve kendi kendilerini bitirmeleri için kullanmaktadırlar. Bunun **özel bilimini** dahi yaptırıyorlar. Bugün **sosyoloji**nin çatışma çıkarma, ya da istedikleri yerlerde çatışmaları önleme

gibi alt dalları var. Vurmak kırmak, gücünü dağıtmak istedikleri İslam ülkelerini artık onlar için daha pahalı olan topla tüfekle, bomba ile değil, **kendileri oluşturdukları bu tür örgütlerle** perişan ediyorlar. **IŞİD** bunların en belirgin olanlarından biridir. Buna rağmen bizim imanlı ve cihat aşkıyla tutuşan pek çok gencimizin bunu gerçekten bir cihat hareketi olarak gördüğü ve katılmak için can attığı da ortada. Oysa **cihat da, Efendimizin ifadeleriyle 'kıyamete kadar devam edecektir'.** Ama cihat düşmana karşı yapılır. Cihadın en büyüğü de bilgi ile olan cihattır. Etrafına on kişi toplayan cihat diye eylem yapmaya kalkışıyor, birileri de onu kullanıyor.

Müslümanları mağlup etmenin en etkili yolunun bu olduğunu öğrenen **dış düşmanlar sadece bu örgütleri kendileri kurmuyorlar, ayna zamanda akidesi bozuk kişileri, tarikatları ve oluşumları da maddeten destekleyip** onlara gaz veriyorlar. Tahribatı, dağılmayı, parçalanmayı, iç çatışmaları bu maşalar aracılığı ile yapıyorlar. **Televizyonlar kurduruyor, ya da uygun olanları destekliyorlar.** Bunlar o kadar açık yapılıyor ki, bilgi ve basiretle bakanların anlamaması mümkün değil.

O halde yapılacak iş, İslam'ın en öncelikli dairesinin herkes tarafından iyi bilinmesidir. Herkes âlim olamaz ama herkes bilgili ve akıllı bir Müslüman olabilir. Seyyid Kutup, Müslüman bir gencin temel İslamî bilgileri öğrenmedikçe ve İslam'ı kendi İslam'ı kılmadıkça başka şeylerle meşgul olmaması gerektiğini söyler. Eskiden tarikatlar da böyle imiş; kitaptan ve Sünnet'ten imtihanı geçemeyenler tarikata alınmazmış.

Tek başına Müslüman kalabilmek zordur, elbette güç birliği yapmak, yine Kuranıkerim'in ifadesiyle dürüst insanlarla beraber olmak önemlidir, ama hiç kimse İslam'ı paket program olarak alıp kullanmamalıdır. **O yapıyorsa mutlak doğrudur denebilecek hiçbir âlim, hiçbir mürşit yoktur.** Bu sebeple Allah bazı sahabileri Resulüllah'a dahi, 'neden böyle, ya

Resulüllah?' diye sordurmuştur. Bu durum onların örnek nesil olması için Allah'ın özel olarak yaptığı bir şeydir."

(https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/dindar-gencler-icin-asil-tehlike-2049064)

*

Beşer **"dış düşmanlar"ın oyunları**ndan söz ediyor.

IŞİD örneğini vermesi, akla ABD gibi güçleri getiriyor.

Ancak, bir de **iç düşmanlar** var..

Ve bunlar, **sapık ya da cahil tarikatlar**dan ibaret değil.

İslam dünyası olarak bilinen devletler topluluğunun mevcut üyelerinin kimi **kurumları** da o sapık ya da cahil tarikatlardan daha iyi durumda değiller ne yazık ki..

Nitekim, **ahir zaman** ve **kıyamet alametleri**yle ilgili hadîslerde, bir zaman gelip samimi müslümanların sığınabilecek yer bulamayacakları, **sultanlarından, yani devletlerinden** zulüm görecekleri belirtiliyor.

*

Cihat kavramını **IŞİD** gibi **CIA** ürünü örgütler istismar ediyorlar da, mevcut **laik (yani dini olmayan, dinsiz) devletler** istismar etmiyorlar mı?!

Mesela, **milletvekili**, hatta **sıradan bir memur** yapmak için bile **Atatürk ilke ve inkılaplarına (ve bu arada laikliğe, yani dinler arasında tarafsız kalmaya)** bağlılık yeminini vatandaşlarına dayatan Türkiye Cumhuriyeti Devleti, kendisi için ölen askerlerine **şehit** unvanını veriyor ve cami önlerindeki cenaze merasimlerinde onları cennetle müjdeliyor.

Bu, istismar değil mi? Ya da bu da istismar değilse, istismar nasıl birşeydir?

*

Üstelik söz konusu **milletvekili ve memuriyet yemini**, mevcut Anayasa'ya da aykırı..

Mesela Madde 5'le çatışıyor:

> "Devletin temel amaç ve görevleri, Türk milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; **kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri** kaldırmaya, **insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi** için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır.

Bahis konusu yemin, insanın **inanç ve fikir hürriyeti** gibi en temel bir hakkını **hukuk ve adaletle bağdaşmayacak** şekilde sınırlıyor.

Çünkü, Atatürk ilke ve inkılaplarının kapsama alamına giren konularda Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına fikir ve inanç hürriyeti tanımıyor.

Çağdışı (çağımızın dışında kalmış olması itibariyle çağ dışı) **ölmüş bir adam**ın Atatürk ilke ve inkılapları denilen kişisel ve sübjektif düşünce ve icraatını insanlara sanki gökten inmiş vahiy gibi "**mutlak gerçeklik**" ve "**dogma**" olarak dayatması itibariyle de **insanın manevî varlığının gelişmesini** engelleyici nitelikte.

Bilimsel gelişme ve ilerlemeyi yok sayması itibariyle **aklî gelişim**e de aykırıdır. Çünkü bu yemin, Atatürk ilke ve inkılaplarının kapsama alanına giren konularda aklın kullanımını yasaklıyor.

*

Bu yemin Madde 10'a da aykırıdır:

> Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, **siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep** ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin **kanun önünde** eşittir.
>
> Hiçbir kişiye, aileye, **zümre**ye veya sınıfa **imtiyaz** tanınamaz.

Lafta böyle, uygulamada ise Kemalist (Atatürkçü) zümre imtiyazlı.

Ayrıcalıklı..

Türkiye'de **değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez ayrıcalıklara** sahip zümreler var.

Atatürkçülük (Kemalizm) bir "**siyasî düşünce**"..

Onu "**felsefî inanç**" kabul etmek de mümkün.

Peki Türkiye'de Şeriatçılarla Kemalistler kanun önünde eşit mi?

Kemalist/Atatürkçü, inandığı siyasal düşünce (Atatürk ilke ve devrimleri) doğrultusunda yemin ederek inancının gereğini yerine getirmiş oluyor.

Peki bu yemini etmek zorunda bırakılan müslüman (sosyolojik müslüman değil, inanç müslümanı) inancının gereğine göre yemin edebiliyor mu?

Tabiî ki hayır..

*

Zaten öyle yemin edilecek olsa hemen "**Laiklik çiğneniyor, laiklik isterük**!" naraları atılır, laikler **savaş baltalarını** topraktan çıkarmak için hemen kazma küreğe sarılırlar, **savaş tamtamlarını** çalan davulcu sanatkârları gulu gulu dansı yapmaya başlarlar.

TBMM eski Başkanı **İsmail Kahraman**'ın "içinden laiklik geçen" bir konuşması yüzünden bir bardak suda ne fırtınalar kopartıldığını hatırlıyoruz: **Kılıçdaroğlu, Bahçeli** ve **Akşener** hemen "çılgın Türkler" olarak gözlerine ve sözlerine vahşi bir hava verip çılgınca nutuklar atmaya başlamışlar, sonra da sazı **Erdoğan** alıp Kahraman'a ayar vermişti.

Karamollaoğlu ise susmuştu.

"Ya hu bu ne çılgınlık! Biraz akıllı olun, hemen dellenmeyin!" demesi gerekirken susmuştu.

Çünkü Türkiye'de din ve vicdan hürriyetinin aslı astarı olmayan bir efsane, herkesin inanmış görünmeyi çıkarına uygun bulduğu büyük bir palavra olduğunu, kendisinin konuşması durumunda işin partisinin kapatılması noktasına kadar götürülebileceğini, **derin devlet** adı verilen her zaman aç laik (siyasal dinsiz) çetenin kan kokusu aldığı için ağzının suyu akarak kenardan olayı seyretmekte olduğunu biliyordu.

*

Bu yemin Madde 17'ye de aykırıdır:

> "Herkes, yaşama, maddi ve **manevi varlığını koruma ve geliştirme** hakkına sahiptir."

Peki bir müslüman böyle yeminle dayatılan dogmalar, siyasal düşünce ve felsefî inançlar karşısında kendi hür ve bağımsız manevî varlığını nasıl koruyacak ve geliştirecek?

Böylesi bir durumda hür ve bağımsız bir manevî varlıktan söz edilebilir mi?!

Edilemez!..

Çünkü, İslam dışı (İslam şeriatiyle yönetilmeyen) devletlerin ve rejimlerin temel özelliği, insanlara gerçek (tam) bir hürriyet vermemeleri, bir **hürriyet illüzyonu** ve içi boş söylemlerle, kırıntı kabilinden özgürlüklerle insanları aldatmalarıdır.

Bu gerçeği merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde **En'âm Sûresi'nin 136'ncı âyetini** açıklarken çok veciz bir biçimde anlatıyor:

> "… Burada iman ile şirki, önce biri inanca, biri amel'e (fiil, eylem ve davranışa) ait olmak üzere iki açıdan düşünmelidir. Önce inanç açısından Allah'ı birleyen bir müminin **Allah'tan başka hakem ve Allah'ın hükmünden başka hüküm (yasa, kanun) tanımadığı** için, bütün iş ve hareketlerinde yalnız o ölçüden hareket etmesi ve bundan dolayı kâr ve kazancında Allah'tan başkasının hükmü adına bir kazanç sevdasında bulunmayacağı gibi, Allah'tan başkasının hükmü adına bir masraf da yapmaması ve ne harcarsa **yalnız hak ve adaletli olan Allah'ın hükmü** adına ve **yalnız ilâhî kanuna uygun** bir harcama seçmesi gerekir. Ve böyle olan harcamaların da hepsi sonuç itibariyle hayırlı ve faydalı olur. İnanç bakımından böyle olan, Allah'ı birleyen bir mümin bu iman ve inancını amel açısından da böyle tatbik edebilirse, inanç ve amel bakımından tam mümin, **kâmil bir müslüman** olur. Ve *"âkıbetü'd-dâr"* (dünya yurdunun sonu) onun, o inanç ve amelde bulunanların olur. Bu inancını amellerinde tatbik etmezse, o zaman da inanç bakımından mümin olmakla beraber, **amel bakımından bir müşrik** durumunda bulunur ve fasık olur. Ve bundan dolayıdır ki, **zorunlu da olsa müşriklerin uyruğu altında kalıp hükümlerine ve amellerine uyup ve iştirak etmek mecburiyetinde bulunanlar inanç veya *amelle ilgili şirk*e sürüklenmekten uzak kalamazlar**. Kalb ve inanç itibariyle karşı olmakla beraber, amel bakımından muvafakatı amelî şirki, **kalben rıza göstermek ise itikâdî şirki gerektireceğinden** yukarda ***"Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz"*** (En'âm, 6/121) buyurulmuştu."

*

Gelelim madalyonun arka yüzüne..

Ne yazık ki Anayasa türküsü salt bu hak, hukuk, adalet ve hürriyet nağmelerinden oluşmuyor.

Aralara korku filmlerindeki insanın yüreğini hoplatan çığlık ve gürültüleri hatırlatan ifadeler de serpiştirilmiş.

Mesela Madde 14:

> "Anayasada yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbiri, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı ve insan haklarına dayanan demokratik ve **lâik** Cumhuriyeti ortadan kaldırmayı amaçlayan faaliyetler biçiminde kullanılamaz."

Bu madde mucibince, Müslüman'ın "manevî varlığını koruma ve geliştirme" faaliyeti istenilen (ya da fırsat bulunan) herhangi bir zamanda "laik Cumhuriyeti", yani laikliği ortadan kaldırmayı amaçlayan faaliyet olarak yorumlanabilir.

Geçmişte yorumlandı..

Bu yüzden **Milli Nizam Partisi, Refah Partisi** ve **Fazilet Partisi** kapatıldı.

Madde 12 de aynı durumda:

> "Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve **lâik Cumhuriyetin gereklerine** ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz."

Mesela bir müslüman olarak Allahu Teala'nın haram kıldığı davranış ve eylemlerin yasaklanmasını talep ettiğinizde inancınız, maneviyatınız ve siyasal düşünceniz bu maddeye takılıp yere kapaklanabilir.

*

Bütün bunlar şu anlama geliyor:

Bir Kemalist/Atatürkçü ile bir müslüman yan yana geldiğinde ikisi vatandaş olarak eşit, fakat Kemalist olan, (**Orwell**'in tabiriyle) "**daha eşit**"..

Böylece, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır rh. a.'in ***Hak Dini Kur'an Dili*** adlı tefsirinde Fatiha Suresi'nin açıklarken anlattığı bir başka gerçeğe ulaşıyoruz:

> "Sözlü ve yazılı İslami eserlerde hürriyet, kişi haklarına sahip olmaktır (***Keşf-i Pezdev***î). Bunun tam tersi, haklarına başkasının sahip olması demek olan esirlik ve köleliktir. [Orijinali: *"Lisanı İslâm'da hürriyyet,* ***hukukuna malikiyyet*** *diye tarif olunur, (Keşf-i Pezdevî) ki bunun zıddı* ***hukukuna başkasının malik olması*** *demek olan esaret ve rıkkiyettir."]*
>
> **"Hakların (hukukun) aslı ise, Allah'ın koymuş olduğudur.** Bundan dolayı her hangi bir kişi **Allah'ın koyduğu hukuku**, kendi rızası olmaksızın, **başka bir insanın yaptığı diğer bir hukuk** ile değiştirmeye, bozmaya veya tasarrufta bulunmaya mahkûm olabiliyorsa **o artık yalnız Allah'ın kulu değildir. Ve onda bir esirlik payı vardır.** Artık onun vecibeleri ve vazifeleri (görev ve sorumlulukları) yalnız **hakkın gereği** için değil, şunun bunun heves ve isteğine tabidir. [Orijinali: *"****Asl-ı hukuk ise vaz'-ı ilâhidir****. Binaenaleyh herhangi bir ferdin vaz'-ı ilahi olan hukuku kendi rızası munzam olmaksızın diğer bir vaz'-ı beşerî ile tebdil, tağyir veya tasarrufa mahkûm olabiliyorsa, o artık yalnız Allah'ın kulu değildir.*

Ve onda bir hisse-i esaret vardır. "Ve artık onun vecaib ü vezaifi mahzı hakkın icabına değil, şunun bunun keyf ü iradesine tabidir."]

"Bundan dolayı Allahü Teala'yı tanımayan kimsede, haklarına (hukukuna) sahip olma anlamında hürriyet hakkını farz etmek bir çelişki olduğu gibi, Allahü Teala'dan başkasına kul olanlarda da, hürriyet farz etmek imkânsızdır. Ve bunun için hürriyete kâfil olma, yalnız Allah'a kulluktadır. Ve doğru yolun başlangıç noktası bu kulluk ve dünya ile ilgili ilk maksadı da en büyük nimet olan bu hürriyet hakkıdır. Bunun başı da Allah vergisi nimetlerden olan hayat ve kazanılan nimetlerden olan imandır.
(Binaenaleyh Hak Tealâyı tanımayan kimsede hukukuna malikiyet manasına hakk-ı hürriyet farz etmek bir tenakuz olduğu gibi, Hak tealâdan başkasına kul olanlarda da hürriyet farz etmek imkânsızdır. Ve bunun için zâmini hürriyet yalnız Allah'a ubudiyettedir. Ve sırat-ı müstakimin mebdei bu ubudiyet ve ilk gaye-i dünyeviyesi de nimet-i uzma olan bu hakk-ı hürriyettir. Bunun başı da niam-ı vehbiyeden hayat, niam-ı kesbiyeden imandır.)"

Evet, hukuk, işte budur!

Mevcut Anayasa'nın sözünü ettiği hukuk ise İslam açısından (Atatürk ilke ve inkılapları açısından değil, İslam açısından) **Allahu Teala'dan başkasının kulu ve kölesi haline gelmek**ten ibarettir.

*

Faruk Beşer'in yazısına dönelim..

İslam dünyasında sorun sadece onun dikkat çektiği şekilde sapık ve/veya cahil tarikatlar değil.. Asıl sorun mevcut **devletler ve rejimler**..

O tarikatların birçoğunun bozuk hale gelmesinin sebebi ya da etkeni de yine bu devletler.. **İstihbarat teşkilatları** vasıtasıyla hepsini içeriden dizayn ediyor, bir zaman sonra tümden ele geçiriyorlar.

Bazen de yeni dinî hareketler ve dinî önderler üretiyorlar.

Mesela, **Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı** emekli Korgeneral İsmail Hakkı Pekin, **Fethullah Gülen ile Mehmet Şevket Eygi**'nin **Özel Harp** tarafından keşfedilip sivriltilmiş olduklarını açıkladı. Daha önce de **Latif Erdoğan** gibi isimler Fethullah'ın **CIA-MİT** konsorsiyumunun adamı olduğunu dile getirmişlerdi. Buna göre, sonradan CIA, **stratejik ortağı MİT**'e kazık atmış, Fethullah'ı tek başına kullanmaya başlamış bulunuyor.

28 Şubat'ın **Müslüm Gündüz**'ü de aynı durumda.. Benzer şekilde Nurcu grupların birçok liderinin derin devletin adamları oldukları biliniyor (Ki bazılarının adlarını **Mehmet Kutlular** ve **Mustafa Kaplan** gibi isimler açıkladılar).

Birçok tarikat, dergâh ya da tekkenin de vaziyeti böyle.. Bunlara tarikat niteliği taşımayan başka cemaat, grup, klik ve sivil hareketleri de ekleyebiliriz.

*

Evet, tarikatlardan önce devletleri, hem de yabancı devletler kadar İslam dünyasındaki devletleri konuşmamız gerekiyor.

Tabiî bir de **partiler** ve **parti liderleri** meselesi var.

Yani sorun sadece **sapık ya da cahil şeyhler** değil..

Mesela **Erdoğan**, Arap Baharı sırasında **Tunus ve Mısır'da Şeriat'e karşı laiklik** tavsiyesinde bulunmuş, **İsmail Kahraman**'ın anayasa ve laiklik konusundaki malum açıklaması üzerine de o tavsiyesini tekrar hatırlatmıştı..

Dinde zorlama yoktur, Erdoğan istediği gibi inanabilir, Şeriat'e karşı laikliği benimseyebilir, fakat böyle bir siyasetçi 2017 referandumundan önce Bursa'da, kendisinin arzusu hilafına oy kullanacak vatandaşlara **"Dünyanızı ve ahiretinizi tehlikeye atmayın!"** diye seslenebilmişse, ortada şu sapık tarikatlar meselesi kadar ciddi ve önemli bir çarpıklık var demektir.

Halbuki, **Hz. Ebubekir** bile, yerine tavsiye ettiği **Hz. Ömer** için, "Kanaatimce en layık olan odur, fakat **eğer zulmederse ben gaybı bilmem**" demişti. "Ömer'in hilafetini kabul ederseniz ahiretiniz garanti" diye konuşmamıştı.

FARUK BEŞER, BEŞER ŞAŞAR

Yeni Şafak gazetesi yazarı Faruk Beşer'in bir yazısı "İlahiyatlar ve Diyanet neden hedefte?" başlığını taşıyordu.

Yazısına şöyle başlamış:

> "Bizim medreselerimiz ve tekkelerimiz kendi kendilerini feshetti, sonra da menhus bir rüzgâr kalan enkazı da savurdu gitti."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/ilahiyatlar-ve-diyanet-neden-hedefte-2038107)

Ayıptır, yalan söyleme!

Bizim medreselerimiz kendi kendilerini feshetti de, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Ömer Nasuhi Bilmen ve Bediüzzaman** gibi zatlar nereden yetişti?

Sen bize, yaşayan bunların çapında hoca göster bakalım?

Ne yazık ki yok!..

"Kendi kendilerini feshetti" diyerek kimlere selam duruyorsun?..

Tekkelere gelince…

Hiç mi "kendi kendisini feshetmeyen tekke" kalmamıştı?!

Abdülhakim Arvasi, Abdülaziz Bekkine, Mehmed Zahid Kotku, Mahmud Sami Ramazanoğlu, Ali Haydar Efendi … nerden yetişmişlerdi, Ankara İlahiyat'tan mı?!

Bu acele, bu toptancılık neden?

Sormaya değer, “sonra esen menhus rüzgâr”ı dolaylı biçimde aklamak için mi bu kurnazlığı yapıyorsun?

Yoksa ne?..

*

Faruk Beşer, şunları da söylüyor:

> “Modern-gelenek ayırımını sevmesem de, sahih geleneğe bağlı ve test edilmemiş modern fikirlere mesafeli bir hoca olarak bendeniz, bu sürtüşmede geleneği değil, gelenekçiliği savunan çok dağınık ve gayrimütecanis oluşumların sıratı müstakime, modernist deyip eleştirdiklerimizden çok daha uzak oldukları kanaatindeyim. Gırtlağına kadar bidatlere batmış fırkaların (cemaat değil) tek birleştikleri nokta Diyanet’i ve İlahiyat camiasını eleştirmeleridir. Ortalıkta sağlıklı ve başarılı bir medrese eğitimi yok ki, bunu İlahiyatlara tercih edelim. Nasları her biri kendi kalburuyla eleyerek oluşturulmuş ideolojik İslam anlayışları ve fırkalar var.”

Bu tespitlerde doğru yönler varsa da, yanlışlar da eksik değil..

Birincisi, Beşer’in haklı olarak fırka dediği cemaatlerin hepsinin Diyanet’i ve İlahiyat camiasını eleştirdiklerini söylemek yanlış olur.

İkincisi, Diyanet’in ve İlahiyat camiasının bid’atlerden hiç pay almadığını söylemek mümkün değildir.

Üçüncüsü, ortalıkta sağlıklı ve başarılı bir medrese eğitiminin olmaması tabiîdir.. Çünkü bu, bugünkü resmî uygulamalar, yasal çerçeve ve sosyo-politik yapı içinde olabilecek birşey değildir..

“Nasları her biri kendi kalburuyla eleyerek oluşturulmuş ideolojik İslam anlayışları ve fırkalar” meselesine gelince..

İşte burası, tabiri caizse, zurnanın zırt dediği yer..

Bu ideolojik İslam anlayışı bizzat Diyanet ve İlahiyatlar için fazlasıyla söz konusu.

Özellikle söz konusu..

*

Bu ideolojinin temelini devletçilik, “İslam’ı ideolojilerin alternatifi olmaktan çıkarma”, *devlet için ahlâklı, muti, munis, koyun gibi uysal vatandaşlar* yetiştirme; haksızlıkları, zulümleri, küfrü, şirki ve isyanı “elle, dille ya da kalple” düzeltme çabası göstermeyi ise fitne çıkarma ya da İslam’ı ideolojye dönüştürme olarak yaftalama kurnazlığı oluşturmaktadır.

Diyanet ve İlahiyatlar, sütten çıkmış ak kaşık değildir..

Bunlar da, fiilen birer fırkadır..

Diğer fırkalardan çok fazla bir farkları yoktur..

Nasları kendi kalburuyla eleme lafı ise, insanı güldürüyor..

Şu yaşıma geldim, Diyanet’in daha Şeriat konulu bir hutbe okuttuğuna şahit olmadım.

Faruk Beşer, uyanık Faruk Beşer, Casiye Suresi’nin 18’inci ayeti nas değil mi?!

Merak ediyorum, sende utanma duygusu da mı kalmadı?..

Bu yazıları nasıl yazabiliyorsun?..

*

Diyanet, Şeriat konulu hutbe okutmaz…

Nerde?..

Camide…

Ama o menhus rüzgârı estirenleri camide, hutbede rahmetle yâd eder..

Faruk Beşer'in sütten çıkmış ak kaşık Diyanet'i işte bu..

Daha fazla söze gerek var mı?!

İLAHİYATÇILARIN "SAVAŞ"I

Prof. Dr. Faruk Beşer, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan "Terör, savaş ve ihkak-ı hak" başlıklı yazısına şöyle başlamıştı:

> "Dedik ki, Peygamber (sav) İslam ümmetinin en önemli kutsallarından biridir ve ona saldırı İslam'ın ve Müslümanların varlığına saldırı olduğu için bir savaş sebebi sayılmıştır. Bunda farklı düşünen yok. Ama bireylerin ve grupların savaş ilan edemeyeceği de kesin. Devletin bir fonksiyonunu bireyler ya da gruplar yapmaya kalkışırsa bu, savaş değil terör olur."
>
> (http://www.yenisafak.com.tr/yazarlar/faruk_beser/teror-savas-ve-ihkak-i-hak-2007436)

Bu paragrafın son iki cümlesinin saçmalıktan ibaret olduğu açık.

Bireylerin ve grupların savaş ilan edemeyeceği nasıl kesin oluyor?

Bunu **olgusal** bir gerçeklik olarak mı söylüyorsun, yoksa **normatif** açıdan mı?

Olgusal bir gerçeklik olarak söyleyemezsin, çünkü, mesela **PKK** bir **grup** olarak ortaya çıkıp Türkiye Cumhuriyeti'ne savaş açmıştır. Daha doğrusu, **"bebek katili" Apo**, yanına topladığı "**bireyler**"le devlete savaş açmıştır.

Bunu normatif olarak söylüyorsan, ***Kur'an*** ve Sünnet'ten delil getirmen gerekir.

*

"Devletin bir fonksiyonunu bireyler ya da gruplar yapmaya kalkışırsa bu, savaş değil terör olur"muş..

Kafadan atmak serbest ya, beyefendi esip gürlüyor..

Bir zamanlar **Rusya Çarlığı Kafkasya'yı** işgal ettiğinde, müttekî bir âlim olan **Gazi Muhammed** bir **birey** olarak ortaya çıkmış, yanına arkadaşı **Şamil** gibi isimleri de alarak önce tebliğ ve ikaz mahiyetinde yerleşim merkezlerini gezmiş, sonra da küçük bir grup halinde Ruslar'a karşı **cihadı** başlatmıştı.

Bu, terör müydü?

Cihad ilan edilmesi için Gazi Muhammed hangi devletin ortaya çıkmasını bekleyecekti?

Afganistan 1979'da Ruslar tarafından işgal edildiğinde, oradaki Müslümanlar farklı **gruplar** halinde cihada başladılar. Ne yapmaları lâzımdı? "Arkadaşlar, biz devlet değiliz, yaptığımız terör olur, aman ha!" mı demeliydiler?

Gel de, şu saçma sapan satırları yazan Faruk Beşer'e âlim de!..

*

Şu ifadeler de Beşer'e ait:

> " (Hz. Peygamber s.a.s.) Küffar diyarında hırsızlık sebebiyle el kesilmesini yasakladı, yapılırsa Müslümanların zarar göreceğini bildirdi. Sonra fıkıhçılar diğer had cezalarını da buna kıyas ederek darülharpte uygulatmadılar. Bu sebeple fakir, bu gün için İran, Suudi Arabistan ve Nijerya gibi yarı Müslüman ülkelerin recm başta olmak üzere bazı had cezalarını uygulamalarının Hz. Peygamber'in siyasetine uygun olmadığını düşünüyorum."

Güzel..

Şayet fıkhî hükümlerin **darü'l-harp**te uygulanması konusunda bir **esneklik** bulunduğunu kabul ediyorsan, ihkak-ı hak konusunda neden bu esnekliği kabul etmiyorsun?

Neden kendinle çelişkiye düşüyorsun?

*

Şu sözler de Beşer'e ait:

> "Eğer Hz. Peygamber'in siyerini ve sünnetini, yani İslam'ı uygulama tarzını ve siyasetini bir bütün olarak ele alıp değerlendirmezseniz, orada herkes kendi ideolojisine destek olacak parçacıklar bulabilir. Ama parçacıklar bütünü temsil edemez."

Senin küffar diyarındaki hırsızlığın cezası örneğinden hareketle yaptığın genellemenin de aynı anlama geleceğini neden anlamak istemiyorsun?

İran, Suudi Arabistan ve Nijerya gibi ülkeler, had cezalarını uygulamasınlarmış.. Ne yapsınlar yani, **Türkiye gibi İtalyan ceza kanununu mu alsınlar?**

Lafa bak!..

İran, Suudi Arabistan ve Nijerya'ya, "Şeriat'i tam uygulayın" demiyor da, "Uyguladığınız kısmını da bırakın" diye akıl veriyor.

Sen hangi ideolojinin adamısın arkadaş?

Aslında **Mustafa Kemal**, Faruk Beşer'in "İslam anlayışı"nın kendi zamanındaki temsilcisiymiş fakat bizim haberimiz yokmuş..

Soru şu**:** Derini ve yüzeyseliyle "Eski İslamcı yeni muhafazakâr demokrat **Gazi Mustafa Kemal Paşa" cumhuriyetçileri**, Faruk Beşer gibilere bu tür yazıları yazdırıyor, onları "usulüne uygun bir biçimde" yönlendiriyor olabilirler mi?

*

Beşer, şunu da söylüyor:

> "İslam dünyasının son uyanış döneminde en ölçülü, bireyi cemaate feda etmeyen, bireyin yetişmesine de cemaat kadar önem veren en kaliteli hareketi olan İhvan hareketi Suriye'de silaha başvurma hatası işlediği için Mısır'ı da kaybetti."

Bu hatayı kim yaptırdı peki?

İHH'nın başkanı Bülent Yıldırım, zamanında, **İhvan**'ın aslında **Mısır**'da seçime girmek istemediğini, onları buna **AK Parti iktidarının zorladığını söylemişti.**

Suriye'de silaha başvurma hatası ile AK Parti'nin Suriye politikası arasında bir ilişkinin bulunup bulunmadığı da, üzerinde durulması gereken ciddi bir mesele. Ki Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Korgeneral **İsmail Hakkı Pekin**, MİT Müsteşarı **Hakan Fidan**'ın kendisine, Suriye'ye karşı ABD ile anlaşmış olduklarını söylediğini TV ekranında açıklamıştı.

MİT'in Suriye'yle ilgilendiği açık.. Çünkü FETÖ'cü savcılar MİT tırlarını durdurdular diye meslekten atıldılar. Peki, laik Kemalist Türkiye Cumhuriyeti'nin laikçi MİT'i Suriye'ye o tırlarla ne gönderiyordu? Sadece ilaç ve gıda maddesi mi? **Sadece ilaç ve gıda maddesi gönderiliyorduysa, o tırlarda MİT'çilerin işi neydi?** İHH gönüllülerinin köküne kıran mı girmişti?

*

Bizim ilahiyatçılarımız, MİT tırları söz konusu olduğunda dut yemiş bülbül.. **Fakat ne zaman Hz. Peygamber s.a.s.'e ağır hakaretlerde bulunan birileri öldürülse, terörün zararları hakkında Batılılar gibi diskur çekmeye başlıyorlar.**

Şu akılları siz bir de MİT'e ve **MİT'çilerin bütün suçlarını yasayla dokunulmaz kılan AK Parti iktidarına** verseniz ya!..

Faruk Beşer, doğruları meze yaptığı bir sürü saçma sapan laftan sonra şu hükmü veriyor:

> "O halde Peygamber'e ya da diğer kutsallara yapılacak menfur saldırılara ihkak-ı hak yoluyla karşılık vermek Müslümanlara her zaman zarar verecektir. İslam dünyası bu tür hareketlerden artık bitap düştü. İhkak-ı hak, kişinin hakkı olduğunu düşündüğü bir şeyi kendi yöntemleriyle elde etmeye çalışmasıdır."

Neden zarar versin ki?!

Ceza hukukunun evrensel ilkelerinden biri, "**suçların şahsîliği**" ilkesidir. Bir suçtan dolayı ancak o suçu işleyenler itham edilebilir.

Paris saldırısından sonra Müslümanlar nasıl bir zarar gördüler? Faruk Beşer nasıl bir zarara uğradı?

Mesele, küffar diyarındaki müslümanların huzurlarının ya da imajlarının bozulması ise, batsın böyle bir imaj.. Hz. Peygamber s.a.s.'e her türlü adice hakaret reva görülsün, ama zamane müslümanlarının keyfi bozulmasın, öyle mi?..

Batılılar her gün **Buda**'nın çirkin ve adice karikatürlerini yayınlasalar, onu aşağılayan filmler yapsalar, Budistler de bunu sessizce izleseler, bu, Batılıların Budistlere saygı duymaya başlamaları anlamına mı gelir?!

*

Faruk Beşer, son olarak şunları söylüyor:

> "Gerçek anlamda, yani hem ilmi hem de meşru yönetimi birlikte elinde tutanlar anlamında ulü'l-emrin bulunmadığı zamanlar ulu'l-emr ulemadır. 'Ulû' kelimesi çoğuldur ve tek bir âlimin de bu işi üstlenemeyeceğini gösterir. O halde ulemanın onayı olmayan hareketler İslamî de olamazlar.

> Kur’an-ı Kerim’de, ‘Allah’a, Peygamber’e ve sizden olan ulü’l-emre itaat edin’ açık emri var.”

Çok iyi.. Ancak, gidip firavunların anıtmezarlarında bağlılık yemini yapan, din devletine inanmadığını söyleyen zamane devlet yöneticilerine biat eden, onlara hakkı söyleyemeyen, muktedirlerin önünde onlara şirin görünmek için pişmiş kelle gibi sırıtan ulema-yı sû’, ulû’l-emr olamaz.

*

Benzer şekilde **Ebubekir Sifil** de şunu yazmıştı:

> “Bütün bunlar, Ümmet adına karar verip hüküm icra eden İslamî esaslar üzerine kurulmuş bir devlet nizamı içinde söz konusudur. Böyle bir durum söz konusu olmadığı zaman bir takım bireylerin, bütün Ümmeti ilzam edecek/etkileyecek şekilde davranmaları, Ümmet adına karar verip uygulamaları söz konusu olamaz.”
>
> (http://www.gazetevahdet.com/efendimizs-a-vin-hukukunu-korumak-2-587yy.htm)

Sifil’in, “ümmet adına karar verip hüküm icra eden İslamî esaslar üzerine kurulmuş bir devlet” bulunmadığı zaman, bütün ümmeti ilzam edecek ya da etkileyecek bir davranışı bir müslümanın sergilemesinin zaten **tanım gereği** mümkün olmayacağını anlaması gerekiyor.

Mehmet Ali Ağca 30 küsur yıl önce Papa’yı vurduğunda, bu, Türkler’i ilzam etti mi?..

Üstelik, adam Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıydı. Varsayalım ki, ortada Türkler’in bir devleti bile yoktu, bir Türk kalkıp Papa’yı vurmuştu, tutup bundan hareketle ona, “Senin bu hareketin Türkler’i ilzam ediyor” denilebilir miydi?!

PKK teröründen dolayı bütün **Kürtler**‘i suçlu mu ilan ediyoruz?

ASALA teröründen ötürü, bütün **Ermeniler**‘e terörist muamelesi mi yaptık?! Dünya, “Bu Ermeniler teröristmiş” mi dedi?

Ebu Gureyb‘deki rezaletlerden dolayı, “**Bütün Amerikalılar sapık ve sadisttir**” diyen oldu mu?!

Guantanamo‘dan hareketle, “**ABD, işkenceci devlettir**” diyen var mı?!

Almanya’da öldürülen Türkler’den ötürü, “**Almanlar katil bir millettir**” diyor muyuz?!..

*

Türkiye’ye gelelim, Egemen Bağış’ın “**Bakara makara**“sından dolayı, onun hâmisi Tayyip Erdoğan başta olmak üzere AK Partililere “Bunlar, dinlerini oyun ve eğlence edinmişler” diyen oldu mu?!

Efkan Ala’nın “**Peygamber kibre düşmüştü, biz düşmedik**” gafından dolayı bütün AK Partililer için, “Kendilerini Hz. Peygamber s.a.s.’den bile üstün, kâmil ve temiz zanneden haddini bilmezler güruhu” diyen çıktı mı?!

17-25 Aralık’ta yolsuzlukla suçlanan dört bakandan dolayı, “Bütün AK Partililer yükünü tutmuş” diyen var mı?

Üstelik, AK Parti grubu bu dört bakanın önünde **koruma duvarı** oluşturmuş, kalkan olmuşlardı.

Paris saldırısına gelince.. Kim gidip de saldırıyı yapanların önünde kalkan oldu?!..

Kim onlar için, “Bunları öldüremezsiniz, çünkü onlar müslüman kardeşlerimiz” dedi?!..

Kaldı ki, Paris’teki olayın failleri, Fransa vatandaşları..

Ve üstelik, öldürülenler, Almanya'da öldürülmüş bulunan Türkler gibi kendi halinde garibanlar değil.. Bütün bir İslam dünyasına alçakça hakaretlerde bulunmuşlar..

*

Sifil meseleyi doğru değerlendirebilseydi, bu olayın olsa olsa Fransa'yı ilzam edeceğini söylerdi.

Çünkü, hakaret edenler de, hakaretçileri öldürenler de, bu öldürme işini yapan kişileri öldüren polisler de kendi vatandaşları.

AK Parti'yle ilgili yolsuzluk suçlamalarından dolayı, "AK Partililer, Türkiye müslümanlarını ilzam edecek, etkileyecek hatalardan geri durmalı, Müslümanlara laf söylenmesine yol açmamalı" diyen var mı, Sifil bunu da düşünmeliydi.

Kalem sahiplerimizin güçleri, dünyanın dört bir tarafında hakarete uğrayan, ezilen, öldürülen, aşağılanan, hakları gaspedilen müslümanlara yetiyor. Onlara, "Bizim gibi tuzu kuruların keyfini bozacak söz ve eylemlerden kaçının, huzurumuzu bozmayın, sizden dolayı bize laf gelmesin, ama Hz. Peygamber s.a.s.'e her laf varsın söylensin, ona her hakaret yapılabilsin" der gibi bir tutum sergiliyorlar. Sergilediler.

DOĞRUYU EKSİK VE YANLIŞ ANLAŞILMAYA AÇIK BİÇİMDE SÖYLEMEK

İlahiyatçı Prof. Faruk Beşer, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan "**İhtilaftan birlik doğar mı?**" başlıklı yazısında şunları söylemişti:

> "Kısaca ihtilaf sadece ihtimalli meselelerde farklı düşünme anlamında olursa bu hem tabiidir, hem kaçınılmazdır, hem de Allah'ın istemediği bir şey değildir, rahmettir. İnsan iradesinin özgürlüğünün belirtisidir. Bu olmadan tefekkür olmaz, hayat durur. İnsana akıl verilmesinin ve onu kullanmanın bir anlamı kalmaz.
>
> "Ancak İslam herkesin sıfırdan başlayıp test edeceği bir ideoloji değildir. Onun; **icma, manevi tevatür, sevad-ı azam** ya da **cumhur** ifadeleriyle anlatılan sabit bir alanı vardır. 'Cemaat' kavramının anlattığı da budur, günümüzdeki fırkalar cemaat değildir. İşte bu ittifak alanında farklı düşünme, düşünce özgürlüğü değil, **mevcuda aykırılık** etme, zıt düşme, hilafta bulunma demektir. Bu ise tefrikaya sebep olur, tefrika ise cehenneme götürür. İnsanın şeytana yakın olan yönü nefsidir, Allah'a yakın olan yönü ise ruhudur. Nefis şeytan gibi hep ayrılıktan yanadır.
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/ihtilaftan-birlik-dogar-mi-2037241)

*

Bunlar doğru…

(Bunlar doğru derken, aslında kendi içinde sorunlu olduğunu da belirtmek gerekiyor.

Mesela “**mevcuda aykırılık**” tabiri sorunludur. “Mevcuda aykırılık”, sosyolojik bir bakış açısıyla **“olan”**ı kıstas kabul etme anlamına gelir.

Halbuki, dinî alanda önemli olan **“norm”lardır, ilkelerdir**.

Burada **sosyolojik veya pozitivist bir bakış açısıyla** “olan”dan, yani mevcuttan değil, normatif bir yaklaşımla “**olması gereken**”den söz etmek gerekir.

Beşer’in yukarıya aldığımız sözleri, sevad-ı azam olarak gördüğü AK Partici kesime muhalefet eden “cemaat”leri ya da Saadet gibi partileri hedef alıyor olabilir miydi?

Konuyu güncele getirip “**günümüzdeki** cemaat”lerden söz etmesi, bu ihtimali akla getiriyor.)

*

İcma, belirli bir zamandaki ilim bakımından yeterli (müctehid) kişilerin belirli bir konuda ittifak etmiş olmaları durumudur.

İcmanın gerçekleştiği dönemde yaşayan sadece bir müctehid bile muhalefette bulunmuş olsa, icma gerçekleşmiş olmaz.

Böylesi bir müctehidin **cumhura muhalefet** ettiği söylenebilir, fakat dalalet veya fıskla suçlanamaz.

Tevatür ise, yalan üzerine birleşmesi mümkün olmayan çok sayıda insanın verdiği haberdir.

Günümüzdeki “cemaat” diye adlandırılan grupların/fırkaların, İslamî bir terim olarak “cemaat”e karşılık gelmediği de açıktır. Bunlar, belki sosyolojik anlamda cemaat olarak adlandırılabilirler.

Ancak, günümüzün fırkaları sadece bu cemaatlerden ibaret değildir..

Partiler ve devletler de birer fırka durumundadır.

*

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat tabirinde yer alan cemaat terimi, müslümanların, ümmet-i Muhammed'in (s.a.s.) geneli demektir.

Ayrıca cemaat, tanım gereği, "**hak üzere olmayı**" tazammun eder.

Bu yüzden, ashabın fakîhlerinden, ilimde en ileri olanlarından Abdullah bin Mes'ud r. a. şöyle demiştir: **"Cemaat Allah'a itaate uygun düşen şeydir, sen tek başına kalsan bile."**

Sevad-ı azam da, kuru kalabalık değildir.. Mesela diyelim ki **İran**'da yaşıyorsunuz, oranın sevadı Şiî diye, sizin de **Şiî** olmanız gerekmez.

Aynı şekilde, Türkiye'de yaşıyorsunuz diye, **Tayyip Erdoğan**'ın "Evet" şiirinde geçtiği gibi "**Kemalist müslüman**" olmanız kabul edilebilir mi?!.

Söz konusu şiir 2017 referandumu öncesinde Erdoğan'ın seslendirdiği bir klip olarak yayınlanmıştı:

> Söyle Cumhuriyete evet diyen **Mustafa Kemal** sen değil misin?
>
> Evet sensin çocuk.
>
> Onlar umuda hayır dedi mi?
>
> Sen ki atalarının toprağında, anne şefkatiyle, şehit vefasıyla, kardeş teşebbüsüyle büyüdün.
>
> Canla, başla dimdik geleceği düşün.
>
> Şimdi söyle, hazır mısın? Millet için, bayrak için, vatan için, devlet için evet demeye...

*

Evet, bir, ihtilaflı meseleler var.. Bir de sabiteler..

Faruk Beşer'e çok basit bir sorum var: Tayyip Erdoğan'ın Tunus ve Mısır'da **Şeriat'e karşı laikliği tavsiye** etmesinin hükmü nedir?

Şeriat'e bağlılık, Şeriat'ten yana olma, ihtilaflı bir mesele midir?

Bir soru daha: "**Muhafazakâr demokrasi" ideolojisini** benimsediğini deklare eden, "siyaset akademisi" diye bir icat yapıp bu ideolojisini anlatan AK Parti'ye, **sevad-ı azam** muamelesi yapılabilir mi?

Bir başka soru: Muhafazakâr demokrasiyi ve laikliği savunan bir kişinin **itikadî durumu** ne olur?

Son soru: "**Mustafa Kemal'li evet** şiiri" okuyan Erdoğan'ın, Bursa'da yaptığı konuşmasında, söz konusu referandumda **hayır diyenlerin dünya ve ahiretlerini tehlikeye atacaklarını** söylemesinin hükmü neydi?

Müslümanların sabitesi ne ara (atlet, çorap, terlik devrimi vs. vezninde) şapka devrimcisi Mustafa Kemal oldu?

Rejimin "iyi polis - kötü polis" oyununda iyi polis rolünü kapıp kötü polis CHP'nin başaramadığını başarıp müslümanları zihniyet bakımından laikleştirmeniz karşılığında ahirette Allahu Teala'dan beklediğiniz mükâfat nedir?

*

Burada meselemiz herhangi bir referandumda ya da seçimde yapılan tercihin rengi değil..

Meselemiz, "**din"in genetiği** ile oynanıyor olması..

Erdoğan’a akıl veren birileri kendilerini “din”e uymakla yükümlü görmüyor, bunun yerine “din”i kendilerine uydurmak için bozuyor, tahrif ediyor, genetiği ile oynuyorlar.

Oynadılar. Ve buna devam ediyorlar.

Uyaranlar onları 20 senedir içleri yanarak uyardılar, dillerinde tüy bitti, tonlarca mürekkep harcadılar, onların safsatalarına cevap vermek için kıymetli vakitlerini heder ettiler.

Sonuç ne oldu?

FARUK BEŞER'İN HAYALİNDEKİ CİHATSIZ HİLAFET

Prof. Dr. Faruk Beşer, "**Hayalimde bir hilafet kurabilir miyim?**" başlıklı bir yazı (***Yeni Şafak***, 4 Mart 2016) kaleme almıştı..

Mısır ve Tunus'ta Şeriat yerine laiklik tavsiyesinde bulunan "dünya lideri" Recep Tayyip Erdoğan'lı bir Türkiye'de **hilafet hayali**nin kurulması sakıncalı değil..

Ancak, **cihat hayali** kurmak doğru olmuyormuş..

Beşer, şöyle diyor:

> "Yoksa cihad savaş demek değildir. Savaş/kıtal, cihadın bütün yollar bittiğinde başvurmak zorunda kaldığı son çaresidir. Ona da kişiler ve gruplar karar veremezler. Bunun için müslümanların meşru bir otoritesinin bulunması gerekir. Bu meşru otoritenin oluşması için de yeterli toprak parçasına, Allah'ın sözünü hâkim kılmayı gaye edinen ulü'l-emre, ve onun da müslümanları savunacak gücünün bulunmasına ihtiyaç vardır."

Beşer'in akıl yürütüş biçimi, bir zamanlar **cuma namazını** kılmamak için birilerinin ürettiği açıklama tarzıyla aynı..

Hanefî mezhebinin cuma namazının kavgasız gürültüsüz sükunet içinde kılınması için gerekli gördüğü şartları, **meşruiyetinin şartları** haline getiriyorlar, böylece cuma namazı onlara göre kılınmaması gereken bir namaz haline geliyordu.

Heva ve heveslerine böylesi hoş geliyordu.. Hem tembellik edip cemaatle namaz kılmaktan ve hutbe dinlemekten kaytarıyorlar, hem de kendilerini "düzen"e başkaldıran "mücahit"ler gibi görüyorlardı.

Şeytan, onları böyle aldatıyordu.

*

Faruk Beşer'in yukarıda aktardığımız yalan dolan ve zırvalarına gelince..

İslam tarihinin bizzat kendisi, onu yalanlamaktadır.

Hudeybiye Antlaşması'ndan sonra yaşananlar bunun delilidir.

Hz. Peygamber s.a.s., İslam devletinin başkanı olarak Mekkeliler ile barış yapmıştı.

Fakat, **Ebû Basîr** ile arkadaşları, Mekkeliler'e savaş açmışlardı. Kervanlarını yağmalıyor, ölüyor, öldürüyorlardı.

Peygamber Efendimiz s.a.s. onları açıktan desteklemedi. Böyle yapmış olsaydı, anlaşmaya uymamış, ahdini çiğnemiş, barışı savaşa çevirmiş olurdu.

Ama, **Ebû Basîr** ile arkadaşlarını asla yanlış yapmış olmakla itham da etmedi.

Eğer onlar yanlış birşey yapıyor olsalardı, Resulullah s.a.s. asla susmazdı.

*

"Cihat, Allah'ın beni gönderdiği günden, ümmetimin sonuncusu, Deccal ile savaşıncaya kadar devam edecektir. Ne zalimin zulmü, ne de âdil olanın adaleti onu iptal edemez."

(***Ebu Davud***, Said ibni Mansur'un Enes bin Malik'ten rivayeti)

15 TEMMUZ'U SORGULAMAK

Prof. Faruk Beşer, 15 Temmuz darbe teşebbüsünün ardından ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan "**Zulüm varken tarafsız olunmaz"** başlıklı yazısında şöyle diyordu:

> "İsmailiyye ölçüsünde bir **batınîlik**, **rüyaların vahyin üstüne çıkarılması**, **liderin ulûhiyet vasıflarıyla vasıflanacak kadar takdis edilmesi**, **küffarı dost ve veli edinip** onlara karşı süklüm püklüm olma, **müslümanlara karşı şedit davranma** bu hareketin temel özellikleri olarak hafızalara kaydedildi."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/zulum-varken-tarafsiz-olunmaz-2031128)

Beşer'in aynı hassasiyeti AK Parti ve Erdoğan konusunda da göstermesi beklenirdi, fakat morfin yemiş gibi sessiz kaldı.

Mesela **Tayyip Erdoğan** için bir AK Parti milletvekilinin söylediği şu söz: "Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider."

AK Partililer önce bu söze bir sürü tevil iliştirdiler. Daha sonra da, adamı Düzce milletvekili olarak yeniden Meclis'e taşıdılar..

Beşer, yazısını şöyle sürdürüyordu:

> "İslam'ı ve imanı anlatırken ne önceki peygamberler ne de Resulüllah Efendimiz olduklarından farklı göründüler. Aksine davetin daha ilk günlerinde Resulüllah'a 'emrolunduğunu açık açık haykır' talimatı verildi. '**Kâfirlere en küçük bir meyil göstermeyin**, yoksa sizi ateş çarpar' buyruldu."

AK Partililere ve Erdoğan'a göre, galiba, "**Aziz Atatürk**"lerine meyil hariç..

Niye?..

Çünkü o kâfir değil.. ***Kur'an*** için, **Kâzım Karabekir**'in şahitliğine göre, "**Arap oğlunun yaveleri**" demiş olsa bile, değil..

Ona meyletmekte sakınca yok.. Dolayısıyla AK Partililere ve Erdoğan'a ateş çarpmaz..

Bu mu?

*

Beşer sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Onlarca ayette 'müminleri bırakıp inkârcıları dost ve veli edinmeyin' dendi. **'Onlar istediler ki, sen onlara yağcılık/müdarat yapasın, onlar da sana öyle yapsınlar… Sakın bu alçaklara itaat etme' diye uyarıldı.** Ama Allah'ın yapmayın dediği şeylerin hepsini çeşitli tevillerle yaptılar.
>
> 2012 den sonrasını hatırlayalım; **yoğun bir hırsızlık edebiyatı yapıldı.** Şimdi anlıyoruz ki bu, Cumhuriyet tarihinin en büyük hırsızlığı olan ve milyonlarca öğrencinin hukukunu ilgilendiren soru hırsızlığını gizlemek içinmiş.
>
> **Yoğun bir muta edebiyatı yapıldı.** Milletvekillerinin, hatta bakanların İran'a gidip muta nikâhı yaptırdıkları haberleri yayıldı. Bilmiyorum, eğer itirafçı ablaların **dedikleri doğruysa**, şimdi anlıyoruz ki bu edebiyat da, ablalarla abiler arasında yapılan muta birlikteliklerini örtmek içinmiş.
>
> Müslüman olmayan herkese hoşgörü gülücükleri dağıtılırken bütün İslami cemaatler üzerinde operasyonlar gerçekleştirildi. Ben mesela **İsmail Ağa Cemaatinin Beykoz ve Çarşamba kollarına ayrılmasının, Mahmut**

> **Efendi'nin tecrit edilmesinin böyle planlı bir operasyonun sonucu olduğunu düşünüyorum.** Devlet içinde paralel devlet oluşturulurken cemaatler içinde de paralel cemaatler oluşturulduğunu sanıyorum. **Bu meyanda Bayram Ali Öztürk Hoca'nın ölüm sebebinin tekrar araştırılmasını teklif ediyorum.** Acaba o sert ve uzlaşılmaz mizacı sebebiyle ortadan kaldırıldı ve Mahmut Efendi'den sonra cemaatin başına gelecek, uzlaşılabilir birisine imkân hazırlanıp önü mü açıldı?"

Peki, bütün bu kötülükler FETÖ'nün mü tekelinde?

Başkaları sütten çıkmış ak kaşık mı?

"İmanlı **çılgın Türkler**"den söz etmek, **Kemalist** kafanın çılgınlığına yağcılık yapmak değil midir?

AK Partililerin bir ara çok tekrarladığı "Önemli olan dindarlık değil; **yerli** misin, **milli** misin, ben ona bakarım" şeklindeki zırvalara ne diyeceğiz?

Cemaatlere yönelik operasyonlara gelelim..

28 Şubat'ın "kahraman"ları **Müslüm Gündüz** ile **Ali Kalkancı**'nın ardında da FETÖ mü vardı?

Yeni Asya cemaatinin lideri **Mehmet Kutlular**, 12 Eylül darbesinin ardından **MİT'ten bir albayın** kendisine işbirliği teklif ettiğini açıklamıştı.

Aynı şekilde **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan** hoca da, vefatından beş ay kadar önce hacda, MİT'çilerin gelip kendisine işbirliği teklifinde bulunduklarını cemaate bildirmişti.

Coşan ve Kutlular, teklifi reddettikleri için açıklayanlar.. Kabul ettikleri için açıklamayanların listesine ise sayfaların yetmeyeceğini söyleyebiliriz.

Yine, Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin, **Fethullah** ile **Mehmet Şevket Eygi**'nin Özel Harp elemanları olarak hizmet verdiklerini ifşa etmişti.

Hep FETÖ'yü hatırlayalım, **MİT** hiç aklımıza gelmesin.. Gelmemelidir.. Öyle mi?

"MİT yıpratılacak bir kurum değildir", yıpratacak kurumdur, değil mi?..

Şimdi FETÖ Türkiye'de kendi canının derdinde.. Peki, İsmailağa Cemaati'nde niye kavga gürültü bitmiyor?

*

Beşer sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Asıl hedef Sayın Cumhurbaşkanımızdı, onu uzaklaştırmayı birincil mesele olarak gördüler. Ama insaflıca bakıldığında buna iki sebepten başka bir gerekçe bulmak da mümkün değil. Birincisi Türkiye Batıyı korkutan atılımları onunla yaptı, o halde onun bertaraf edilmesiyle Türkiye'nin güçlenmesi durdurulmalı idi. İkincisi, ortada **dünya manevi liderliğine oynayan patolojik** bir niyet vardı. Oysa Tayyip Erdoğan **İslam Dünyasında lider** olarak görülüyordu. Hedefe ulaşmak için onun bundan vaz geçirilmesi gerekiyordu."

Afrika atasözü: Filler savaştığı zaman, acı çeken çimenlerdir..

Destansı mücadele şu oluyor: "**Aziz Atatürk**" diyen, "**Asıl Atatürkçü biziz**" diye konuşan, bir cumhurbaşkanlığı seçim kampanyasını Atatürk'e hürmeten Samsun'dan başlatan, ondan önceki yerel seçim kampanyasına "kongre şehri" olduğu için Sivas'ta start veren "İslam dünyası lideri; dünya manevi liderliğine oynayan patolojik niyete karşı..

Destansı mücadele..

Ve çimenler..

*

Beşer'in sözlerine dönelim:

> "Ve aklıselimle tekrar düşünelim ki, bu zihniyet Batının Türkiye'ye müdahale etmesi gerektiğini dahi söyleyebildi. Mısır'da Sîsi'den taraf oldular. Çünkü orada da İhvan gibi bir **İslami hareket** vardı ve onun da halledilmesi gerekiyordu."

Öbür taraftaki zihniyet de, İhvan'a gidip, "**Şeriat'i boş verin, Aziz Atatürk sayesinde Batı'dan aldığımız laiklik muhteşem.. Biz denedik**" dedi..

Şeriat'i kaldırıp attığı zaman, o hareket artık **İslamî hareket** olarak görülebilir mi?!

Beşer'in bir sonraki cümlesi şöyle:

"Gördük ki, böyle yapılar İslam'a da ümmete de, demokrasiye de zarar veriyor."

Ne yazık ki, İslam'a ve ümmete zarar verirken değil, sizin iktidar olmanızı sağlamış olan demokrasinize zarar vermeye başladığını gördüğünüz zaman "uyandınız"..

Ve bu yerli-milli "**demokrasi**" mücadelenizde **İslam** ve **ümmet** kavramlarının özsüz birer kabuk olarak istismar sobasında yakılmakta olduğu, Mısır ve Tunus'a yapılan "**Şeriat yerine laiklik**" tavsiyesiyle, Türkiye'de yapılan "İslam'ı güncellemeli, bin 400 sene öncesinin hükümlerini bir tarafa bırakmalıyız" söylemiyle ortaya konuldu.

Hayır, İslam'ın bin 400 sene önceki hükümleri devlet yönetimine yön verdiği için dertli değillerdi.. Devlet için dinin hükümleri zaten yok hükmündeydi.

Asıl dert, derin bağlantıları olmayan, laikleştirilememiş, laik (siyasal dinsiz) **MİT**'in güdümüne girmemiş Müslümanların hâlâ o hükümlere (en azından zihniyet düzeyinde) bağlı olmalarıydı.

ÜMMET, CEMAAT, FIRKA, İSLAM BİRLİĞİ VE LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET

Prof. Faruk Beşer, ***Yeni Şafak*** gazetesinde 15 Temmuz darbe teşebbüsünden iki buçuk ay sonra yayınlanan bir yazısına şöyle başlamıştı:

> "Cuma günü Milli İrade Platformu İstişari Toplantısı'na katıldım. Yüzden fazla STK yetkililerinin pek çoğunu dinleme fırsatımız oldu. Bir kısmını oradaki konuşmamda da söylediğim intibalarımı aktarmak istiyorum."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/cemaatlere-dusmanlik-mi-yapiliyor-2032209)

Katıldığı toplantı "**milli irade**" toplantısıymış.

Fakat yazısının devamında tabiri caizse "Allahu Teala'nın iradesi" toplantısına katılmış gibi konuşuyor.

Okumaya devam edelim:

> "Darbe girişimi olayı sanıldığından da ciddi bir olaydır, tehlike geçmiş değildir, artarak devam etmektedir. Çünkü mesele **Batı'nın kullanıma müsait bulduğu bir 'fırka'** üzerinden Türkiye'yi terbiye etmeye kalkışması meselesidir. Bu fırka artık hiçbir işe yaramaz kanaatine varmadıkça da kullanmaya devam edecekler. Bu meselenin ciddiyetini anlamazsak Sayın Cumhurbaşkanımız yalnız bırakılmış ve mücadele zayıflatılmış olur."

Batı'nın kullanıma müsait bulduğu o "fırka"yı icat eden "**derin devlet**"ti..

Önünü açan ve tepe tepe kullanan da oydu.

Zaten, angaje olduğu Batıcı zihniyet çizgisinde kullanmak, Müslümanları sisteme/düzene entegre etmek için icat etmişti.

Dolayısıyla söz konusu fırkayı "Batı'nın kullanıma müsait bulması" hayatın olağan akışına uygundur.

Ve söz konusu fırkanın çizgisinde aslında bir tutarlılık var.

*

Beşer'in yazısına dönelim:

> "Bu teşebbüs, aslında **dine yapılmış bir darbe** teşebbüsüdür. İslam adına hizmet yaptıklarını iddia edenlerin **küffarın aleti** olup Müslümana vurması meselesidir. Tarihte bunun bir benzeri daha var mıdır bilmiyorum. Dini asıl bilgi kaynaklarından koparıp ezoterik/batıni bir inanç haline getirmesi meselesidir."

FETÖ'nün darbe teşebbüsünü "**dine karşı darbe**" olarak göstermekle, kendinizi "din"le **özdeşleştirmiş** oluyorsunuz.

Bu öyle bir din (ya da dindarlık) ki, Diyanet İşleri Başkanlığı, Türkiye Cumhuriyeti'nin camilerinde asla **Şeriat** konulu hutbe okutamıyor.

Camide bile Şeriat'ı savunamıyorsunuz.

Ama Zafer Bayramı vesilesiyle, Türkiye'yi "**gökten indiği *sanılan***" hükümlerle idare et**me**mekle övünen adamları cuma hutbesinde rahmetle anabiliyorsunuz.

Her neyse, yazıya dönelim:

> "Ama şerde bir hayır çekirdeği de bulunabilir. Böylece bizler de öğrenmiş olduk ki; başkalarıyla beraber olarak, onlara tabasbus ederek İslam'a hizmet edilmezmiş, böyle bir hizmet hareketi ve cemaat olamazmış. Hz.

Âdem'den Hz. Muhammed'e (sa) kadar hiçbir peygamberin tebliğ ve davet hayatında başkasına olduğundan farklı görünme ve yağcılık yapma olmamıştır. İlk gelen ayetler bunu Efendimiz'e de vurguyla hatırlatır. "**Onlar isterler ki, biraz sen yağcılık yapasın biraz da onlar. Hayır, onlara asla itaat etme!**".

Yine öğrenmiş olduk ki, davetin daha ilk günlerinde Allah'ın, Resulü'ne "**Sana ne emredildiyse sen onu açık açık haykır, müşriklerden ayrıl. Korkma, biz o alaycılar karşısında sana yeteriz**" (Hicr 15/94-95) buyurmuş olması günümüz için de geçerliymiş. İslam, olduğundan farklı gözükerek anlatılamazmış, kişi nasıl yaşarsa öyle inanırmış.

Bu teşebbüs bizi 'cemaat' kavramını tekrar düşünmeye de sevk etti. Bir defa İslam'da cemaatler yoktur, tek bir cemaat vardır, o da başlı/imamı olan İslam ümmetinin dini ve siyasi temsilcisi cemaat-ı kübradır. Cami cemaatleri o deryaya götüren damlacıklar oldukları için onlara da mecazen cemaat denmiştir. O cemaat İslam ümmetini bölmez, bütünleştirir. Ve anladık ki, bölenler cemaat olamazlar, 'fırka' olurlar. Efendimiz'in ifadeleriyle, İslam ümmeti de yetmiş üç, yani pek çok fırkaya ayrılacak, ama hepsi cehenneme gidecek sadece 'Cemaat' ile beraber olanlar kurtulacak. Diğer ifadelerinde, "benim ve ashabım gibi yaşayanlar" kurtulacak. Demek ki 'Cemaat' o imiş, diğerleri ise fırka imiş."

Peki fırka sadece sözünü ettiğinden cemaatlerden mi ibaret?

Türkiye'deki **Diyanet** de aslında bir fırka durumundadır.

Partiler de birer fırka durumundadır. Zaten Cumhuriyet'in ilk yıllarında bunlara fırka deniliyordu (Mesela Cumhuriyet Halk Fırkası). Türkiye Batılılaşıp çağdaşlaşıyor ya, Arapça kökenli olan fırka kelimesi bırakılıp Avrupa'nın "parti"si alındı. Böylece biraz daha çağdaş hale gelmiş olduk.

Sadece bunlar da değil, bugünkü devletler de birer **fırka** durumundadır.

Türkiye'deki mecazen cemaat olarak adlandırılan fırka ya da grupların hadlerini bilmeye, ölçülü olmaya, kendilerini dev aynasında görmekten vazgeçmeye ihtiyacı olabilir, fakat aynı şey bu devlet için de, Diyanet teşkilatı için de, "devletçilik, yerlilikçilik, millilicilik, vatanperestlik" cemaati ya da fırkası için de geçerlidir.

*

Beşer'in sözlerinin devamı şöyle:

> "'Cemaatlere' düşmanlık yapılıyor denmesi ise bir kara propagandanın ürünüdür. 'Cemaatleri' hükümetlere karşı tahrik etmeyi amaçlamaktadır. Ama bendeniz şahsen bu oluşumlara 'cemaat' denmesinin yanlış olduğu kanaatimi söyledim. Bunlar çeşitli alanlarda hizmet veren dernekler, vakıflar, sivil toplum örgütleri, tarikat tekkeleri kısaca mekteplerdir. Bu anlamda bunlara karşı olmak hem dinen hem sosyolojik açıdan yanlıştır, anlamsızdır. Şu anda böyle bir durum da söz konusu değildir. Ancak bu oluşumlar da 'Cemaat' olamayacaklarına göre ya birer mektep olup dine dindarlığa hizmet edecekler, ya da fırka olup gidecekleri yeri kendileri belirlemiş olacaklar. Bu iki durumu ayıran özellik de şeffaf ve karşılıklı bilgileşmeye açık olmalarıdır. Eğer bizden başka doğru yoktur diyenler varsa onlar da fırka olmayı peşinen kabullenmişler demektir. Bu oluşumlar arasında iletişim olursa görülecek ki, aslında ortak yönleri ve ortak hedefleri sanıldığından da fazladır. Yüce Mevlamız'ın dediği gibi; "şüphesiz kalbi olan ve şahit olarak dinleyen için dersler vardır" (Kâf 34/50). Yani her şey yerinde görülecek ve öyle düşünülecektir.
>
> **"Bu mektepler arası iletişim olmaz ve her biri kendini yegâne hakikat ve cemaat-ı kübra görürse, işte bu başımıza gelenler tekrar gelir.** İran birisinin televizyonunu destekler Şia propagandası yaptırır, İngiliz öbürünün kanalını destekler, mehdi üretir, ABD başka bir kanalla

> peygamber çıkarır. Velhasıl, ümmetin yeniden oluşmasını istemeyen, İngiliz başta olmak üzere dış güçler fırkaları kullanarak emellerine ulaşırlar. İngilizler bu yöntemi ilk defa 1850'lerde Hindistan'da sünnetsiz bir din iddiasıyla ortaya çıkan Sir Ahmet Han'ı kullanarak keşfettiler.
>
> "Cemaatin kullanılması ise mümkün değildir. Çünkü cemaat sevad-ı azamdır, cumhurdur. Resulüllah (sa) buyururlar ki, "**Benim ümmetim asla bir hatada ittifak etmez. O halde ihtilafa düşerseniz sevad-ı azama sarılın**". Sevad-ı azam cemaattir, o oluşmamışsa ulemadır, tek bir âlim de değildir. **Kullanılanlar cemaat olamazlar**. Onlar olsa olsa fırka olur ümmeti bölerler."

Evet, "**kullanılanlar cemaat olamazlar**".

Laik (siyasal dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yüzeysel ya da **derin** kurumları tarafından kullanılanlar da cemaat olamazlar.

FETÖ'nün sorununun temelinde de bu gerçek yatıyordu.

Baştan itibaren hiçbir zaman cemaat olamadı, daima kullanıldı.

Beşer yazısını şöyle bitiriyor:

> "Böyle büyük bir konuda nefislerimize mağlup olmamalıyız. Efendimiz meseleyi özetlemiş: "Üç şey vardır ki, insanların helak olmasının sebebidirler: Boyun eğilen bir ihtiras/cimrilik, peşine düşülen nefsi arzular ve kişinin sadece kendi görüşünü beğenip onunla kalması"."

İnsanların birey olarak nefislerine mağlup olmamaları gerektiği gibi, "kolektif nefis" olarak bir araya geldikleri zaman da nefislerine mağlup olmamaları gerekir.

Kolektif nefsaniyet bireysel nefsaniyetten daha makbul değildir, belki daha kötüdür.

Peşine düşülen nefsî arzular mesela "**ulusal çıkar**" gibi kavramlarla ifade edildiğinde **meşru** (Şeriat'e uygun) hale de gelmezler.

Kişinin sadece kendi görüşünü beğenip onunla kalmasına gelince..

İşte bu tam da **Erdoğan**'ın "**Aziz Atatürk**"ünün yaptığı şeydir.

Allahu Teala'nın hükümlerine "gökten indiği sanılan" diyerek baş kaldırmış, kendi görüşünü beğenip onunla kalmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ise şu haliyle bu kadarını bile yapamamakta, Atatürk ilke ve inkılapları adı altında sadece, "sadece kendi görüşünü beğenip onunla kalan bir adamın" görüşünü beğenip onunla kalmaktadır.

Bunun Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e göre helak sebebi olmasına gelince..

Bunu sivil toplum (cemaat) temsilcilerini toplayıp sadece dinî anlayışlar çerçevesinde söylemek kolay..

Sen bunu çık da birtakım toplantılarda Atatürk ilke ve inkılapları bağlamında söyle..

Ve de senin peşinden gittiğin siyasetçiler çıksınlar devlet kurumlarında (mesela TBMM'de) söylesinler..

İBLİS'İN HİLELERİ, FARUK BEŞER VE ERDOĞAN

*"Gazali'yi izleyen, hatta ona bazı konularda düzeltmeler yapan İbnü'l-Cevzi adlı büyük bir alimimiz ve onun '**Telbîsü İblîs**' adlı ilginç bir kitabı vardır. Şeytanın hangi meslekte olanları, hangi konumda bulunanları nasıl hilelerle yoldan çıkardığını anlatır. Alimleri, âbidleri nasıl **suret-i haktan görünerek** yanılttığına misaller verir."*

Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan bir yazısı bu cümlelerle başlıyor.

Evet, Şeytan, bazen (salih insanlar söz konusu olduğunda belki hemen her zaman) **suret-i haktan görünerek** gelir.

Mesela, farzı yaptırmamak için nafile ibadetin sevabını gözünüzde büyütür, siz nafileyle uğraşırken farzı ihmal etme tehlikesi başgösterir.

Her birimiz dünyaya hiçbir şey bilmez halde ve tecrübesiz olarak geliyoruz. Karşımızdaki İblis ise, Hz. Adem a.s.'dan bu yana birikmiş olan engin bir tecrübeye sahip. Üstelik o bizi görüyor, biz onu göremiyoruz.

İnsanı nasıl aldatacağını çok iyi biliyor.

(**İstihbarat** örgütleri ile uğraştıkları kişilerin durumu da böyledir. O teşkilatların bir kurumsal hafızası, tecrübe ve bilgi birikimi, geniş imkânları mevcutken, hedefe koydukları kişiler genelde aldatılmaya teşne, toy ve saf gözü açılmadık sığırcık yavrusu durumundadır.)

*

Telbîsü İblîs, ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nde Bekir Topaloğlu imzasıyla tanıtılıyor:

> "… Şeytanın **kadın yoluyla insana nüfuz** etmek istediğine dikkat çeken İbnü'l-Cevzî … Üçüncü bölüm şeytanın insana damarlarındaki kan gibi nüfuz ettiğini, onun şerrinden Allah'a sığınmak gerektiğini belirten hadislerle sona erer. …
>
> "… İblîs'in Muhammed ümmetine etkilerinin iki zümre üzerinde gerçekleştiği belirtilir. Birincisi akıllarını ve yeteneklerini kullanmayıp belli kişileri taklit edenler, ikincis**i nasların zâhirine bakmayıp te'vil yolunu benimseyenlerdir**. …"

Nassların zahirine bakmayıp te'vil yolunu benimseme hilesi bugün yaygınlaşmış durumda.

Kimisi, hristiyan şeytanlardan aldıkları hermenötik hurafesiyle bu bataklığa dalıyor.

Daha akıllı uslu ve Ehl-i Sünnet görünenleri ise "**tecdîd**" kavramını kalkan yaparak savaş alanına yürüyorlar. Cesaretleri arttığı zaman ise bu kalkanı bir tarafa atıp "**güncelleme**" mızrağı ile milleti dürtmeye başlıyorlar.

"Dünya lideri, zalimlerin korkulu rüyası, mazlumların son koruyucusu" **Recep Tayyip Erdoğan**'ın öfke dolu ürkütücü bir ses tonuyla yaptığı "**İslam'ın güncellenmesi**" nutku hatırlarda.

*

Faruk Beşer'in Erdoğan'ı bu konuda uyardığına şahit olmadık. Fakat ' **"İslâm'ın güncellenmesi", içtihat, tecdîd ve reform'** başlık bir yazı kaleme aldı.

Şöyle diyordu:

> **“Böylece beş önemli kavrama işaret etmiş olduk: Din, şeriat, içtihat, icma ve tecdîd.** Günlük dilde din ve şeriat birbiri yerine kullanıldığına da işaret edelim.”
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/islmin-guncellenmesi-ictihat-tecdd-ve-reform-2062383)

Aslında altıncı bir kavram daha vardı: **Güncelleme**.. Fakat başlıkla sınırlı kalmıştı.

Yazının içeriğinde yanlış birşey yoktu. Fakat, yazının durduğu yer, zemin ve zaman, biçim yanlıştı. Başlığa “İslâm’ın güncellenmesi” lafının eklenmesi ise biçimsel yanlışlığı tamamlıyordu.

Yazısı bana, “Erdoğan’ın güncelleme çağrısını böyle anlamalıyız; tecdîd arzusundan öteye gitmeyen masum bir çağırı” mesajını vermek için kaleme alınmış gibi göründü.

Güncelleme kavramı ince, dakîk ve hassas bir operasyonla adeta aklanıyordu.

*

Bekir Topaloğlu’nun ***Telbîsü İblîs*** tanıtımına devam edelim:

> *“Telbîsü İblîs*’in altıncı bölümü çeşitli âlimlere yönelik şeytanî tahriklere ayrılmıştır. Müellif burada kurrâ, hadis ehli, fakihler, **vâizler ve kıssahanlar, dil ve edebiyat âlimleriyle şairlerin** hatalarına dikkat çeker ve şeytanın kemal mertebesine ulaşmış âlimlere bile **kibir, riya, şöhrete düşkünlük** gibi hususları telkin ettiğini söyler. Dört sayfadan oluşan yedinci bölümde **devlet adamlarının şeytanın tahriklerine boyun eğmeleri** anlatır. Sekizinci bölümde ibadetlerin ifası sırasında şeytanın sebebiyet verdiği hatalar konu edilir. **İlmin amelden ve nâfile ibadetten üstün olduğu belirtilir.** Taharet ve abdest, ezan ve namaz, Kur’an okuma, oruç, hac, cihad ve emir bi’l-ma‘rûf vazifesini yerine getirme esnasında

yapılabilecek yanlışlıklara değinilir. Dokuzuncu bölüm şeytanın zâhidlere yönelik hile ve tuzaklarına ait olup burada uzlete çekilmenin İblîs'in tahriklerinden birini teşkil ettiği söylenir. Ardından zühd hayatının ilme tercih edilmesi, mubah olan dünya nimetlerinden uzak durulması, zühd ve ibadetin doğurabileceği **gizli riya, ilme değil ilhamlara itibar edilmesi ve âlimlerin küçümsenmesi** gibi hususlara dair değerlendirmeler yapılır.

"Onuncu bölüm zâhidler zümresinden sayılan sûfiyye hakkında olup kitabın yarısından fazlasını işgal eder. Müellif Sülemî'nin *Kitâbü's-Sünen*'i ile *Ṭabaḳātü'ṣ-ṣûfiyye*'sini, Serrâc'ın *el-Lüma*ʿını, Ebû Tâlib el-Mekkî'nin *Ḳūtü'l-ḳulûb*'unu, Ebû Nuaym el-İsfahânî'nin *Ḥilyetü'l-evliyâ*ʾsını, Kuşeyrî'nin *er-Risâle*'sini, İbnü'l-Kayserânî'nin *Kitâbü's-Semâ*ʿını ve Gazzâlî'nin *İḥyâʾü ʿulûmi'd-dîn* ile *el-Müfṣıḥ bi'l-aḥvâl*'ini zikrederek bu kitaplarda **sahih olmayan nakiller**le hadislerin, **akılla ve gerçekle bağdaşmayan düşünceler**in yer aldığını söyler. İbnü'l-Cevzî **ilk sûfîlerin Kur'an'a ve Sünnet'e bağlı olduğuna** vurgu yapar; bu bağlamda Cüneyd-i Bağdâdî, Bâyezîd-i Bistâmî ve Serî es-Sakatî'den nakillerde bulunur. Daha sonra çeşitli başlıklar altında tasavvuf ehlinin şeytanın hile ve tuzaklarına kapılma yolları sıralanır, bunlara ilişkin çeşitli rivayetler aktarılarak değerlendirmeler yapılır. Bunlar arasında **ilme önem vermeme, yeme içme ve mesken edinmede olumsuz davranma, giyimde gelenekten uzaklaşma, raks ve semâya düşkün olma, tevekkülde aşırılığa kaçma, genç kadın ve erkeklerle samimiyet kurma, tevhid inancına ve dinin genel kurallarına uymayan beyanlarda ve yorumlarda bulunma** gibi hususlar sayılmaktadır. *Telbîsü İblîs*'in on birinci bölümü **şeytanın keramet gibi görünen bazı olayları vasıta edinerek dinine bağlı fakat bilgisi eksik kimselere telkin edeceği yanlış inançlar** hakkındadır. Müellif bu türden bazı olaylara değinerek bunların **akıl, gerçek ve dinle bağdaşmadığını** söyler. On ikinci bölümde şeytanın halka yönelik şaşırtıcı faaliyetleri anlatılır. Burada halk kitleleri

> arasında akaid, ibadet ve ahlâka dair **gelenek ve uygulamalardaki yanlışlıklar**dan söz edilir. …”

*

Günümüze gelelim..

Tekke ve zaviyelerin yasaklandığı, Şeriat’in (ve dolayısıyla Şeriatçıların) “tehlike” ilan edilebildiği Türkiye’de tasavvufu eleştirmek de, İslam’ın güncellenmesi çağrısı yapmak da kolaydır..

Rejimle ve devlet yöneticileriyle ilgili hususlarda doğruları söylemek ise… Risklidir ve zordur.

Faruk Beşer gibiler, Şeytan’ın, ulema ile devlet yöneticileri arasındaki ilişkiler çerçevesinde kendisini gösteren hileleri üzerinde de düşünmelidirler.

*

Beşer, 15 Temmuz darbe girişiminden dokuz gün sonra yayınlanan FETÖ konulu yazısına şu başlığı atmıştı:

“Hangimiz aldanmadık?”

Bu tür sorulara bildiğim kadarıyla belagat ilminde istifham-ı inkârî deniyor.

Yani Beşer, hepimiz aldandık demeye getiriyordu.

Hayır, mesela **Kadir Mısıroğlu** aldanmamıştı..

Beşer, o yazısında şöyle diyordu:

> “Hep şöyle düşünürdüm: **İslam’ın yüz elli yıllık uyanma döneminde döneminde** iki **büyük oluşum** görüyorum. Birisi İhvan-ı Müslimin, diğeri **Gülen hareketi**. Ama aralarında önemli farklar var. İhvan bireye

önem verdi, her ferdi Allah'ın bir kulu olarak yetiştirmeyi hedefledi. Her bağlısı, özgür düşünebilen, Kitap ve Sünnet bilgisi olan insanlar olarak yetiştiler. Belki bu durum teşkilatın homojen olmasını önledi. Kapalı ve içine sızılamaz bir örgüt olamadılar. Bu sebeple zaman zaman dağıtıldı. Ama kalitesi ve potansiyel gücü hiçbir zaman bitmedi.

Şimdi anlıyoruz ki, aslında **doğru** olan da buymuş. İslam **gizlilik**ler dini değil. **Dobra dobra** ne olduğunuzu anlatmanız gerekiyor. Hz. Âdem'den Resulüllah'a kadar hiçbir peygamberin hayatında **küffara temenna durarak, müdarat ederek** var olmaya çalışılma yoktur.

Gülen hareketi ise bireye değil, cemaate önem verdi. … Cemaati, grup insicamını, itaati, birliği ve bağlılığı diğerine tercih etti. İlginç olan da bunu batınî/ezoterik yöntemlerle yapmış olması. İşte sapma buradan başladı. (…)

Sonra bu **hatayı yapanın tek ben olmadığımı görünce rahatladım** . Baktım ki **aldanan** bir ben değilmişim. …

Öncelikle imamlık anlayışında Şia gibi düşünüyorlardı. İmamın doğrudan Allah'tan ve Resulüllah'tan teyit aldığı için asla yanılmış olamayacağına inanılıyordu. İkinci olarak Şia'dan daha ileri bir **takıyye** yaşıyorlardı. Hiç kimseye **oldukları gibi görünmüyorlardı**. Aldatma da bir yalan ise bu yolla herkesi aldatıyorlardı. Ve üçüncü bir benzerlikleri; bu hareketin tarihinde de müslümanlardan başkasına sataşma hiç olmadı. …

Ne yazık ki, içte ve dışta **her güçlü kâfire temenna** durdular, …"

(https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/hangimiz-aldanmadik-2030657)

Evet, Faruk Beşer bunları yazdı..

Sonra da lafı getirip Erdoğan'a bağladı:

> "Bankaları **hortumlayanlara şefaat** ettiler. Müslümanların hep önünü kesenleri söz sultanı ilan ettiler. İslami kıpırdanışların canına okuyan Çevik Bir'e bile methiyeler düzdüler. Buna karşılık sadece Cumhuriyet tarihinin değil, bize göre **Osmanlı'nın son üç yüz yılı dâhil en dindar ve en başarılı yöneticisine** ilanı harp eylediler. **Hırsızlık edebiyatları** yaptılar. Düz bir mantıkla buradan bile ona karşı olmalarının, onun **sağlam bir müslüman ve rakip olacak bir lider olması dışında düşmanlık edilmesini gerektiren bir yönünün bulunmadığını** anlamak mümkün."

Alim bilinen ya da sayılan bir adamın **Atatürk'ün izinde** olduğunu söyleyen (Gerçekten mi izinde, yoksa **takiyye** yalanclığı mı yapıyor, ve de takiyye, dindarlıkta ne yana düşer, buna Faruk Beşer kendisi karar versin) bir "**laik Cumhuriyet" politikacısı** hakkında bunları yazması karşısında, şayet sağ olsaydı, İbnü'l-Cevzî ne rerdi?

(NOT: Yazılarımızda hiçbir zaman Erdoğan'a oy verin ya da vermeyin demedik.. Sorun bu değil.. Sorun Erdoğan'ın duruşunun ve **söylemlerinin onaylanması** meselesi..)

GEÇMİŞİ KURCALAMAK

Prof. Faruk Beşer'le samimiyetimiz olmasa da 30 küsur yıl öncesine uzanan bir tanışıklığımız var.

Ortak tanıdıklarımız/dostlarımız da..

Onu bu sayfalarda sıkça konu edinmemiz biraz da bu tanışıklıktan kaynaklanıyor.

Çünkü, tanıdığınız insanların hatt-ı hareketleri, yazıları, tutumlarındaki değişim vs. gözünüze daha çok çarpar, dikkatinizi daha çok çeker.

*

Beşer, **"Cevap fikre verilir, ahlaksızlığa ne diyebilirsiniz?"** başlığı altında bir yazı kaleme almış.

Yazısında doğrular da yanlışlar (ya da yanlış anlaşılmaya açık hususlar) da var.

Mesela önce bazı doğruları yazdıktan sonra şöyle bir ifade kullanmış:

> "Biz yüz yıllardır özellikle **kevnî** [kâinatla, yaratılışla, varlıkla ilgili] ayetleri okumayı ihmal ettik, bu sebeple de **münzel** [vahiyle indirilmiş] ayetleri anlamakta da zorlanıyoruz."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/cevap-fikre-verilir-ahlaksizliga-ne-diyebilirsiniz-2055371)

Kevnî ayetleri okumaktan kasıt nedir?

"**Bilimsel**" keşif ve icatlar yapmak mıdır?

Eğer bunu anlıyorsanız, bu yolun sonu **bilimcilik (scientism)** denilen bir başka cehalete çıkar.

İkincisi, eğer kevnî ayetleri okumak kâinat hakkında "bilimsel" çalışmalar yapmak ise, bu tür araştırmalar yapanların ***Kur'an***'ı daha iyi anlamaları ve imana gelmeleri gerekirdi.

Fakat, böylesi çalışmalar yaptığı için müslüman olana rastlanmıyor (En azından ben duymadım). Ama, salt ***Kur'an*** okuduğu için iman eden pekçok kişi var.

Anlıyor ki iman ediyor.

*

Beşer, ***Kur'an***'ın anlaşılmasına ve meallere ilişkin görüşlerini özetledikten sonra şunları söylüyor:

> "Hal böyle iken bir kendini bilmez akademisyen sadece son yazıma istinaden, cemaatlere, Kuranıkerim'e ve meale karşı aklında ne kadar olumsuz şeyler varsa onların hepsini bu fakire yamatarak saydırmış. Söyledikleri ilmi olsaydı onları söyler ve cevaplardım, bu zatın ismini de verirdim. Fakat öyle olmadığı için değmez diyorum. Bu adama Necip Fazıl'dan mülhem fikir ishaline demeyeceğim, çünkü söylediklerinde fikir yok, ama söz ve ağız ishaline yakalanmış bir tavırla hızını alamayıp boş lafları tekrar edip durmuş. Yani yaptığı ilmi bir eleştiri değil bir ahlaki tavır sergileme. Tanımadığım bu adam geçmişimi karıştırdığına göre o beni tanıyor. O zaman eleştirmek için yukarıdaki fikirlerimi de biliyor olması gerekmez miydi? Buna rağmen fakir için hiç söylenmeyecek şeyleri söylemesi bir ahlak problemi değil de nedir? Bu sebeple adı değmez diyorum. Ama böyle insanların olmasının da elbet hikmetleri vardır. Şeytanı Allah'ın boşuna yarattığını söyleyebilir miyiz?

> “Daha önce de yazdım, çizgilerimiz farklı da olsa düşünenlere karşı hep olumlu bir bakışım vardır, yanlış gördüğüm fikirleri eleştiririm ayrı. Ama hiçbir fikri ve ilmi varlığı olmayanların işportacı ağzıyla konuşmaları, çıkamadıkları yerlere birilerinin sırtına basarak çıkma arzusundan başka ne olabilir?”

*

Saldırıya uğrayan bir insanın **cevap hakkı** doğar.

Ancak, üçüncü kişilerin, **adil** bir karar vermek için, **iki tarafın da** neyi savunduğunu dikkate almaları gerekir.

Beşer, yazdıklarında haklı olabilir, fakat muhatabının ifadelerini aktarmadığı, salt (o ifadelere ilişkin) kendi yorumunu açıkladığı için, **ilke olarak**, Beşer’in gerçekten haklı olduğunu söyleme imkânımız yok.

Beşer, bizim burada kendisinden alıntı yapıp eleştirilerimizi o alıntı üzerinden yöneltmemize benzer şekilde, suçladığı kişinin ifadelerini aktarabilirdi.

“**Usûl**” bakımından bu daha uygun olurdu.

*

Muhatabının **ismini** vermeyebilir, fakat **iddialarını** aktarmaması anlamsız.

Aktarmak zorunda değil elbette, fakat o takdirde, **“söz ve ağız ishali, boş laflar, ahlâksızlık, işportacı ağzı, hiçbir ilmî ve fikrî varlığı olmayan”** gibi suçlamalar yöneltmemesi daha yerinde bir hareket olurdu.

Evet, suçlamalarında haklı olabilir, fakat, muhatabının sözlerini aktarmadığı için bu kanaate varma imkânından mahrumuz.

Sonuçta kendisi de boş laf yazmış gibi oluyor.

*

Beşer'in ifadelerinde benim dikkatimi çeken bir nokta "**geçmişi karıştırmak**"..

Anlaşılıyor ki, Beşer, tartışmada kendisinin geçmişinden bahsedilmesinden rahatsız olmuş.

İmdi, bu tür tartışmalarda geçmişin karıştırılabileceği yerler de vardır, karıştırılmasının uygun olmayacağı yerler de..

Mesela, insanları **tevbe** ettikleri hatalarından dolayı muaheze etmek **ahlâksızlık** olur.

Aynı şekilde, **özeleştiri** yapıp vazgeçtikleri görüşlerden dolayı sorumlu tutmak da yanlıştır.

Ama bir insan, alenen işlediği hatalardan, yaptığı günahlardan tevbe etmiyor, kendisinin de bir insan evladı olarak **hata yapabilen bir kul** olduğunu söylemeye tenezzül etmiyorsa, **gurur ve kibri** (yani **ahlâkî zaafı, ahlâksızlığı**) buna engel oluyorsa, geçmişinin hesabının sorulmamasını isteyemez.

Bu, kendi ahlâksızlığını **dokunulmaz** kılmak, muhatabını ise ahlâkla yükümlü tutmak anlamına gelir.

Bunu Faruk Beşer için söylemiyorum. Lafım (şahsım da dahil) herkese..

*

Firavun, yanına giden Hz. Musa a.s.'a şöyle demişti:

> ﴿**18**﴾ Firavun şöyle dedi: *"Biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının nice yıllarını aramızda geçirmedin mi?*

﴿19﴾ *Sonunda yapacağını yaptın [birini öldürüp, hesap vermemek için yanımızdan kaçtın, vatanı terk ettin]. Sen nankörün birisin [vatan hainisin]!"*

﴿20﴾ Mûsâ, *"Ben"* dedi, *"O işi, (sonunun ölüme varacağını) bilmeden yaptım [Onu yaptığım sıralarda yolunu* ***şaşırmışlardandım (daallûndandım)****]*.

(Şuara Suresi, 26/18-20)

Hz. Musa a.s., Firavun'un suçlamasına karşı **kendini "temize çıkarma"** tavrı sergilemedi.

Tam aksine, Firavun'un kullanmadığı bir kelimeyi (**daallîn/daallûn**), kendisi için kullandı (ki bu kelime, bilindiği gibi, Fatiha Suresi'nde de yer alıyor).

Kıptînin (vurduğu bir yumruk yüzünden) ölmesi konusunda kendisini savunmadı, fakat Firavun'un yaptığı "iyiliğe karşılık **nankörlük/küfür"** suçlamasına şöyle cevap verdi:

﴿22﴾ ***"****O nimet diye başıma kaktığın şeye gelince o da İsrailoğulları'nı* ***kendine kul köle etmenden ibaret****tir."*

Kanımca, **"Fethullah Gülen fıkhı"** üzerine kitap yazan Faruk Beşer, görüldüğü kadarıyla, bu tür konularda gereken özeleştiri ve düzeltmeleri yapmadı.

Erdoğan'ın oldukça enerjik ve öfkeli bir biçimde çubuk sallayarak yönettiği devasa orkestranın arka sıralarına usul usul yerleşip koronun "uydum kalabalığa" kabilinden "olmasa da olur" bir cılız sesi olmayı yeterli gördü.

Bu, başkaları için yeterli olabilir, fakat **kitap yazan** Beşer için olmazdı.

Hatırladığım kadarıyla, **"Ben yanıldım, ama zaten herkes (ya da neredeyse herkes) yanılmıştı"** gibisinden birşeyler yazdı.

Beşer'e, *"Âvâzeyi bu âleme Dâvûd gibi sal!"* demiyorsak da, geçmişiyle Hz. Musa a.s. gibi açık yüreklilikle yüzleşmesini ondan beklemek, ona yapılmış bir haksızlık sayılmaz.

Tabiî bu "yüzleşme"yi yapması gereken sadece Beşer değil.

Başta **Erdoğan** olmak üzere birçok kişinin, **FETÖ'cülerin başını ezme ve onlara her türlü hakareti sıralama yarışı**nda ellerinden geleni yapmalarının, tek başına, **geçmişlerinin (geçmişte yaptıkları hataların) hesabını verme anlamına gelmediğini** anlamaları gerekiyor.

“FETHULLAH GÜLEN FIKHI”NIN PEŞİNİ BIRAKTI, “FARUK BEŞER FIKHI”NI İNŞA YOLUNDA

Prof. Faruk Beşer’in ***Yeni Şafak***’ta yayınlanan bir yazısı gıybet konusuyla ilgili..

Ancak akıl yürütüş biçimi ya da görüşlerini delillendirme (veya temellendirme) yöntemi sorunlu.

Yazısında, önyargısız ve yansız bir “araştırma-inceleme” (tahkik de diyebiliriz) sonucunda bir neticeye varma değil de, varılmak istenen bir netice için uygun argümanların aranıp bulunması çabası mevcut dersek, Beşer’e haksızlık etmiş olmayacağımızı düşünüyorum.

Yazısındaki tutarsızlık ve çelişkilerin nedeninin de bu olduğunu varsayabiliriz.

*

Önce şunu belirtmek gerekiyor: Gıybet, **gıyapta konuşmak** demektir.

Açıkça, yüze karşı, alenî biçimde yapılan suçlamalar gıybet olarak adlandırılmaz.

Bunlara mira, mücadele, niza, münakaşa, cidal, tartışma, çekişme vs. gibi adlar vermek gerekir.

Bu tür münakaşa ve çekişmelere insanlar çoğu zaman **eşit şartlarda** girmezler.

Mesela bir **amir (emreden) ile memur** (emir alan) tartıştığı zaman, genellikle, bir tarafın 11, diğer tarafın ise bir kişiden oluştuğu iki takımın maçı gibi bir dengesizlik ortaya çıkar.

Gıybette de bir **dengesizlik** ve “**eşit şartlarda olmayış**” söz konusudur.

Çünkü, gıybet edilenin bundan haberi olmaz, kendisini savunamaz.

Şu da sık gözlemlenen bir gerçektir ki, gıybeti huy edinmiş olanlar, gıybetlerini yaptıkları kişilerle karşılaştıklarında genellikle **müdahene, dalkavukluk, "yağcılık" ve abartılı meth ü sena tavrı sergiler**, **yapmacık dostluk ve kardeşlik gösterisi**nde bulunurlar.

Bu yüzden gıybet, insandaki **kişilik ve karakter bozukluğu**nun en temel tezahürlerinden biri olarak kendisini gösterir.

Ve bu karakter bozukluğu çağımızda bir "**meslekî kariyer**"e dönüşmüş durumdadır.

Gizli servislere çalışan **muhbir, eleman, ajan** vs.nin durumu tam da budur.

*

Faruk Beşer'in yazısına dönelim.

Gıybet meselesine, **meal** konusundaki yazılarının akabinde (ve öyle anlaşılıyor ki onlarla bağlantılı olarak) girmiş durumda.

Onlardan "**Cevap fikre verilir, ahlaksızlığa ne diyebilirsiniz?**" başlıklı olanda şöyle diyordu:

> "Yine de dilini bilmeyenlerin ***Kuranıkerim***'i anlamak için meal okumakla başlamaktan başka çareleri yoktur. Ancak **mealden ahkâm çıkarmak**, ***Kuranıkerim***'i anlamak değil, **ahkâm kesmek** olur. Çünkü mealler **bağlam ilişkisini** tam veremezler. Bunun için ya **bilenler**le okumak ya da anlaşılır **tefsirler**den okumak gerekir."

Son yazısında ise, ayet ve hadîslerin meallerinden/tercümelerinden, bağlam kaydı olmaksızın kolayca ahkâm çıkarılabileceğini göstermek ister gibi tabiri caizse ahkâm kesmiş:

> "Elbette **gıyabında konuşmanın gıybet sayılmayanı** da vardır. Fatıma bint Kays isimli bir kadın Resulüllah'a gelip, Ebu Cehm ve Muaviye'nin kendisine evlilik teklif ettiklerini, hangisini seçmesinin uygun olacağını sormuştu. Resulüllah da *'Muaviye malı mülkü olmayan bir züğürt, diğeri de sopasını omuzundan indirmeyen birisi'* diyerek ikisini de tavsiye etmemişti. Demek ki, ortada **daha büyük bir maslahat** varsa, birinin kötü bir özelliği gıyabında söylenebilir."
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/mezeleme-humeze-ve-lumeze-2055434)

Böylece Beşer, bir hadîs nakletmiş oluyor.

Hadîsin sahih olduğunu biliyoruz, ancak o, hadîsin kaynağını vermiyor.

Fakat, öte taraftan, başka hadîsleri küçümsüyor:

> ***"'Günahkârı günahıyla anın ki, insanlar ondan sakınsınlar, zalim yönetici, bidatçı ve açıkça günah işleyenin gıybeti olmaz'*** gibi sözler sahih hadis değildir, bunlarla da insan kendini kandırabilir. Bir insan **fasık ve günahkâr olsa bile** kişinin onun **şahsını hedef alan** gıybeti yine gıybettir ve çirkindir."

Böylece, kimi hadîs kitaplarında nakledilen farklı rivayetleri harmanlıyor, onları, küçümsenen "**gibi sözler**"e dönüştürüyor.

Hiçbir hadîs kitabında "***Günahkârı günahıyla anın ki, insanlar ondan sakınsınlar, zalim yönetici, bidatçı ve açıkça günah işleyenin gıybeti olmaz"*** şeklinde bir rivayet yok.

Şöyle var: "*Facirin hâlini anlatmaktan çekinmeyin ki halk, onun **zararından** korunsun."*

Niye hadîsteki "zarar" kaydını (ve zarardan korunma maslahatını) **kırpıyorsun**?

Allah'tan korkmuyor musun?

*

Sonra, sahih hadîsler salt ***Kütüb-ü Sitte***'de olanlarla sınırlı değildir.

Ayrıca, bir hadîsin zayıf addedilmesi, onun mutlaka uydurulmuş (mevzu) olması anlamına gelmez.

Ve de, **itikad** konusu olmasalar da, **amel** noktasından dikkate alınmaları gerekebilir.

Bu noktada devreye "**fıkıh**" ve "**usûl**" girer.

Burada hadîsleri illüzyonist gözbağcılığı ve elçabukluğu ile hemen "**gibi sözler**" diyerek **saygısız bir dille itibarsızlaştırmak** yerine, bir **fakih kavrayışı**yla konuyu değerlendirmek gerekir.

Ve bunu ulema yapmış.

Mesela **İbn Hacer el-Askalanî**, ***Fethu'l-Barî'***de, **birkaç grup kimsenin gıybetinin caiz olduğunu** söylemiş, bunlardan birinin de **fâsık-ı mütecahir mütecahir** olduğunu ifade etmiş. Yani fenalıktan sıkılmayan, yüzünden haya örtüsünü atan, işlediği kötülüklerle iftihar eden, zulüm yapmaktan keyif alan, sıkılmayarak âşikâre/açıktan bir surette günah işleyen kişinin gıybetinin caiz olduğunu söylemiş.

Yine mesela meşhur fakih İbn Abidin, ***Reddü'l-Muhtar***'da şunu yazmış:

> **"Bid'at ehli**ni kötülemek gıybet olmaz. Gıybet, bir kimsenin gizli bir kusurunu, arkasından söylemektir. Harbîlerin ve bid'at sahiplerinin ve **açıkça günah işleyenlerin** bu günahlarını, ve **zulmedenlerin ve**

> **alışverişte hile yapanların** bu fenalıklarını müslümanlara duyurarak, bunların şerrinden sakınmalarına sebep olmak ve **müslümanlığı yanlış anlatanların bu iftiralarını** söylemek **gerekir**, gıybet olmaz **(*Redd-ül-muhtar,*** c. 5, s. 263)."

Görüldüğü gibi, caiz bile demiyor, **gerekir** diyor.

*

Burada dikkate alınması gereken birinci nokta şu: Günahıyla **başkasına zarar** verenlerin günahını (mesela dolandırıcıların, hileli ticaret yapanların, bozuk gıdaları halka yedirenlerin, eşek/domuz eti vs. ile pastırma, sucuk vs. yapanların durumunu) söylemek gıybet kapsamına girmez.

İkincisi, kimi günahlar vardır ki zararı salt işleyene döner, başkasına bir zararı dokunmaz, bunları da dile dolamak uygun olmaz.

Üçüncüsü, **gıybet**, hadîste geçtiği gibi, "***Birinizin, kardeşini hoşlanmayacağı şeyle anmasıdır***". [***Ebu Davud***, Edeb 40, (4874); ***Tirmizî***, Birr 23, (1935); ***Müslim***, Birr 70, (2589)]

Adam, günahıyla anılmaktan **hoşlanıyorsa**, hatta bunu sağlamak için vesileler icat ediyor, çaba gösteriyor, "**Reklamın iyisi kötüsü olmaz**" diye düşünüyorsa (yani fasık-ı mütecahir ise), onun kötülüklerinden bahsetmek elbette gıybet olmaz.

Evet, ulemanın (fakihlerin) konuyla ilgili "**gibi sözler**" kapsamına giren (ve Faruk Beşer'e göre değersiz oldukları anlaşılan) hadîslerden hareketle yazdıkları ortada.

*

Beşer efendi de benzer şeyler söylemiyor değil, fakat, o söylediklerinin, tam da "gibi sözler" diye (bir bakıma) aşağıladığı hadîslere dayandığı için değer taşıdığını fehmedemiyor:

> **Haksızlığa uğrayanın** olayı hâkime ve idareciye anlatması, tedbir alınmasını sağlama amacıyla bireylere ya da topluma karşı **kötülük ve yolsuzluk yapanları** yetkililere duyurma, işin dini hükmünü/fetvasını öğrenme maksadıyla eşim, arkadaşım vb. şöyle şöyle yapıyor, ben ne yapmalıyım, diye sorma gıybet sayılmaz. Ama eğer maksat hasıl oluyorsa bunu üçüncü şahıs kipiyle anlatma daha güzeldir. Birisinin **bidat ve fısk olan itikat ve davranışlar**ından insanları haberdar edip ondan **sakındırma** da niyete göre gıybet olmayabilir. Ancak gıybetin en aldatıcı noktası burasıdır. Onun için burada kişinin niyeti ve bunu söylemesine vesile olan saik önemlidir. Farkına varmadan insan ıslah değil de kendi hıncını tatmin etmek istemiş ve ifsat etmiş olabilir."

Baş taraf iyi, fakat sonda Faruk Beşer'in zihin makinası yine arıza veriyor. Çünkü, bir kimsenin söz konusu "sakındırma" faaliyetini "kendi hıncını tatmin" vs. gibi niyetlerle yapması, olayı "gıybet" günahına dönüştürmez. Buradaki sorun başka birşeydir, ihlassızlıktır.

Mesela, Müslümanlar'ın cihad edip birtakım beldeleri ele geçirmesi, orada **Şeriat**'in hakim olmasını sağlamak ve zulmün önüne geçmek niyetiyle yapıldığında, iyidir. Fakat görünüşteki gaye bu olmakla birlikte, salt ganimet hırsıyla da yapılıyor olabilir bu. Öyle bir durumda orada yine bir **maslahat** bulunur, fakat karşılığında verilecek sevap için aynı şey söylenemez.

("Meşhur fıkıhçı Prof. Dr. Faruk Beşer hoca", bu ıslah ve ifsat bahsine girmişken, Recep Tayyip Erdoğan'ın Mısır ve Tunus'a gidip "**Şeriat'e karşı laiklik**" tavsiye etmesinin bu **"ıslah-ifsat" skalasının** neresine karşılık geldiği konusuna da açıklık getirebilir. Yoksa gücü sadece aciz ve yoksul garip gurabaya mı yetiyor?)

*

“Gibi sözler” kapsamında “atılacak lüzumsuz eşya” kategorisine dahil edilmek istenildiği anlaşılan hadîsleri umursamayan “**Faruk Beşer fıkhı**“nın şu “**gibi sözler**” de ihtiva ettiği görülüyor:

> “Bir insan fasık ve günahkâr olsa bile kişinin onun şahsını hedef alan gıybeti yine gıybettir ve çirkindir.”

Beşer, “şahsını hedef alan gıybet”ten ne anladığını yazmamış.

Ne demek şahsını hedef almak?

Gıybet zaten kişinin şahsını hedefe koymak değil midir?

“Kişinin şahsını hedef alan gıybet – şahsını hedef almayan gıybet” ayrımına İbn Abidin ve İbn Hacer gibi ulemanın kitaplarında rastlanmıyor, bu, “**Faruk Beşer fıkhı**“nın bir “güncellemesi”.

FARUK BEŞERGİLLER, HİKMET VE İRFAN

Her ne kadar burada Faruk Beşer'in ifadelerini tartışma konusu yapıyorsak da, aslında onun şahsında bir "**camia**"yı (AK Parti **cemaat**ini) ve "**zihniyet**"i konu edindiğimizi söylemek gerekiyor.

Bu insanların söyledikleri arasında doğrular yok mu?.. Var!.. Hem de çok!..

Fakat, sadece işlerine gelen doğruları, o da gereksiz ve ihtiyaç bulunmayan yer ve zamanda söylemek gibi bir huyları var.

Mesela **FETÖ**'yü, eleştirilmesi gereken zamanda eleştirmediler. Perperişan oldukları, gelenin gidenin tekme indirdiği zamanda ise onu yerden yere vurma kuyruğuna girdiler. "Koroda biz de varız" diyebilmek için..

Koroda senin olmaman birşeyi değiştirmiyor muhterem..

*

Peygamber Efendimiz s.a.s. hicretin altıncı yılında Kâbe'yi ziyaret maksadıyla ashabıyla yola çıkmış, müsaade etmeleri için Mekke müşrikleriyle görüşmek üzere giden Hz. Osman (r.a.) gecikince onun **öldürüldüğü haberi** yayılmıştı.

Bunun üzerine Resulullah (s.a.v), Hudeybiye'de, bir ağacın altında, beraberinde bulunan sahabîlerden, müşriklerle ölümüne savaşma ve geri dönmeme konusunda bey'at almıştı. Fetih suresi 18. ayetinde, Allahu Teala'nın, burada bey'at edenlerden razı olduğu ifade buyurulduğu için, bu bey'ata "Rıdvan bey'atı", söz konusu ağaca da **"Rıdvan ağacı" (Şeceretü'r-Rıdvan)** denilmiştir.

Kaynaklarda, müslümanların bu ağaca aşırı ilgi göstermesi ve yanında namaz kılmaya özel önem atfetmesi nedeniyle **Hz. Ömer** (r.a.)'in **onu kestirdiği**

belirtilmektedir.

Normalde, **hikmet ve irfan**ın gereği, ağaç kesme değil, ağaç yetiştirmedir.

Günümüzün **eşyaperest (eşyaya tapınmacı) kültür** anlayışı çerçevesinde de söz konusu ağacın **hatıra değeri** vardır; koruma altına alınmalıdır.

Ancak, **gerçek** hikmetin ve irfanın gereği, o ağacın kesilmesiydi.

Aynı hikmet ve irfanın bir tezahürü olarak Hz. Ömer, deha sahibi komutan **Halid bin Velid** r. a.'i komutanlıktan azledip sıradan bir nefere dönüştürmüş ve **insanların zaferi Allah'tan değil Halid'ten bilmeye başlamalarından korktuğunu** söylemiştir.

*

Türkiye'de **15 Temmuz**'dan sonra bir furya başlamış durumda: İslamî grupları, cemaatleri ve tarikatları dövme furyası..

Söz konusu grupların "dayağın bir kısmını" hak etmedikleri söylenemez. Bunların büyük çoğunluğunun bir **yozlaşma** içinde oldukları bir gerçek..

Fakat mesele bundan ibaret değil.

Çünkü, onlara atfedilen ve birçoğu gerçek olan kusurlar, cemaat ve tarikat adı taşımayan oluşumlar için de varid..

Mesela, günümüzün tasavvufsuz tarikatlarındaki **şeyhleri abartma** eğilimi..

Bu eğilim, 15 Temmuz'dan sonra biraz sinmiş durumda.. Abartılan kifayetsiz **şeyh**ler artık başka birini, "**Aziz Başkanım**" filan dedikleri **Erdoğan**'ı abartmak, ona "yağ" çekmek için sıraya giriyorlar.

Erdoğan efendi de, başka birini abartma işini vird-i zeban edinmiş durumda: "**Aziz Atatürk**"ünü.. Atatürk'ün heykelinin bakımı, cilalanması ve parlatılması işine aşk ve şevkle kendini vermiş bulunuyor.

Hikmet ve irfan meselesine dönersek, hikmetin ve irfanın gereği, şu anda Atatürk ve Erdoğan gibi adeta putlaştırılan (Ki "adeta" lafı biraz fazla bile oluyor) şahıslar üzerinde durulması, onların da alelade, günah da işleyen, eksik ve kusurlu insanlar olduklarının anlatılmasıdır.

*

Eğer birileri çıkıp Erdoğan hakkında söylenen ölçüsüz ve izansız lafları **Kılıçdaroğlu** veya **Karamollaoğlu** gibiler hakkında söyleselerdi, öncelikle onları konu edinmek gerekirdi.

Fakat böyle birşey yok..

Türkiye'de adeta **putlaştırılan** iki kişi var: İlki Atatürk'tü, ikincisi Erdoğan..

Üçüncü bir isim yok gibi görünüyor. Mesela Erbakan'ı, **Elazığ**'da yuvalanmış sözde aşırı Erbakancı bir taife Mehdi filan ilan etmeye kalkışmış, **Erbakan** onları mahkemeye vermişti. Erbakan'dan fazla Erbakancılık yapmakla **görevlendirildikleri** anlaşılıyordu.

Atatürk'e gelince.. Şapka giymeyenleri bile astıran "hür fikir, hür vicdan" nutukçusu, kendisi için **putperestçe laflar** edenlere ses çıkarmamıştı. Ona yapılan övgüler padişahlara bile yapılmamıştı, yapılamazdı.

*

Aynı geleneği **Erdoğan** da sürdürüyor. Kendisinin Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde taşıdığını söyleyen milletvekilini bir sonraki seçimde **tekrar aday göstermiş** ve seçtirmişti.

Atatürk'ün putlaştırılmasına katkı sağlayanlar, etrafındaki embesil ve asalak menfaatçi dalkavuklar taifesiydi.

Erdoğan için de benzer bir durum söz konusu..

Yine **Faruk Beşer** üzerinden örnek verelim, Erdoğan için, "Bizi hiç aldatmadı" vs. türünden övgüler dizdi.. **Hayrettin Karaman**'ın da ondan geri kalır bir tarafı yok..

İmam efendiler böyle yaparsa "AK Parti **cemaati**" ne yapar, tahmin etmek güç değil.

DERİN DEVLETİN (DERİN İHANETİN) SURET-İ HAKTAN GELME OYUNLARI

Faruk Beşer, *Yeni Şafak*'ta yayınlanan yazılarında bir ara **tebliğde metod** dersi vermeye koyulmuştu.

Ama, çoğu zaman yaptığı gibi meseleleri **eksik** anlatıyordu.

İşin *"Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et"* kısmını anlatıyor, fakat konuyu, *"**Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad** et, onlara karşı **sert davran!"*** (Tahrim, 66/9) emrinin **Haricîlik** olarak yorumlanmasına imkân verecek bir şekilde bağlıyordu.

Yanlış yapıyor, vebale giriyordu.

*

İki kişi kavga ettiği zaman bazen birisi araya girer, kavgaya son vermek ister.

Şayet araya giren kişi kötü niyetliyse, sanki kavgaya son vermek istiyormuş gibi yapar, birinin kollarından tutar, diğerinin onu yumruklamasına zemin hazırlar.

Aynı taktiğin medya kalemşörleri arasındaki mücadelelerde de farklı şekillerde uygulandığını söylemek yanlış olmaz.

Taraflardan biri istediği hakareti yapar, ona dokunan, "Yapma, etme!" diyen çıkmaz.

Öbür tarafa ise şu öğüt verilir: "*Muhteremm kardeşimm, bedevî olma, **medenî** ol.. Muhatabına mutlaka '**Efendimm**' diye hitap et.. Kendin için de '**bendenizz**' kelimesini kullan [Bende, Farsça bir kelimedir, köle demektir. Yani karşındakine 'Sen efendimsin, ben senin kölenim' diye hitap et. Gönüllü köle ol!] Tartışırken*

karşındakine yavşak yavşak 'Muhteremm efendimm, ***zatıaliniz (yüce zatınız)*** *müsaade buyururlarsa bendeniz (köleniz) bir hatırlatmada bulunmak istiyorum. Zatıaliniz şöyle buyurmuştunuz, lakin yüksek müsaadelerinizle…' "*

*

Hikmet, yerli yerince hareket etmeyi gerektirir.

Ne demek istediğimize ***Diriliş Ertuğrul*** dizisi üzerinden açıklık getirelim..

Bu dizide gerçek olan neredeyse sadece isimler.. Dünyada Anadolu diye bir belde var, Ertuğrul diye bir zat yaşamış. Bir aşireti, akrabası var..

Gerisi?..

Gerisi masal..

Ama, Ertuğrul'u ister istemez mücadeleci ve onuruna düşkün bir adam olarak tasvir ediyorlar.

Şimdi bir an için, dizideki Ertuğrul'un **Bizanslılar**'la ve düşmanlarıyla yüzyüze geldiğinde cıvık ve kaypak bir üslupla şöyle konuştuğunu varsayalım:

*"****Efendimmm****, geçen günnn sizinkilerle bizimkiler arasında yanlış anlamadan kaynaklanan bir tartışma çıkmış.* ***Zatıaliniz*** *izin verirseniz* ***bendeniz*** *hadisenin içyüzünü* ***yüce takdirlerinize*** *arz etmek istiyorum.* ***Malum-u aliniz*** *olduğu üzere…"*

Böyle bir Ertuğrul'un dizisini çekebilir misiniz?

Ve, böyle bir Ertuğrul'un neslinden, Bizanslılar'a **uşaklık yapan köle ruhlu soysuz** tiplerden başka ne yetişir?

*

Evet, bu hain derin devlet, bir taraftan kullandığı tiplere (mesela Nihat Genç'e) müslüman kesime karşı her hakareti yaptırıyor.

Onların **özgüvenlerini, kişiliklerini** yok etmek (daha doğrusu kalan **son kişilik kırıntılarını** eritmek), şahsiyetlerinin tabutuna paslı çiviler çakmak için ağız dolusu küfürler ettiriyor.

Öbür taraftan da mütedeyyin camia içindeki **sinsi ve karaktersiz "Nantoş" ajanlarına** kibarlık, nezaket, efendim, bendeniz, zatıaliniz, medenîlik vs. **edebiyatı** yaptırıyor.

*

Aynı oyunu, milliyetçilik konusundaki yayınlarda da görüyoruz.

Mesela, **Babanzade Ahmet Naim**'in milliyetçilik aleyhindeki tavrı artık hoşgörüyle karşılanıyor.

Ama yaşarken, bugün FETÖ'cülerin uğradığı türden bir muamele görmüş, üniversitedeki işinden atılmış, maaşı vs. tümden kesilmişti.

Şimdi kıymete bindi..

Çünkü, Kürtçülük, Kürtler arasında (müslümanıyla, laikiyle) aldı başını gitti. (Geri zekâlılar için ilave not: Müslüman Kürtçü olur mu diyorsanız, Türkçülerin, *Türkçülükleri sadece "Türk'ün kendisine ait bir devleti olmalıdır" demekten ibaret olsa bile*, müslüman sayılamayacaklarını kabul etmiş olursunuz.)

Evet, şimdi Babanzade kıymete bindi, çünkü onun milliyetçilik anlayışının hiç değilse dindar Kürtler arasında kabul görmesine ihtiyaç var.

Türkçüler etkilenmiyor, onun yazdıklarını dindar Kürtler okuyor. Sadece dindarlar ve de Kürtler etkileniyor.

Dindar Kürtler'in **milliyetçi** (yani Kürtçü) olmaması iyi..

*

Bir başka örnek **Şeyh Said**'in durumu..

Bir zamanlar Şeyh Said'in **İngilizler'le bağlantı** içinde olduğu iddiası (daha doğrusu iftirası) tekrarlanıp duruyordu.

Çünkü Şeyh Said'in lekelenmesi gerekiyordu.

Fakat zamanla **laik Kürtçüler** yetişti, bunların ideolojisi ve dünya görüşü açısından İngiliz, Rus, Amerikan, Fransız, İsrailli ya da Alman gâvuru ile ittifak kurup onlardan destek almak ayıp değildi, tam aksine **stratejik başarı**ydı.

Mustafa Kemal'in, Lozan'dan çok önce **Fransızlar**'la bir anlaşma yaparak **Misak-ı Millî**'den taviz vermesinin, yani vatan toprakları için *"Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır"* demeyip, *"Mevzubahis olan Fransızlar'ın Ankara'daki yeni TBMM oluşumunu resmen tanıması ise vatan toprakları da teferruattır"* anlamına gelecek şekilde bir politika izlemesinin **stratejik başarı** olarak görülmesi gibi.. (Fransızlar'ı Maraş, Urfa ve Antep'ten yerel halk kendisi kovdu, Ankara'nın bir dahli yoktu.)

Laik Kürtçülerin, *birilerinin **İngiliz işbirlikçiliği** lafını* stratejik başarı kavramı ile değiştirmeleri, Şeyh Said'in İngiliz bağlantısının ocağına incir dikti..

Şimdilerde, Şeyh Said'in aslında İngilizler'le bağlantısının bulunmadığı rahatça yazılıp söylenebiliyor.

Bu, irtica propagandası olarak görülmüyor.

Şeyh Said'in bırakın İngilizler'le işbirliği yapmasını, bunu en büyük günah, **adeta küfür** kabul ettiğini ortaya koyacak yayınların yapılmasına imkân verecek şekilde eski **zabıtlar** ortaya dökülüyor.

Çünkü, bugünün Kürtçüsünün Şeyh Said gibi düşünüp **dışarıdan destek a**lmayı bir utanç sebebi, bir leke, bir onursuzluk olarak görmesi iyi..

Ama senin devletin, **çağdaş uygarlık** düzeyine ulaşmak için **uygar/çağdaş dünya** ile her türlü **işbirliğini** yapabilir. O ayrı bir konu.

Türk'üm diyorsan, başkasında alçaklık, kalleşlik, adilik ve şerefsizlik olarak gördüğün herşey sana mübah.

DÜŞENE VURAN ÇOK OLUR

Merhum Mehmet Akif, Resulullah s.a.s.'in dünyaya geldiği zamanı tasvir ederken, "Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta" der:

> "Bir kere, zuhûr ettiği çöl en sapa yerdi;
> Bir kere de, ma'mure-i dünyâ, o zamanlar,
> Buhranlar içindeydi, bugünden de beterdi.
> Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta;
> Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri yerdi!"

Evet, bugün de öyle bir dönemi yaşıyoruz.. Bir defa düşmeyegörün, insanlar size vurmak için sıraya gireceklerdir.

Sonradan FETÖ diye adlandırılan The Cemaat bunu yaşadı.

Sorun bunu hak edip etmedikleri değil sadece.. Sorun, onlara vurmak için şimdi sıraya girenlerin, seciye ve karakter açısından insana üzüntü veren bir düzeysizlik içinde olmaları..

Onlara şu soruyu sormak hakkımız: Şayet siyasal iktidar ile Cemaat'in arası açılmamış olsaydı, aynı şeyleri yazıp söyleyebilecek miydiniz?

Ya da şöyle diyelim: Bu Cemaati, geçmişte de aynı hataları sergilemiş olmasına rağmen, neden bir kez olsun, evet bir kez olsun eleştirmediniz?

*

Bu ilkesizlerden, ya da "gecikmiş sınırlı sorumlu ilkelilik" abidelerinden biri, Faruk Beşer…

Mesela bir yazısında “çalma sorular ve kopya ile görev almaları”nı, görevlendirmede liyakat hususunu konu edinmişti..

Acaba bundan yeni mi haberdar olmuştu?!.

*

Fakat ifadelerindeki sorun sadece bu değildi.

Diyordu ki:

> “Bu liyakati kişinin kendi vicdanı ve ahlakı ile belirlemesi çok zordur. Herkes kendisinin, ya da kendi grubundakilerin elverişli olduğunu sanır. O halde bunun ölçütlerini koyup uygulayacak olan da yine **devlet**tir.”
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/gorev-istenmez-verilir-mi-51065)

Bu ifadeler, bir fıkıhçıya yakışmayan bir “devlet” ve iktidar yağcılığından başka bir şey değil..

Devletin bizzat kendisini “ölçüt” haline getiriyor.

Devlet, ölçüt “koyuyor” ve “uyguluyor”..

Devlet dediğin kim peki senin?..

Başta siyasal iktidar olmak üzere, bürokrasi vs..

Ve bunlar, cansız ya da insan ötesi varlıklar değil, bireylerden ve gruplardan oluşuyor..

Burada söylenmesi gereken şudur: Ey devlet (kendisini devlet kabul eden yönetici zümre), sen kendin sübjektif/öznel ölçütler koyup uygulayamazsın, toplum genelinin onayını alacak evrensel nitelikteki (zaman ve mekân üstü) ölçütleri tespit

edip uygulamalısın. Ve şeffaf olmalısın. Ölçütlerinin de, ölçütleri nasıl uyguladığının da tam olarak bilinmesi ve denetlenebilmesi gerekir.

*

Hayır, fıkıhçı Faruk Beşer, bunu söylemiyor. Devlet dediği kişi ve grupları, ölçüt koyan ve uygulayan konuma getiriyor.

Devlet, ölçütün bizzat kendisi oluyor..

Ölçütü koyan da o, uygulayan da o..

Böyle olunca, Beşer'in neden şimdi dilinin çözüldüğünü, geçmişte sustuğu davranış biçimlerini şimdi neden topa tuttuğunu anlayabiliyoruz.

Paralel devlet dedikleri şey, birkaç yıl önce, aslında devletin bir parçasıydı. Dolayısıyla, onların devlet olarak ölçüt koyma ve uygulama hakkı vardı.

Sonra, devlet içinde bir ayrışma yaşandı. Devletin bir kesimi, diğer kesimini paralel ilan etti.

Paralel ilan edilenler düştüler..

Onun için, şimdi, Faruk Beşer gibi, zamanında **Fethullah Gülen'i müçtehit** ilan etmiş birinden bile tekme yiyor, darbe alıyorlar.

*

Düşmeselerdi, birileri, bir yerlere gelmek için onlara yine "yalakalık" yapıp duracaklar, "Hocaefendi"li konuşmalar yapmaya devam edeceklerdi.

Şimdi ise, "konumlarını korumak" için düşenlere bir tekme de onlar vuruyorlar.

Aralarında, "Ben daha iyi tekme vurdum" yarışı yapıyor, yeni güç sahiplerine hulus çakıyorlar. Tipik dalkavuk davranış kalıbı..

İnsan bir düşmeyegörsün…

Bir defa gücünü kaybetmeyegörsün..

Kendini savunamayagörsün..

Onu başkaları değil, kendi eski dostları yer..

FETÖ'CÜ "HOŞGÖRÜ VE SEVGİ DİSTRİBÜTÖRLÜĞÜ"NE KARŞI AK PARTİ TİPİ "AHLÂK VE İRFAN PAZARLAMACILIĞI"

Prof. Dr. Faruk Beşer, **Fethullah Gülen hocaefendisinin fıkhını** anlamak için dünya kadar zaman harcamış, kaset dinlemiş, epeyce de mürekkep zayi ederek bu nevzuhur fıkhı **kitaplaştırmış** bir adamdı.

Bu "fıkıh"ın temel özelliklerinden birinin "**içtihat**" konusundaki **yenilikçilik (güncellemecilik)** olduğu biliniyor.

Evet, Fethullah Gülen, **28 Şubat süreci**nde *"darbeci askerlerin **içtihat** yaptıklarını, hatalı bile olsalar **'bir sevap'** alacaklarını"* söyleyebilmişti.

(Askere "içtihat" yapıp darbeye kalkışmak serbest.. Doğru içtihadında iki, yanlışında ise bir sevap alıyor..

Böyle bir sevap bolluğunda asker her gün yeni bir darbe planı yapmasın da ne yapsın, sevapsız mı kalsın?

Bu "fıkıh" da "**Kemalist askerlerin *ABD, CIA, İsrail ve beynelmilel masonluk güdümlü fıkhı***" oluyordu herhalde.

Herşey sadece biz değil, Beşer de yaşarken oldu ve Beşer, böyle bir adamı, "***Fethullah Gülen Fıkhını Anlamak***" diye kitap yazıp şişirebildi.

Ali Bulaç, bu fıkhı onun kadar anlayamadığı için, günü gelince 180 derece çark edip AK Parti saflarında boy gösteremedi ve hapiste gün saydı.

Beşer, Fethullah fıkhını anlamanın faydasını gördü, o fıkhın gereğini yaptı, keyfine baktı.)

*

Beşer'in hayranı olduğu **Fethullah fıkhı**nın ikinci bir temel özelliği, **usul-furû (asıl-fer') ayrımı** konusunda insanların kafasını karıştırmış olmasıydı.

Gülen, 1995 yılında bir gazeteye verdiği röportajında "**Başörtüsü füruattır**" demiş, gazete bunu "**teferruattır**" diye aktarmıştı.

Gülen, sonradan sözlerini **"itikat-amel" ayrımı** çerçevesinde tavzih etmeye çalışmıştıysa da (**Farziyetini inkâr etmemek kaydıyla** başını örtmemek müslüman kadını dinden çıkarmazdı), **mesaj alınmıştı**.

*

AK Parti ile The Cemaat (FETÖ) kapışınca Beşer, Fethullah'ı bırakıp Erdoğan'a yanaştı.

Ve "Fethullah fıkhı" yerine "AK Parti fıkhı (ya da Erdoğan fıkhı)" inşa etmek için kolları sıvadı.

Bu AK Parti fıkhı, Fethullah fıkhından da beter bir fıkıhtı.

Mesela, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan (3 Temmuz 2020 tarihli) "**İslam'ın devleti olur mu?**" başlıklı yazısıyla, Fethullah fıkhının "tevile müsait" **usul-furû** mugalata ve demagojisini çok daha vahim bir noktaya taşımış durumda.

Eh, ne de olsa boynuz kulağı geçermiş.

Fethullah, **Şeriat hükümlerini (amelî hükümleri)** furûat kabul edip akaidi (itikadı) **asıl** diye nitelendirirken, Beşer denilen şaşkın itikadı değil **ahlâkı asıl** olarak sunmaya başlamış durumdaydı. (Tesadüfe bakın ki, birçok kişi aynı zaman diliminde böylesi bir "aydınlanma" yaşadı.. Mesela İskenderpaşa Cemaati'nde de Esad Coşan hocanın oğlu Nureddin aynı şarkıyı terennüm etmeye başladı.)

“Mevcut” laik/dinsiz devletin “**derin kuklacılar**“ı, Fethullah’ın fürûat lafının **teferruat (önemsiz ayrıntı)** şeklinde anlaşılacağının farkındaydılar. Fethullah bir taraftan onları memnun edecek laf cambazlıkları yapıyor, diğer taraftan da sözlerini “**tevil**” ederek **“Ne şiş yansın ne kebap!” siyasetini** sürdürüyordu.

Beşer ise, işin cılkını çıkarmış durumdaydı.. **Tevil**e bile ihtiyaç duymadan, ancak devasa bir işkembenin üretebileceği cesamette hezeyanları peşpeşe sıralıyordu.

Fethullah’ın günahlarını sevap, rezaletlerini fazilet gösterecek zırvalar üretiyordu.

(Bunları, Beşer hayattayken yazmış durumdayız. Yokluğunu fırsat bilip de yazıyor değiliz.)

*

Evet, Beşer, söz konusu yazısında şöyle diyordu:

> ***“Esas* olan hukuk [Şeriat] değil ahlaktı.** Bunlar olmadıktan sonra **devlet** sadece **ezici bir güç** yani dûle olurdu. Bunun için de bütünüyle Mekke Döneminde Resulüllah (sa), **bir gün biz de bir devlet kuracağız, yönetimi bu zalimlerden alacağız, dünyaya biz hâkim olacağız anlamında bir şey söylemedi.** Söylediklerinin özeti ‘eslim-teslem’, yani **Allah’a teslim ol kurtul** demekten ibaretti.”
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk-beser/islamin-devleti-olur-mu-2055565)

Yani, pratikte “**Faruk Beşer tipi iktidar dalkavukluğu ve güç perestişliği**” olarak kendisini gösteren ahlâk (gerçekte ahlâksızlık) **esas**, İslam Şeriati (Allahu Teala’nın emir ve yasakları) ise **teferruat**..

(Evet, nerdeyse tıpatıp aynı şeyleri, **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan** hocanın yerine geçen oğlu Nurettin de ***iskenderpasa.com***'da yayınlanan bir açıklamasında söylemişti. Yine bu söylem, ilahiyatçılıktan büyükelçiliğe yatay geçiş yapan ***Yeni Şafak*** yazarı Prof. **Mahmut Erol Kılıç**'ın da vird-i zebanıydı.. Liste uzun, hangi birini sayalım.. Çağdaş Türkiye orkestrasının bu güzide çalgıcıları galiba aynı kaynaklardan ilham alıyor, besleniyor, aynı orkestra şefinin çubuğuna göre icra-yı sanat eyliyorlar.)

Bu esasa sahip olduğunuz zaman, teferruatı dert etmenize gerek de kalmıyor.

Beşer, bu Şeriatsiz "fıkıh" çerçevesinde, "**peygamberî üslup**"la, peygambercesine bir **müjde** de veriyor:

> "… tevhide, şirkten uzaklaşmaya, İslam **ahlakını yaşamaya odaklanmamız** halinde biz de Mekke dönemindeki Müslümanlar gibi sağlam birer Müslüman olabiliriz. Sonuçta öyle olan Müslümanlara güçlü bir devlet nasip olduğu gibi bize de olur."

*

Faruk Beşer şaşkını, galiba şu ayet-i kerimeyi hiç okumamıştı:

> "Sonra seni **(din) emrinden** bir **şeriat** üzerine (memur) kıldık. Artık sen ona tâbi ol, bilmezler olanların **hevâlar**ına tâbi olma."
>
> (***Ömer Nasuhi Bilmen Meali***, Casiye, 45/18)

Şeriatin karşısında **ahlâk** değil, (İmam Şatıbî'nin ***el-Muvafakat***'ta işaret etmiş olduğu gibi) **heva ve heves** yer alır.

Fakat bu ilahiyatçı diye saygı gören "**düzen**"baz davullar (içi boş olduğu için fazla gürültü yapan deri kaplı nesneler), bu ayet-i kerime çerçevesinde Şeriat'in

karşısında heva ve heveslerin (**ehvâ**) yer aldığını söylemek yerine, o "ehvâ"yı **ahlâk** olarak yutturmaya çalıştılar. Çalışıyorlar.

*

Merhum **Elmalılı** Muhammed Hamdi Yazır Hoca, söz konusu ayet-i kerimeyi ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde şöyle açıklıyor:

> " '*Sonra biz seni din hususunda apaçık bir şeriat sahibi kıldık.*' … Arapça'da şeriat, insanların ırmaklardan ve benzeri şeylerden su almaya vardıkları yerdir. … Bazıları şeriata, şeriat denilmesi, su içmek için kullanılan yola **şu yönüyle benzetildiğini** söylemişlerdir: **Çünkü hakikat ve doğruluk üzere onda [Şeriat'te] yürüyen hem kanar, hem temizlenir**. … Temizlenmekten maksat da; *"Ey ehl-i beyt! Allah ancak sizden şan ve şerefi kirletebilecek günahları uzaklaştırmak ve sizi tertemiz yapmak istiyor."* (Ahzâb, 33/33) âyetinin mânâsıdır. Burada [Şeriat kelimesinin sonundaki] tenvin **yüceltme** içindir. **Emir**, din işi veya **Allah'ın emri** demektir. Yani bu ***Kur'an'***da açıklandığı üzere Allah'ın sana vahyettiği emir ve yasaktan bir büyük ve geniş yol, koskoca bir şeriat üzere seni görevlendirdik. Onun için **o şeriata uy, kendini ona uydur da bilmeyenlerin hevâ ve heveslerine uyma**. Allah'ın hükümlerine ilmi olmayan veya ilmin gereğine uymayan kimseler **yalnız kendi zevk ve heveslerinin** arkasında koşarlar. **Hevâ ve hevesler ise kişiye göre değişir**. İsrailoğulları gibi **ihtilâfa** düşürür, **Allah'ın gazabına** götürür. **Şeriat ise toplar, tevhid (Allah'ın birliğine inanmakla) rızasına götürür.** Şeriata uy da cahillerin nefsani arzularına uyma."

*

Prof. Hayrettin Karaman'ın ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan (ve ahlâk meselesiyle ilgili) bir yazısının başlığı şöyleydi: **"Çağdaş Gazzâlî'den halimiz ve çaremiz (2)".**

Sözü edilen Gazzâlî, 9 Mart 1996 tarihinde vefat eden **Muhammed el-Gazzâlî**..

Karaman, ondan şu sözleri naklediyor:

1. **Önemsizlerin yönettiği**, gerçek önderlerin ise önemsiz sayıldığı bir ümmete yazıklar olsun!

2. **Erdeme zorlamak, zorlanan insanı erdemli kılmaz**; nitekim imana zorlamak da insanı mümin kılmaz; **erdemin dayanağı hürriyettir**.

3. Halkı eğlence konusu olan Arap kurumları ve korkuyu, vehmi, gevşekliği huy edinmiş Arap toplumları yok olmadan önce İsrail yok olmaz.

4. Bir toplum, bir spor karşılaşmasını kaybetmesi sebebiyle heyecanlanırken medeniyet, sanayi ve topluma ait kayıpları karşısında kılının kıpırdamaz oluşuna akıl erdiremedim.

5. ***Aldatıcı dindarlık*** **bir ümmet için açık** ***dinsizlikten daha zararlı*****dır.**

6. **İmparatorlar ve Firavunlar tanrılaştılar; çünkü şuursuz olarak onlara hizmet eden (tapınan) kalabalıklar buldular.**

7. **Düzeni bozuk** bir toplumda sosyal adalet saraylarını dikmek **ahlakı çökmüş bir toplumda edeb ve ahlak kolonlarını dikmek** gibidir.

8. **Halk, yöneticiler yüzünden bozulur**, yöneticilerin bozulması **alimlerin bozulmasından**dır, eğer **kötü alimler ve kötü hakimler olmasaydı, onlardan çekinecekleri için idareciler de bozulamazdı.**

9. Eğer yanlış ve kötü bir durumu ve kurumu değiştirmek istiyorsan teşebbüse geçmeden önce onun yerine koyacağın durumu ve kurumu hazırlaman gerekir.

10. Diriliş ve uyanış hareketlerinin tarihine baktığımızda **siyasi ve sosyal hareket**ten önce **akıl ve zihniyet dirilişi**nin gerçekleştiğini görürüz.

Bunlar, önemli tespitler..

*

Gazzâlî, haklı olarak "***Aldatıcı dindarlık* bir ümmet için açık *dinsizlikten daha zararlı*dır"** diyor.

İşte Türkiye'de (ve Faruk Beşer gibilerin yazılarında) gördüğümüz şey bundan ibaret: **Aldatıcı dindarlık**.

Ve bu dindarlık, milletin imanı (itikadı) için açık dinsizlikten daha zararlı.

Ve de mesela **AK Parti'nin dine dair söylemlerinin** milletin inancına verdiği zarar, **CHP**'lilerin açık din karşıtlığının verdiğinden daha fazla. Yıllardır bunu anlatmaya çalışıyoruz.

Bu muzır söylemleri kimileri açıkça destekliyor, kimileri de **"Öyle konuşmak zorundalar, takiyye yapıyorlar"** falan diyorlar ki, bu ikincisi de **ahlâkî yozlaşma, bozulma, kokuşma ve çürüme**ye karşılık geliyor.

*

Gazzâlî'nin şu sözü, yazımızın başında konu edindiğimiz hukuk-ahlâk ayrımı bakımından önem taşıyor:

> **"Erdeme zorlamak, zorlanan insanı erdemli kılmaz**; nitekim imana zorlamak da insanı mümin kılmaz; **erdemin dayanağı hürriyettir**."

İmdi, **erdem (ahlâkî fazilet)** hürriyete dayanmak zorundadır.

Yani ahlâkî davranışta **hürriyet (gönüllülük)** esastır.

Hukukta ise **zorlama** esastır. Hukuk, adaleti, gerektiğinde zorla gerçekleştirir. İnsanların gönlüne bırakmaz.

Ahlâkî davranış ise böyle değildir. İnsanları ona (erdeme) zorladığınızda ve o bunu gönülsüz olarak kabul ettiğinde ortaya şu "**kötülük**"ler (mefsedet) çıkar:

Birincisi, kişi gönülsüz olarak (birilerinin beğenisini kazanmak için) "erdemli" davrandığında **riyakârlık** yapmış olur ki, bu, daha büyük bir erdemsizlik/ahlâksızlıktır.

İkincisi, böyle bir durum insanın hürriyetine (gönüllü tercihlerine) dışarıdan müdahale edilmesi, dolayısıyla **köleleştirilmesi** demektir.

*

Hukukî zorlama ise böyle değildir, orada **hukuk (haklar)** söz konusudur ve hakların hak sahiplerine verilmesi (yani **adalet**in sağlanması) insanların gönlüne bırakılamaz. Gerektiğinde zorla gerçekleştirilir.

İşte bu yüzden gerçek adalet ancak **Şeriat**'le sağlanabilir.

Çünkü Şeriat'i vaz' eden Allahu Teala'dır. Onda kulların birbirlerine karşı **imtiyazlı/ayrıcalıklı** olması ve yasa yapma gücüne erişen kesimlerin kendi arzu ve isteklerini başka insanlara **dayatması** durumu olmaz.

Böylece Şeriat, insanı kendisi gibi kullara **kul ve köle** olmaktan kurtarır, gerçek **hürriyet**e kavuşturur. İnsanın, insanlık şeref/onur ve haysiyetini kaybetmemesini sağlar.

Bu yüzden, Bediüzzaman'ın belirttiği gibi, Şeriat, **adalet-i mahz**dır.

Diğer hukuk sistemleri ise karışık durumdadır, içinde adalet de, zulüm de bulunur.

Bütün yasalar, Şeriat'ten uzaklaştığı nisbette zulüm haline gelir.

Bu zulmün tohumları **yasama (teşrî, yasa yapma)** aşamasında ekilir; yasa yapma konumunda olanlar bir şekilde ya kendilerinin ya da temsilcisi oldukları güçlerin çıkarlarını koruma kaygısıyla hareket ederler. Eli kolu bağlı yargıçlar/hakimler de buna uymak zorunda kalırlar.

Böylesi rejimlerde insanlar bir ölçüde köleleştirilmişlerdir, ve buna yasaları uygulayanlar da dahildir.

Şeriat ise böyle değildir, kaynağı ilahîdir, ***Kur'an*** ve Sünnet'le kayıt altına alınmıştır.

Müçtehitler de ihtilaflı meselelerle ilgili içtihatlarında **bu iki kaynağa dayanmak** ve şunun bunun çıkarını değil, **Allah'ın muradını** hesaba katıp içtihatta buhunmak zorundadırlar.

Burada sahtekârlık yapıp insanları aldatmak kolay değildir, çünkü meseleyi anlayıp doğrusunu söyleyen müçtehitler mutlaka çıkar.

Beşerî hukukta ise adalet konusunda böylesi bir "hak" (gerçek) sabite (değişmez dayanak) mevcut değildir.

Şunun bunun ölmüş oğlunun ilke ve inkılapları bile insanlara dayatılabilir ve bu sefil tiyatronun adına hukuk denilebilir.

*

"İmparatorlar ve Firavunlar *tanrılaştılar*; çünkü *şuursuz olarak onlara hizmet eden (tapınan) kalabalıklar* buldular" şeklindeki söze gelelim.

Sadece imparatorlar ve firavunlar mı?! **Bugünün devlet başkanları**, diktatörleri, kralları, sultanları içinde de böyleleri yok mu?!

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, **din bilginlerinin ve ruhbanların rableştirilmesinden/tanrılaştırılmasından** söz eden Tevbe Suresi

31’inci ayetini tefsir ederken, **bugün Batı’da ruhban sınıfının yerini parlamentoların aldığını, artık parlamentoların rab/tanrı haline getirildiğini** söylemektedir.

Merhum Elmalılı böyle söylüyor, Faruk Beşer gibi davulların kıblesi olan siyasetçilerimiz ise **millî irade**den, **millet hakimiyeti**nden, **milletin temsilcileri olan parlamenterlerin önemi**nden bahsediyorlar.

TSE damgalı ilahiyatçıların **İslam devleti ve Şeriat “retoriği”** yapan müslümanlara karşı dilleri çok uzun, fakat bu türden (İslam açısından **şirk** olan) retorik karşısında ise **“güzel ahlâk” (güzel/pembe heva ve heves) gereği** pek mülayim, pek oynak, pek kıvrak, pek güleç, pek şen şakrak, pek sevecenler.

*

Bir diğer söz:

> “Diriliş ve uyanış hareketlerinin **tarih**ine baktığımızda **siyasi ve sosyal hareket**ten önce **akıl ve zihniyet dirilişi**nin gerçekleştiğini görürüz.”

İslam devleti ve Şeriat hususunda da aynı şey geçerlidir.

Retorik, akıl ve zihniyet dirilişinin olmazsa olmazıdır.

Şu anda mesela Türkiye’de, İslam devleti kurma yönünde **siyasî ve sosyal bir hareketi** gerçekleştirme imkânı ve şansı mevcut değildir.

Fakat, **“akıl ve zihniyet dirilişi”** anlamına gelen **retoriği sürdürmek** mümkündür.

Bu retorik devam ettiği sürece, gelecek için (en azından) küçük de olsa bir umut ışığı var demektir.

O yüzden, **dirilişin düşmanları**, o zayıf umut ışığını da yok etmek için **retoriği de tarihe gömmek** üzere ellerinden gelen her **hileyi, tuzağı, zulmü, zorbalığı, hainliği ve kalleşliği** yapıyorlar.

*

Retoriğin yok edilmesi bakımından **beşinci kol**u kullanmanın, **kaleyi içeriden çökertme**nin çok daha etkili olduğunu bildikleri için de Faruk Beşer gibi **ilahiyatçıları kullanıyorlar**.

Onlara şöyle şeyler söylüyorlar:

*"Hocam, İslam öncelikle **ahlâk güzelliği** demektir, irfandır. Ahlâkımız bir düzelse, İslam ahlâkını yaşamak suretiyle insanlara İslam'ı sevdirsek **herşey kendiliğinden hallolacak.** Fakat bazıları hiç yeri ve zamanı değilken **Şeriat'ten, İslam devletinden, cihattan filan bahsedip milleti ürkütüyorlar**. Hocam sizin gibi güzel ahlâkıyla temayüz etmiş ilim irfan sahibi muhterem hocalarımızdan **bu gafil ve hainleri, dış düşmanların oyununa gelip kin, nefret ve düşmanlık üreten kaba saba bedevî zihniyetlileri** uyarmanızı bekliyoruz. Hocam sizler Allah'ın bu memlekete bir lütfusunuz. İyi ki varsınız hocam."*

Bu davullar, gaza gelmeye zaten dünden teşneler..

Hemen davranıyor, sözü edilen müslümanları güzel ahlâk bıçağıyla dilim dilim doğruyor, irfan makinalısıyla tarayarak delik deşik ediyor, güzel ahlâk füzeleriyle cayır cayır yakıyorlar.